

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

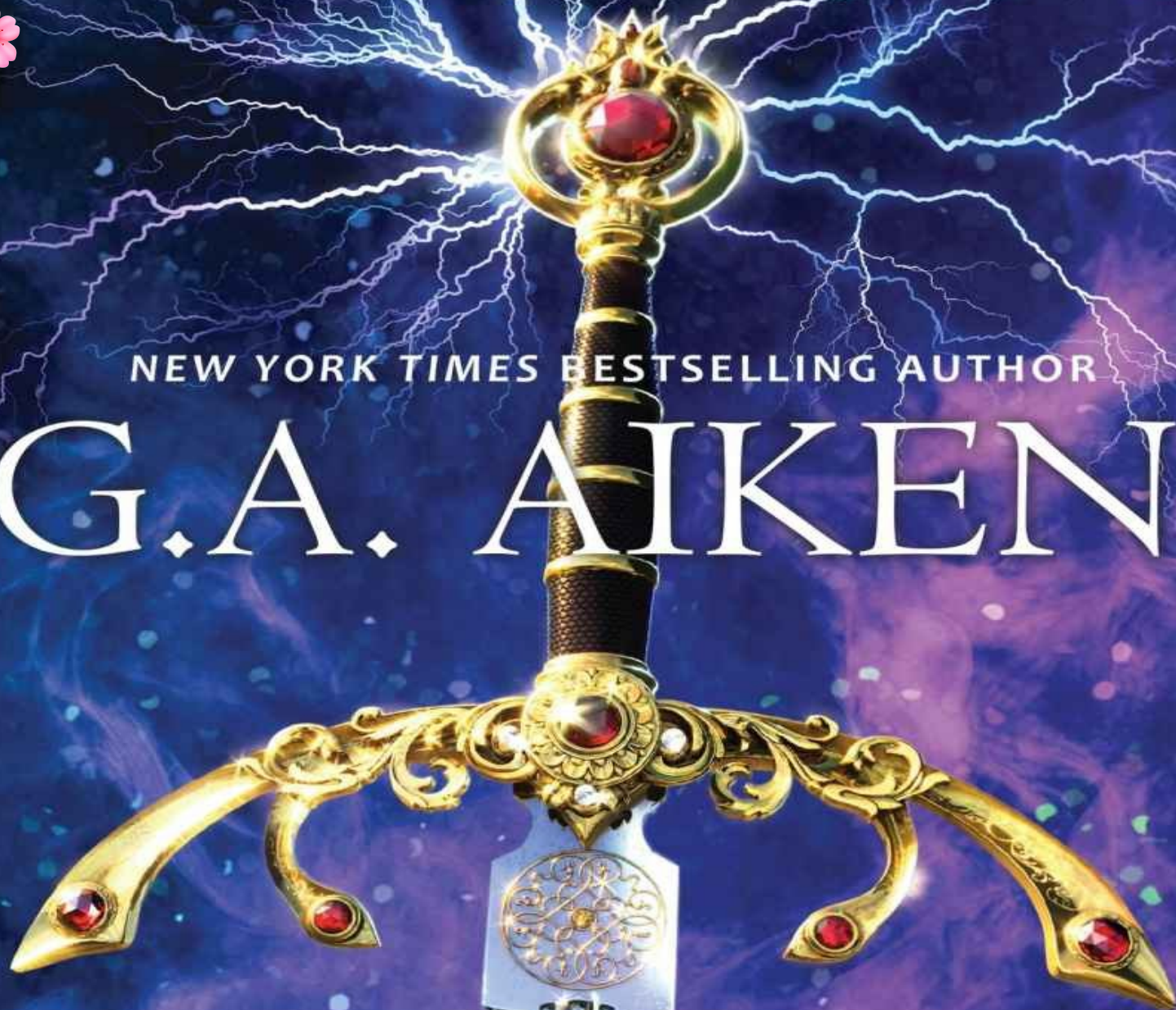
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

THE
PRINCESS
KNIGHT

"The best, strongest, most kick-ass heroines in the PNR world."

—Smexy Books

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

G.A. Aiken tarafından da

Dragon Kin serisi:

Ejderha Aslında Bir

Ejderha Hakkında

Bir Ejderhanın Bilmesi

Gerekenler Son Ejderha

Ayakta

Beni Seven Ejderha Bir

Ejderha Nasıl Çıldırtılır

Ateşimi Yak Isıyı

Getir

Can't Get Enough (e-kitap romanı)

Tepedeki Ejderha (e-kitap romanı)

Yaralı Toprak serisi:

Demirci Kraliçe

PRENSES ŞÖVALYE

G. A. AIKEN

KENSINGTON KİTAPLARI
www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[Ayrıca .](#)

[göreBaşlı](#)

[k](#)

[Sayfasına](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[BÖLÜM 1](#)

[ÖNSÖZ](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 2

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

SONSÖZ

Teaser bölümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere ya da olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayınlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2020 G.A. Aiken

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Kensington ve K logosu Reg. U.S. Pat. & TM Off.

ISBN-13: 978-1-4967-2127-3 (e-kitap)
ISBN-10: 1-4967-2127-6 (e-kitap)
ISBN: 978-1-4967-2125-9

BÖLÜM 1

ÖNSÖZ

Rahip Gemma, keşiş-şövalye müfrezesini Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nın manastır avlusuna götürür götürmez, bir at pisliğinin içinde olduğunu biliyordu.

Anlaması zor değildi. İnsan gaddar, vahşi ve savaş tanrısını seven savaşçılardan oluşan bir kardeşliğin parçası olduğunda, değişim rüzgârlarının ne zaman değiştiğini hissetmeyi öğreniyordu.

Atını avlunun ortasında durdurdu ve etrafı inceledi. Yaveri Samuel onun yanında durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Hayır."

"Paniklemem gereken bir şey mi var? Panik yapmakta çok iyiyimdir."

Bunu zaten fark etmişti ama en azından çocuk kendini iyi tanıyordu. "Paniğe kapılmak için bir neden olduğunu sanmıyorum." En azından şimdilik.

Atından indi ve dizginleri Samuel'e verdi. "Hançer iyi iş çıkardı, değil mi?" diye sordu çocuk, atının ağzını okşayarak.

Gemma çok sevdiği kısırağını daha iki ay önce değiştirmek zorunda kalmıştı. Kriegszorn'u hâlâ özlüyordu ama Hançer savaşta değerini kanıtlamıştı.

"Hançer çok iyi iş çıkardı. Önerin iyi bir öneriydi." "Teşekkür ederim, kardeşim."

Samuel'in yüzündeki küçük, kararsız gülümseme aniden soldu ve Gemma evet, değişim rüzgârlarının kesinlikle değiştiğini anladı.

Arkasını döndü ve Başçavuş Alesandro'nun ona doğru yürüdüğünü gördü. "Kardeş Gemma."

"Kardeş Alesandro."

"Cesaret Odası'nda bulunmanız talep edildi." "Neden?"

Sırf "neden" diye sormakta ısrar ettiği için Alesandro'nun sol gözünün seğirdiğini görmek onu eğlendirmişti. Bu yüzden "neden" diye sordu. Sadece bunu izlemek için

Sol gözü seğıirdi.

"Çünkü bu bir emir," dedi ona.

"Ama rica dediniz. İstek bir emir değildir. Emir emirdir. İstek daha çok bir seçenek, bu yüzden gerçekten yapmak istediğim bir şey olup olmadığını öğrenmek için nedenini soruyorum. Ve dürüst olmak gerekirse bu-"

"*Gemma kardeş!*"

Gemma gözlerini kırptırdı. İki kere. "Evet, efendim?" Manastırı işaret etti.

"Yani bu bir emir mi? Yeterince adil."

Samuel'le yüzleşti. "Hançer'i bu gece için yatırır mısın Samuel?"

"Elbette, kardeşim."

Endişelenmemesi için ona göz kırptı -her ne kadar endişeleneceğini bilse de- ve manastıra doğru yöneldi.

Alesandro hemen arkasından geliyordu ama bu onu endişelendirmiyordu. Her zaman sanki kız kaçacakmış gibi davranırdı. Ondan sürekli olarak en kötüsünü bekliyor gibiydi. Nedeninden tam olarak emin değildi, sadece ondan hoşlanmıyordu. Ama bu onun seçimiydi. Herkesin ondan hoşlanmayacağını biliyordu. Bununla bir sorunu yoktu. O bir savaş keşiydi. Savaşa at sürer ve düşmanlarını hiç düşünmeden keserdi. O ve liderlik ettiği müfreze, savunmasız köylere saldıran bir hırsız çetesinin tamamını yok etmişti. Yüzünde ve ellerinde hâlâ kan vardı. Dünyada bunlar olup biterken, manastırının başçavuşunun onu sevip sevmemesini neden umursasın ki? O daha çok şövalyelerini hayatta tutmayı başarıp başaramadığıyla ilgileniyordu.

Yaşatmıştı da. Başka ne önemi vardı ki?

Manastırdaki en önemli odalardan biri olan Cesaret Odası'na vardılar ve Gemma içeri girdi. Önünde gördüklerini hemen değerlendirdi.

Büyük yaşlılar da katılmıştı. Önemli kararlarda doğrudan tarikatlarının büyük üstadıyla birlikte çalışan keşişler. Ayrıca üç savaş arkadaşı Katla, Kir ve Shona da bekliyordu. İlk günden beri birbirlerine bağlı olan bu dörtlü, acemiliklerinden beri birlikte eğitim görmüş, ilk savaşlarını birlikte yaşamış, rütbelerini birlikte yükseltmiş ve bugüne kadar birbirlerinin saçlarından düşmanlarının beyin parçalarını yıkadıktan sonra dört kişinin olabileceği kadar yakın olmuşlardı.

Gemma'nın gelişini bekleyenlerin sonuncusu, aralarında korkunç Leydi Ragna'nın da bulunduğu birkaç generaldi. Keşiş-şövalyeler ona "Leydi" Ragna diyorlardı çünkü o bir leydi değildi ve hepsi ondan nefret ediyordu. Pek iyi bir şaka sayılmazdı ama pek azının umurundaydı. Kadın ne zaman oradan geçse, etraf yanan bir ormandan kaçan fareler gibi boşalırdı. Kaçmayanlar sadece Ragna'nın ordusu için seçilmiş keşiş-şövalyelerdi. Kendi lejyonu vardı ve sadece büyük üstat ve yaşlılar tarafından çağrıldığında kullanılıyordu.

Bir de Kardeş Sprenger ve onun birkaç yordakçısı vardı. Sprenger Gemma'dan nefret ederdi, bu yüzden onu burada gördüğüne şaşırmişti. Tabii ona karşı başka bir şikâyeti yoksa. Yıllar boyunca bunlardan epeyce yapmıştı. O kadar çoktu ki artık onları zar zor fark ediyordu. Parşömenler halinde gelirlerdi ve bir general ona neyi yanlış yaptığını anlatırken dinlemek zorunda kalırdı. Bittiğinde, parşömeni bir kutuya koyardı. Bir gün o kutunun üzerine işlemeyi planlıyordu ama henüz değil. Üzerine işeyecek sağlam bir şey istiyordu. Gerçek bir sidik parşömeni kulesi.

Gemma savaş şortunun yanında yerini aldı, bacaklarını iki yana açtı, ellerini arkasında kavuşturdu. Generallerden biri bir şeyler anlatmaya başlarken bekledi. Dürüst olmak gerekirse dikkatini vermiyordu. Hayat bu kadar sıkılmak için çok kısaydı.

Nihayet otuz dakika sonra -henüz banyo bile yapmamıştı! Zor kazanılmış bir savaştan daha yeni döndüğünü görmüyorlar mıydı? Tüm bunlar düşmanlarının kanını saçlarından temizleyene kadar bekleyemez miydi? O kadar yapış yapıştı ki! İki eliyle kafa derisini kaşırmaktan başka bir şey istemiyordu! General konuya girdi.

"Bugün, biz kardeşler, sizleri teğmenlikten binbaşılığa terfi ettirmek ve bu terfiye eşlik eden tüm avantajları size vermek için buradayız."

Huh. Şuna bir bakın. Terfi alıyordu. Bu çok hoştu.

"Lütfen, Shona Kardeş, Kir Kardeş, Gemma Kardeş ve Katla Kardeş, benden sonra tekrar edin-"

"Bekle!" diye bir ses duyuldu.

Bir ihtiyar olan Kardeş Thomassin, tüm bu sıkıcı çile boyunca okumakta olduğu önemli notlardan başını kaldırdı. "Kardeş Sprenger?"

Sprenger odanın ortasına doğru yürüdü ve "Gemma birader için bu terfiyi onaylamayı reddediyorum" demeden önce maksimum etki yaratmak için bir süre orada durdu.

Thomassin o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye kayd ve neredeyse zavallı yardımcısını yere serecekti. Gemma'nın sayamayacağı kadar çok savaşa katılmıştı. Ama Thomassin de öyle.

Gemma'nın savaş şortluları da kızgınlıklarını gizlemiyorlardı. "Üstlerini dinleme" pozlarını bir kenara bırakıp herkesle tartışmaya hazır bir şekilde durdular.

Fazla tepki vermeyen tek kişi Ragna'ydı. Yine de sırttı. Sürtük.

"O böyle bir ilerlemeye hazır *değil* ve eğer bu kursta ısrar ederseniz," diye devam etti Sprenger, "bunu büyük ustaya götürmek zorunda kalacağım."

"Mükemmel," diye karşılık verdi Thomassin. "Neden hepimiz bunu hemen şimdi büyük ustaya götürmüyoruz? Eminim nedenini duymak hoşuna gidecektir."

."

"Sorun yok."

Kardeşler tartışmayı bıraktı ve herkes ona odaklandı. "O neydi, Gemma Kardeş?" Thomassin sordu.

"Sorun yok dedim, Thomassin Kardeş." Omuz silkti. "Bir dahaki sefere kadar bekleyeceğim."

"Hayır," diye itti Katla. "Bir dahaki sefere kadar beklemeyeceksiniz. Ya hepimiz şimdi gideriz ya da hepimiz bekleriz-"

"Histerik olma."

"Histerik *değilim*. Kızgınım."

"Eğer rütbeyi şimdi alamazsan," diye hatırlattı Shona ona, "tekrar hak kazanabilmen için beş yıl daha beklemen gerekecek."

Gemma omuz silkti. "Kurallar böyle."

"Bu senin için nasıl sorun olmaz?" Kir sordu. "Benim için sorun değil."

"Ama benim için sorun yok." Ve gerçekten de öyleydi. Tabii ki, bunu sorun etmemesinin nedeni-

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sprenger şimdi tam önünde durmuş ve soruyu sormak için ona doğru eğilmişti. "Bir şeyler mi planlıyorsun?"

Bu çok tuhaf, delice bir soruydu. "Neyi planlıyorum? Plan yapacak ne var ki?"

"Savaş arkadaşların ilerliyor olacak. Sen ilerlemeyeceksin."

"Ve yine de ... hayat devam ediyor. İnanılmaz, değil mi? Örneğin, bir domuzumuz vardı-"

"Domuz mu?"

"Evet. Ve babam o domuzu çok severdi. Onun ölümünün üstesinden gelebileceğini hiç sanmıyordu. Ama domuzun yavruları oldu. Ve yakında, devam etmek zorunda kaldı. Çünkü bakması gereken domuz yavruları vardı. Anlıyor musunuz?"

Gemma gülümsemesinin solmasına izin verdi ve bakışlarını onun çenesine odaklayarak kaşlarını çatmaya başladı.

"Sprenger Kardeş... bu bir kızarıklık mı?"

"Ne?" diye sordu, ondan uzaklaşarak.

"Evet. Doğru ..." Orta parmağını ve işaret parmağını aldı ve kendi çene çizgisi boyunca kaydırды. "İşte."

Adam içgüdüsel olarak elini eski yaranın üzerine vurdu, bakışları sadece ve sadece onun içindi. Kızın gülümsemesi geri döndüğünde, eskisinden daha geniş ve daha parlak olduğundan emindi, aynı eli tuttu ve sanki ona ters vuracaktı gibi geri çekti. "Sprenger Kardeş!" Thomassin havladı ve Sprenger'i yapmadan önce durdurdu.

geri dönemeyeceği bir şeydi.

Gemma, "Ben de tam kasabada bu tür kızarıklıklara iyi gelebilecek bir şifacı önerecektim, Kardeşim," diye yalan söyledi. Omuz silkti ve Kardeş Thomassin ile diğer yaşlılara baktı. "Artık burada bana ihtiyaç olmadığına göre . . . ?"

Gemma için kızgın ve sinirli olan ama durumu olduğundan daha büyük bir ikileme dönüştürmek istemeyen Thomassin, elini sallayarak onu kovdu.

Gemma yandaşlarına göz kırptı ve ellerinin mimik hareketiyle o gecenin ilerleyen saatlerinde kutlama amaçlı bira içmeye söz vererek kendini Cesaret Odası'ndan dışarı attı.

Ancak daha üst katlara ve kardeşlerin uyku hücrelerine doğru üç adım atmadan, büyük üstadın yardımcılarında biri tarafından alındı ve bir çavdar çuvalı gibi özel çalışma odasına taşındı.

"Bu gerekli mi?" diye sordu adama. "Yürüye bilirdim."

Asistan çalışma odasının kapısını bir kez tıklattı ve onu içeri getirerek büyük üstadın masasının önüne yerleştirdi. Ardından kapıyı arkasından kapatarak hızla dışarı çıktı.

"Sanırım beni görmek istemiştiniz?"

Bir parşömene bir şeyler yazmakla meşgulken, eliyle bir işaret yaparak ona beklemesini söyledi. Gemma odanın diğer ucundaki kitap raflarında birinin üzerinde duran küçük heykellere doğru gitti ve rahiplerden birinin taştan yaptığı savaş tanrısı Morthwyl'in bir temsilini aldı. Dualarında pek çok savaş tanrısına saygı duymalarına ve onları çağırmalarına rağmen, Morthwyl

ana tanrılarıydı. Savaşa at sürerken onun adını anarlardı. Onurlu ve kanlı bir ölümle öldüklerinde onun sofrasında ziyafet çekmeyi umuyorlardı.

"Şununla oynamayı bırak."

Gemma başka bir savaş tanrısına saldırmak için kullandığı savaş tanrısını raftaki yerine geri koydu. "Özür dilerim."

"Bugün kahini gördüm."

"Güzel sarışın olanı mı? Yoksa yaşlı cadıyı mı? Ya da on iki çocuğu olanı mı? Ya da daha annesinin karnındayken ikizini yediğini söyleyen mi? Ya da ateşi kontrol eden mi?"

"Hayır. Büyücü Gary." "Ohhh.

Evet, tabii ki."

"Kardeşliğimizin geleceği hakkında bazı korkunç bilgilere sahip. Bunlardan bazıları, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kardeş

Sprenger ile ilgili." "Ama bunu Sprenger başlattı."

Büyük Üstat yazmayı bıraktı ve parşömeninden başını kaldırdı. "Neyi Sprenger başlattı?"

Gemma gözlerini kırptırdı.

"Hiçbir şey." "Gemma."

"Joshua."

Bu odada, yalnız olduklarında ... büyük ustaya "Joshua" diyebilirdi. En başından beri onun akıl hocasıydı. Büyük usta olmadan önce. Zor zamanlarında ona rehberlik eden, başarabileceğinden emin olmadığı anlarda yanında olan kişiydi. Ancak akıl hocası ve çırak ilişkilerini tam olarak tanımlamıyordu; bundan bile daha derindi. Bu Joshua'yı hafife aldığı anlamına mı geliyordu? Hayır. Hak etmediğini düşündüğü hiçbir şeyi ondan istemezdi. Ondan rütbe gibi saçma bir şey için kendisi için savaşmasını da istemezdi. İlişkilerini saçma sapan şeylere harcamıyorlardı. Bu ikisi için de çok önemliydi.

"Peki kahin sana ne söylemek istedi?"

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve Gemma o.

"Yaşlı Kral yakında ölecek." "Güzel."

"Evet."

"Ama sanırım bu onun aptal oğullarından birinin onun yerine geçeceği anlamına geliyor?" İşte o zaman Joshua uzun bir süre ona baktı.

"Ne?" diye sordu Joshua cevap vermeyince. "Kahin aslında farklı bir hükümdar görüyor."

"Oooh. İlginç. Uğruna savaşabileceğimiz biri mi? Yoksa öldürmek zorunda kalacağımız biri mi? Dürüst olacağım. Hangisini umduğumdan emin değilim. İkisi de kulağa ilgi çekici geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse bu sorunun cevabını bilmiyorum. Çünkü Gemma'nın gördüğü hükümdar senin kız kardeşin."

Gerçekten kafası karışan Gemma sadece şunu sorabildi: "Kız kardeş mi? Hangi kız kardeş? Bir sürü kız kardeşim var. Ve erkek kardeşlerim ve kuzenlerim ve teyzelerim, amcalarım-"

"Beatrix."

Akıl hocasına istediğinden daha uzun süre baktı. Her şey bir anda olana kadar baktı ve baktı. İçinden öyle bir kahkaha patladı ki, kendini yerde buldu, kanla kaplı tuniği ve zincir zırhının içinde yuvarlandı, üzerine işememek için kendini zor tuttu. Bu durum uzun süre devam etti, Gemma gözyaşları yüzünden akarken ve kahkahaları çaresiz öksürüklere dönüşüp hava almak için çırpırırken bile kendini durduramadı.

Ama sonunda Joshua'nın onun kahkahalarına katılmadığını fark etti. Kardeşliğin çoğunun aksine, Joshua zaman zaman gülmekten hoşlanıyordu. Bu yüzden bu sefer gülmeyince, kendini sandalyeye geri oturmaya zorladı ve gözyaşlarını silip kalan birkaç kahkahasını atarken sordu: "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Adam çok güçlü bir "Tabii ki şaka yapıyorum!" cevabıyla karşılık vermeyince Gemma'nın kahkahası, ruhunun bir parçasıyla birlikte boğazında düğümlendi.

"Beatrix kraliçe olamaz," diye karşı çıktı. "O daha çocuk."

"Kraliçe ya da kral olabilmesi için ana rahminden çıkmış olması gerekir." "Hiç eğitimi yok."

"Kral olmak için mi? Bir kavanozun içinde bir kafa olabilir ve yine de etkili bir kraliyet olabilir."

"Ama ondan nefret ediyorum."

"Ne yazık ki, bu gerçeğin devreye gireceğini sanmıyorum."

"Olmalı. Evrendeki en önemli şey bu olmalı." "Keşif olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Alçakgönüllülük ve tüm bunlar."

"Biz sadece keşif değiliz," diye hatırlattı ona. "Biz *savaş* keşifleriyiz. Alçakgönüllülük yok. Kılıçlar, kan ve eğer şanslıysak çok iyi biralar var. Peki kız kardeşim hakkında ne yapmamı istiyorsun? Ailemin onu bir rahibe manastırına göndermesini mi, ki doğumundan kısa bir süre sonra bunu önermiştim?"

Joshua bir kez daha konuşmadan ona baktı.

"Yüzündeki o ifade de ne? Neden bana öyle bakıp duruyorsun? Bana söylemediğin şey ne?"

"Bu kız kardeşinin liderlik için yetersiz olmasıyla ilgili değil Gemma. Aslında kahin Beatrix'in kraliçe olarak liderlik etmeye fazlasıyla hazır olduğunu düşünüyor."

"Oh." Omuz silkti. "Peki. O zaman sorun nedir?"

"Kız kardeşinin iktidara geldiğinde ne yapacağıyla ilgili endişeler var."

"Kadın olduğu için mi?" Bu toprakları kraliçe olarak yöneten bir kadın hiç olmamıştı. Sadece belirli soylardan gelen krallar ya da tacı almaya istekli erkekler.

"Hayır. Çünkü bir ruhu eksik olabilir."

Gemma kaşlarını çattı. "Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı?"

"İkisinden biri ya da ikisi birden. Şu anda belli değil. Ama kardeşlik bu riski almak istemiyor."

Gemma sandalyesinde dik oturarak, "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kollarını masasına dayadı. "Planlar çoktan harekete geçti."

"Planlar mı? Ne planı?"

"Kız kardeşini öldürmek için."

"Kız kardeşimi mi öldüreceksin?"

"Bu benim tercihim değil ama bu tür kararları tek başıma vermem. Bunu sen de biliyorsun."

"Büyükler. Bir çocuğu öldürmeye karar verdiler."

"O reşit, Gemma. Ve bizim işimiz bu."

"Ailemi tanı mıyorsun. Bunun olmasına izin vermezler."

"İşte bu yüzden gitmen gerekiyor. Şimdi git. Evine git. Aileni kurtar."

"Ama Thomassin? Bartholemew? Brín? Hepsi de bunu kabul etti mi?"

"Kız kardeşine ulaşman için seni eve tek başına göndermenin, buradaki diğer yaşlıları durdurmaya çalışmaktan daha kolay olacağına karar verildi. Etrafımızdan dolaşacaklardı. En azından bu şekilde, sizin yardımınızla kız kardeşinizin kurtulma şansı olacak."

"Ama yaşlılar sadece-" "Rütbeni yükseltmek mi?"

"Evet." Ellerini kaldırdı ama hemen indirdi. İç çekti. "Ama Sprenger onları durdurdu."

Joshua güldü. "O tam bir aptal. Rütbeni neden yükselttiklerini bilseydi, geçmesine izin verirdi. Plan senin içindi

yeni rütbenle bir göreve gönderilmek için. Ve sen yokken-"

"Ayrı bir birim gidip kız kardeşimi öldürebilir."

"Talihsiz ama doğru. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbirine. Git kardeşini kurtar. Onu sakla. Her şey sona erdiğinde ya kraliçe olur ya da ikinizin de birbirinizden nefret ettiği normal sıkıcı hayatına geri döner."

"Ama bunu yaparsam kardeşliğe ihanet etmiş olmayacak mıyım?"

"Benim emrimle gidiyor olacaksın. Bunu eninde sonunda öğrenecekler." "Oh, bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Joshua kıkırdadı. "Sana her zaman ne söyledim, şımarık çocuk?"

"Bunu akıllıca oynamalıyız," dedi onu her zaman güldüren tiz bir sesle.

"Şimdi gidin. Yaveriniz atlarınızla birlikte ahırlardaki gizli tünelin yanında bekliyor. Oradan çıkabilirsiniz."

"Samuel gelemmez. Bu ona haksızlık olur."

"Gemma, o buradan nefret ediyor. Burada güvende kalmaktansa seninle birlikte hayatını riske atmayı tercih eder."

"Aile çiftliğine geri dönüyorum, Joshua," dedi ayağa kalkarak. "Babamın domuzları tekrar ahırdan çıkıp çocukları kovalamadığı sürece fazla bir tehlike olacağını sanmıyorum."

BÖLÜM 1

İki yıl sonra...

Gemma Smythe kalkanını, kendisine çarpan kılıca karşı tekrar tekrar kaldırdı. Darbeler zayıfladığında, kalkanını genişçe savurdu. Ona saldıran asker savruldu ve Gemma hamle yaparak kılıcını askerin böğrüne sapladı. Kılıcı çekip çıkardı ve bu kez bağırsaklarına sapladı. Adamın içini yırttı ve göğsüne tekme atıp onu savurmadan önce iç organlarının dışarı dökülmesine izin verdi.

Saldıran bir başka asker arkadaşının bağırsaklarına kaydı ve yere düştü. Gemma onun da işini çabucak bitirdi ve kafasını kopardı. Sonra o kafayı arkasındaki askerin dikkatini dağıtmak için kullandı ve yüzüne tekmeledi. Kendi adamları askerin üzerine çullanıp onu yere serdikten sonra arkasını döndü.

Gemma gözlerindeki kanı sildi ve etrafında devam eden savaşı değerlendirdi.

İstedliğini göremeyince sinirlenen Gemma, "Dükü ve karısını bulun!" diye bağırdı. Eğer buradalarsa, yakalayın onları!"

Önderlik ettiği askerler onun emrini yerine getirmek için koşturmaya başladılar ama artık Keeley'ye sadık olan Amichai'ler aniden etrafını sardılar; savaş kiltleri, silahları ve kendileri düşmanın kan ve irinine bulanmışlardı.

Etrafını saran grubu inceledikten sonra hemen yanında durana sakince "Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu.

O gülümseme. Zehir gibi nefret ettiği o gülümseme parladı. "Koruyorum sen, prensesim."

"Bana bir kez daha öyle de..." diye dişlerini sıkarak uyardı ve adamın gülümsemesinin büyümesine neden oldu. Kendini sakinleşmeye zorladı. "Keeley'i koruman gerekiyor. Beni değil."

"Ama bizi size o gönderdi leydim. Güvenliğiniz konusunda oldukça endişeli ve biz de hizmet etmek ve korumak için buradayız. Kız kardeşinin bu kadar genç yaşta ölmesini istemeyiz, değil mi?"

Gemma zorlukla tahammül edebildiği tek varlıkla yüzleşti. "Neden?" diye sordu ona. "Neden beni kızdırmak için elinden geleni ardına koymuyorsun?"

"Ben emirleri uyguluyorum. Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi? Emirlerle uymak mı?"

Harfi harfine, sanırım bu senin emrindi."

Bu oyunu oynuyordu, değil mi? Başka bir manastırdan bir keşiş kendi manastırını ele geçirmeye çalıştığı anda kendisinin de birkaç kez oynadığı bir oyun. Ama o keşişler her zaman daha iyisini bildiklerini, kendi emirlerinin büyük üstadınıninkinden daha önemli olduğunu düşünürlerdi. Sadece kötü niyetle emirlerine uyarak onları alaşağı etmek Gemma'nın zevkiydi.

Yine de Amichai haksızlık ediyordu. O güç peşinde koşan bir keşiş değildi. Sadece en büyük kız kardeşi Keeley'i korumaya çalışıyordu. Lanet olası kraliçe. En azından kraliçelerden biri.

Daha önce hiç kraliçesi olmamış bir ülkede şimdi iki kraliçe vardı. Kocas Kral Marius'un yanında liderlik yapan Kraliçe Beatrix ve kimsenin yanında liderlik yapmayan Kraliçe Keeley.

Görünüşe göre kahin Gary, Beatrix konusunda haklıydı. O, kraliçe olmak için her şeyi yapabilecek ruhsuz bir kaltaktı, bunun gerçekleşmesi için tüm ailesini yok etmek gerekse bile. Neyse ki ailesi ve halkı için Keeley bunun olmasına izin vermeyecekti.

Şu anda dünyaları doğu ve batı olarak ikiye ayrılmıştı. Keeley, Tepe Toprakları da dahil olmak üzere batı topraklarının kraliçesiydi. Kral Marius ise doğunun hükümdarıydı.

Pek çok kişi Beatrix'in Marius'un tohumlarını ekebileceği bir kraliyet rahmi olduğuna inanıyordu ama Gemma ve Keeley daha iyisini biliyordu. Kız kardeşleri tüm bunları tacın gerçek gücüne sahip olmamak için yapmamıştı. Hayatındaki diğer herkesi manipüle ettiği gibi kocasını da manipüle etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Gemma, küçük kız kardeşinin bunu gerçekleştirmenin bir yolunu çoktan bulmuş olduğundan bir an bile şüphe duymadı. Ama şu anda Beatrix için endişelenemezdi. Ona sırttan bir aptalla savaşın ortasında olmazdı.

"*Hayır*," dedi Gemma sonunda, savaş alanının öbür ucunda, şu anda önemseydiği tek kraliçeyi işaret ederek. Gemma'nın ısrarla önerdiği gibi mantığını dinlemeyi ve kraliyet topraklarında kalmayı reddeden kraliçeyi. Asker üstüne asker ona saldırırken gülünç çekicini sallamakla meşgul olan kraliçeye... Hepsi de kraliçeyi alaşağı edecek kişi olmayı ve Eski Kral'ın kalan oğulları tarafından kendilerine vaat edilen ödülleri kazanmayı umuyordu. "Kraliçenin tehlikede olduğunu görmüyor musun?"

"Ağabeyim ve kız kardeşim onun yanında savaşıyor. Daha neye ihtiyacı olabilir ki? Ayrıca, emirleri oldukça açıktı Prens. *Sizi* korumamı istedi. Seni zavallı, zayıf şey."

Eğer parmakları kılıcını tutuyor olmasaydı, onları yumruk haline getirip onu boğazlayacaktı. Ama bunun yerine, kızgınlığını kullanarak devam eden savaşın içinden geçip kız kardeşi Tepe Toprakları Kraliçesi Keeley'ye doğru yol aldı.

"Oy!" diye bağırdı kraliyet majestelerine. "Onu bana sen mi gönderdin?"

Gemma'nın en büyük kız kardeşi ve bir zamanlar ebeveynlerinin on bir çocuğunun da hükümdarı olan Keeley Smythe, en sevdiği çekiciyle düşman komutanına vurmakla meşguldü.

"Keeley!"

Keeley'nin iri omuzları şaşkınlıkla sarsıldı ve silahını çekerek Gemma'ya doğru taze bir kan yığını gönderdi. Ama Gemma hızlı davrandı ve yana doğru hareket ederek Amichai'nin tam yüzüne isabet etmesini sağladı. Bakışları *her şeye* değdi.

"Ne?" Keeley rakibinin çökmüş göğsünden bir adım uzaklaşarak sordu. "Bana neden bağıırıyorsun?"

Gemma kılıcını Yaralı Toprak Klanı'ndan Quinn'e doğru salladı ve kılıç o güzel ama kana bulanmış yüze biraz fazla yaklaştığında Quinn'in başını geriye atmasının keyfini çıkardı.

"Dedim ki, onu bana sen mi gönderdin?" "Tek başınaydın."

"Ve *onun* yardım edebileceğini mi düşündün?" "Ben yardımseverim," diye karşı çıktı Amichai.

Kız kardeşler önce ona, sonra birbirlerine baktılar. "Gerçekten neler oluyor?" Gemma Keeley'ye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" "Bu salağı bana sen gönderdin-"

"Bu biraz kaba oldu," diye mırıldandı.

"Bana bugünkü savaştan bahsetmedin bile-" "Şey-"

"

"Peki benim taburum nerede?"

"Şimdi mi soruyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gergin görünüyorsun," dedi kız kardeşi. Bir adım geri çekilip Gemma'ya baktı. "Omuzların gergin. Boynun gergin. Şu şeyi yapıyorsun"

yine duruşunla ilgili. Bunu senin için düzeltmemi ister misin?"

Gemma kız kardeşini asla anlayamayacaktı.

"Ben at değilim!" diye tersledi.

Keeley kaşlarını çatı. "Uh . . . Biliyorum. Bekle. . . *sen misin?* Bunu mu demek istiyorsun?"

Amichai homurdandı ve Keeley'nin güldüğünü görmemesi için hızla arkasını döndü. Gemma ona sadece aval aval bakabildi.

"Ne?"

"Bu mümkün. Doğumunu hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Belki annem seni gizlice içeri sokmuştur."

"Beni öylece iyileştiremezsin diyorum çünkü ben senin lanet olası atlarından biri *değilim!*"

"Oh! Demek istediğin bu." "Ne demek istediğimi sandın?"

"Gerçekten bilmiyordum. Seninle işler biraz zorlaştı. O zamandan beri... şey..." Eliyle Gemma'yı işaret etti ve Gemma annesinin aylar önce onun için yaptığı zincir zırhına ve zırh parçalarına baktı.

Bakışlarını kız kardeşininkilere doğru kaldırdı. "Ne zamandan beri?" diye sordu. "Uh ..." Keeley Quinn'e baktı ama o hemen arkasını döndü.

"Ben bu konuşmanın bir parçası değilim," diye açıkladı onlara. "Onun yerine, anlamlı bir şekilde uzaklara bakıyorum" -sol kolunun tamamıyla dışarıyı işaret etti, dört parmağını gösterdi, başparmağını eline dayadı- "o tarafa."

"Ne zamandan beri?" Gemma itti, şimdi etraflarında devam eden savaşı görmezden geliyordu.

"O zamandan beri..." Keeley yine Gemma'nın tüm vücudunu işaret etti. "Bu."

Kız kardeşinin söylemesini istedi. Yüksek sesle. Herkes duysun diye. "Bu mu?"

Bu da ne?"

"Sen biliyorsun."

"Hayır. Anlayamadım."

"Uh . . ."

Keeley aniden arkasına uzandı ve kolunu geriye doğru salladığında kuzenleri Keran'ı tuttu. İkisinden de on yaş büyüktü ve biraz da yüz karasıydı çünkü anne tarafının geri kalanı gibi demirci değildi ama bir dövüş loncasına üyeydi. O yılların yara izlerini oldukça gururla taşıyordu - çünkü hâlâ

Yaşıyordu. Hatta hala ayakta durabilir ve kendi başına yürüyebilirken emekli olmayı bile başarmıştı. Söz konusu savaş loncaları olduğunda bu çoğunlukla duyulmamış bir şeydi.

"Ale zamanı mı?" Keran kuzenlerinin önünde durduğunda sordu.

Gemma tiksintiyle, "Hayır," diye tersledi. "Daha işimiz bitmedi."

"Oh. O zaman ne istiyorsun? Öldürmenin tam ortasıdaydım."

"Keeley'nin söylemeye korktuğu şeyi söylemen için sana ihtiyacı var."

"Keeley bir şey söylemekten asla korkmaz. Daha bu sabah annesine yine hamile olup olmadığını ya da kışının yeni mi genişlediğini sordu. Annene kışının genişleyip genişlemediğini soracak kadar cesur başka birini tanımıyorum."

Gemma kız kardeşini görmek için Keran'a doğru eğildi. "Bana o kadının yine hamile olmadığını söyle."

"Bence kıcı gittikçe genişliyor."

Gemma rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı ve Keran'a, "Bana bir şey söylemeye korkuyor," dedi.

"Hırlama hakkında mı? Hırlama mı? Artık kimsenin seninle konuşamaması?"

"Bu oldukça uzun bir liste, kuzen."

"Yoksa içki içmekten mi bahsediyoruz?"

"İçki mi?"

Askerler arasında her gece kraliçenin kuzeninin bir bardak birayı ne kadar hızlı içebileceğine dair bahse girildiği düşünülürse, Gemma ara sıra içki içmesinin sorgulanmasına biraz içerlemişti. Özellikle de bu sorgulamayı yapan kişi lanet olası Keran ise!

"Pekâlâ o zaman!" Keeley neşelendi.

"Bir dakika," diye devam etti Keran, "yoksa bu-"

"Teşekkür ederim, Keran!" Keeley kuzenlerini rahatça devam eden savaşın içine fırlattı.

Kuzenleri küçük bir kadın değildi ama rüzgârdaki bir yaprak gibi uçtu, ayaklarının üzerine düştü ve bir adım bile atmadan baltasıyla en yakındaki düşman askerini kesmeye başladı.

Gemma kız kardeşine doğru ilerledi ve en azından Keeley'nin gözlerinin içine bakabilmek için çenesini kaldırdı. "İçki mi? Ne içmesi?"

"Senden ne yapmanı istediğimi biliyor musun, aşkım?" Keeley kocaman gülümsemesi ve sevimli cazibesıyla sordu. Dük'ün şatosunu işaret etti. "Oraya bak. Bak bakalım dük ve düşes bize bir şey bırakmış mı?"

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Bunu sana yapar mıyım?"

"Aslına bakarsan-"

Kraliçe bitirmesine bile izin vermedi. Onu döndürdü ve iterek Gemma'yı kaleye doğru gönderdi.

Aşağılayıcıydı.

* * *

"Neden buraya döndün?" Quinn'in kardeşi Caid sordu.

"Kraliçenin benden istediği gibi Prenses Şirret Tayt'a göz kulak oluyordum. Ama keyfi yerinde değil. Bir dövüş çukurunda silahsız ve çıplak olsam daha iyi olur."

"Bugün geleceğini düşünmemiştim."

"Görünüşe göre plan değişti ve düşman o zamandan beri bunun bedelini ödüyor. Bütün gün kafa kesip durdu. Aldırmamam gerekirdi ama çok anlamsız görünüyor."

Caid omuz silkti. "En azından bizim tarafımızda."

"İkinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi kız kardeşleri Laila, düşmanlarıyla savaşmak için mızrak kullanırken. "Ama siz ikiniz kraliçeyi hayatta tutmaya yardım edebilir misiniz? Orada yapayalnız!"

Quinn ve kardeşi Tepe Toprakları Kraliçesi Keeley Smythe'a baktılar.

Çekicini genişçe sallayarak saldıran üç askeri yere serdi. Sonra çekicini yukarı kaldırdı, silahını indirirken terle kaplı devasa kasları dalgalanıyor ve askeri yere yapıştırıyordu. Çekicinin başını bir başka askerin göğsüne gömüp onu koruyan çelik zırhı parçaladığında, kardeşler kız kardeşlerine dönüp baktılar.

"Onun için endişeleniyor muyuz?" Quinn kız kardeşine sordu. "Gerçekten mi?"

Bir askerin miğferini delen Laila, "Pekâlâ, dinleyin. Siz ikiniz aslında kime rapor verdiğinizi unutmuş görünüyorsunuz, çünkü siz" -kana bulanmış çelik mızrağıyla Caid'i işaret etti- "kraliçeyi becerecek kadar şanslısınız. Ve siz de"-Quinn'i işaret etti-"kraliçe tarafından idam edilmeyecek kadar şanslısınız. Bu yüzden çok açık konuşacağım. İkinizin de emir alacağı tek kişi *benim*."

"Annemin doğrudan varisi olduğun için mi? Yoksa babamın gözdesi mi?" "İkisi de, bu yüzden sizi *bir tanrı gibi* yönetiyorum."

"O da bir gün tiran olacak," diye mırıldandı Quinn Caid'e.

"Şimdi Caid, Keeley'ye git. Siz onunla kalın," diye emretti ve yakınlarda savaşı diğer Amichailerini işaret etti. "Ve Quinn-

"Lütfen beni peşinden gönderme-" "Sen Gemma'yla git."

Başını öne eğdi. "Benden nefret ediyor. Bunu hafife almak için söylemiyorum. Benden gerçekten nefret ediyor."

"Başkalarının senden nefret etmesini seviyorsun." Omuz silkti. "Doğru."

"O zaman git. Ve arkanı kolla. Burada işimiz henüz bitmedi." Kız kardeşi etrafına bakındı, bakışları daralmıştı. "Bir şeyler ters gidiyor."

Kız kardeşi bu tür konularda asla yanılmazdı. O bir sentordu ve her gerçek sürü hayvanı gibi, onları güvende ve hayatta tutan güçlü duyulara sahipti. Çünkü rüzgârda tehlikenin kokusunu alabilir ve toynaklarından belayı hissedebilirdi.

Bu yüzden Quinn onu sorgulamayı bıraktı ve düşmanlarını acımasızca taciz eden bu sert prensesi takip etti. Bir gün kendi kız kardeşi tarafından savaş suçlarından mahkûm edilebileceğinden gerçekten endişe ediyordu.

* * *

Gemma devam eden savaşın içinden dükün şatosunun açık kapılarına doğru ilerledi. Dük ve karısı Kraliçe Beatrix ve aptal kocasının tarafını tuttukları için değil, iki kraliyet arasında yaklaşmakta olan savaşa yardım etmek için bir ordu kurdukları için kraliyet kuşatması altındaydılar. Bu Keeley'nin bile göz ardı edemeyeceği bir şeydi.

Yine de Gemma'nın beklemediği şey, Keeley'nin Dük Reinhold'un gücünün artmasını beklemek yerine ona önceden saldıracağıydı. Keeley genellikle diplomasiyi savaşa tercih ederdi. Belki de anneleri ona bir şey söylemişti, çünkü Gemma bu sabah uyandığında kız kardeşi ve ordusunun çoktan yola çıktığını görmüştü.

Keeley'nin Gemma'yı bu kararından neden daha önce haberdar etmediğini Gemma hâlâ bilmiyordu ve Keran'la daha önce yaptıkları konuşma da bu konuda yardımcı olmamıştı. Gemma'ya rapor veren tabur hâlâ aileyle birlikte çiftlik evindeydi. Ancak Gemma burada olmalarını tercih ederdi. Onları bu tür bir savaş için eğitiyordu. Karanlığın örtüsü altında hızlı ve sert bir şekilde saldırmak, düşmanlarına düzgün bir savunma ya da saldırı yapacak zaman bırakmamak. Acımasız ve adaletsiz bir taktikti ama kazanacaklarsa

Beatrix ve Eski Kral'ın oğluna karşı adil düşünen bireyler gibi düşünmeyi bırakıp erkek gibi düşünmeye başlamaları gerekiyordu.

Histerik bir asker çılgılık atarak ona doğru koştu ve Gemma döndü, kılıcını kaldırıp karşıya geçirdi, adamı sol omzunun hemen altından, göğsünün bir kısmından boynunun diğer tarafına doğru ikiye böldü, adamın kafasını -ve vücudunun üst kısmının büyük bir bölümünü- yukarı fırlattı ve vücudunun geri kalanı ona ulaşmadan düşerken uzağa fırlattı.

Gemma kılıcını karşıdan gelen başka bir askere sapladı, sonra onu yolundan itti. İlerlemeye devam etti ve diğer düşman askerlerinden hiçbiri onu takip etmeden kale duvarlarına girdi. İçeride bir savaş bulmayı umuyordu. Dükü ve ailesini savunan adamlar. Ama çok geçmeden kraliyet mensuplarının eski evlerinden hızlıca çıktıklarını, muhtemelen Beatrix'in topraklarına doğru gittiklerini fark etti.

Gemma dükü ele geçirmeyi tercih etse de, bu durum tolere edilebilirdi. Keeley'nin ordusu Dük'ün ordusunu yok ediyordu ve askerleri olmadan Beatrix ve kocasının pek işine yaramayacaktı. Bu da dükü esir almak kadar işe yarıyordu.

Kılıcını hazırda tutan Gemma, dükün evinden geriye kalanlar arasında ilerledi. Dükün geride bıraktığı şeylere ihtiyacı yoktu. Gerçek altın, çelik ve gümüşten yapılmış birkaç eşya alınacak ve demirci tarafından silah haline getirilmek üzere annelerine verilecekti. Ama Gemma daha fazlasını arıyordu. Bilgi arıyordu. Beatrix'le devam eden savaşlarında onlara yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

Kalenin arka tarafında, birkaç büyük masanın bulunduğu bir oda buldu. Masaların üzerinde haritalar ve Dük ile Kral Marius, nam-ı diğer Nefret Silahşoru Marius arasında parşömen üzerine yazılmış yazışmalar vardı. Gemma istemeden de olsa Beatrix'in acımasızlığı ve kalpsizliğiyle nam salmış bir adamın karısı olmasından dolayı endişelenmeye başladı. Bu kadar önemsemesi bile onu rahatsız ediyordu. Beatrix'in, bıçağını Keeley'nin karnına sapladığında ailesini umursamadığı açıktı. Kendi kız kardeşine. Peki ne için? Kraliçe olma şansı için mi? Keeley tüm hayatını Beatrix'e bakarak geçirmişti. Ona bakmak, para vermek, isteyebileceği tüm kitaplara sahip olmasını sağlamak ve en önemlisi, Beatrix'in çiftliklerinde hastalıklı domuzları öldürdükleri gibi doğar doğmaz öldürülmesi gereken şeytani bir sürtüğ olduğu gerçeğini görmezden gelmek.

Yine de tüm bunları bilmesine rağmen Gemma kendini hâlâ Beatrix için endişelenirken buluyordu. Marius gibi biriyle yaşadığı hayat için endişeleniyordu.

Ve öyle ya da böyle umursadığı için kendinden biraz nefret ediyordu. Beatrix Gemma'nın endişelenmesini hak etmiyordu. Boynuna inecek bir bıçaktan başka hiçbir şeyi hak etmiyordu. Keeley bunun olmasına asla izin vermezdi.

"Burayı yerle bir etmeliyiz," dedi arkasından bir ses, "böylece bir daha asla geri dönemezler."

Gemma bıçağını daha sıkı kavradı ama arkasını dönmedi.

"Keşke bana sinsice yaklaşmayı bıraksan."

"Sana sinsice yaklaşmadım. Bu benim bacaklarım."

Bu ifadeyle kafası karışan kadın sonunda Quinn'le yüzleşmek için döndü. "Ne?"

"Bacaklarım." Savaşa hazır her Amichai'nin giydiği deri eteğin altından uzanan uzun, kaslı bacaklarına baktı. Her iki bacağına da küçük yara izleri vardı ama sol bacağına, dizinin arkasından uyluğunun ön tarafına ve yukarıya, eteğinin altında kaybolana kadar uzanan çok uzun, çok sivri bir yara izi vardı. "Sadece iki bacağım olduğunda, çok hafif hareket ediyor gibi görünüyorum. Neredeyse hiç ses çıkarmıyorum." Devam etmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Ama diğer ikisini eklediğimde - ve tabii toynaklarımı da - o zaman birdenbire istediğimden çok daha fazla gürültü çıkarıyorum. Toynaklarımı bezle sarmadığım sürece. O zaman adımlarım daha az gürültülü oluyor."

Tekrar durdu ... ve sonunda bitirmeden önce ona baktı, "Siz insanların hareket ederken daha sessiz olmamanıza hep şaşırmışım. Sadece iki bacağınız var. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bu onun için hâlâ garipti. Şimdi bile. Amichais ile bu tartışmaları yapmak. Hayır, onların insan olmadığını yüksek sesle söylemek. Onlar sadece istedikleri zaman insan şekline bürünen sentorlardı. Bazen Gemma kız kardeşinin yatak odasına girdiğinde, Yaralı Toprak Klanı'ndan Caid'i, uzun siyah kuyruğuyla kale duvarlarında dolaşan ve Amichailerin kuyruklarından sarkmayı seven sokak kedilerinden birine vururken küçük bir şeyden şikâyet ederken bulurdu. Bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Atının bacaklarına tırmanan yavru kedileri de fark etmedi. Yatağın üzerinde oturmuş onun şikâyetlerini dinleyen ve yavru bir keçiyi okşayan Keeley de fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. İşte o zaman Gemma, Smythe klanı arasındaki hayatın iyice değiştiğini anladı.

"Hâlâ beni mi takip ediyorsun?" diye sordu Quinn'e. Beyaz-sarı saçları, tanrıların onu siyah saçlı kardeşi Caid'in tam tersi yapmak için ellerinden geleni yaptıklarını düşünmesine neden oluyordu.

"Buradayım çünkü bana emir verildi-"

"Eğer bir *kez* daha 'emredildi' dersen..."

"Yani 'emir' ya da 'prenseler' diyemez miyim? Ama yine de sen peşinden gitmem emredilen bir prensessin."

Gemma onun etrafından dolaştı. "Siktir git, Amichai. Sana ayıracak vaktim yok ya da ..."

Amichai onu geçip durduğunda Gemma'nın şikayeti kayboldu, başı önce bir yana sonra diğer yana eğildi. Bir şey duymuştu. Sesi takip etmeye çalışıyordu.

"Bu taraftan," diye havladı yola çıkmadan önce.

Gemma hemen onu takip etti. Birlikte boş şatonun derinliklerine doğru ilerlediler, mutfakların arasından geçip açık araziye açılan bir çıkıştan çıktılar. Küçük bir avlu gibi arkada hiçbir koruma olmadan yaşamak için tehlikeli bir yol.

Quinn'in yanında durdu ve onu görene kadar bakışlarını çimenli, açık alanda gezdirdi. Umutsuzca kaleye doğru koşarken parlak sarı cübbesi dalgalanıyor, atlı bir adam da koşucunun kafasını koparmaya hazır büyük baltasıyla peşinden geliyordu.

"Sen de biliyor musun?" Quinn ona sordu.

"Cüppeli olan bir keşiş. Kimseye zarar vermeyen pasifist bir tarikat. Diğerinin zırhını tanımıyorum."

"Yeterince iyi," dedi Quinn göğsündeki uzun yayı çözüp kılıç kemerinden sarkan deri sadaktan bir ok çıkarırken. Oku yerleştirdi, nişan aldı ve bıraktı.

Direkt göğsüne isabet etmiş ve atlıyı atından düşürmüştü.

Quinn onu ne kadar kızdırsa da Gemma, Amichai'nin uzun yay kullanma becerisini görmezden gelemezdi; bu beceriye sadece, kompozit bir yayı sanki kolunun bir uzantısıymış gibi kullanan kız kardeşi rakip olabilirdi.

Yine de Gemma, Quinn'e bunların hiçbirini söylemeyecekti. Zaten yeterince kibirliydi.

* * *

Gemma iki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Gemma'nın atı sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi hızla tırısla kaleden geçip tarlaya girdi ve Gemma'nın hemen yanında durdu.

Hançer, savaş sırasında yoluna çıkmasın diye dört kalın örgü halinde örölmüş olan siyah yelesini savurdu ve ön toynağını yere vurdu. Hançer'in üzerine kolaylıkla bindi ve dilini bir kez ağzının üst kısmına dayayarak gıdakladı. Hançer hâlâ onlara doğru koşan histerik adama doğru dörtlale koştu. Onlar yaklaştıkça Quinn, keşiş tökezleyip düştükten sonra tekrar ayağa kalkarken adamın yardım ığlıklarını duydu.

Gemma ona ilk ulaşan oldu ve durduğunda adam onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen! Bana zarar vermeyin! Lütfen! Ben pasifist bir keşişim! Ben pasifist bir keşişim!" diye bağırdı. Yalvarıyordu.

Gemma ona baktı.

"Senin ne olduğunu biliyorum, kardeşim. Sana zarar vermeyeceğim. Hiçbir asker sana zarar vermemeli. Manastırınıza sadece şifa ve bakım için gelmeliler. Bir sığınak olarak."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan keşiş başını salladı.

"Hepsini öldürdüler!" diye bağırdı. "Hepsini! Her birini öldürdüler!"

Gemma gözlerini kaçırdı, kaşları düşük, mavi gözleri karanlıktı, ifadesi okunamıyordu. Quinn onu yakından izledi, ne yapacağını merak ediyordu. Farklı tarikatlardan keşişler kasabalarından geçerken Gemma pek de misafirperver davranmazdı. En iyi ihtimalle onları görmezden gelirdi. En kötü ihtimalle, yakındaki tavernalarda ertesi gün dikiş attırmasıyla ve kavganın nedenini tartışmayı reddetmesiyle sonuçlanan çirkin kavgalar olurdu.

Ama bu farklı hissettiriyordu.

Bir süre sonra Gemma omzunun üzerinden baktı ve Keeley'nin askerlerinden oluşan bir birliği işaret etti.

"Siz!" diye seslendi. "Bizimle gelin!" Gemma elini uzattı ve keşiş onu yakaladı. Onu Dagger'ın sırtına çekti ve atı ileri doğru koşturdu. Quinn de onu takip etti.

Yakındaki manastıra vardıklarında keşiş hemen Dagger'dan indi. Açık olan ön kapıya doğru yürüdü, tüyler ürpertici parlak sarı cüppesinin içinde dizlerinin üzerine çöktü, ellerini birbirine kenetledi, gözlerini yukarıdaki parlak gökyüzüne odakladı ve tanrısına hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan öteye gitmeyen dualar savurdu.

Nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Quinn tek kelime etmeden yanından geçip manastıra girdi.

Gemma onu çoktan içeride yenmişti ve şimdi ana salondaydı. oktan tek dizinin üzerine çökmüş, kılıcının ucunu taş zemine dayamış, sağ eliyle kabzayı kavramıştı; başı dua edencesine eğikti.

Nedenini anlamıştı. Hayatını tanrılara adayan biri için normal bir tepkiydi bu, ki o dayle yapmıştı. Gerçi son on dört ay içinde çok az kişi bunu anlayabilmişti. O sabah yatak odasınınnnden geçerken keşiş cübbesini, zincir zırhını ve silahlarını yatağının ucundaki sandığa koyduğunu gördüğünü çok net hatırlıyordu. Annesi daha sonra ona ünlü bir demirci tarafındanzel olarak yapılmış yepyeni kıyafetler giydirmişti ama aynı şey değildi, değil mi? Onu sadece savaşçı kıyafetleri içinde görmek. En azından Quinn için. Kraliçenin kız kardeşini,önünde ve arkasında kan kırmızısı bir rn bulunan siyah tuniği ve bir tanrının savaşçısı olduğunu ilan eden, zarif bir şekilde yapılmış siyah zincir zırhıyla etrafta dolaşırken görmeye alışkındı.

Quinn ne olduğunu bilmiyordu. Onu cübbesini çıkarmaya ve Gemma Kardeş unvanına cevap vermemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ve sormadı da. Ona eziyet etmeyi sevmesine rağmen, böyle bir konuda onunla oynamak hiç doğru gelmemişti. Tanrılar kişisel bir şeydi.

Ama onu diz çökmüş, kılıcını elinde sıkıca tutmuş ve başınıne eğmiş görünce... Cbbesi olsun ya da olmasın, Quinn onun tanrılarını gerçekten geride bırakmadığını biliyordu. Böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığında bunu nasıl yapabiliirdi?

Çünkü hepsilmşt. Hepsilmşt. Manastırda bulunan her keşişlmşt; kırık ve kanlar içindeki bedenleri salonun ortasına yığılmıştı. Bazıları sütunlara bağlanmış ve arbalet oklarıyla delik deşik edilmişti. Cesetlerin oğundalmedennce işkence yapıldığına dair izler vardı.

Çok fazla kan vardı. Bu kadar kanı sadece savaş meydanlarında görmüştü.

Gemma duasını bitirip ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü.

"Bu keşişler," dedi yumuşak bir sesle,ölülere hürmeten sesini alçak tutarak, "dışarıdaki gibi savaş keşişi değillerdi. Onlar barışçı keşişlerdi. Zayıflara ve acı çekenlere yardım etmek için buradaydılar. Burası yardım için gelen herkes için bir sığınaktı. Yaşlı Kral bile bu çizgiyi asla aşmadı. Ve neredeyse her çizgiyi aştığı bilinirdi."

"Senin türün bunu neden yapsın ki?"

Başını iki yana salladı. "İnsanların yöntemleri hakkında konuşamam, Amichai."

Adam onun cevabı karşısında kaşlarını çattı. "Felsefi olarak konuşmuyorum, kadın. Demek istediğim bunu *neden* yaptılar? Şimdi mi?"

"Ah!" Gemma etrafına bir göz attı. "Oh, bilmiyorum. Belki de yapabildikleri içindir. İktidar savaşı sürerken, saldırganlar bulabildikleri her türlü altın ve gümüşü alabileceklerini düşündüler."

"Sizce bunu hırsızlar mı yaptı?" "Sence?"

"Hırsızlar genellikle gelir, alır ve giderler. Bu ... aşırı zalimce görünüyor. Sizin türünüz için bile. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım."

Quinn onu inceledi. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Ne söylememi istiyorsun, Amichai?"

Onu önemseyişini söylemesini istiyordu. Burada ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söylemesini istiyordu. Bu savunmasız rahipleri öldüren piçlerin izini bulacağını, canlı canlı derilerini yüzeceğini ve o pislikleri önce mızraklara geçireceğini söylemesini istiyordu. Ondan bunu duymak istiyordu. Çünkü Rahip Gemma onunla tanıştığında böyle derdi. Ama o cübbesini topladığından beri

...

"Kız kardeşini almaya gidiyorum."

"Ne için?" Gemma sordu. "Şeref duygusu olmayan iğrenç hırsızlar. Ölülerini gömüp yolumuza devam edeceğiz."

"Och!"

Gemma gözlerini kırptırdı. "Az önce bana 'och' mu dedin?"

"Ettim. Ve yine yapacağım." Eğildi, yüzüne yaklaştı. "Och!" "Oy! Gözüme tükürdün!"

"Hak ettim. Kız kardeşini alıyorum."

"Farklı bir şey söylemeyecek!" Gemma arkasından seslendi. "Bu konuda aşırı dramatik davranıyorsun!"

* * *

Keeley odanın içinde bir tur attıktan sonra Gemma'yla yüzleşti, kollarını iki yana açtı ve "Bunu hırsızlar yapmadı" dedi.

Quinn, Keeley'nin arkasından, "*Sana söylemiştim*," diye mırıldandı.

Gemma'nın onu durduğu yerde tokatlayacak kadar uzun kolları olsaydı ... "Bu askerlerin işi."

"Bunu bilmiyoruz."

"Kör müsün sen?" Keeley ana salonda bir tur daha attı, başını salladı ve belirgin tiksinti sesleri çıkardı; kaşları çatılmıştı. "Bu çok rahatsız edici. Sen bunu rahatsız edici bulmuyor musun?" diye sordu Keeley. Gemma cevap veremeden, "*Bunu nasıl rahatsız edici bulmazsın?*" diye bağırdı.

"*Bunu rahatsız edici bulmadığımı söylemedim!*"

"Keşiş nerede?" Keeley Quinn'e sordu. Çünkü birdenbire arkadaş olmuşlardı.

"Bu taraftan, majesteleri," dedi Quinn kolunu sallayarak.

Keeley Gemma'nın yanından geçerken ona bakmadı bile. Quinn onu takip edince Gemma kafasının yan tarafına bir yumruk atmak için kolunu geri çekti ama Caid onu tuttu ve ters yöne çekti. Küçük bir koridora girdiler ve orada onu serbest bıraktı.

"Neler oluyor?"

"Kardeşin-"

"Bunun dışında. *Burada* neler oluyor?"

Gemma iç çekti. "Bilmiyorum. Bana hırsızlarmış gibi geldi."

"Gerçekten öyle mi? Genelde bundan daha paranoyak olursun."

"Ben paranoyak değilim."

"Gemma, sen tanıdığım en paranoyak insansın. Babamı da tanıyorum. Ve amcanı da."

Gemma kısa bir süre alnını ovuşturdu. "P e k â l â . Belki biraz küçümseyici davrandım. Normalde biraz daha ..."

"Sorgulayıcı mı?"

"Evet."

"Öyleyse şimdi sorgulayıcı ol. Eğer kardeşim sorular soruyorsa. . . *kardeşim* . . . bir şeyler olmalı. Etrafınıza bakın. Eski sen ol." "Eski ben mi?"

"Son zamanlarda farklısın."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bana kuzenini hatırlatıyorsun."

"*Keran mı?*" diye patladı. "Sana Keran'ı mı hatırlatıyorum?" "Neden bağırdığımı bilmiyorum. Keran'ı severim."

"Asıl mesele bu değil." Gemma gözlerini Amichai'den kaçırdı ve el sallayarak onu başından savdı. "I . . . I . . . Etrafa bakacağım. Bakalım ne bulabileceğim."

"Harika," dedi Caid düz bir sesle. "Teşekkürler." Bir an için onu inceledi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece ... git."

"Sana bira bulmamı ister misin?"

Gemma ona ters ters baktı. "*Hayır*. Bana bira bulmanı istemiyorum. Biraya *ihtiyacım* yok."

"Hayır, hayır. Tabii ki yok."

Adamın ses tonundan hakarete uğrayan Gemma cevap vermek için ağzını açtı ama adam çoktan uzaklaşmıştı. Eğer doğal halinde olsaydı, Gemma onun kışına bir tekme atardı.

Hayır, bunların hiçbirini yapmayacaktı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Mantıklı olması gerekiyordu.

Eğer Caid bütün bu olanlarda bir tuhaflık olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen haklıydı. Saçma sapan kardeşinin aksine, Caid düşünceli bir sentordu. Bu acımasız dünyanın sadece başkaları için en iyisini isteyen iyilikseverlerle dolu olduğunu düşünen kız kardeşi için iyi bir eştı.

Laila ona doğru geldiğinde ana salondan uzaklaşıp uyku odalarına doğru gitmeye başlamıştı. Gemma'nın yanında durduğunda silahını kınına geri sokuyordu.

"Hayatta kalan kimse yok. Sadece keşiş. O çok şanslı." Başını iki yana salladı. "Burada ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Caid etrafa bir göz atmamı istedi."

"İyi fikir. Kız kardeşin keşişle konuşuyor. Ve askerler cenaze ateşi hazırlıyorlar."

"Yapma. Barış yanlıları ölülerini gömer. Askerlere mezar kazmalarını söyle." "Neden birileri ölülerini gömsün ki?"

"Bu onların yaptığı bir şey."

Yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

"Keşişin önünde bu kadar yargılayıcı olmamaya çalış lütfen."

"Yakıldığımdan emin olun," diye ısrar etti Laila. "Ölümünden sonraki hayatımı toprakta çürüyerek geçirmek istemiyorum. Böceklerle birlikte. Ya da yakılamazsam, beni doğaya bırakın. Böylece yırtıcı hayvanlar tarafından yenirim."

"Bu konuşmayı şimdi yapmak zorunda mıyız?"

"Sadece açık olduğundan emin olmak istedim. Siz insanlar çok tuhafsiniz." Gemma'ya baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Bira ister misin? Eminim buralarda bir yerde bira vardır."

Gemma dişlerini sıktı. "Biraya ihtiyacım yok. Barış yanlısı keşişler de uzak durur."

"Cidden mi?"

"Biradan, seksten ve şiddetten. Birinin sikini sertleştirebilecek her şeyden kaçınırlar."

"Ah. Anlıyorum. Yakında evde oluruz." Gemma'nın omzunu sıvazladı ve uzaklaştı.

Gemma kısa bir süre çılgılık atmayı ve bu pasifist evin duvarlarını kulaklarına yıkmayı düşündü ama o tanrıya tapsın ya da tapmasın, başka bir tanrının ibadet evine asla saygısızlık etmezdi. Bunun yerine aramaya devam etti.

Aradı ve aradı. Neredeyse bir saat boyunca. Ama sıra dışı görünen hiçbir şey bulamadı. Söyleyebildiği kadarıyla, davetsiz misafirler bütün altınları, gümüşleri, değerli olabilecek her şeyi, her iyi hırsızın ya da hırsızların yapacağı gibi almışlardı.

"Bunun zaman kaybı olduğunu biliyordum."

En yakın çıkışa doğru ilerledi ama aniden durdu.

Gemma kafasında her şeyi bir kez daha gözden geçirdi. Manastırın içinde bulunduğu süre boyunca gördüğü ya da görmediği her şeyi. İşte o zaman neyi kaçırdığını anladı. Ne kadar kör olduğunu.

"Siktir," diye bağırdı koşmaya başlamadan önce. "Siktir!"

* * *

Mezarlar kazılmıştı ve Keeley, Quinn, Amichailer ve kalan son keşiş bakarken askerler vahşice öldürülen kardeşlerin cesetlerini dikkatle toprağa gömüyorlardı.

Tam o sırada Gemma birdenbire ortaya çıktı ve kolayca irkilen keşişin önüne atladı.

"Seninle konuşmam gerek," diyerek onu parlak sarı cüppesinin kolundan tuttu ve Keeley onu çekip uzaklaştıranaya kadar götürmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Keeley.

"Onunla konuşmam gerek."

Kız kardeşinden daha uzun boylu olan Keeley biraz eğildi. "Bu bekleyemez mi? Onun ölüsünü gömüyoruz."

Gemma, "Bu önemli," diye karşılık verdi. "Bu da öyle."

"Geri çekil."

"Sen geri çekil!"

"Neler oluyor?" Laila havladı.

"Konuşmam gerek-"

"Ben de bekleyebileceğini söyledim."

Keşiş yumuşak bir sesle, "Sadece sorabilirsin," dedi.

Keeley gerçekten de küçük kız kardeşinin boynunu sıkmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Manastırın eserleri," diye sordu Gemma, "neredeler?"

Gemma'ya bakan keşiş gözlerini kırptırdı. Bir kez, iki kez. "Bizim ... bizim eserimiz yok leydim." Ve hepsi keşişin yalan söylediğini biliyordu.

Gemma'nın bugünlerde kötü söylenmiş yalanlara tahammülü yoktu ve bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Keeley ise gülünç dürüstlüğünü denedi.

"Ağabey, kız kardeşime her şeyi anlatabilirsin."

"Keeley, dur."

"O sizden biri," diye açıkladı Keeley.

"Bizden biri mi?" diye sordu keşiş.

"Keeley, sus artık."

"Evet! O Dürüst Cesaret Tarikatı'ndan bir keşiş."

Keşiş gözlerini daha fazla kırpmaya başladı. Aslında, tökezleyip Caid'e çarpmadan önce arka arkaya on ya da on iki kez göz kırptı.

"Sen sen bir ... savaş keşişi misin?"

"Kardeşim, lütfen..." Gemma ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

"Panik yapmadan önce-"

"*Savaş Keşişi!*" diye histerik bir çığlık attı kaçmadan önce.

Gemma kız kardeşine dönmeden önce kısa bir süre gözlerini kapattı.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Neden insanları korkutan bir kuruluşa üyesiniz?" Adil bir soru.

Gemma'nın cevaplamaya zahmet etmediği adil bir soru. Onun yerine keşişin peşinden koştu.

"Peki, peşinden koşma-"

Kız kardeşi onu görmezden gelince Keeley ellerini havaya kaldırdı ve Gemma'nın peşine düştü.

Amichailer birbirlerine baktılar. Keeley kraliçeydi. Gemma kraliçenin en büyük kız kardeşiydi. Bir prenses. Cesetleri gömen en az üç birlik asker, keşi buradan Amichais'lerin dağ evine kadar kovalayabilirdi. Ve yine de . . .

Laila ve Caid Quinn'e odaklanmıştı.

"Hadi ama!" diye itiraz etti. "Bunu neden ben yapmak zorundayım?" "Canım koşmak istemiyor," diye cevap verdi Laila.

"Ben de istemiyorum," diye homurdandı Caid.

"Ve birbirlerini yakaladıklarında ne olacağını biliyorsun. Ve o zavallı keşi, bu ikisinin birbirlerine neler yapabileceğini gördüğünde kalp krizinden ölecek. Gemma'nın sorularının cevabını asla öğrenemeyeceğiz. O yüzden gidin," diye emretti Laila, iki eliyle işaret ederek.

"Siktir." Doğal formuna geçti ve kız kardeşlerin peşinden gitti.

Onları bulmak zor olmadı. Keşiın sarı cübbesi iki güneş kadar parlaktı. Keeley onu arkadan yakaladığında Gemma neredeyse ona yetişmek üzereydi, ikili sertçe yere düştü.

Quinn devam etti, histerik keçiye ulaştı ve onu arkadan yakaladı. Adamı kontrol altına aldığında iki ayağı üzerinde duruyordu, böylece karşı karşıya geldiklerinde keşi daha fazla korkmayacaktı.

"Nefes al," diye emretti zavallı adama. "Sadece nefes al." "O bir-"

"Evet. Öyle. Ama sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum. Benim ve halkımın hayatı üzerine. Anladın mı?"

Keşi uzun bir süre aval aval ona baktı ama sonunda başını salladı.

"Şimdi sana sorular soracak, sen de cevaplayacaksın, tamam mı?"

Yardım

edecek

misin?"

"Edeceğim

."

"Güzel. Şimdi . . ." Quinn omzunun üzerinden baktı; başını salladı. "Bana bir dakika ver."

Keşi bıraktı ve kız kardeşlere döndü, onları kanla kaplı zincir zırh gömleklerinin yakalarından tutup ayağa kaldırdı. Onları birbirinden ayırdı ve iyi bir önlem için sarstı.

"Kesin şunu! Zayıf keşi korkutuyorsun!"

"Sana bir şey söyleme demiştim!" Gemma kız kardeşine bir kez daha hatırlatma ihtiyacı hissetti.

"Neden 'savaş keşişi' lafını duyan herkesi dehşete düşüren bir grubun parçası olduğunu hâlâ anlamıyorum. Bu lafı duyar duymaz insanlar altlarına işeyip kaçıyor. Bu sizi endişelendirmiyor mu?"

"Hayır! Beni ilgilendirmiyor. Çünkü itibarımız ölü bebeklerin sırtından kazanıldı."

Kraliçenin suratına inen tokat bir kasaba çanının uyarısı gibi tüm arazide çınladı; Quinn bunu arka dişlerinde bile hissedebiliyordu.

Kadınlar bir kez daha birbirlerine girmişlerdi ve Quinn onları tekrar ayırmaya çalışmak istediğinden bile emin değildi. Vücudunun önemli kısımlarını riske atmak istemiyordu. Araya girmeye karar veren keşiş oldu. Sözlerle ya da yalvarışlarla değil, parlak bir enerji patlamasıyla her iki dişi de yüzükoyun toprağa düşene kadar zıt yönlerde savruldu, nefes nefese kaldılar, gözleri panik içinde irileşti.

"Kardeşlerim öldü!" diye neredeyse çığlık atıyordu keşiş. "Ve siz iki soylu, beceriksiz harpiller gibi birbirinize saldırıyorsunuz!" Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı ama korkudan çok çaresizlik ve hayal kırıklığından kaynaklanıyor gibiydi. "İkiniz de kesin şunu!"

Gözlerini kaçırdı ve sarı cübbesinin koluyla gözyaşlarını sildi. "Şimdi bana sorunuzu sorun, Savaş Keşişi."

Nefes nefese kalan Gemma ayağa kalktı ama kız kardeşiyle kavga ettiği için değil. Dizlerini fırçaladı ve sordu: "Tarikatınız eserlerinizi nerede saklıyordu? *Gerçek* eserleriniz."

Pasifist keşiş cevap vermeden önce onu dikkatle inceledi, "Manastırda birkaç yer var-"

"Yanılıyor olabilirim kardeşim ama artık orada olmadıklarından neredeyse eminim."

"Ne?"

Gemma bir adım öne çıkınca keşiş bir adım geri çekildi ve Gemma durdu.

"Sanırım manastırınıza saldıran her kimse yaşlılarınıza işkence etti çünkü eserlerinizi istiyorlardı. Altınlarınızı değil. Gümüşünüzü değil. Gücünüzü istediler."

"Pasifist keşişler ne kadar güçlü olabilir ki?" Quinn sordu.

"Şey," d i y e isteksizce itiraf etti Gemma, yerde yuvarlanırken aldığı kir ve sıyrıklara bakarak, "bir de

"- bakışları ona kilitlendi ve keşiş hızla baktı uzaklaştı
- "Ahırlar mı? Muhtemelen tüm manastır ahırlarının altına inşa edilen tünellerde saklanarak hayatta kalmayı başarmış ve at ve koyun boku kokuyor. Yani o bir ihtiyar değil. Kütüphanede çalışacak kadar önemli ya da güçlü de değil. Ama yine de bizi kedi yavruları gibi bu tarlaya fırlatmayı başardı." Başını salladı. "Manastıra geri dönmeli ve eserlerin hâlâ orada olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Ya oradalarsa?" diye sordu keşiş.

"Onlar senin," dedi Keeley, o da ayağa kalkarak. "Manastırına ait olanı almayacağız, kardeşim. Sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

Başını salladı ve manastırına ve diğerlerine doğru yürümeye başladı. Rahibeler onu takip etti ve Quinn de arkadan geldi. Yürürlerken, rahibelerin birbirlerini itip kakmaya başladıklarını fark etti. Sonra tokatlaşmalar başladı. Birbirlerini tuttuklarında Quinn eğildi ve onlara şunu hatırlattı: "Bir an için bile ikinizi de oraya, ayak bileklerinizden tutup tüm ordunuzun önünde sürüklemeyeceğimi düşünmeyin. Çünkü merak ediyorsanız... evet, ben o kadar büyük bir sikim."

"Farkındayız," diye mırıldandı Gemma.

"Harika!" diye tezahürat yaparak ikisinin de sırtını sıvazladı. "Babamın benim hakkımda gerçekten neyi sevdiğini bilmediğinden endişeleniyordum!"

BÖLÜM 2

Güneş hâlâ gökyüzündeyken cesetler gömüldü ama keşiş orada değildi. Güveniyor gibi görüldüğü Keeley ve hiç güvenmediği Gemma ile birlikte manastırın içindeydi.

Onlar izlerken, duvarların içinde bir zamanlar tarikatın eserlerini barındırmış olan her yere gitti. Hiçbiri kalmamıştı. Bir tanesi bile.

Böyle bir kaybın ağırlığını taşıyamayarak mutfakta karşısına çıkan ilk banka oturdu ve yerinden kıpırdamadı. Gemma onun yanına oturmadı. Bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Keeley de öyle yaptı.

"Çok üzgünüm, kardeşim," dedi o şekilde. Bunu dünyadaki herhangi birinin söyleyebileceğinden çok daha ciddi söylediğini anlatan bir şekilde. Çünkü öyleydi. Başkalarının acısını kimsenin hissetmediği bir şekilde hissediyordu.

"Hiçbir şeyim yok."

Gemma ona, "Chessly Tepeleri'nde gidebileceğin başka pasifist keşişler de var," diye hatırlattı. "Eminim seni kabul edeceklerdir."

"Ya da bizimle gelebilirsin," diye teklif etti Keeley.

"Ne?" Gemma, hissettiği kadar sinirli görünmemeye çalışarak sordu.

Keeley kız kardeşine ters ters baktı. "Onu tanımadığı insanların yanına öylece gönderemeyiz."

"Bizi tanımıyor." "Artık

bizi tanıyor."

"Benden nefret ediyor."

"O kimseden nefret etmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum!"

"Seninle biraz özel olarak konuşabilir miyim?"

"Hayır." Keşişe gülümsedi. "Lütfen. Ne yapmak ve nereye gitmek istediğine karar verene kadar bizimle kalabilirsin. Bu aynı zamanda kız kardeşime tarikatınızın eserlerine ne olduğunu araştırmak için daha fazla zaman verecektir."

"Muhtemelen yok edilmişlerdir."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Gemma bunu Keeley'ye özel olarak söylemek için beklemesi gerektiğini anladı. Özellikle de her ikisi de dehşet içinde ona bakarken, keşişin gözleri yaşlarla, kız kardeşinin gözleri de öfkeyle dolmuştu.

Keeley ayağa kalkıp Gemma'nın kolundan tutarak mutfaktan uzaklaştırmadan önce, "Bize biraz müsaade et, kardeşim," dedi.

"Neyin *var* senin? Biraya mı ihtiyacın var?"

Gemma kolunu çekerek onu uzaklaştırdı. "*Bu* da ne demek şimdi?"

"Keran'la barda buluşma vaktin gelmedi mi? Seni güzel bir içki seansından alıkoyduğumuz için mi kızgınsın? Bu yüzden mi o zavallı adama bu kadar saçma ve acımasızca bir şey söyledin?"

"İçkiye ihtiyacım *yok*," diye ısırdı. "Ne zamandan beri?"

"Ne zamandan beri! Ben içki içmem!" "Oh . . . Gemma."

Gemma ellerini yüzünde gezdirdi. Manastırdaki kız kardeşiyle bu tartışmayı yapmamaya karar verdi. Kesinlikle yapmayacaktı.

"Gidebilir miyiz?"

"İçebilesin diye mi?"

"*Hayır*." Kız kardeşini tokatlamamak için kendini zor tuttu... yine. "Çünkü konuşmamız gereken çok şey var."

"Peki. Ama o da bizimle geliyor."

"Umurumda değil. Ama her sabah güneşi selamlayabileceği bir yer bulman gerekecek."

"Ve senin onu her gün korkutmayacağın bir yer mi?" Gemma omuz silkti. "Evet."

* * *

Yerlilerin "Unutuş Kasabası" dedikleri yere döndüklerinde, atlar ve teçhizat boşaltılmış, açlık ve susuzluk giderilmiş, kan ve vahşetin büyük kısmı ortadan kaldırılmıştı ve gecenin ilerleyen saatleriydi. Keeley'nin kendi deyimiyle "danışmanlarından" oluşan küçük çekirdek, kendilerini salondaki masada hıçkırarak ağlayan keşişi ve ölü kardeşlerini tartışırken buldu.

Gemma manastırın durumu hakkında çok kısa ve pek de yardımcı olmayan bir açıklama yaptıktan sonra Laila, "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diye itiraf etti.

eserler. "Hırsızlar eserlerini çaldı. Belki de sipariş üzerine çalmışlardır."

"Biri bunu neden yapsın ki?" Gemma açıkça sordu.

"Bilmiyorum. Neden biri ölü bir adamın alt çenesini saklar ki?" Laila, keşişin tarif ettiği eserlerden birine atıfta bulunarak sordu.

"Ölü bir keşiş."

"Bunu sanki bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi söylüyorsun." "Dini eserlerde güç vardır."

"Çene kemiği de dahil mi?" "Evet."

Quinn dirseğini masaya dayadı ve çenesini kaldırdığı yumruğunun üzerine koyarak Gemma'ya, "Tarikatınızın ne gibi eserleri var?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez." "Çene kemikleri mi?"

"Biz çeliğin gücüne inanırız. Ölü bir adamın dişlerinin gücüne değil."

"Ooh," diye alay etti Quinn, "diğer dini tarikatlar hakkında böyle bir ton. Tam bir züppe."

"Kapa çeneni, Amichai."

Keeley, "Henüz gece içkini içmedin diye ona ters davranma," diye hırladı.

Gemma yumruklarını masaya vurdu ve darbenin gücü Quinn'in dirseklerinden, kollarından, parmaklarından ve kafasından yukarı doğru titreşti. Bu, yıllardır hissettiği en yoğun şeylerden biriydi. Hareketin arkasında çok büyük bir güç vardı.

"Ben içmiyorum!"

Laila ve Caid sadece nefeslerini üflediler ama Keeley inançsızlıkla gözlerini devirdi.

"Hadi ama!" diye haykırdı kraliçe. "Kimse buna bir an bile inanmıyor! Her gece Keran'la bardasınız!" "Oraya düşünmek için gidiyorum."

"Bara mı?"

"Gürültüyü seviyorum." "Ve içkiyi."

"Bir bira alıyorum. Onu emziriyorum."

"O zaman neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Aklımda çok şey var."

"Ne gibi?"

"Her şey!"

"Daha açık konuşabilir misin?"

"Eserlere geri dönebilir miyiz?" Kız kardeşler tekrar yerde yuvarlanmaya başlamadan önce Laila araya girdi. "Gerçekten yatmam gerekiyor ve Gemma'nın içki sorununu inkar edip etmediğini anlayacak havada değilim."

"Benim içkim yok-" Gemma sözünü kesti ve başını salladı. "Bunu sizinle yapmayacağım. Yapmıyorum." Bir nefes aldı. Bıraktı. "Her dini tarikatın kendine ait eserleri vardır. Hepsinin kendi gücü vardır. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Bazıları bir örümcek ısırığını zar zor iyileştirebilir. Diğerleri ise burası ile Baleful Ormanları arasındaki kırsal bölgeyi yok edebilir."

"Pasifist rahiplerin eserleri ne yapabilir?"

"Bilmiyorum. Savaş keşişlerinin emirlerine hiçbir zaman dostça yaklaşmadılar."

"Ne kadar şaşırtıcı," dedi Keeley büyük bir alaycılıkla. "Kardeşinin senden nasıl çılgılık atarak kaçtığını düşünürsek."

Gemma işaret parmağını kız kardeşine doğru kaldırdı. Tek parmağıyla ona konuşmayı kesmesini söylüyordu.

İşte o zaman Quinn biraz kıkırdadı.

Görünüşe göre herkesten bıkmış olan Gemma bakışlarını ona çevirdi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye adeta hırladı.

"Şey ... komik anlamında komik değil. Ama korkunç derecede komik." "Neymiş o?" Laila sordu.

"Beatrix'in bu kadar güçlü bir şeyi eline geçirme düşüncesi."

Fazla düşünmeden konuşmuştu ama sanki at formundaydı ve kuyruğunu kaldırıp yemek masasının ortasına bir sürü bok bırakmıştı.

Laila öne doğru eğildi, bakışları Gemma'ya kilitlendi. "Beatrix . . . Tanrılarla böyle oynamaz, değil mi? Onların insanların peşinden gitmek?"

Gemma ve Keeley, artık birbirlerine kızma zahmetine girmeden bakıştılar.

"Şey," diye başladı Gemma, "Beatrix hiçbir zaman dinle ilgilenen biri olmadı." "Bu ne anlama geliyor?" Caid sordu.

Keeley omuz silkti. "Hasat törenlerine ya da festivallere hiç katılmazdı."

"Tanrılara inanıyor mu?" Quinn sordu.

"İnanır," dedi Keeley.

"Ama," diye hemen ekledi Gemma, "aslında hiçbir tanrıya tapmıyor."

"Hiç mi?"

"Pek değil."

"Bir araştırma evresinden geçti," diye açıkladı Keeley. "Birçok tanrı hakkında bir sürü kitap okudu, ama sanırım on dört yaşındayken, sonunda kabul ettiği hiçbir şey bulamadığını söyledi. Bir boğanın boğazını kesmek istemedi, çünkü o kadar kan sadece pis bir şeydi."

"Tüm insan tanrılarınıza bir boğa kurban etmek zorunda mısınız?"

Gemma başını salladı, belli ki sinirlenmişti. "Hayır. Bu çok saçma bir cevaptı."

"Yani bu saldırıyı Beatrix yapmış olabilir."

"Bu Beatrix'in *emrettiği* bir şey olabilir," diye açıkladı Gemma. "Ama neden özellikle o dini mezhep ... ? Güçleriyle tanınan biri değiller ki."

Quinn omuz silkti ve yine fazla düşünmeden, "Belki başkaları da vardır," dedi.

"Belki ne?"

"Başka mezhepler. Diğer tarikatlar. Eserlerini istediği."

Ve yine o "az önce yemek masasına sığıcı" bakışı.

Gemma birkaç saniye boyunca masaya odaklandıktan sonra kız kardeşine, "Ben bir liste hazırlayayım," dedi.

"Ben atları getireyim. Siz üçünüz beş dakika içinde ön tarafta buluşalım."

Laila onların masadan bir metre kadar uzaklaşmasına izin verdikten sonra, "Oy."

Siz iki kraliyet aptalı ne yapıyorsunuz?"

Beşi baş başa kaldıklarında, sarayın incelikleriyle hiç uğraşmazdı. Artık değil. Bu günlerde genellikle zamanları olmuyordu.

"Biz gidiyoruz-"

"Siz ikiniz hiçbir şey yapmayacaksınız," dedi Laila. "Neden biliyor musunuz?" "Kasaplıkla geçen bir günün ardından yorgun olduğumuz için mi?" Keeley sordu.

"Hayır, aşkım. Çünkü sen kraliçesin. Ve sen," dedi Gemma'yı işaret ederek, kız kardeşi daha sözünü bitiremeden gözleri doldu, "prenses ve çok değerli bir generalsin. İkinizin de öyle olması gerekiyor"-ve hem Quinn hem de Caid uzağa eğildiler çünkü ne geldiğini biliyorlardı

-"Buraya!" diye bağırdı, büyük olasılıkla tüm ev halkını uyandırarak.

Ve böylece ayağa kalktı. Oturduğu sandalye geriye doğru uçtu ve sertçe yere çarptı.

"Her birkaç haftada bir bunu yaşamaya devam ediyoruz! Siz ikiniz *yönettiğiniz* krallığa elinizi kolunuzu sallayarak girip çıkabileceğinizi sanıyorsunuz! Annemin buralarda dolaştığını görüyor musunuz? Taptığı çocuklarla takılıyor mu? Görmüyorum! Neden biliyor musunuz? Çünkü burası onun yönettiği yer değil! Halkıyla birlikte kalıyor! Yani, hayır, sevgili insan dostlarım! Kız kardeşinizin onlara da saldırıp saldırmadığını görmek için gecenin bir yarısı rastgele bir dini tarikatlar listesini kontrol etmeye gidemezsiniz! Çünkü işiniz *burada*! Size *söylediklerimi* -nihayet- anlamış olma ihtimaliniz var mı?"

İki kraliyet mensubu birbirlerine baktı ve yavaşça masaya doğru ilerledi.

Bir süre sonra Gemma Keeley'ye, "En hızlı beş sürücünüze ihtiyacım var," dedi.

Keeley başıyla onayladı. "Tamamdır." O dışarı çıktı ve Gemma da ters yöne doğru gitti.

"Daha iyi hissediyor musun?" Caid kız kardeşlerine sordu.

"Neden sürekli bunu söylemek zorunda olduğumu bilmiyorum."

"Çünkü onlar senin gibi kraliyet ailesi olmak için doğmadılar. Keeley bütün hayatını savaşçıların zırhlarını ve yavaş günlerde komşularının yemek takımlarını yaparak geçireceğini sanıyordu."

"İki yıl oldu."

"Keeley Smythe'den daha iyi bir demirci tanıyor musun?"

Uzun bir iç çekişle Laila'nın başı öne eğildi ve Quinn oturabilmesi için sandalyesini kaldırdı.

Birkaç dakika sonra kız kardeşler geri döndü, Keeley yanında o gün onlarla birlikte savaşa gitmemiş beş askerle. Üç kadın ve iki erkek, savaşa balıklama atlayan vahşi hayvanlardan daha zayıftılar. Quinn bu beşinin haberci olduğunu tahmin etti. Cepheden savaşın diğer bölgelerindeki komutanlara mesaj götürüp getirenler. Hayatta kalanların yara izlerini taşıyorlardı, yani hiçbirisi avanak değildi.

Gemma onlara parşömenleri ve yol tariflerini verdi ve beşi yola çıktı.

"Nereye gidiyorlar?" Caid tekrar küçük bir grup olduklarında sordu.

"Buradan yarım günlük sürüş mesafesinde beş farklı mezhep var. İki manastır, bir kilise, bir manastır ve bir cadılar meclisi. Bakalım içlerinden biri bir şey duymuş mu ya da herhangi bir sorun yaşamış mı? Onlara tacın korumasını da teklif ettim."

Keeley gülümseyerek, "Oh, bu çok hoş," dedi.

Quinn, Keeley'nin alaycı ya da kötü niyetle konuşmadığını fark etti. Bunu gerçekten kastetmişti. Genellikle sadece kraliçenin kendisi böyle bir şey teklif edebilirdi ama Keeley törene bağlı biri değildi.

"Peki ya atlılar dönene kadar?"

Gemma, Laila'nın sorusu karşısında omuz silkti. "Biraz dinleneyim mi?"

"Sen bir şeyler içerken mi?" Keeley sordu. Ve işte o alaycılık!

Ağzı bir karış açık kalan Gemma, hışımla uzaklaşmadan önce bir süre kız kardeşine aval aval baktı.

Keeley ön kapıları işaret ederek, "Bar şu tarafta," dedi.

Gemma'nın kız kardeşlerin deli ama zeki amcası tarafından binaya eklenen diğer katlardaki yatak odalarına giden merdivenlerde kaybolmadan önce homurdandığını duydular.

Quinn ve kardeşleri, Quinn sonunda ona "Şimdi de onunla acımasızca dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sorana kadar insan kraliçeye baktılar.

Belinden eğilmeden önce bir kahkaha attı. "Öyle!" diye ciyakladı kahkahalar arasında.

"Sizin neyiniz var böyle?" Laila uzaklaşmadan önce tiksintiyle sordu. "İkiniz de . . çok tuhafsiniz!"

Quinn Keeley'ye, "Onu dinleme," diye güvence verdi. "Çünkü hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum."

BÖLÜM 3

Birkaç gün sonra iki güneş doğarken Gemma isteksizce yatağından çıktı. Taytını giydi, göğüslerini bağladı ve bol bir gömlek çekti. Bot giymekle uğraşmadı, bunun yerine koruyucu çarşafları ayak topuklarına ve topuklarına sardı. Kapıdan çıkmadan önce kılıç kemerini taktı ve tüm silahlarını ekledi. Kılıçları, bıçakları, baltası ve son dokunuş olarak bir çuval ağır taş.

Sonuncusunda acı içinde inledi ama bunun eğitimi için gerekli olduğuna inanıyordu. Tüm bu ıvır zıvırla hareket edebiliyorsa, bir savaş sırasında her şeyi taşıyabilirdi.

Son bir iç çekişle yatak odasının kapısını açtı ama hemen durdu. Kız kardeşi Ainsley omzundan sarkan yayı ve belindeki kemerden sarkan ok sadağıyla orada duruyordu.

"Yayı öğreniyoruz, değil mi?" Gemma küçük bir gülümsemeyle kız kardeşine sordu. "Ne kadar sevimli."

"Evet, çok sevimli. Elbette, üç yaşından beri öğreniyorum ve şimdi on dokuz yaşındayım, yani o *sevimli* günlerden bu yana biraz ilerledim."

"Şimdi on dokuz yaşında mısın? Ne zaman oldu bu?"

"*Her neyse*," diye devam etti kız kardeşi, "Archie ile konuşmalısın."

Gemma, Ainsley'nin yanından geçip merdivenlere doğru yürüdü ve omzunun üzerinden, "Onunla ne hakkında konuşacağım?" diye sordu.

"Büyük çocuklara, istila edilirse küçüklerin boğazını kesmek zorunda kalacaklarını söylüyor."

Gemma durdu ve küçük kız kardeşiyle yüzleşti. "Ne dedi?"

"Bu ifadenin neresi açık değildi? Çünkü ben gayet açık olduğumu düşünüyorum."

"Neden *bana* söylüyorsun? Anneme ve babama söyle."

"Babama söyle, kardeşini yüzünden bıçaklayacak. Anneme söyle, babamı kardeşinin suratına bıçağı saplamaya zorlayacak. Keeley çılgılık atmaya başlar. Archie'yle kendim konuşmayı denedim ama beni ciddiye aldığını sanmıyorum."

"Neden ciddiye almıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Demek istediğim, bazı günler kimsenin odada olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim, hele ki bir parçası olduğumu-"

"Boş ver, onunla kendim konuşurum." "-Aileyle."

"Ne dedin sen?" Gemma tekrar merdivenlere doğru ilerlerken sordu.

"Hiçbir şey. Bu arada güzel taşlar."

"Her zaman ukalasın."

Gemma üç kat aşağı inerek ana salona yöneldi.

Archie Amca neden böyle davranıyordu? Sanki tanrıları sınamak için elinden geleni yapıyordu. Gerçi o bile Archie Amca'yı hafife aldığını kabul etmek zorundaydı. Buraya ilk geldiklerinde, burası kasabayı istila eden piçler tarafından kısa süreliğine ele geçirilmiş terk edilmiş bir uzun evden başka bir şey değildi. Keeley yönetimi devraldığında Archie'yi burayı ve çevresindeki bölgeyi herhangi bir saldırıya karşı güçlendirmekle görevlendirmişti. Keeley'nin yakın çevresinin geri kalanı daha büyük, daha önemli planlar yaparken, bu sadece babalarının deli kardeşini meşgul edecek bir şeydi.

Sonra bir gün cüce taş ustaları geldi. Görünüşe göre amcalarının onlarla büyük bağlantıları vardı. Birkaç hafta boyunca yakındaki evlerden birinde buluşmuşlardı. Gemma ne zaman oradan geçse, tartışmaları duyabiliyordu. Küfürler ve tehditler içeren öfkeli tartışmalar.

Ama iş başladığında, görülmeye değer bir manzaraydı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Basit bir kapı güçlendirme ya da siperlere ekleme yapılmamıştı. Oh, hayır. Bir sabah hepsi günlük rutinleri için uzun evden ayrıldı ve daha sonra geri döndüklerinde ... aniden büyük bir hızla fırlatılan kayalara dayanacak kadar sağlam üç katlı bir kuleye sahip oldular. Basit ahşap kapılar, yakındaki bölgenin çoğunu çevreleyen devasa çelik duvarlara dönüştü ve küçük kasaba bir eve ihtiyaç duyan bir şehir haline geldi. Bazı değişiklikler haftalar ve aylar sürerken, bazıları sadece günler hatta *bir* gün sürdü. Cüce ustaların bazı şeyleri birkaç saat içinde inşa etmelerini sağlayan aletleri vardı. Gemma ilk başta bu tür şeylerin zayıf olacağını düşünmüştü. Daha kalıcı bir şey inşa edilinceye kadar sadece yer tutucu olacaklardı. Ne kadar yanıldığını çabucak öğrendi.

Ayrıca taş ustası cücelerin sentorlara demirci cücelerden daha dostça davranmadığını da öğrendi. Ve sentorların, cüceleri arka bacaklarıyla sanki bir kazaymış gibi tekmelemekten hoşlandıklarını da.

Taş ustası cüceler büyük, kısa saplı çekiçlerini sentorların toynaklı ayaklarına düşürmekten zevk alırlardı.

Bu "kazalar" olduğunda her biri "Özür dilerim!" diye bağırdı.

Keeley, Gemma ve babaları sonunda bu iki tür arasında, kuduz pitbull köpekleri ile tepelerden gelen yaban domuzları arasındaki kavgadan daha fazla kavgayı durdurmak zorunda kaldılar.

Elbette Gemma artık amcasının sadece deli olmadığını anlamıştı. O aynı zamanda bir mühendislik dehasıydı. Çoğu insanın yüz adamla elli yılda ancak yapabileceği bir şeyi yirmi cüceyle iki yılda başarmıştı.

Gemma ana salona vardığında anne ve babası çoktan uyanmışlardı. Kardeşleri yemek masasındaydı ve çoğu erken saatten şikâyet ediyordu. Çiftçilikte geleceği olanlar hariç; tarlada babalarına katılıp domuzları beslemesine yardım edebilmek için yemeklerini çabucak yiyorlardı.

Annesi onu durdurdu. Çuvalına iki taş daha eklemekten önce onu iki yanağından öptü.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu Gemma.

"Zayıf olma. Ben senin yaşındayken daha çok taşırdım."

"Şimdi daha çok taşıyorsun. Sekiz yaşındayken de aynı şeyi taşırdın."

Emma Smythe, taşları dikkatle çuvalına yerleştirip ağzını bağlayan Gemma'ya, "Büyükannen çok talepkârdı," diye hatırlattı. "Ben ondan ya da kız kardeşlerimden çok daha iyiyim. Sana ve kardeşlerine karşı yeterince sert olmadığımı düşünüyorlar."

Gemma fazladan ağırlığa rağmen gülümsemekten kendini alamadı. "Ama onların Keeley'si yok."

"Aynen öyle." Annesi şimdi onun önünde duruyordu, sırtışı da bir o kadar genişti. "Keeley onlarda değil." Ve Emma Smythe kraliçe Keeley'den bahsetmiyordu. Her ne kadar Keeley'nin şu anda yaptığı işle gurur duysa da, ailesi onun demircilik işiyle çok daha fazla gurur duyuyordu. Tüm bu kraliçe saçmalıklarından önce, Keeley'nin demirci olarak ünü küçük kasabalarının çok dışına çıkmaya başlamıştı. Kiralık kılıçlar, ondan ve sadece ondan silah almak için her yerden gelmeye başlamıştı. Bir Smythe için bu büyük bir onurdu.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi Gemma, kapıdan çıkmadan önce alnından öpebilmek için babasının üzerine eğilerek.

Dışarı çıkar çıkmaz sola döndü ve çadırlarını ve masalarını kuran yerel esnafın yanından koşarak geçti. Bazı askerler ona doğru başlarını salladı. Doğrudan kendisine rapor verenler selam verdi ve o da onları başıyla selamlayarak onayladı ama yoluna devam etti. Kasabadan kurtulduktan sonra ağaçların arasından geçerek tepelere doğru ilerledi. Yamaçlarda, küçük ormanlarda ve derelerde bir aşağı bir yukarı ilerledi. Yeşil Dağlar'a varana kadar durmadı. Kasabadan biraz uzakta küçük bir dağ silsilesiydi ve Archie'nin hoşuna gidiyordu - "Bize arkadan saldırmalarını zorlaştırıyor ... böylece çocukları öldürmek zorunda kalmayacağız," diye mırıldanmıştı bir gün onun yanından geçerken. O zamanlar Archie'nin söyledikleri hakkında çok fazla düşünmemişti ama şimdi yeğenleri için duyduğu endişenin sağlıklı bir takıntıya dönüştüğünden endişelenmeye başlamıştı.

Gemma ortadaki dağın yarısına kadar koştu ve durdu. Kılıcını ve baltasını çıkarıp bir dizinin üzerine çökmeden önce nefes almak için bir an durdu. Baltanın başını ve kılıcın ucunu yere gömüp, tarikatının ana tanrısı Morthwyl'e dualarını gönderdi. Ancak, her zamanki gibi, yakarışı içi boş ve boş hissettirdi.

Geçtiğimiz yıldan önce, her zaman doğrudan tanrısıyla konuşuyormuş gibi hissedirdi. Sanki karşısında durmuş onun sözlerini dinliyormuş gibi hissediyordu. Neredeyse elini başında ya da omzunda hissedebiliyordu.

Sonra hiçbir şey olmadı. İncancını kaybetmemişti. Bu farklı bir şeydi. Tanrısının var olduğunu biliyordu. Bu dünyanın ve diğerlerinin işleyişinde hâlâ bir parmağı olduğunu biliyordu. Bunun yerine, sanki ona sırtını dönmüş ve çekip gitmiş gibiydi. Yine de her gün ona dua etmeye devam etti. Bir savaş sırasında yaptığı her öldürmeyi ona sundu. Her azalan ayda, onun onuruna oruç tuttu. Ve en önemlisi, emirlerini yerine getirmesi için bir beden yaratmayı başardığında, bunun onun büyülerinin gücü sayesinde olduğunu biliyordu.

Peki neden onun kendisini terk ettiğini düşünüyordu? Onu hayal kırıklığına uğratacak ne yapmıştı? Ailesini korumak için mi tarikatını terk etmişti? Tarikatındaki keşişler muhtemelen evet diyecekti ama o yaptığının doğru olduğunu biliyordu. Tarikatının ailesini öldürmesine izin vermek -ki Beatrix için gelselerdi bunu yapmak zorunda kalacaklardı- bir Smythe ve bir savaş keşişi olarak inandığı her şeye aykırı olurdu. İçgüdülerini takip etmişti, çünkü yapmak zorundaydı. Bu onun tek seçeneğiydi.

Ve iki yıl sonra işte buradaydı... artık onu duymayan bir tanrıya dua ediyordu.

Gemma iç geçirerek ayağa kalktı ve günlük talimlerini yapmaya başladı. Emrine başladığından beri bunları yapıyor, her gün mükemmelleştirmek için çalışıyordu. Başlarda bunlardan sıkılacağını düşünmüştü. İlk yıl *gerçekten* de sıkılmıştı. Ama şimdi, bunca yıl sonra, onları rahatlatıcı buluyordu. Güvenebileceği tek şey.

Tatbikatını bitirdikten sonra silahlarını kemerlerine geri koydu ve tekrar dağ yollarında koşmaya başladı. Her zamankinden daha yükseğe çıkmaya karar verdi. Şimdi fazladan ağırlık taşıdığı için bu özellikle zordu. Ama havasındaydı. Güzel, serin bir gündü ve fazladan itmeye ihtiyacı vardı.

En tepeye çıkmayı denemeyecekti - hava çok inceydi - ama orta yamaçlar işine yarayacak ve aşağıda güvenliklerinin en zayıf olduğu yeri ortaya çıkarma gibi ek bir fayda sağlayacaktı.

İsteddiği noktaya ulaştığında Gemma ellerini kalçalarına koydu ve umutsuzca nefes nefese kaldı. Kasabaya baktı ama tırmanış yüzünden bacaklarına kramp girmeye başlamıştı, bu yüzden bir daire çizerek döndü, nefesi hâlâ sert bir şekilde çıkıyordu

Daha önce görmediği dağın yamacındaki bir kovuktan ona doğru gelen yaratık, herhangi bir erkeğin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Dev dişleri suratına çarptı, yaratığın hırıltıları ve havlamaları onu ürküttü, kollarını savurmasına, ellerini yüzünü korumak için kaldırmasına neden oldu. O lanet olası alev alev yanan gözler onu geri ve geri ... dağın kenarına doğru itti.

* * *

Keeley, Kartal Nehri'nde sentorlarla birlikte yıkanırken yukarıdan bir şey suya düştü. Yüzünü tufandan korumak için kollarını kaldırdı ve bunun avını kaybeden bir kartal ya da baykuş tarafından düşürülen zavallı bir hayvan olduğunu düşündü. Buraya Kartal Nehri denmesinin bir nedeni vardı.

Ta ki Quinn, kuyruğu kışına su sıçratarak ilerleyene ve suyun bozulduğu noktaya bakana kadar.

"Sorun nedir?" Laila kardeşine sordu.

Kaşlarını çatarak Keeley'ye baktı. "Sanırım o senin kardeşindi."

"Ne?"

Aniden insan formuna geçti ve suya daldı. Biraz zaman aldı ama yüzeye döndüğünde Gemma'yı da beraberinde sürükledi.

"Tanrılar!" Keeley haykırarak ikiliye doğru yüzdü ve Quinn'in kız kardeşini nehrin kenarına sürüklemesine yardım etti.

Onu toprağın üzerine çıkardıklarında, Keeley önce o aptal taş torbasını yırtıp attı, sonra da Gemma'yı yüzüstü yatırarak kardeşinin ciğerlerinde sıkışan suyu çıkarmasını sağladı. Oldukça fazla olduğu ortaya çıktı.

"Sen iyi misin?" Keeley sonunda sormayı başardı.

"*Lanet olası canavarlar!*" Gemma çığlık attı.

Quinn yere oturmadan önce sert bir sesle, "İyi görünüyor," dedi.

Keeley hemen gökyüzüne baktı. Dünyada gerçek ejderhaların varlığını keşfettiğinden beri topraklarına saldıracaklarından korkuyordu. Hâlâ kâbuslar görüyordu. Tanıştığı ejderha çok büyüktü! Ve lav püskürtüyordu! Ve konuşabiliyordu! Elbette, bir ejderha Gemma'yı bir ısırıkta yutabilecekken neden düşürsün ki? Atıştırmalık gibi.

"Ne tür bir canavar?" Keeley kız kardeşine sordu. "Ejderha mı? Bir ejderha mı gördün?"

"Ejderha değil!" Gemma'nın nefesi kesildi. "Senin lanet köpeklerin!" "Kurtlar," diye düzeltti Quinn.

Keeley yavaşça yeniden kız kardeşine odaklandı. "Kurtlar mı? Kurtlar ortalıkta yok. Tabii altı fersah ötedeki yeni sürüyü rahatsız etmiyorsan. Ama onlar sadece normal kurtlar. Onları rahat bırakmalısın."

"*Senin kurtların,*" diye ısrar etti kız kardeşi. "Benim kurtlarım burada değil."

"Dağdalar."

Keeley gözlerini kırptırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"*Çünkü onlardan biri bana saldırdı!*" Gemma histerik bir çığlık attı.

"*Peki, sen orada ne yapıyordun?*" Keeley de çığlıkla karşılık verdi.

Kardeşler Quinn'in gürültülü kahkahasını duyana kadar birbirlerine ters ters baktılar.

Bakışlarını ona odakladıklarında, Gemma'ya güçlkle, "Ben Ben senin nasıl . "Bu konuda senin tarafında olacağını düşünmüştün."

Sonra tekrar yere düştü ve gülmeye devam etti.

* * *

Gemma bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama piç kurusu haklıydı. Kız kardeşi *asla* o lanet iblis kurtlar söz konusu olduğunda onun tarafındaydı.

Keeley ilk kurdu aile çiftliğinin yakınındaki ormanda tek başına bulduğunda manastırda eğitim görüyordu. İblisi yok etmeye çalışan rahipler tarafından eziyet edilen bir yavru. Gemma bu rahiplerin onu hızlı ve temiz bir şekilde öldürebileceklerinden emindi ama muhtemelen kendilerini seçtikleri tanrıya yaklaştırmak umuduyla bunu ertelemişlerdi. Kız kardeşinin asla anlayamayacağı ya da affedemeyeceği bir hata. Gemma her şeyi hayal edebiliyordu ve kız kardeşini, bir çukur iblisin yavrularını değil, masum bir ruhu kurtardığını düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu.

Kardeşlerinin anlattığına göre Keeley yavruyu yaraları iyileşene kadar eve getirmiş ama anne yavrularını aramaya gelene kadar her gün onu bulduğu yere dönmüş. Dört ayak üzerinde olmasına rağmen Keeley kadar uzun boylu olan vahşi görünümlü anneye gülümseyen Keeley, yavruyu heybetli annesine teslim etmiş ve yarattığı bir daha asla görmemeyi ummuştu. Ama yavru uzak durmadı. Tekrar tekrar ona döndü ve kısa süre sonra arkadaşlarını da getirmeye başladı. Hepsinin gözlerinde ateş, salyalarında kan vardı. Yine de onlara herhangi bir dost kurda, ayıya ya da geyiğe davrandığı gibi davrandı. Keeley'nin tarzı buydu.

Gemma'nın annesi evlerinin etrafındaki ormanlarda gizlenen kurtları pek sevmezdi ama babası onları hemen benimsemişti. Yine de domuzlarının yanına yaklaşmalarına izin vermiyordu. Görünüşe göre Keeley onlara babasının domuzlarını rahat bırakmalarını söyleyene kadar bu bir sorundu ... ve bıraktılar. Babası oldukça memnun olmuştu ama Gemma neden kimsenin kurtların insan kelimelerinin anlamını anlamasında bir sorun görmediğini anlamıyordu.

Aynı iblisler Keeley ve ailesini yeni topraklarına kadar takip etmişti. Bölgeyi ve kraliçeyi gözlüyorlardı, bu yüzden tüm grubun bir gün ansızın ortadan kaybolması garipti. Keeley'nin bu konuda tek kelime etmemesi daha da garipti.

Yine de -şimdi- Keeley'nin kendisine babaları ve sentoru kadar yakın olan kurtlara ne olduğunu tam olarak bilmesi anlamlıydı.

"Neden dağdalar, Keeley?" Gemma kız kardeşine sordu.

Omuz silkti. "Sürünün yeni bir yavrusu oldu. Yaklaşık sekiz hafta önce doğdular. Yavrular kendi başlarının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar onları güvende tutmak için oraya gittiler."

Dehşete kapılan Gemma, "Üremelerine izin mi veriyorsunuz?"

diye sordu. "İzin vermek mi? Bu onların hakkı. Tıpkı bizim hakkımız olduğu gibi."

"Cehennemlerden birinde. Cehennemlerinden birinde üreyebilirler ama burada değil."

"Bu senden duyduğum en saçma şey ve ben çok saçma şeyler duydum!"

Gemma ayağa kalkmaya çalıştı ama nehre sertçe çarpmıştı ve vücudu pek de işbirliği yapmıyordu. Önünde bir kol belirdi. Onu kavradı ve ayağa kalkmak için Quinn'den destek aldı.

"Benim korkunç bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?" Gemma kız kardeşine sordu. "Evet."

"Keeley." Gemma'yı şaşırtan bu söz Quinn'in kendisinden gelmişti.

"Öyle olmak istemiyorsun," diye açıkladı Keeley. "Ve daha önce de hiç olmadın. Eski Gemma ateşten gözleri olan kurtları ilginç ve tuhaf bulurdu. Keşfedilecek bir şey. Ama sonra keşiş oldun ve artık her şey ya saf kötü ya da kötü değil. Artık senin için ikisinin arası yok. Ve içinde yaşadığımız dünya tamamen arada kalanlarla ilgili."

"Cehennem sakinlerinin arada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence tüm hayvanlar arada. Yaşlı Matheson'ı parçalayan dişi ayı kötü değildi. Sadece onun yavruları için bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Da'nın domuz yavrularını yemeye devam eden yaban domuzu kötü değildi, sadece açtı. Hatırladınız mı? Kuraklık yaşadığımız o kötü yıld. Ya da babam ayının kafasını kesip şişte kızarttığı zaman, domuz yavrularını yemeye devam ettiği için çok kızmıştı. Babam o zaman da kötü değildi. Yani dişi kurdun seni yavrularına çok yakın olduğun ve seni bir tehdit olarak gördüğü için dağdan kovaladığını mı düşünüyorum? Evet, öyle. Bence öyle. Onun yerinde olsaydım ben de seni bir tehdit olarak görürdüm. Arada bir şey var, Rahibe. Eskiden bunu anlardın."

Keeley omuz silkip uzaklaşırken, sentorlardan biri ıslak vücudunu kurulaması için ona uzun bir keten parçası uzattı.

"Kız kardeşim neden bir grup yüzen sentorun yanında çıplak?" Gemma Quinn'e sordu.

"Ona sentorların çıplak insan vücudunu önemsemediğini söyledim." "Bunu sadece onu çıplak görmek istediğin için mi söyledin?"

"Mecburdum. Omuzlarının ve kalçalarının büyüklüğü beni kesinlikle büyüledi."

Sonra bu sıradan bir şey haline geldi."

"Caid aldırıyor mu?"

"Şimdiye kadar etmedi."

"Bunu ona göstereceğimden emin olabilirsin." "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Eğitimine geri dönebilmek için dağa doğru ilerlemeye başladı. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"Hey!" diye seslendi ve kız onunla yüzleşti. "Ne kadar yukarıdaydın?"

Gemma yüzünü gökyüzüne kaldırdı, iki parlak güneşe karşı gözlerini kısarak baktı.

Noktayı buldu ve işaret etti. Quinn'in bakışları onu takip etti ve homurdandı. "Tanrılar siz keşişleri gerçekten koruyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadın, o düşüşten asla kurtulmamalıydın. En azından belin kırılmadan. Ama yine de yürüyüp gidiyorsun."

Gemma düştüğü yere baktı ve sentorun haklı olduğunu fark etti. İster nehre ister dev bir yastık yığınınna düşmüş olsun, düpedüz ölmese bile yaralanmış olmalıydı. Ama yine de kendini nispeten iyi hissediyordu. Kırık kemiği yoktu. Söyleyebildiği kadarıyla iç hasarı da yoktu. Kız kardeşiyle kötülük üzerine felsefi bir tartışma yaptığından beri beyni nispeten sağlam görünüyordu.

Tanrısı onu hâlâ koruyor muydu?

"Ah... ve Gemma kardeş," diye seslendi Quinn, sentor bedeni nehre dönerken, "ne zaman banyo yaparsak boş zamanlarında bize katılmaktan çekinme."

Gemma gözlerini devirerek homurdandı ve bir kez daha eğitimine geri döndü.

* * *

Quinn inşaat halindeki binalardan birinin önünden geçerken Gemma'nın amcasının konuşmasını duydu. İçeri baktı ve taş ustası cücelerin harıl harıl çalıştığını ve Smythe kardeşlerin amcalarını dinlediğini gördü. Ancak amcaları cücelerin nasıl bu kadar hızlı ve iyi çalışabildiğini açıklamak yerine, genç çocuklardan birine ustalıkla nasıl boğaz kesileceğini gösteriyordu.

Anlaması bir saniye sürdü, Quinn az önce ne gördüğünü anlayana kadar binayı geçmişti. Ama durdu ve geri döndü.

"Archie!" diye bağırdı kapı aralığında durduğunda.

"Ne?" diye sordu adam, yeğeninin çenesini yukarı kaldırmış ve eğitim için kullanılan tahta bir hançeri çocuğun boğazına dayamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" diye sordu, kafası

karişmişti. Quinn iki eliyle Archie'yi işaret

etti. "Ah, bunu."

"Evet. Bunu."

"İşgal edilirse diye. Çocukların nasıl onurlu bir şekilde öleceklerini bilmeleri gerektiğini düşündüm."

"Tamam." Quinn hemen yanında duran bir cüceyi işaret etti ve uyardı: "O çekici ayağıma indirirsen seni toynaklarımla ezerek öldürürüm. Anladın mı?"

Cüce uzaklaştı ve Quinn dışarıya, hareketli kasabaya doğru yürüdü. Her gün daha fazla dükkân ve tezgâh açılıyor, daha fazla tüccar yeni mallar sunmak için kasabaya taşınıyordu. Quinn bunu seviyordu. Ona evini hatırlatıyordu.

Dikkatle odaklanarak sonunda dinlediği şeyi duydu ve tezgâha ulaşana kadar sesi takip etti. Yorgun bir Gemma orada durmuş pişmiş tavuk ve ekmek alıyordu. Eğitimden sonraki öğünü. Aynı şeyi kaledeki aşçıdan da alabilirdi ama o bazen akşam yemeğini kasaba halkından almayı seviyordu.

"Bir sorunumuz var," dedi ona.

"Şimdi ne var?"

"Archie."

Gözleri şaştı ama onu inşaat alanına kadar takip etti. Bu sırada Archie çocukların sırayla tahta hançerle birbirlerinin boğazlarını kesmelerine izin veriyordu. Dehşete kapılan Gemma, kâğıda sarılı yemeği Quinn'in kollarına itti, hâlâ sıcak olduğu konusunda onu uyarmadı ve odaya koştu.

En küçük kız kardeşinden sahte bıçağı kaptı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Çocuklara nasıl yapılacağını öğretiyorum-"

"Hayır!" dedi amcasına. "Sadece hayır. Onlara bunu öğretemezsin."

"Öğrenmek zorundalar. Ya istila edilirse?"

"Kale duvarlarımızı geçemeyeceklerinden emin ol, ihtiyar. Çocuklarımıza ölümü kabullenmeyi öğretmekten başka bir şey mi yapalım?"

Archie sakince önce Gemma'ya, sonra da çocuklara baktı.

Tam bir dakika sonra, "Ölümü kabullenmeleri daha akıllıca olur," dedi.

Cüceler gülünce Quinn tüm savaş sentorlarının sahip olduğu dişleri gösterdi ve cüceler duvarların içinde kayboldu. Demirci cücelerin aksine, kesinlikle gerekli olmadıkça bir savaşa atlamaya hazır değillerdi. Demirci cüceler için bu her zaman gerekliydi.

Gemma o anda çocuklar arasında en büyük olana döndü. "Isadora, çocukları eve götür lütfen."

Isadora emredilene yaptı ve Gemma kardeşleri duyma menziline kadar bekledi. Çoğunlukla yalnız olduklarından emin olduğunda amcasıyla yüzleştirdi ve boğazına bir yumruk attı.

Amcası iki eliyle boynunu tutmuş, nefes almakta zorlanırken, Gemma yaklaştı ve "Seni annemin ve Keeley'nin gazabından kurtarmak için elimden geleni yapıyorum. Ama bunu bir daha yaparsan ya da çocukların yanında onurlu bir ölümden ya da herhangi bir ölümden söz edersen, senin bağırsaklarını bizzat ben deşerim. Her savaş keşişi adayına öğretilen bir beceri. O yüzden benimle taşak geçme amca. Yeterince açık olabildim mi?"

Archie cevap vermedi. Eğilmekle, öksürmekle ve hâlâ nefes almaya çalışmakla meşguldü.

Gemma onu saçlarından, tam boynunun dibinden yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Yeterince açık konuştum mu?"

Konuşamadığı için başını salladı.

"Mükemmel."

Gemma Quinn'in yanına döndü ve yemeğini onun kollarından aldı.

"Bu daha kıbarca halledilebilirdi," diye önerdi.

"O zaman bir dahaki sefere hayatının on yılını savaş keşişleriyle geçirmemiş birine anlatmak isteyebilirsin."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Gemma'nın dışarıdaki kasaba halkının arasında kayboluşunu izledi. Arkasını döndüğünde Archie ona ters ters bakıyordu ama tek yapabildiği omuz silmek ve mırıldanmak oldu: "Evet, özür dilerim. Böyle olacağını bilmiyordum. Sanırım şu anda aklında çok şey var. Ama bilirsin işte. Belki de çocuklarla o kadar çok ölüm olmaz. Sadece bir düşünce." Archie'nin gözleri kısıldı.

"Pekâlâ. Görüşürüz!"

Quinn dışarı çıktı, tam başının üzerindeki iskeleden bir cüce taş çekici düşüp onu kıl payı ıskalayınca kısa bir süre durdu.

Şu cüce piçler.

* * *

Keeley sabahki tartışmalarından sonra kız kardeşinin onunla bir şey yapmak isteyeceğinden emin değildi ama eğitimini tamamladıktan sonra Gemma, Kral Marius ve kız kardeşleri Beatrix hakkında kendilerine gönderilen son raporları gözden geçirmek için çalışma odasında ona katılmakta bir sorun görmüyordu.

Paralı askerlerle güneyde ordular kuruyor ve bölgeleri arasındaki sınırda yerel halka korku salıyordu.

Şu anda Marius, zengin soyluların sahip olduğu binlerce dönümlük tahıl tarlalarıyla doğunun çok daha zengin topraklarına sahipti. Keeley ise vahşi av hayvanları ve tehlikeli kabilelerle dolu daha tehlikeli tepe bölgelerine sahipti. Ama bu kabilelerin çoğuyla ittifaklar kurmaya başlamıştı bile. Gerçi o bile bunların bazılarının en iyi ihtimalle zayıf olduğunu biliyordu. Dikkatli davranmak zorundaydı ama bu meydan okumayı biraz heyecan verici buluyordu, Caid dışında kimseye bundan bahsetmezdi. Gemma zaten onun "fazla pervasız" olduğunu düşünüyordu ve Laila da onu "gerçekçi olmayan" ve "naif" olarak görmekte ısrar ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, ona düşkün ebeveynleri dışında güvenen tek kişi Quinn'di ve bu da yanlış görünüyordu.

Keeley kâğıtlarından başını kaldırıp Gemma'ya baktı. Bugünlerde küçük kız kardeşi öfkeden başka bir şeye benzemiyordu. Beatrix'e mi kızgındı? Kesinlikle kızgındı. Değerli tanrılarına mı kızgındı? Belki de. Keeley'e kızgın mıydı? Ne zaman değil ki? Ama bundan daha fazlası vardı, Keeley tüm bunların temelinde ne olduğunu henüz çözmemişti. Aylar önce başlamıştı. Hepsi bunu hissedebiliyordu. Ama sonra Gemma'nın kahverengi deri taytı ve kahverengi kürk peleriniyle aşağıya indiği gün geldi. Bu, Keeley'nin ailesinden birinin giydiğini gördüğü en sıkıcı şeydi ve Beatrix dışında ailesinde modaya önem veren kimse yoktu.

Sonunda anneleri Gemma'ya düzgün bir zincir zırh giydirmişti ama Gemma keşiş kıyafetlerini bir yıldan uzun süredir giymemişti. Keeley bunların hiçbirini özleyeceğini düşünmemişti ama kız kardeşini biraz olsun parlatmasını özlediğini fark etti. Şimdi kız kardeşi ya üzgün ya kızgın ya da hem üzgün hem kızgındı. Öyle bir noktaya gelmişti ki Keeley onun yanında olmaktan neredeyse nefret ediyordu. Onun dramatik iç çekişini bir kez daha duymak zorunda kalırsa...

"Peki, ikiniz de ne düşünüyorsunuz?"

Keeley kaşlarını çattı ve Gemma'yla şaşkın bakışlar fırlattıktan sonra ikisi de odanın diğer ucuna baktı. Ainsley bir kitaplığa yaslanmıştı. Uzun kızıl-sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle çok güzel bir kız olmuştu ama tuhaf biriydi. Her zaman etrafta gizlenirdi. Ağaçlarda çok takılırdı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Keeley sordu. "Yirmi dakikadır. *Seninle* konuşuyordum."

"Konuşuyor muydun?" Gemma gözlerini kırptırdı. "Ne hakkında?"

Ainsley kısa bir süre gözlerini kapadı. Bir nefes aldı ve bıraktı. Gözlerini açtığında, "Pekâlâ. Tekrar deneyelim, olur mu?"

"İşte o ses tonu," diye mırıldandı Gemma.

"Düşünüyordum da belki orduya yeni katılanlarla birlikte eğitim alabilirim. Belki kılıç kullanmayı öğrenirim. Yay kullanmakta ustayım ama kılıç kullanmakta işe yaramazım."

Keeley ve Gemma bir süre Ainsley'ye, sonra da birbirlerine baktılar.

Birkaç dakika sonra kendilerini tutamayıp kahkahayı patlattılar.

"Sen bir bebeksin!" Keeley bağırdı.

"Sana kılıç vermeyeceğiz!" Gemma ekledi.

"Bebeklere kılıç verilmez!" Keeley de aynı fikirdeydi.

"İkiniz de on dokuz yaşından önce kılıç kullanıyordunuz." "Ve on dokuz yaşındayken-"

"*Ben on dokuz yaşımdayım,*" diye tersledi Ainsley.

Keeley kaşlarını çatı ve Gemma'ya baktı. "Ne zaman on dokuz yaşına girdi?" "Bilmiyorum. Anneme sormalıyız."

Keeley boğazını temizleyerek, "Belki yayla aran iyi olduğunda." diye önerdi.

"Yayda iyiyimdir."

"Hayır. Cidden yayla aran *iyi*. Sadece Da'nın sana yayla aranın iyi olduğunu söylemesi değil."

Ainsley, Keeley ve Gemma'dan bir adım bile uzaklaşmadan yayını omzundan indirdi, sadağından bir ok çıkardı, kız kardeşlerinin oturduğu masanın yanındaki pencereden dışarı nişan aldı ve oku fırlattı.

Keeley homurdandı. "Bu da ne demek oluyor-"

"Teşekkürler, canım!" diye seslendi babaları dışarıdan.

"Hoş geldin baba!" Ainsley kıpırdamadan ya da gözünü kırpmadan karşılık verdi. İşte o zaman Keeley kız kardeşinin asla sesini yükseltmediğini fark etti. Nadiren öfke gösterirdi. Ya da mutluluk. Ya da herhangi bir şey. Diğer Smythe çocuklarının aksine, pek bir şeye tepki vermiyordu.

Gemma sandalyesini geriye itti ve pencereye gitti. Dışarı eğildi ve geri döndüğünde gözleri kocaman olmuştu.

"Bir şahine çarptı."

Ainsley, "Aslında kanadını çaldım," diye açıkladı. "Babam bir şahin istiyordu."

Bu kuşun iyileşmesine yardım ettiğinde artık bir tane var." Keeley yine boğazını temizledi. "Bu sadece-

"

"Şans mı? Bunun şans olduğunu mu düşünüyorsun? İyi o zaman."

Okunu yerleştirdikten sonra odanın içinde bir noktaya nişan aldı ve fırlattı. Ok duvardaki küçük bir delikten içeri girdi.

Duvarın içinden gelen yoğun küfürler hepsini şoke etti ve Keeley ayağa fırlayıp çekiciyle o noktaya gitti. Gemma'yla birlikte elleriyle taştan parçalar koparana kadar taş birkaç kez vurdu ve cüce taş ustalarından birini ortaya çıkardı.

Bacağındaki oku çıkarmaya çalışırken taş tozundan öksüren adam kraliçeye zorla gülümsedi.

"Majesteleri."

"Bu bir aydır sizi gözetliyor," diye belirtti Ainsley. "Gerçi hepsi seni biraz gözetliyor, Keeley. Seni izlemeyi seviyorlar. Seni ve çekicini."

Keeley otomatik olarak tepki verdi. "Ewwwww."

"Kraliçem," dedi bir hizmetçi odaya girerken, kısmen yıkılmış duvarı ve yaralı taş ustası cüceyi görünce durdu. "Uhhh."

"Ne oldu Carl?"

"Leydi Laila ana salona gelmenizi istiyor. Geçen gün gönderdiğin atlılar geri döndü."

Şu anda uğraşacak başka bir şey buldukları için minnettar olan Keeley ve Gemma kapıya doğru koşarken, hizmetkâr yollarından çekilmeye çalışırken neredeyse yere düşecekti. Keeley onu yakaladı ve Gemma'ya yetişmeden önce tekrar ayağa kaldırdı. Ana salona ulaşana kadar koridorda birlikte yürüdüler. Ama ikisi de anne ve babalarının yemek masasında oturduğunu görünce durdular; Caid, Quinn ve Laila üç atlıyla birlikte masanın yanında duruyordu. Onları endişelendiren kayıp biniciler değildi. Herkesin yüz ifadesiydi.

"Ne oldu?" Keeley sordu. "Sorun ne?"

Laila atlıları işaret etti ve her biri büyük bir çuvalı yere bıraktı.

"O da ne?" Gemma sordu.

"Geriye kalanlar."

"Neyden geriye kalanlar?"

"Keşişlerden. Rahipler."

Keeley bir adım geri çekildi ama Gemma'nın vücudu öne doğru sarsıldı.

"Ne?"

Ne?"

Laila bir çantayı göstererek, "Bunlar kafatasları," dedi. "Bunlar bazı kemikler," dedi bir diğerini göstererek. "Ve bunlar da sadece birkaç parça. Biraz kül."

"Hayır. Bu mümkün değil-Hayır."

"Hiç kaldı mı?" Keeley kendisine söylenenlerden dehşete düşmüş bir halde sordu.

"Cadılar hayatta kaldı," dedi Quinn. "Onlara giden atının burada olmamasının nedeni köydeki şifacılar gitmek zorunda olması."

Gemma uzun bir iç geçirdi. "Cadılar ona ne yaptı?" Quinn gülümsememek için kendini zor tuttu. "Ona bir kuyruk verdiler."

"Ne kuyruğu?"

"Bir fare kuyruğu. Kendi kendine hareket ediyor falan."

Keeley'nin dudağı kıvrıldı. "Ew! Herkesin nesi var böyle?"

"Anlaşılan o cadılar pek dost canlısı değilmiş."

"Zavallı adam!"

Adam ve fare kuyruğu umurunda değilmiş gibi görünen Gemma araya girdi, "Cadılar şimdi ne yapıyor?"

"Yeraltına iniyorlar," dedi Laila. "Tam anlamıyla, sanırım. Tünellerde seyahat ediyor ve daha güvenli bölgelere taşıyorlar."

"Ve keşişlerin ve rahiplerin tüm eserleri ... ?"

"Yok oldular. Kiliselerin ve tapınakların duvarlarının çoğu ayakta bile kalmadı. Son taşına kadar yok edilmişler."

"O halde hiç şüphe yok. Bu dini tarikatlar özellikle hedef alınıyor."

"Aynen dediğin gibi Gemma. Bu altın ya da gümüşle ilgili değil. Bu güçle ilgili."

"Hayır, bu sadece güçle ilgili değil," dedi arkalarından yumuşak bir ses ve mutfaklara giden geçitten gelen pasifist keşişi görmek için döndüler. "Bu aynı zamanda saygısızlıkla da ilgili."

"Ama neden?" Keeley'nin annesi sordu. "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Bizim inançlarımızı ve halkın inançlarını yok etmek için," dedi adam onlara doğru yürürken. "Bir başkasına yer açmak için. Bir başkasının seçtiği tanrıya."

"Bir tanrı daha nedir ki?" Keeley sordu. "İsteyebileceğimiz kadar çok tanrıya yer var."

"Herkesi hükmetmek isteyen bir tanrı için değil."

Keeley adım atmaya başladı. Keşişin haklı olduğunu biliyordu. Güce aç bir adam yeterince tehlikeliydi. Ama güce aç bir tanrı ... bu bir

Kabus. İkisini bir araya getirmek mi? Bir şeyler yapmalıydı ve bunu şimdi yapmalıydı.

"Derhal savaş birimleri göndermeliyiz. Korumamızı isteyen her mezhep ya da tarikat buna sahip olacak. Burada kalabilirler. Şimdi, Kardeş-" Birden aklına keşişin adını bilmediği geldi.

Bir şey sormak için ona bakıyor olmasına şaşırarak, "Emmanuel" dedi.

"Emmanuel Kardeş. Pasifist bir keşiş olarak, tabiri caizse ortadaki adam olabilirsin. Bu gruplar geldiğinde, arkadaş olmayanları birbirlerinden uzak tutmak için yardımına ihtiyacım olacak. Anlaşabilenler birlikte kalabilir. Ayrıca yatacak yer ayarlamak için amcamla birlikte çalışabilirsiniz. Bunu yapmanın bir sakıncası var mı?"

Bu, onunla tanıştıkları günden beri adamdan gördükleri ilk gülümsemeydi. "Bu hayatıma büyük bir neşe katacaktır, Majesteleri. Size bu konuda yardımcı olmak."

"Ya da bana Keeley diyebilirsiniz. Birlikte çok çalışacağımız için. Her neyse, elinden geleni yap." Yakındaki birkaç askere işaret etti. "Generallerimi getirin."

Gemma'yla yüzleşti. "Beatrix?"

Gemma bunun üzerine derin derin düşündü ama aslında onlar adına cevap veren babalarıydı ve hepsini şok etti. Çünkü bir süredir asi Smythe hakkında konuşmamıştı.

"Bunun Beatrix olmasının tek yolu, işin içinde bir anlaşma olması."

Ve onun haklı olduğunu biliyorlardı. Tabii o zaman soru şu oldu. . ne anlaşması?

BÖLÜM 4

"Neyi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyor musun?"

Sözünün Takipçisi Agathon başını önündeki işten kaldırdı. Yüz ifadesinin düz olduğunu düşündü. Her zaman kendisine hiç ifade vermemeyi öğrettiğini düşünmüştü. Ama belki de Kraliçe Beatrix'le geçirdiği iki yıldan sonra bu yeteneğini kaybetmişti. Ya da belki de daha önce hiçbir kraliyet mensubunun göremediği kadar onun içini görebiliyordu. Bu yeteneğe sahip gibi görünüyordu.

"*Seni* kastetmiyorum," dedi uzun bir iç çekişten sonra. "O yüzden bu kadar paniklemiş görünmeyi bırakabilirsin. Diğer herkesi kastediyorum. *Diğer* herkes beni hayal kırıklığına uğratıyor."

"Nasıl yani leydim?" diye sordu cesurca. Cesurca çünkü nadiren kimseyi sorgulardı. Ama kraliçe onun sorularını takdir ediyor gibiydi. Ya da belki de sadece yalnızdı ve birinin sözlerine ilgi göstermesini umuyordu.

Yine de onun yalnızlık çekebileceğini sanmıyordu. Başka bir ruh için gerçek bir arzusu ya da ihtiyacı yok gibi görünüyordu.

"Çünkü," diye yanıtladı pencereden dışarı bakarken, "tek yapmaları gereken rollerini oynamak ama yine de işbirliği yapmıyorlar. Beni oldukça tatsız ama gerekli bulduğum şeyleri yapmaya zorluyorlar."

Şaşırmıştı. Onun hiçbir şeyi tatsız bulduğunu sanmıyordu. Dağınıklık dışında. Dağınıklığı sevmezdi.

Agathon daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama çalışma odasının kapısı çarparak açıldı ve kral hışımla içeri girdi.

Agathon başını öne eğerek kapıya doğru ilerledi, sırtını duvarlara dayamıştı ve olabildiğince hızlı bir şekilde gitmek istiyordu ama Beatrix onu iki kelimeyle durdurdu.

"Hayır. Kal." Kraliçe yavaşça döndü ve iki yıllık kocasına baktı. Bu belki de Agathon'un gördüğü en tuhaf ilişkiydi ve kendisi de Yaşlı Kral'ın Sözünün Bekçisi olmuştu. Pek çok karısı, cariyesi ve çocuğu olan bir adam. Çoğu son nefesini verdiği günden beri ölüydü.

Kral Marius, Nefretin Sahibi, küçük karısının üzerinde yükseliyordu, yüzü öfke doluydu. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin kraliçe için bir kâbus olduğu söyleniyordu ama Agathon bu hikâyeden gerçekten şüphe duyuyordu. Kraliçenin herhangi bir erkek ya da kadınla cinsel ilişkiye girdiğinden bile emin değildi. Kraliçe hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Ve bu durum Yaşlı Kral'ı ya da oğullarından birini daha önce hiç durdurmamış olsa da, Kral Marius gelinine karşı temkinli görünüyordu. Agathon adamı suçlamıyordu. Agathon kralın çok sevdiği sikini sırf karısının kalçalarının arasına soktuğunu söyleyebilmek için riske atacağından şüpheliydi.

Elbette, Kraliçe Beatrix'le uğraşırken temkinli olmak herkes için en güvenli duruştu.

"Evet, kralım?" diye cevap verdi hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Korku yok. Panik yok.

İlgi yok. Hiçbir şey yoktu. Kibarlıktan başka bir şey yok muydu?

"Ne yaptın sen?" diye sordu. "*Ne yaptın sen?*"

Bu feryat, krallığın herhangi bir üyesinin can havliyle kaçmasına neden olabilirdi. Gerçi bunun bir yararı olmazdı. Kral böyle böğürdüğünde, kılıcı her zaman onu takip eder, bir bağırışı yırtar ya da bir kafayı koparırdı.

Ama Beatrix söz konusu olduğunda, kral sadece böğürür ve beklerdi, elleri sıkı, öfkeli yumruklar halindeydi.

Yine de, patlamanın etkisiyle saçları biraz geriye savrulmuş olsa da, kraliçe irkilmedi. Asla irkilmedi. Agathon onun irkilmekten aciz olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Önce," dedi sakın bir sesle, "bana neden bahsettiğinizi açıklamanızı rica ediyorum."

Agathon kralın öfkesinden kaçınmak için kendini bir köşeye iterken, kral yatak odasında volta atmaya başladı.

"Keşifleri mi öldürtüyorsun? Rahibeleri? Büyücüleri? *Cadılar mı?*" diye sordu kral sonunda. "Manastırlar ve kiliseler yakıldı mı? Hazineleleri çalındı mı?"

Agathon kraliçeye aval aval bakmaktan kendini alamadı. Bu kadar pervasız olabilir miydi? Bu kadar çılgın? Cesur olduğu doğrudu. Özellikle de iş savaş açmaya geldiğinde. Ve kral, korkusundan, ona hiçbir kralın kraliçesine vermediği kadar serbestlik tanımıştı. Ama tanrılarla bu şekilde oynamak? Onların dünyevi temsilcilerini öldürmek?

Kral tekrar karşısına geçip, "Eee?" diye bağırana kadar Beatrix hiçbir şey söylemedi.

Cevap ver bana!"

Kraliçe uzun bir süre kocasını inceledi ama bu bir cevap hazırlamak için değildi. Bunu asla yapmazdı. Cesurca açık sözlüydü. Tam anlamıyla

Agathon'a göre pervasızlık.

Hayır. Beatrix analiz ediyordu.

Sonunda krala, "Ben bunların hiçbirini yapmadım," diye bilgi verdi. Kralın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Yapmadın mı?"

"Hayır. Yapsaydım bize faydası olur muydu?"

"Hayır!"

"Sadece kontrol ediyorum."

Kral tekrar adımlamaya başladı. "Siz değilseniz, kız kardeşiniz?"

Kraliçe aniden güldü. Onca varlığın arasından ondan gelen bu ses öylesine şaşırtıcıydı ki, hem Agathon hem de kral donup kaldılar ve ona baktılar. Sanki ormanda bir dalın kırıldığını duyan temkinli geyikler gibiydiler.

"Kız kardeşim mi?" dedi kraliçe, hâlâ gülerek. Elini salladı. "Bu iyiydi." Kahkahası kesildi. "Hayır. Keeley değil. Asla Keeley değil. Eğer bunlardan haberi varsa, eminim etrafta koşuşturup düzeltmeye çalışıyordur."

"Tanrılara yapılan böyle bir hakaretten öğreniyor musun?" diye sordu kral.

"Daha çok masum insanlara verilen zarardan dolayı dehşete düştüm," dedi kızgınlıkla gözlerini devirerek. "Kız kardeşim, her zaman dünyayı kurtarmaya çalışır.

"Elbette," diye devam etti kraliçe, "eğer biz değilsek ve Keeley de değilse . kimdi?"

Kralın yüzünü kaplayan öfke dolu kırmızılık kayboldu, solgun ve korkmuş bir ifadeye büründü.

"Aman Tanrım," diye inledi.

"Ne?" Kral ve Agathon arasında bir ileri bir geri baktı. "İkizler mi?" diye sordu. "Zavallı küçük orduları için altın ve gümüşe ihtiyaçları olmalı. Her gün adam kaybettiklerini duydum."

Bakışları Agathon'un üzerinde durduğunda, Agathon sadece başını sallayabildi. "O zaman kim?"

"Kyros," diye yanıtladı kral, sonra bir sandalyeye çöküp dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Onurlu Kiros mu? Eski Kral'ın eşlerinden hiçbirini öldürmeyen mi? Ya da üvey kardeşlerinden birini? Hani şu yaşlı piç ölür ölmez babanın ordusunun yarısının onunla birlikte gittiği? Değerli keşişlerinizi ve rahiplerinizi mi öldürüyor? Tapınaklarını mı yıkıyor?"

Kral, başı arkasındaki duvara dayanana kadar sandalyesinde geriye yaslandı.

"Değerli kardeşim adını katı bir onur kuralına uyduğu için kazandı. Bundan hiç şaşmadı. Yaptığı her şeyi tek tanrısı adına yapardı. Ya da onun deyimiyle, tek *gerçek* tanrısı adına."

"Kim sadece tek bir tanrıya tapar?"

"Kardeşim. Annesinin mensup olduğu bir tarikat. Bu aptallığı ona da bulaştırmış. Ama oğlu öğretileri çok daha ileri götürdü. Güçlü bir kuralı var, ama bu kurallar altında yaşarken babamı yumuşak, tüylü bir tavşan gibi gösterdi."

Kraliçe Agathon'a baktı ve o da küçük bir baş hareketiyle kocasının sözlerinin doğru olduğunu belli etti. Agathon, Eski Kral öldüğünde Kyros'un ordusuyla birlikte kaçmaya çalışmış ama kaleden dışarı çıkamamıştı. Cyrus'un istediği herhangi bir tanrıya tapıyormuş gibi yapabileceğine inanıyordu ve Cyrus, Marius'un aksine, Eski Kral'ın doğrudan soyunu öldürmeye çalışmıyordu. Ayrıca Agathon'un başka seçeneği de yoktu. İkizler de Marius kadar dengesizdi ve tek başına seyahat etmek Agathon'u yoldaki hırsızlar için hazır bir kurban haline getirecekti.

Ama şimdi Yaşlı Kral'ın kısıtlaması Kyros'un üzerinden kalktığı için Agathon, Marius'un üvey kardeşinin içinde gerçekten korkunç bir şeyin serbest bırakılıp bırakılmadığını merak ediyordu.

"Bunca zamandır," diye devam etti kral, "kardeşimden pek haber alamadığımızda, belki de odaklanacak başka bir bölge bulmuştur diye düşünmüştüm. Şimdi düşünüyorum da belki de tacın peşine düşmeye hazırlanıyor. Onun ve kız kardeşin için endişelenmemiz gerekecek."

Kraliçe endişeli görünmek yerine gülümsedi. Ve tanrılar onu sevsin, kral da Agathon'un hissettiği gibi görünüyordu. Paniklemişti.

O gülümseme yüzünden.

Bu onun yaptığı bir şey değildi. Ziyarete gelen soylulara karşı kullandığı sahte bir gülümsemesi vardı ama bu sadece asker ve altın sağlayanları yatıştırmak içindi. Gerçek gülümsemesini kendine saklardı. Ama nadiren de olsa onu serbest bıraktığında, karşısındakini tedirgin ederdi.

Ve hem Agathon hem de kral tedirgindi.

İşaret parmağını kaldırıp yüzündeki o gülümsemeyle salladığında ikisi de ondan uzaklaştı.

"Bu mükemmel."

"Nasıl?" diye sordu kral. "Nasıl mükemmel?"

"İlk olarak, sizin mührünüz altında birlikler göndererek tüm keşişleri, rahipleri, rahibeleri, cadıları, her neyse, korunmaları için kalemize ve topraklarımıza davet ediyoruz."

"Ahhh, leydim ..." Agathon üzüntüyle araya girdi.

Ama Beatrix'in ona bir kez bakıp gözlerini devirmesi yetti, sonra da şöyle düzeltti: "Peki. Kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlayacaksa *benim* mühürümle gönderin."

"Mühürünüz var mı?" diye sordu

kral. "Elbette bir mühürüm var."

"Ben sana hiç mühür vermedim."

"Bitirebilir miyim?" Onun cevap vermesini beklemedi. "Onları buraya getirdik, hepsine sığınak verdik. Şimdi, kız kardeşim muhtemelen bu süreci çoktan başlatmıştır çünkü eminim cinayetlerden dolayı çok üzgündür."

Kral onun küstah ses tonu karşısında kaşlarını çatı.

"Onları avucunun içine aldığı anda hepsini katledecek falan mı?"

"Oh, hayır! Onları kesinlikle koruyacaktır. Güven bana, kız kardeşimi tanırım. Tüm bunlar için *çok* üzgün."

"Ama umurunda

değil." "Hiç

umurumda değil."

"O zaman bunu neden yapıyoruz?"

"Çünkü bu dini tarikatları ve onların tanrılarını bize borçlu kılıyor. Mümkün olduğunca çok savaş rahibi emri aldığından emin ol, Agathon."

"Emredersiniz, Majesteleri."

"Başka ne var biliyor musun?" diye sordu kral.

"İnanılmaz derecede rahatsız edici olmanız

dışında mı?" "Evet, bunun dışında."

"Ne?"

"Kız kardeşim, iyilik savaşçısıdır, kavgadan uzak duramaz. Eğer Cyrus masumları öldürüyorsa, Keeley onu yok edene kadar durmayacaktır."

"Önce Cyrus onu yok edecek."

"Fark etmez," dedi Beatrix gülerek. "Güzel olan da bu. Kız onu öldürse de, o kızı öldürse de ya da birbirlerini öldürseler de fark etmez. Her şey bittiğinde ..." Omuz silkti. "Geriye kalanları yok eder ve tacı alırsınız. Hepsini alırsınız."

"Geriye kalanları yok edip tacı alacağımı söylüyorsun. Hepsini alacağım. Değil mi?"

Yine o gülümseme vardı. Yüzüne, hastalıklı bir bedene yayılan cüzzam gibi yayılmıştı.

"Kesinlikle."

Kraliçe onlardan uzaklaştı ve kral içeri ilk girdiğinde dışarı bakmakta olduğu pencereye doğru yürüdü.

Beatrix omzunun üzerinden, "İşe koyul Agathon," diye seslendi, bakışları bir kez daha dışarıya odaklanmıştı; zihni öfkeyle gelecek planları üzerinde çalışıyordu. "Yapılacak çok şey var ama zaman çok az. Sevgili Onurlu Kiros, tanrısından bir çağrı almış gibi görünüyor."

BÖLÜM 5

Kan kaldırım taşlarına dökülürken başı yerden yukarı çekildi. İki kolundan tutularak dizlerinin üzerine kaldırıldı. Savaşamayacak kadar güçsüzdü. Konuşamayacak kadar zayıftı. Ağlamak için bile çok zayıftı. Zaten yanmakta olan kardeşlerine katılması için kazığa taşındı. Alevler etrafını sardı; çığlıkları diğerlerine katıldı. Ve sadık tanrıları artık onun yanında değildi. İhaneti çok büyüktü. Onu asla affetmeyeceklerdi; onu asla salonlarına kabul etmeyeceklerdi.

Sonsuza dek Büyük Hain olarak bilinecekti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yanarken çığlık atmak dışında...

Ama askerlerden biri onu yakaladı ve alevlerin arasından çekti. Onu sarstı.

"Gemma!" diye bağırdı ona. "Gemma!" Kız ona yumruk attı. Kardeşleriyle birlikte yanacaktı. Tanrılarına sadık olanları öldürenlerin kölesi olmayacaktı.

"Gemma!" diye tekrar seslendi adam, onu sarsmaya devam ederek.

Alevler ve kanla kaplı olmasına ve ihanet kokmasına rağmen onunla savaşmaya karar verdi.

Gemma sağ kolunu adamın boğazına doladı ve vücudunu onun sırtına doğru savurdu. Bacaklarını adamın beline doladı ve sol kolunu sağ koluna dayadı, böylece adam onu tutuşundan kurtaramayacaktı. Sonra tutuşunu sıkılaştırdı. Yanına sadece bir düşman daha alacaksa, o da bu olacaktı. Terk ettiği tanrıyı onurlandırmak için bunu alacaktı. O onun kurbanı olacaktı. Bu onu Morthwyl'in kutsal salonlarına sokamayabilirdi ama en azından onun cehennemlerinin vadilerinde başı dik dolaşabilirdi.

Asker artık ona seslenmiyordu, nefes nefese kalmakla ve umutsuzca kollarını boynundan çekmeye çalışmakla meşguldü.

Ama sonra Gemma büyüyor, genişliyordu.

Tanrım! Morthwyl onu bir dev yapıyordu! Büyüdü ve büyüdü, inanılmaz yüksekliklere ulaştı! Uzun boylu duruyordu!

Sonra boynuzları mı gördü? Neden boynuzlar görüyordu? Boynuzları mı vardı? Yüzü yerine boynuzları mı vardı? Morthwyl bu kadar zalimce bir şey yapar mıydı?

Hayır! Hayır! Yüz yerine boynuz istemiyordu!

Hemen ellerini yüzüne götürdü, parmaklarını etin üzerinde gezdirdi, derinin olması gereken yerde hissedebileceği boynuzları koparmaya hazırdı. Ama insan etinden başka bir şey hissetmedi. İncelemesine devam ederken, altındaki dünya sarsıldı ve sarsıldı ve Gemma uçmaya başladı. Alevlerden uzağa. Zulümden uzağa. Kötü askerlerden ve yanan kardeşlerinden uzağa ve hareket etmeyen bir duvara çarptı.

Gemma uyandı ve kız kardeşinin şatosunun mazgallarında yığılıp kaldığını hemen anladı.

Şok olmuş ve hala bir önsezi gibi hissettirmeye başlayan rüyanın etkisindeyken etrafına baktı ve Quinn'in doğal haliyle kendisinden birkaç metre uzakta durduğunu gördü. Sadece bir sentor olarak değil, türünü ölümüne savunmaya hazır bir sentor olarak. Dişlerini, ellerindeki pençeleri ve başının tepesini taçlandıran boynuzlarını görebiliyordu.

Ayrıca boğazında onu öldürmeye çalıştığı yerdeki izleri de görebiliyordu.

Yer değiştirmek ve onu başından savmak tek seçeneğiydi.

Toynakları taşa çarparak ona yaklaştı. "Zor bir gece miydi?" diye sordu.

Gemma bir nefes verdi ve işte o zaman bir damla gözyaşının yavaşça yanağından aşağı süzüldüğünü fark etti. Parmağıyla sildi ve "Öyle de denebilir" diye cevap verdi.

Bir boynuz askısını kask takmış kadar kolay taşıyan başını salladı. "Gel hadi. Hadi konuşalım."

* * *

Quinn insan formuna geri döndü ve mazgal kapısını açarak Gemma'nın yerden kalkıp içeri girmesini bekledi. Ona yardım etmedi. Ona kızgın olduğu için değil. Kızgın değildi. Ama şu anda ihtiyacı olan şeyin ona dokunmak olmadığını düşündüğü için. Onu yaklaşık iki yıldır tanıyordu ve şımartılmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hiç kimse tarafından. Kardeşleri tarafından değil. Ne anne babası. Şatonun etrafında özgürce dolaşan birçok evcil hayvan tarafından da.

Gemma Smythe'in kendine ait bir alanı vardı ve oraya ne zaman girip ne zaman giremeyeceğini size bildirirdi. Şu anda kimseyi çok yakınında istemiyor gibi görünüyordu.

Kadın sessizce yanından geçti ve adam da onu dar merdivenlerden dördüncü kata kadar takip etti. Oradan koridoru geçerek normal merdivene ulaştılar, bu merdiven onları birinci kata ve kalenin derinliklerindeki mutfaklara indirdi. Baş aşçının tüm kasaplık, fırıncılık ve bağırma işlerini yaptığı büyük ahşap masaya oturdu. Kadın pek çok kişi tarafından korkulan biriydi çünkü sinirlendiğinde satırını fırlatmaya meyilliydi. Yine de henüz kimseye vurmamıştı, bu yüzden Quinn herkesin neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyordu.

Gemma'ya masaya oturmasını işaret etti ve ardından baş aşçının kendisi için sakladığı şarap ve etli turtaları çıkardı.

Quinn onları masaya yerleştirdi ve Gemma'nın yanındaki banka oturdu. Çok yakın oturmadı ama masa geniş olduğu ve odanın öbür ucuna bağırma istemediği için diğer tarafa da oturmadı.

"Özür dilerim," dedi Gemma usulca. Gözlerini sımsıkı kapatmış ve elleriyle alnını ovuşturmaya başlamıştı. "Bunun bir rüya mı yoksa bir önsezi mi olduğunu bilmiyorum."

"Önsezi mi?"

"Kazığa bağlanıp yakılıyordum." Ellerini bıraktı, gözlerini kocaman açtı. "Ben ve tüm tarikatım. Peki bunun kimin suçu olduğunu biliyor musun?"

"Bütün keşişleri kim öldürüyorsa?"

"Benim hatam."

"Gemma, bu delilik."

"Öyle mi?"

Quinn etli turtaların birinden bir ısırık aldı. Bu, ona aptal deme arzusunu bastırmak içindi.

Çiğnemeyi bitirdiğinde, bunun yerine, "Sen ve kız kardeşin ikiniz de bunu yapıyorsunuz, biliyor musun?" dedi.

"Neyi?"

"Size ait olmayan bir sorumluluğu üstlenin. Marius tüm kasabanızı yok ettiğinde, bu onun hatası olmamasına rağmen, Keeley yine de durumu düzeltmenin kendi sorumluluğu olduğunu düşündü. Burnumu kırdığında, bunun sorumluluğunu almadın. Ama düzeninin yıkılması -ki bu gerçekten olmuş ya da olmamış olabilir- senin sorumluluğundaydı."

"Bir önsezim vardı."

"Önsezi mi yoksa rüya mı?"

"İkisi de olabilir."

"Ama muhtemelen sadece biri."

"Neden benimle bu konuda tartışıyorsun?" El sallayarak onu başından savdı ve bir turta kaptı. "Büyüyle ilgili hiçbir şeye inanmıyorsun bile."

"Benim toynaklarım var, kadın. Ben büyüüm." Yenmemiş turtalarını işaret etti. "Onları yiyecek misin?"

"Yiyeceğim."

"Hepsini mi?"

Gemma bir tanesini ona doğru itti.

Quinn ısırıklar ve şarap yudumları arasında ona, "Ben olsam endişelenmezdim," dedi. "Kız kardeşin sanki tüm bu insanlar sadece ona sadıkmış gibi hareket ediyor."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Hepsine bir sığınak öneriyor. Burada korunacaklar."

"*Biliyorum.*"

"Ve kız kardeşin yanmana asla izin vermezdi."

Başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatılmıştı, ağzının etrafındaki turtaların suyu ve kırıntıları vardı. Bunun bir kafa karışıklığı ifadesi olduğunu fark etti. Ve Quinn birden onun kafa karışıklığını anladı. Neden kazığa bağlanıp yakılmak konusunda endişelendiğini düşündüğünü anlamamıştı. Çünkü endişelenmiyordu. Kardeşleri için yanacaktı. Tıpkı ailesi için yanacağı gibi. Onun endişesi onlarla birlikte yanmamaktı.

Quinn umutsuzca onun mantığını kavramaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Hiç kimseye karşı böyle bir sadakati yoktu. Belki kız kardeşine. Onu korumak için ölebileceğini hayal edebiliyordu. Ve annelerini. Ama hepsi bu kadar. Elbette, kılıcını ya da ruhunu hiçbir zaman bir tanrıya adamamıştı. Herhangi bir tanrıya.

"Biraz uyumam lazım," dedi Gemma, son turtayı ona doğru itip ayağa kalkarken.

"Bu sadece bir rüyaydı," diye ısrar etme ihtiyacı hissetti. "Bütün bunlar şu anda seni üzüyor."

"Eminim haklısındır." Masadan uzaklaştı ama aniden durdu ve tekrar onunla yüzleşti. "Beni oraya kadar takip mi ettin?"

"Kendini övme," diye karşılık verdi Quinn hemen. "Ben zaten siperlerdeydin."

"Neden?"

Yemek yemeye devam etti. "Eh. Pek uyuyan biri değilimdir." "Bu ne anlama geliyor?"

Quinn omuz silkti. Ne anlama geldiğini düşünüyordu ki? "Yani az önce oradaydın. . ne yapıyordun?"

"Orada olduğuma şükret. Yan taraftan aşağı düşmek üzereydin."

"Öyle miydin?"

"Seni yakalamamın tek nedeni buydu. Çünkü bu sefer içine düşeceğin bir nehir yoktu."

"Şey ..."

Quinn yardım edemedi ama biraz sırtıttı. "Sorun değil, söyleyebilirsin. Söylemeyeceğim."

"Söz mü?"

"Şerefim üzerine."

"Senin onurun yok."

"Yine de bana söylemelisin."

"Peki." Sanki bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeymiş gibi bir nefes verdi ve bir keresinde kız kardeşiyle birlikte bir yanardağ ejderhasıyla yüzleşmişti. "Bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Gördün mü? Şimdi o kadar da ha-"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı dışarı çıkmadan önce.

"Neden onunla böyle oynuyorsun?" diye sordu baş aşçı, uyuduğu arka odadan mutfığa girerken.

"Elimde değil. Onu rahatsız ettiğini biliyorum."

"Tıpkı benim gibi oğlum," dedi onu alnından öpmeden önce. "O da sinir bozucu."

Boş tabağı eline aldı. "Bu gece hiç uyuyabildin mi?" "Pek değil. Ama çok da ihtiyacım yok."

Duraksayarak başını Gemma'nın bıraktığı yere doğru salladı. "Biliyorsun-"

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçirdi Quinn, zaten kendinden iğreniyordu.

"Biliyor musun?" Laila başka bir girişten içeri girerek sordu. Arkasında, omuzlarının üzerinde kocaman bir geyik leşi taşıyan Ainsley vardı.

Quinn sadece kız kardeşine bakınca aşçı güldü. "Ona söyleyen iyi olur. Eninde sonunda söylemek zorunda kalacaksın."

"Haklı," diye kabul etti Laila. "İkimiz de biliyoruz ki senden sadece gerçeği öğrenmeye çalışacağım."

"Deneyeceksin, belki."

Aşçı Quinn'in yanına döndü, iki eliyle yanaklarını kavradı ve tekrar alnından öptü.

"Benim gibi aptal oğlum da!" diye güldü.

* * *

Gemma silahlarını ve çantasını emniyete aldıktan sonra yatak odasının kapısını yavaşça açtı. Koridoru kontrol etti, muhafızlar dışında kimseyi dinlemedi. Hiçbir şey duymayınca harekete geçti. Merdivenlerden inip arka koridorlardan çıktı. Yanından geçtiği muhafızlara başıyla selam verdi, onlar da ona pek dikkat etmediler. Onların tarzı böyleydi. Dışarı çıktığında yine ailesinden bir iz olup olmadığını kontrol etti. En çok da babasını. *Bu kadar* erken kalkan tek kişi oydu. Ama çok soğuk bir sabahtı ve böyle sabahlarda annesine sokulmayı severdi.

Yine de çok dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Her şey yoluna girdiğinde, atlarının tutulduğu kraliyet ahırlarına koştu. Doğruca Hançer'e gitti. Ama o çoktan eyerlenmiş ve ahırından çıkmıştı. Samuel onun yanında duruyordu; o da giyinmiş ve hazırды.

Gemma başını salladı ve fısıldadı, "Bu sefer olmaz."

"Geliyorum."

"Gelmek zorunda değilsin Samuel. Keeley sana çoktan söyledi. Burada her zaman bir yerin olacak. Ve seni kraliyet ahırlarının başına getirdi. Atlara davranış şeklini çok seviyor. Bu iş için kimseye güvenmiyor. Böyle bir pozisyonu bırakıp gitmek aptallık olur."

"Ne istersen söyle, seninle geliyorum."

"Gelemezsin." Nefesini bıraktı ve gerçeği itiraf etti. "Beni öldürebilirler Samuel. Döndüğümde. Geri döndüğümde beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Biliyorum. Ayrıldığımızda bunu biliyordum. Ama sen dönersen, ben de dönerim." "Gideceğimi nereden biliyordun ki?"

"Günler önce döneceğini sanmıştım. Son üç gecedir burada Dagger'la birlikte bekliyorum, ikimiz de taşınmaya hazırız."

"Bunu yapmak istediğine *gerçekten* emin misin-" "Hâlâ bunu mu tartışıyoruz?"

"Şşt!" diye yalvardı, ellerini onu sakinleştirmek için kaldırdı. "Beni uyandıracaksın baba. Ve o uyandığında herkes uyanır. Keeley de dahil."

"O zaman gitsek iyi olur."

Onun ne kadar inatçı olabileceğini bildiğinden, Dagger'ın dizginlerini tuttu ve atı ahırdan dışarı çıkardı.

"İkinci atın mı?" Samuel sordu.

"Bırak onu." Savaşa gitmiyordu. Sadece başına geleceklerden haberdar etmek için... ve muhtemelen ölümüyle yüzleşmek için. Sadece bir tanesine ihtiyacı vardı.

bunun için at.

İç kapılara ulaşana kadar atlarını kasabanın içinde yürüttüler. Sonra atlarına bindiler, köprüden geçtiler ve doğuya döndüler. Ama sadece birkaç fersah gitmişlerdi ki durmak zorunda kaldılar.

"Benimle dalga *geçiyor olmalısınız!*" Gemma karşısında duran sentora ters ters bakarak patladı. Doğal formundaydı ama boynuzları ya da dişleri yoktu. Sadece eski at benliği vardı. Sinir bozucu!

"Bu tehlikeye tek başına at sürmene izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu. Samimi görünmeye çalışırken gözleriyle o şeyi yapıyordu. Ama ikisi de onun *asla* samimi olmadığını biliyordu.

Samuel elini kaldırdı. "Ben buradayım."

Quinn Gemma'ya yeniden odaklanmadan önce eski yaverine baktı.

"Sen ve ben yıllar içinde çok yakınlaştık."

"İki yıl oldu ve hayır, yakınlaşmadık. Peki tüm bunlar gerekli mi?" diye sordu diğerlerini işaret ederek.

Quinn kız kardeşine, kuzeni Keran'a, Cadell'e, Farlan'a ve -Gemma'yı dehşete düşüren- Ainsley'ye baktı.

"Onlar ısrar etti."

"Hayır, etmedik," diye düzeltti Cadell. "Ama sen bizi yataktan attın-"

"Ve kışımızı kaldırmamızı söyledin," diye bitirdi Farlan. "Çok kabaydı." Keran omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

"Israr ettim," dedi Ainsley. "Eğer bensiz gitmeye kalkarlarsa Keeley uyanıncaya kadar evi inleteceğimi söyledim."

"Israr etmedim," diye ekledi Laila. "Basitçe anlaşıldı."

"Sizden kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey . . var mı?" Gemma sordu.

Küçük grup Ainsley'ye baktı. Sırıtmaya zahmet etmedi. "Babamın domuzları çağırma yeteneğimi her zaman övdüğünü aklınızdan çıkarmayın. Tüm vadilerdeki en yüksek sesle domuz çağıran kişi olduğumu söylerdi. Beni test etmek ister misiniz, Rahibe?"

6. BÖLÜM

Güneş doğana kadar mola vermediler, o sırada atları sulamak için bir dere kenarında durdular.

Herkes gerinmek ve ilk yemeklerini yemekle meşgulken Gemma Quinn'i kulağından tutup birkaç adım öteye çekti.

"Ow! Ow! Ow! Bırak beni, kötü kadın!"

"Gerçekten neden buradasın?" diye sordu Quinn elini tokatlayarak uzaklaştırdıktan sonra.

"Ölümle tek başına yüzleşmek istemezsin sanıyordum." "Hiçbir arkadaşımın ölümle yüzleşmemesini tercih ederim."

"Awwww. Biz arkadaş mıyız?" "Hayır. Seni kastetmedim."

"Oh."

Gemma adım atmaya başladı. "Hiçbiriniz burada olmamalısınız."

"Neden burada *olduğunuzdan* emin değilim. Seni öldüreceklerine oldukça inanmış görünüyorsun."

"Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu Gemma. İki yıl önce onlara karşı durmak için ödediğin bedeli biliyorum."

"Onlar hâlâ benim kardeşlerim. Ve onları kendi ailem gibi koruyacağım."

"Hepsi savaş rahibi. Ne kadar korumaya ihtiyaçları olabilir ki?"

"O habercileri gönderdiğim tüm keşişler ve rahipler kendi başlarına güçlüydüler ve yok edildiler. Herkesin zayıf yönleri vardır, eğer biri onlardan faydalanmak isterse. Kardeşlerimi riske atmayacağım. Onlara diğer tüm dini mezheplerin kız kardeşimden aldığı teklifin aynısını yapacağım."

"Peki kabul edecekler mi?"

Sadece omuz silkebildi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Yani kabul edebilirler ... ya da seni kurşuna dizip dörde bölebilirler."

"Hemen hemen. Bu da küçük kız kardeşimin görmemesini tercih edeceğim bir şey."

"Ainsley... Açıkçası bunun onu rahatsız edeceğinden emin değilim."

Döndüler ve Ainsley'nin alnını atının burnuna dayayarak onu okşamasını izlediler.

"Beatrix hayvanları sever mi?" Quinn sordu.

"Hiç sevmez."

"O zaman bu beni daha iyi hissettiriyor. Atlar çok iyi bir karakter yargıcısıdır." Quinn Gemma'ya baktı. "Kız kardeşlerinden bahsetmişken... sence Keeley tüm bunlarla nasıl başa çıkacak?"

Gemma'nın tek yapabildiği ise kaba bir "Heh," diye karşılık vermek oldu.

* * *

Ailenin her gün ana salonda yemek yediği büyük ahşap masa duvara çarparak paramparça oldu. Gardiyanlar bu durumla nasıl başa çıkmaları gerektiği konusunda yol göstermeleri için ebeveynlerine baktı ama ikisi de başlarını salladı. Amca yeğenine doğru gitmeye başladığında, baba onu hemen uzun saçlarından tutup geri çekti. Küçük kardeşler ikinci katın güvenli merdivenlerinden olanları izlediler.

Mary bir gün eve gelip yeni kraliçenin yanında baş aşçı olarak işe başlayacağını söylediğinde ailesi çok şaşırılmıştı. İlk başta Kraliçe Beatrix'i kastettiğini düşünmüşlerdi. O kraliyet ailesinin parası iyiydi ama Mary o ailenin yakınına bile yaklaşmak istemiyordu. Hayatı boyunca kraliyet ailesi için çalışmıştı ve onlar üzücü bir grup pislikti. Ama kasap ona bu işten bahsettiğinde dayanamadı. Kraliçe olmuş bir demirci... Hiç değilse ilginç olurdu. Ve tanrılar ışığı sever! Haklıydı.

Orada dikilmiş, kayıp kız kardeşi için öfkelenen, koca omuzları kabaran, koca kalçaları titreyen o canavar kadını izliyordu. Kraliçe Keeley her yeri parçalamak istiyordu. Ama Mary endişelenmedi. Doğuştan kraliyet mensubu olanların aksine, bu kraliçe hincını etrafını saran insanlardan çıkarmayacaktı. Sırf yapabildiği için bir hizmetçi kızı tokatlamayacak ya da bir arabacıyı öldürmeyecekti. Atını dövmez ya da bir köpeği tekmelemezdi. Tanrım, yapacağı son şey bir köpeği tekmelemek olurdu. Bunun yerine bir masa kırdı. Sonra bunun öfkesini dindirmek için yeterli olmadığını anlayınca annesine dönüp, "Anne?" diye sordu.

"Demirhane sıcak ve hazır. Git... sadece git."

Ve kraliçe gitmiş. Kraliçenin annesinin işlettiği demirhaneye. Askerlerin sahip olduğu tüm zırh ve silahları kraliçenin annesi ürettiyordu. Ve Mary, kadınların sevişmek ve temizlik yapmaktan başka bir işe yaramadığını düşünen kaba, sert erkeklerden iltifattan başka bir şey duymadı. Söylenenlere göre kraliçe ateşi ve çeliği kontrol etmekte annesinden bile iyiymiş.

Amca takip etmeye başladı ama kraliçenin annesi onun önüne geçti ve "Eğer o lanet baltadan bahsedersen Archie-" dedi.

"Bana bir balta borcu var. Zaten demirhaneye gideceğine göre. . ." "Tek kelime etmedi."

"Ama-"

"Değil. A. *Word*."

"Bu dramdan baltamı çıkarsam iyi olacak."

"Saçlarını korumak istiyorsan kızımдан o lanet baltayı isteme ihtiyar. Çünkü onu kafandan koparırım."

Büyük amca ona sıırttı. "Seni seksi fingerdek, Emma-luv. Her zaman nasıl yapacağını biliyorsun-"

"*Archie!*" diye bağırdı Angus, kardeşi ve kadının kocası. Gördün mü? Çok eğlenceli.

* * *

Üç gün boyunca çok sıkı at sürdüler. Gün içinde sadece yemek yemek ve atlarını dinlendirmek için kısa molalar verdiler ve yola devam etmeden önce geceleri birkaç saat uyudular.

Manastırdan yaklaşık bir fersah uzaklaştıklarında, Quinn ve diğer Amichailer insana dönüştü ve atlarına bindi. Büyük savaş atı onun ağırlığıyla homurdandı ve Quinn aygırın boynunu okşadı. "Üzgünüm dostum. Yine de bu çok uzun sürmemeli."

Yaklaşık bir mil uzaklaşıp ağaçlarla kaplı bir patikada ilerlemeye başladıklarında Quinn, Ainsley ve atının artık yanlarında olmadığını fark etti. Gemma'ya bir şey söylemek üzereydi ki gökten oklar yağmaya başladı. Hiçbiri doğrudan onlara isabet etmemiş, bunun yerine her taraftan kuşatmıştı.

Atlar şaha kalktı ama paniğe kapılmadılar, pozisyonlarını korudular. Ancak etraflarını saran uzun oklar onları, yok edilmelerini oldukça kolaylaştıracak dar bir çemberin içine hapsetmişti.

"Durun, iyi kardeşler!" Gemma ağaçlara doğru seslendi. "Tepe Toprakları'nın Kraliçesi Keeley'den önemli haberlerle geldim!"

"Gemma kardeş?" diye sordu bir ses. "Evet, kardeşlerim. Benim.

Gemma."

Sanki ağaçlar yollarından çekilmiş gibi aniden ortaya çıktılar.

"Hain!" diye hırladı biri, lanet parmağını göstererek. Ama başka bir keşiş hemen onun kolunu itti.

"Aklını mı kaçırdın kardeşim?" diye sordu keşiş. "Bu iyi **b i r a d e r** Gemma."

"O hepimize ihanet etti!"

"O hâlâ bir kardeş ve büyük üstat böyle bir suçlamada bulunana kadar ona hepimizin hak ettiği saygıyla davranacaksınız."

Öfkeli rahip Gemma'ya küçümseyerek baktı ama başka bir şey söylemedi.

Gemma hafifçe başını eğerek, "Teşekkür ederim Richard Kardeş," dedi. başını.

Kardeş Richard da göz kırptı ve diğer keşislere işaret etmeden önce gülümsedi. Yerden oklar çıkararak ilerlediler. Gemma atından indi ve diğerleri de onu takip etti.

"Amichais?" diye sordu keşiş, özellikle Quinn'e bakarak. Nedenini bilmiyordu. Quinn hiçbir şey söylememişti. Ve onun her zaman hoş görümlü olduğunu düşünmüştü. Kardeşinin aksine. Hatta Cadell ve Farlan'ın aksine.

"Onlar kraliçe konseyinin bir parçası," diye yanıtladı

Gemma. "Amichailer kraliçenizin konseyinin bir parçası mı?"

"Kraliçemin konseyi mi? O hepimizin kraliçesi, Kardeş Richard. Ve konseyinde ona bilgece rehberlik edecek pek çok kişi var. Bu senin için bir sorun mu?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Ama eğer bir sorun varsa, eminim hepimiz bunu duyacağız."

"Devam etmeliyiz, Kardeş Richard," diye seslendi başka bir keşiş.

Keşişler etraflarını sardı ve manastıra giden yolun geri kalanını yürüdüler.

Pasifistlerin manastırının aksine, Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nın evi Quinn'in deyimiyle pek de misafirperver değildi. Bir ibadet evi değildi. İhtiyacı olanlar için bir sığınak da değildi. Olsa olsa bir kaleydi.

Kapalı bir kale. Kapılar sıkıca kilitlenmişti. Surlarda silahlı keşişler vardı. Ve çevredeki ormanda devriye gezen atlı keşişler.

Asma köprü indirildi ve arkasındaki kapılar açıldı. Hendeğin üzerinden geçtiler. Quinn aşağıya baktı. Aşağıda suyun içinde bir şey vardı ama ne olduğunu göremiyordu. Açıkçası bilmek de istemiyordu.

Kalenin içine girdiklerinde tüm hareketlilik durdu ve tüm gözler doğrudan onlara odaklandı.

Genç bir yaver koşarak yetkili birini bulmaya gönderilirken, Kardeş Richard denen kişi "Silahlar" diye emretti.

"Peki ya onlar?" Farlan sordu.

"Onları teslim et."

"Ölü leşimin üzerine."

Gemma elini Farlan'ın omzuna koydu. "Her şey yolunda sevgili dostum. Onlara silahlarınızı verin."

"Gemma-"

"Size zarar vermeyecekler. Manastırımıza girdikten sonra kendi istekleriyle silahlarını bırakanlar bizim korumamız altındadır. Bu doğru değil mi, Kardeş Richard?"

"Kesinlikle doğru, Gemma Kardeş. Bu bağlılıkla yaşar ve ölürüz, Gemma Birader'in dostları."

Farlan mutsuzca homurdandı ama kılıçlarını, baltalarını, hançerlerini, mızrağını, küçük savaş çekicini, büyük savaş çekicini, kalkanını ve son olarak da savurma silahını çıkardı. Yayı ve okları eyerinin üzerindeydi. Keşişler önce onun ayaklarının dibindeki yığına, sonra da Farlan'a baktılar. Kısa süre sonra Cadell'in de benzer bir yığını vardı ama onda da kamçı yerine birkaç sabah yıldızı vardı. Ve yay yerine bir arbalet.

Amichailer her şeye hazırlıklı olmak gerektiğine inanırlardı.

Quinn ve kız kardeşi daha az teçhizata sahipti ama bu keşişlerin ihtiyatını azaltmışa benzemiyordu. Bir de Keran vardı. Muhtemelen inanılmaz sayıda şişeyi saklayabilmek için çok daha az silahı vardı. O kadar çok matarası vardı ki herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ve onları sadece kıyafetlerinden ve seyahat çantasından çıkardı çünkü keşişlerden biri sürekli "Bu metal şey de ne? Bir silah mı?"

"Ne?" Keran nihayet sonuncuyu da yere attığında sordu. "Uzun bir yolculuk olacağını biliyordum."

"Gerçekten mi?" Gemma usulca Quinn'e sordu. "Hepinizin beni kıyasladığı kişi *bu muydu?*"

Zavallı Samuel sadece zar zor kullandığı kılıcını ve bir yemek bıçağını yere attığında, yaşlı keşişlerden biri alay ederek, "Ech. *Sen*. Seni neden bir yere getirme zahmetine girdiğini anlamıyorum."

Quinn, Gemma'yı iyice hırpalamaya başlamadan önce kolundan yakaladı. Ama neyse ki sonunda yetkili gibi görünen biri ortaya çıkmıştı. Önünde parlak kırmızı bir rün bulunan siyah tunikleriyle diğer keşişlerin aksine, bu keşişin üzerinde kırmızı bir rün bulunan beyaz bir tunik vardı. Quinn'in hemen okuyamadığı bir şekilde Gemma'ya baktı. Bu öfke miydi? Hayal kırıklığı mı? Korku muydu? Endişe mi? Küçümseme mi? Hiçbiri mi? Gerçekten bilmiyordu. Ama bunun muhtemelen iyi bir şey olmadığını hissetti.

"Başçavuş Alesandro," diye selamladı Gemma onu. "Önemli bir şey getirdim -"

"Evet. Biliyorum."

"Mükemmel. Bu konuda büyük üstatla ne kadar çabuk görüşebilirsem o kadar iyi. Gerçekten bekleyemez."

"Elbette." Başçavuş gülümsedi ama bu dostça bir gülümseme *değildi*. Tam tersine. "Ama kuralları anlıyorsun."

"Kurallar mı?" Laila aniden sordu. "Hangi kurallar?"

"Kardeş Gemma'nın bir hain olup olmadığı meselesi var. Birçok kişi senin hain olduğuna inanıyor."

"Ama değilim."

"Bu kararı büyük üstat verecek." "Peki. Her neyse."

Zaten onunla konuşmam gerekiyor."

"Ama unutma. Kutsal topraklardasın," diye işaret etti başçavuş. "Bu da bu bölgedeki herkesi kurallarımıza, yasalarımıza ve cezalarımıza tabi kılar. Bunların hiçbiri herhangi bir kralın ya da kraliçenin yasaları tarafından geçersiz kılınamaz."

Laila gözlerini kocaman açarak Gemma'ya döndü.

"Bu doğru mu?" Gemma omuz silkti. "Hemen hemen."

"Ve sen yine de buraya mı geldin?"

"Evet."

Laila Gemma'ya "Senin bir hain olduğunu düşünüyor gibi görünmelerine rağmen mi?" diye sormadan önce etrafına bakındı.

"Değilim."

"Ama onlar senin öyle olduğunu düşünüyor."

"Ama değilim."

Quinn eğildi ve Gemma'ya, "Yerinde olsam çekilirdim," dedi.

"Neden? *Bu ne içindi lan?*" diye bağırdı Laila'ya. "Quinn, Gemma'ya kafasının arkasına attığın tokadın ne için olduğunu söyle." "Kötü karar verme."

"Peki bunu nereden biliyorsun, ağabey?"

"Çünkü yıllar boyunca kendi kötü k a r a r l a r ı m yüzünden böyle birçok tokat yedim."

"Aynen öyle." Laila başını çevirip doğrudan Gemma'ya baktı. "*Aynen* öyle."

BÖLÜM 7

Kardeş Katla taburunu manastıra götürdü. Asma köprü kaldırılmıştı, bu yüzden Kardeş Shona surların üzerindeki köprüyü indirmeleri için seslendi. Kardeşi Kir - sadece Kardeş Kir değil, ikiz kardeşi Kir - onun solundan ilerledi.

Bir zamanlar Katla ve Kir'e Katla ve Kir Hiç Kimse denirdi. Aslında soyadlarının Hiç Kimse olmasına minnettardılar. Çünkü bazı yetim çocukların sahip olduğu "Piç "ten daha iyiydi. Ama nereden geldiklerini ya da ebeveynlerinin kim olduğunu bilmedikleri için piç olup olmadıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Bu yüzden onlara "hiç kimse" deniyordu. Pek hoş sayılmazdı ama zalimce de değildi.

Sonra, bir gün, çift yerel bir tüccardan yiyecek çalarken keşfedilmiş. Dedikleri gibi iş üstünde yakalanmışlar. Yerel sulh hakimi tarafından değil, keşişler tarafından yakalanmışlar. Söylenenlere göre bazı keşişler genç hırsızları sadece besler ve yollarına gönderirmiş. Bazıları ellerini kesermiş. Bazıları da onlara iş verirmiş. İlk birkaç yıl ahırlarda atlarla birlikte yaşamaya zorlanmışlar. Buna aldırış etmediler. Atları seviyorlardı ve boklarının kokusuna aldırıyorlardı. Ve atlarla birlikte yaşarken onlara bakmayı öğrendiler. Onları beslemeyi, fırçalamayı ve kendilerini iyi hissetmediklerini anlamayı öğrendiler. Hatta onları bırakma zamanının geldiğini bile öğrendiler ki bu çok zordu. Özellikle de sürekli ağlayan Kir için. Keşişler Kir'in ağlamasından nefret ediyorlardı ama o gittikçe büyüyor ve güçleniyordu, bu yüzden gözyaşlarını görmezden gelmeyi öğrendiler.

Sonra ikizler atları nallamayı, onlara binmeyi, onları korumayı, savaş sırasında keşişlere silahlarıyla yardım etmeyi ve sonunda kendileri savaşmayı öğrendiler. Kendi başlarına gidebilirler, hiçbir tanrıya bağlılıkları olmadan savaşçı olarak bir hayat kurabilirlerdi. Ama ikisi de bunu hissetti, Katla ve Kir. Morthwyl'in onları çağırdığını hissettiler. Onun rününü takmaları gerektiğini hissettiler. Onun sancağı altında savaşmaları gerektiğini. Onun gücünün damarlarında aktığını hissettiler.

Sonunda yeminlerini ettiklerinde, Shona da yanlarındaydı. O bir yetim değildi. Doğuda varlıklı bir aileden geliyordu ama hayatını

savaş keşişi olarak savaşmak için ayrıcalıklarını geride bıraktılar. Şimdi hepsi binbaşydı ve kardeşliğin onları gönderdiği her yerde savaşıyorlardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Asma köprü hemen inmeyince Katla Shona'ya sordu.

Shona omuz silkti.

Katla surlara doğru baktı.

"O asma köprüünün beş saniye içinde indirilmesini istiyorum yoksa çıplak ellerimle yıkarım!" diye uyardı. Hendeğin içinde ne olduğu konusunda da endişelenmiyordu. Çünkü hendektekileri eğitmişti. Ve hala ona tapıyorlardı.

Asma köprü aşağı indi ve o da köprüyü geçti. Kapılar açıldı ve o da içeri girdi. Tüm taburun takip edebileceği kadar içeri girdiğinde atından indi ve yaveri eyerini ve teçhizatını atından çıkararak ona yardım etti.

Katla bir banyo ve yiyecek bulmadan önce sırtını ve bacaklarını esnetmek için durduğunda, Kardeş Julia koşarak yanına geldi. Katla, Kardeş Julia'dan pek hoşlanmıyordu. Bir savaşçıdan çok bir kucak köpeği gibi görünüyordu. Ve Katla'nın kucak köpeklerine ayıracak zamanı yoktu.

"Kardeş Katla!" Julia haykırdı. "Sağ salim dönmene çok sevindim!"

Katla selamına homurdanarak karşılık verdi.

"Ama," diye devam etti Julia, "ne yazık ki, sen ve taburun tekrar dışarı çıkmak zorundasınız."

Katla beyaz tuniğindeki kan ve beyni silmeyi bıraktı ve fino köpeğine baktı.

"Ne?"

Shona yanına geldi. "Öyle mi? Ne oldu?" "Shona kardeş," dedi Julia başını sallayarak.

"Baş sallamanı sikeyim. Yine mi gitme meselesi?" "Ne yazık ki-"

"Maalesef demeyi bırak-"

"-Baş General Pierce, sizin ve taburunuzun batıdaki toprak baronlarıyla ilgilenmek üzere tekrar yola çıkmanızı istiyor. Derhal. Bekleyemez."

Katla ensesinde bir kaşıntı hissetti. Bu, ikiziyle birlikte sokaklarda yaşadıkları zamandan beri önemsedığı bir duyguydu. Bu onları güvende tutmuştu. Onları hayatta tutmuştu. Bir şeyler yolunda gitmediğinde ona haber verirdi.

Bu an gibi. Bir şeyler doğru değildi. "Shona.

Bana bir şey bul," diye emretti Katla.

Shona Julia'nın yanına gitti. Onun yanında durdu. Boyu 1.80 olan Shona'nın bunu yapması hiç de zor değildi. Shona o na doğru eğildi ama Julia bakışlarını yerden ayırmadı.

"Bir şeyler saklıyor."

"Saklamıyorum. Sadece bir mesaj iletiyorum." Julia'nın sesi sakindi ama gözleri hareket etmiyordu. Vücudu da öyle. Normalde Julia emirleri iletir, sonra da bu emirlerin yerine getirilmesini bekleyerek oradan uzaklaşırdı. Şu anda bunu yapmıyor olduğu gerçeği ...

Shona aniden uzaklaşmadan önce Julia'nın saçlarını kokladı ama Katla olduğu yerde durup bekledi. Birkaç saniye sonra ikizi yaklaştı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Bekliyoruz."

"Ama ben açım."

Katla onun aç olduğundan emindi. Kardeşi üç yüz kiloluk bir kas yığınıydı. Dua etmediği ya da öldürmediği zamanlarda yemek yiyordu. "Yakında yiyeceğiz, kardeşim."

"Ne kadar yakında?"

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Beni doyuracak kadar mı?" "Hayır."

Shona ahırlardan birinden bir atın önderliğinde çıktı. Gri bir aygır.

"Tanıdık geliyor mu?" diye seslendi Katla'ya.

Julia gözlerini kapattı, Shona'nın sorusu karşısında irkildi ama Katla'nın bu irkilmeyi onaylamasına gerek yoktu. Çünkü o atı tanıyordu. Doğduğunda annesinden çıkarılmasına yardım etmişti. İlk sallantılı adımlarını atmasını, sonra da güçlenip büyümesini izlemişti. Sonra savaş atları arasına yerleştirilmesini önerdiği gün geldi.

Katla elini Julia'nın ensesine vurdu ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını keşişin kulağına bastırdı.

"Nerede o?" Katla hırladı.

* * *

Tarikatın önemli kararlarının, hükümlerinin, yasalarının ve yargılarının çoğunun alındığı Yiğitlik Odası'na girdiler.

"Biliyorum," diye açıkladı başçavuş yabancılara, "bu duvarlardaki tüm silahları görüyorsunuz ve onları elinize almak istediğinizi düşünüyorsunuz, ama lütfen

Kadim büyülerin koruması altında olduklarını anlayın. Bunu yaparak hayatlarınızı riske attığınızı bilerek onlara dokunun."

Tabii o bunları söylerken sentor kardeşler çoktan duvarlardan iki silah kapmış ve onları incelemeye başlamışlardı. Gemma hemen çift başlı savaş baltasını ve kafatası başlı gürzü ellerinden çekip aldı, tam da keşişler gruplarıyla yüzleşirken. Başçavuş ona kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gemma elindeki silahlara baktı. "Sadece bunların eskiden ellerimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum... hepsi bu."

Silahları kendisi yerine koyacaktı ama düşük seviyeli keşişler tarafından hızla elinden alındılar ve şeref yerlerine geri kondular.

"Çek ellerini hain," diye tısladı biri ona.

"Bu silahlara sadece yüz karası olmayanlar dokunabilir," diye hatırlattı başçavuş ona. Ve sonra aniden onu işaret etti. "Ve *bunu* özlemiyorum, Gemma Kardeş!"

"Neyi?"

"Şu göz devirmeyi."

"Bunu sadece kız kardeşine ve bana yaptığını sanıyordum," diye hafifçe takıldı Quinn.

"Kapa çenenı," diye karşılık verdi. Ama sert bir şekilde değil. Bir kez olsun onun mizah anlayışından memnun olmuştu. Şu anda buna ihtiyacı vardı. Böyle bir kabalığa sert tepki vermesini engelliyordu.

Keşişler odanın içinde hareket ederek yerlerini aldılar.

"Bütün bu silahların büyüğü falan olduğunu sanıyordum," dedi Quinn.

"Öyle. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Sen ve kız kardeşin neden onlara dokunmakla kalmayıp duvardan söküp onlarla oynayabildiniz?"

Omuz silkti. "Çoğu büyücü için sentorlar hayvan olarak kabul edilir." "Ne?"

"Çoğu büyü hayvanlara zarar veremez çünkü çoğu tanrının gözünde onlar masumdur. Yani büyüler ve lanetler size büyük zararlar verebilirken, bize hiçbir şey yapmazlar."

"Bu mantıklı."

"Ve tabii ki her tanrının favorileri vardır. Görünüşe göre, sentorlar tüm tanrıların olmasa da çoğunun favorisi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bize bir bak. Muhteşemiz."

Ona ters ters baktı. "Neden seninle konuşma zahmetine giriyorum ki?" "*Hiçbir* fikrim yok."

* * *

Quinn önce kız kardeşine, sonra da içinde bulundukları odaya baktı. Kız kardeşi onu anlayarak kısa bir süre başını salladı. Bu Veba Odası ya da Küfür Odası ya da keşişler buna ne diyorsa, duvarlarda sadece birkaç silah yoktu. Keeley'nin demirhanesinde de birkaç silah vardı. Ancak bu odada...

Silahlar sadece duvarları değil, tavanı da kaplıyordu. Ve hepsi de kullanılabilir durumdaydı. Eğer gerekirse.

"Gemma kardeş," diye seslendi başçavuş. "Öne gel."

Gemma'ya sürekli hain diyen bu keşişlerin ona ısrarla "Gemma Kardeş" demesi Quinn'i rahatsız ediyordu. Özellikle de tuniğini giymediği zamanlarda. Quinn bunu çok özel bir nedenden dolayı yaptıkları ve iyi bir neden olmadığı hissine kapıldı.

Gemma öne doğru yürüdü ve Quinn Samuel'i yanına çağırdı.

"Bana neler olduğunu anlat, Samuel."

"Anlatmak mı? Sıkılmayacak mısın?"

Çocuğun haklı olduğu bir nokta vardı. Quinn'i çoğu şey sıkardı ve daha önce gitmek zorunda kaldığı keşiş törenleri muhtemelen listenin başında yer alırdı.

"İyi o zaman. Git kız kardeşime söyle o zaman. Onu haberdar et ki hiçbir şey onu hazırlıksız yakalamasın."

Samuel onun omzunu sıvazladı. "Bu daha mantıklı."

Quinn omzundaki ele ters ters bakınca Samuel hemen elini çekti ve Laila'ya dönüp fısıldamaya başladı.

Ne söylendiğini anlayamayan Quinn sadece etrafında olup bitenleri izlemekle yetindi.

Gemma, başçavuşun üzerinde durduğu yükseltilmiş kürsünün önünde bekliyordu. Seçtikleri tanrının rune'unun ortasında durduğunu fark etmesi bir anını aldı. Quinn bir kez daha bunun iyi bir şey olmadığını ama belki de kötü bir şey de olmadığını düşündü.

"Peki," dedi başçavuş, "düzenimizi terk ettikten iki yıl sonra neden buraya dönmeye karar verdiğini anlat bize."

"Terk etmek değildi, ama bu ne burada ne de orada. Bu topraklardaki manastırlara, tapınaklara ve kiliselere acımasız saldırılar oldu. Bu vahşetin arkasında kimin olduğundan emin değiliz ama biz emin olana kadar Tepe Toprakları Kraliçesi Keeley tüm dini tarikatlara güvenli bir sığınak sunuyor."

"Ve bizden sana güvenmemizi mi bekliyorsun? Bir haine mi?"

"Ben bir hain değilim ama bu durumda bana güvenmek zorunda değilsiniz. Kraliçeye güvenebilirsiniz."

"Hangi kraliçeye? İki tane olduğunu duydum."

"Evet, ama biri Eski Kral'ın oğluyla birlikte geliyor." "Diğeri de Amichais ve hain bir inekle birlikte geliyor."

Quinn duvara baktı. Görünüşünü beğendiği, iyi hasar verebileceği çelik bir mızrak gördü. Çünkü bu gerekli olacakmış gibi görünmeye başlamıştı.

Ama daha kıpırdamamıştı ki, Yok Etme Odası'nın kapıları açılarak herkesi şaşırttı. Sanki bir savaş alanından yeni çıkmış gibi görünen üç keşiş içeri daldı. Kendilerini durdurmaya çalışan keşişleri iterek geçtiler ve Gemma'nın etrafına doluştular.

"Bekle-" Gemma'nın zincir zırhının ucundan tutulup kapıya doğru geri çekilmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu.

"Katla Kardeş!" diye bağırdı başçavuş kudretli kürsüsünden.

Keşişlerden biri Gemma'yı alıp kaçmadan önce "Geri çekil!" diye havladı.

Laila hemen Gemma'nın peşinden gitti ve birliklerinin geri kalanı da hemen Laila'nın peşinden gitti. Keşişler de onları durdurmaya çalıştı ama Farlan ve Cadell onları kolayca kenara itti, böylece geri kalanlar fazla zahmete girmeden geçebildiler.

Çok uzağa gitmelerine gerek yoktu. Dörtlü kapının hemen dışında duruyordu. Gemma'dan biraz daha uzun, siyah saçlı bir kadın kollarını açtı. Quinn önce bunun açık bir meydan okuma olduğunu düşündü. Ama sonra, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Bağırmaya başlamadan önce-" diye başladı

Gemma. "Bağırmıyorum."

"Açıklamama izin vermelisin Katla."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok." Gemma'ya eliyle işaret etti. "O tamamen senin, Kir."

"Katla, *hayır!*" Gemma ağladı.

İri adam hızla ilerledi, kollarını Gemma'ya doladı ve onu yerden kaldırırken ... hıçkırdı?

Quinn, Gemma'nın gözlerinin içine bakabilmek için iri adamın etrafına eğildi ve "*Ağlıyor mu?*" diye mırıldandı.

Gemma büyük keşişin omuzlarını okşadı ve sakinleştirdi, "S o r u n yok, Kir. Her şey yolunda."

"Ama az önce gittin!" diye hıçkırma hıçkırma ağladı koca keşiş. "Bizi terk ettin!"

Öyle! Quinn şok olmuş bir halde devam etti.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor! Kesin şunu! Gemma karşılık verdi.

Ama onu seviyorum. Onu seviyorum, Gemma!

Quinn kucaklaşan keşişi inceleyebilmek için etrafına bakındı. Adam çok büyüktü. Bir ev kadar genişti. Quinn daha küçük ayıları avlamıştı. O kadar geniş olmayan cücelerle bilek güreşi yapmıştı. Ama o kocaman, mavi, muhtaç gözler, bolca gözyaşıyla dolu gözler Quinn'in kafasını tamamen karıştırmıştı. Boynundaki kötü yara izi de bu hıçkıran keşişin en az bir kez neredeyse hayatını kaybettiğini gösteriyordu. Gözleri buluştuğunda Quinn ona gülümsedi.

"Merhaba."

Sarılan adam kaşlarını çattı. "Sen de kimsin?"

"Ben Quinn. Gemma'yla birlikte seyahat ediyorum. Onun koruma biriminin bir parçasıyım." "Kardeş Gemma'nın korunmaya ihtiyacı yok."

"Bu çok doğru. Ama o artık *Prences* Gemma."

"Şimdi de prenses mi oldun?" diye sordu hıçkırarak ağlayan keşiş Gemma'ya.

Gemma cevap vermedi. Hıçkırarak ağlayan keşişin omzuna tırmanmakla meşguldü, böylece Katla adındaki kadın keşişle fısıltılı bir kavgaya tutuşmuş gibi görünüyordu. Quinn birbirlerine ne söylediklerini anlayamıyordu ama Gemma şimdi o kocaman omzun üzerinde dengede durarak dişiye el kol hareketleri yapıyordu.

Quinn kendini tutamayarak keşişe, "Ne isterdim biliyor musun kardeşim?" dedi.

"Neymiş o?"

Quinn kollarını iki yana açtı. "Sarılmak."

Keşiş sırtarak kendi kollarını açtı ve iki erkek mutlu bir şekilde kucaklaşırken Gemma onun omzundan fırlayarak yere düştü.

"Lanet olsun, Quinn!" Gemma yerden patladı. "Ne? Ben de kucaklanıyordum."

"Şuna bak Katla," dedi keşiş, kadın keşişe dönerek ve Quinn'i biraz yukarı kaldırarak. "Amichai. Her zaman Amichai'lerden biriyle tanışmak istemişimdir!"

Katla Birader uzandı ve Gemma'nın zincir zırlı gömleğinin ucundan tutarak onu ayağa kaldırdı. Gemma ayağa kalktığı anda eli tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Çekil üstümden! Çekil üstümden! Çekil!"

"Neler olduğunu bize anlatmak ve bizden yardım istemek hiç aklına gelmedi mi?" diye sordu Katla Kardeş, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla.

"Yapamazdım," dedi Gemma. "Eve zamanında varabilmek için harekete geçmem gerekiyordu. Zaten ailem Eski Kral'ın hain oğullarından biri tarafından saldırıya uğramadan önce zar zor yetişebildim."

"Bize bir mesaj bile iletemedin mi?" "Yani ne yapabiliydin? Benimle gelmek için mi?"

"Evet. Biz de tam olarak bunu yapardık."

"O zaman sen de mi hainsin Katla Kardeş?" diye sordu başçavuş kapı aralığından.

"Kapa çeneni Alesandro," diye karşılık verdi Katla.

Kafası karışan Quinn, kardeşlerle birlikte içeri giren uzun boylu kadın keşişe, "Katla kardeş başçavuşa rapor vermiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Başçavuş olarak manastırın günlük işlerini yürütüyor ama Katla bir binbaşı. Bütün bir taburu kontrol ediyor. Ondan daha rütbeli. Bu arada ben Shona'yım."

"Quinn. Rütben nedir?" "Binbaşı.

Kir de öyle, Katla'nın kardeşi."

"Hıçkırır mı?"

Kuru bir kahkaha attı. "Evet. O." "Yani yüksek rütbeliler şu tunikleri giyiyor-"

"Beyaz. Evet, beyaz. Yüksek rütbeli subaylar beyaz tunik giyer. Siyah tunikler daha düşük rütbeliler içindir."

"Hepiniz Gemma ile birlikte eğitim aldınız." Aslında bu bir soru değildi. Quinn vücut dillerinden bunu

anlayabiliyordu. "Bundan daha fazlası.

Biz savaş tulumlarıyız." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Eğitimimiz boyunca birbirimize bağlıydık. Birlikte yemek yedik. Birlikte uyuduk. Birlikte savaştık. Birlikte dua ettik."

"Birlikte sıçtık mı?"

"Hayır. Ama biri ağacın arkasına geçerken nöbet tutmak zorundaydık. Bu çok fazla güven gerektirir."

"Bu bir bağ yaratır."

"Ölene kadar sürecektir bir bağ. Katla bu yüzden çok kızgın. Gemma asla kendi başına gitmemeliydi. Ama ben onu tanıyorum. Bizi koruyordu."

"Büyük ihtimalle."

Shona bir an için onu inceledi. "Sen onun arkadaşı mısın?" Quinn güldü. "Tanrılar hayır. Benden nefret ediyor."

* * *

Gemma Katla'ya, "Seninle bu tartışmayı sürdürmeyeceğim," dedi. Çünkü Katla'nın sesini kaybedene kadar bir tartışmayı sürdürebileceğini biliyordu. Bu, manastırdaki not tutucuların günlüklerinde yazılı olan bir gerçektir.

"Çünkü hiçbir mazeretin yok."

"Peki. Neden o şekilde ayrıldığımı duymak ister misin? Bunu büyük üstada götüreceğiz. Joshua sana tüm detaylarıyla açıklayabilir. Bu seni tatmin edecek mi?"

Sanki hava geçidi terk etmiş gibiydi. Üç kohort donup kalmış, gözlerini Gemma'ya dikmişlerdi.

"Ne?" Gemma manastır duvarlarına girdiğinden beri ilk kez gerçek bir korku hissederek sordu. "Sorun ne?"

Katla'nın yüzü kıpkırmızı oldu ama öfkesi artık Gemma'ya yönelik değildi. Bunun yerine, odanın kapısına doğru hışım ile yürüdü ve öfkesini başçavuşa yöneltti.

"Ona söylemedin mi?" diye sordu, sesi alçaktı ama zorlukla kontrol ediliyordu. Başçavuş kendini Katla'ya bakmaya zorladı ama Gemma bunun onun için bir savaş olduğunu anlayabiliyordu. Ondaki çok korkuyordu. "Bana izin verilmedi."

"Ona söylemedin mi?" Katla patladı. Kir onun yanında belirdi, kocaman eli ikizinin omzuna indi. Onu yatıştırmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden Gemma, gerekirse onu tutmaya hazır olduğunu biliyordu.

Gemma'nın sağ parmağı seğirdi ama vücudunun geri kalanını sabit tutarak, "Bana ne söylemedin Katla?" diye sordu.

Cevap veren Shona oldu.

"Joshua öldü, Gemma." Sesi düz ve duygusuzdu. Savaşın ortasında olmadığı sürece hep aynı şekilde konuşurdu. Ama nasıl söylediğinin bir önemi yoktu; Gemma buna inanmıyordu. Joshua inanmıyordu.

"Bu doğru değil. Olamaz."

"Bu doğru," diye ısrar etti Shona. "Neredeyse bir yıl önce öldü."

"Ama savaşta ölseydi haberim olurdu. Bu haber daha hızlı yayılırdı-"

"O savaşta ölmedi. Meydan okumada öldü."

Gemma'nın parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı ve savaş şortuna sırtını döndü. Ona yalan söylediklerine inanmak istiyordu. Bunun bir uydurma olduğuna. Ya da Joshua'nın uydurduğu büyük bir plan olduğuna ve bir yerlerde hayatta olup düşmanlarını alt etmeye hazır olduğuna. Ama böyle büyük planlar Joshua'nın tarzı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. O açık sözlülüğe, dürüstlüğe ve yiğitliğe inanırdı.

"Devam etmeden önce," dedi başçavuş sessizliğin içinde, "belki de Kardeş Gemma ve arkadaşlarını özel hücrelere götürmeliyiz ki bu iş daha fazla uzamadan temizlenebilsinler."

Başçavuşun sesini ve en başından beri gerçeği sakladıktan sonra onu yatıştırmaya çalıştığını duymak bile ...

Gemma yüzünü odaya döndü ve yavaşça içerideki başçavuşa doğru yürüdü. Adam onun geldiğini gördü ve geri çekilmeye başladı.

Meydan Okuma, savaş keşişlerinin büyük üstat unvanı için dövüştükleri eski bir yöntemdi. Ancak son beş yüz yıl içinde, Meydan Okuma'nın büyük üstat yapmaktan çok keşiş öldürmekle sonuçlanmasının ardından, yüksek rütbeli bir keşişin oylanarak seçilmesi daha yaygın hale geldi. Ancak, Eski Yolların çoğu gibi, bu da arada bir bazı ahmaklar tarafından uygulanıyordu.

Gemma'nın Meydan Okuma ile bir sorunu yoktu, özellikle de Joshua söz konusu olduğunda. Joshua onun akıl hocasıydı. Onun nasıl bir dövüşçü olduğunu biliyordu. Ne kadar iyi olduğunu biliyordu. Onu gerçekten yenebilen herkes büyük usta olmayı hak ediyordu. Ama kimsenin ona yeni büyük ustanın kimliğini söylememesi bir sorundu.

"Kim o?" diye sordu başçavuşa, onu aralarındaki açık alanda takip ederken. Bunun kendisini ne kadar zayıf gösterdiğini fark ettiğinde nihayet hareket etmeyi bırakmıştı. Ondan bu şekilde uzaklaşmak.

"Bana izin verilmedi-"

"Beni birden fazla kez sormak zorunda bırakma, Alesandro."

"İçinde bulunduğun durumun farkında değilsin, hain. Belki de şunu belirtmeliyim-"

Gemma elini onun boğazına doladı, başcavuşu ayaklarından kaldırdı ve sonra yere bıraktı. Kemiklerinin kırılmaya başlayacağını anlayana kadar sıktı.

"Doğuştan sahip olmadığım sabrım hızla tükeniyor," diye homurdandı.

"Bu Sprenger!" diye bağırdı alt rütbeli keşişlerden biri. "Bu Sprenger!"

Gemma gözlerini kocaman açarak Alesandro'yu serbest bıraktı ve Katla, Kir ve Shona'yla yüzleşti. Katla bir adım öne çıktı. "Gem-"

Gemma yumruklarını kaldırdı, saçmalık duymak istemiyordu. Onun yerine, "Benimle!" diye bağırdı. Benimle gelin!"

Yürümeye başladı ama rahiplerden birkaçı hemen yoluna çıktı çünkü - tahminine göre- aldıkları emir onu odada tutmaktı. O da ellerini öfkeyle savurarak onları yolundan çekti ve daha önce hiç tam olarak ustalaşamadığı bir enerji büyüsü kullandı. Ama o anda o kadar öfkeliydi ki, çok güzel işe yaradı. Keşiş arkadaşlarını uçurdu ve kimse onu durdurmaya çalışmadan dışarı çıktı, savaş şortları hemen arkasındaydı.

* * *

Quinn ve odanın dışında kalan diğerleri silahlı keşişlerin uçmasını izledi. Birkaç saniye sonra Gemma arkadaşlarıyla birlikte hışımila dışarı çıktı.

"Daha önce *bunu* yaptığını hiç görmemiştim," diye güldü Keran, kuzeninin ardından aval aval bakarak. "Bu inanılmazdı!"

"Her ne oluyorsa," diye fısıldadı Laila ona, "bu çok kötü."

Quinn bunu zaten biliyordu. Sadece sersemlemiş keşişlerin kendilerini yerden kaldırmalarına bakarak bile durumun ne kadar kötü olduğunu görebiliyordu.

"Yürüyün," diye ısrar ederek herkesi geçitten aşağı itti. "Herkes kımıldasın."

"Nereye gidiyoruz?" Keran sordu.

"Bilmiyorum ama birinci kata inelim derim." "Neden?"

"Çünkü bizi birinci kattan ölüme atamazlar. İşte bu yüzden."

Keran gözlerini kırpıştırdı. "Mükemmel bir nokta."

BÖLÜM 8

Gemma, Joshua'nın tuniği ve kılıcının önünde diz çöktü. Diğer tüm eşyaları ölümünden sonra cenaze ateşinde yakılmıştı.

"Çok üzgünüm Gemma," dedi Katla, onun arkasında yere oturup bacaklarını uzatarak. "Gerçekten bildiğini sanıyordum. Sana bir mesaj göndermiştim. En azından ben öyle sanıyordum."

"Sprenger durdurmuş olmalı," dedi Shona, sırtını Onurlu Ölüler Odası'nın duvarına dayamış, dizlerini kaldırmış ve kollarını onların üzerine koymuştu.

Gemma, "Sprenger geri döneceğimi biliyordu," diye tahmin etti.

Çünkü dönecekti. Sprenger için geri dönerdi. Bırakın bir yılı, iki dakika bile büyük usta olarak kalmasına izin vermezdi. Onun için değil. *Asla*. O iğrenç piç yerine büyük bir farenin o pozisyonda olmasını tercih ederdi.

"O zamandan beri ne kadar kötü-"

"Hâlâ en iyi davranışlarını sergiliyor," diye güvence verdi Katla. "Tüm bunlara yeniden başlaması için henüz çok erken."

"Ama başlayacak. Yeniden başlayacak. Onun gibi adamlar ... durmazlar. Joshua bunu biliyordu. Şansım varken onu öldürmeme izin vermeliydi."

"Vermedi çünkü sen yanacaktın."

Gemma ayağa kalktı ve yürümeye başladı, Kir'in saçlarını okşamak ve başının tepesini öpmek için kısa bir süre durdu. Kir hıçkırığa hıçkırığa ağlarken - yine emindi- Joshua'nın ölümü üzerine yapabildiği tek şey buydu.

"Bu meydan okumanın adil olmasına imkân yok. Siz burada mıydınız?"

"Buradaydık. Zar zor başardık. Sprenger'in müttefikleri burada olmadığımızdan emin olmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama Kir bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu."

"Sadece hissettim," diye hıçkırdı. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum."

Gemma onu rahatlatmak için iri adamın arkasında diz çökmeye gitti ama kollarını omuzlarına doladığında, ağaçtaki bir maymun gibi ondan sarktı. Dizleri asla yere değmedi.

Shona, "Olayın başlangıcını ve sonunu görmek için zamanında geri döndük," dedi.

"Joshua'nın yerini almaya çalıştım," diye itiraf etti Katla. Büyük usta olarak, bir şampiyonun onun için dövüşmesine izin veriyordu.

"Ama tabii ki hayır dedi."

Katla iç çekti. Yüksek sesle ve uzun. "Tabii ki hayır dedi. Ama dürüst olmak gerekirse Gemma, Meydan Okuma'da yanlış bir şey görmedim. Hiçbirimiz görmedik. Yakından izledik. Adil bir dövüş gibi görünüyordu."

"Joshua yaşlanmıştı," diye ekledi Shona. "Ve bir zamanlar yaptığı gibi savaşa gitmiyordu. Bir manastır işletiyordu, muhtemelen eskisi gibi antrenman yapacak zamanı yoktu. Sprenger bundan yararlandı."

Gemma mantık duymak istemiyordu. Meydan Okuma'nın, bu manastırın başına gelmiş en iyi şeyi yok etmeye yönelik büyük bir komplo olduğunu duymak istiyordu. Ama kimse Joshua'yı onun sevdiği gibi sevmemişti ve bunu onlara karşı kullanmayacaktı.

Gemma, Kir'i tatlı yüzünden öptü ve onu tutmayı bırakıp yere inmeden önce.

"Peki ya Joshua'ya hâlâ sadık olanlar?" diye sordu ayağa kalkıp tekrar volta atarken.

"Sprenger onlarla iyi geçiniyor. Thomassin, Bartholemew ve Brín'le bile."

Joshua'nın savaş arkadaşları olan üç ihtiyar. Gemma'nın şu anda ne hissettiğini tam olarak anlayan tek üç kişi.

"Ona güvendiklerinden şüpheliyim," diye devam etti Shona, "ama aynı zamanda Sprenger'in kendi tarafında epeyce müttefiki olduğunu da biliyorlar."

"İş başa düştüğünde," diye düşündü Katla, "Sprenger'in müttefiklerine karşı Joshua'nın müttefikleri olacak."

"Keşişe karşı keşiş." Gemma başını salladı. "Joshua'nın asla istemediği tek şey. Ama o da Sprenger'in başa geçmesini istemedi."

"Onun yetkili olmasını istemiyor muydu? Yoksa *sen* mi Sprenger'i istemiyorsun?" "Onun neden yetkili olamayacağını biliyorsun Katla. O *hiçbir zaman* gücüm var."

Shona bir süre onu izledikten sonra, "Ama buraya başka bir nedenle gelmedin mi Gemma?" diye sordu.

"Hangi başka sebep?" Kafası tamamen karışan Gemma, neden bu kadar uzun bir yolculuk yapıp geçmişine döndüğünü hatırlayana kadar yol arkadaşlarına baktı. "Aman Tanrım! Evet! Evet! Manastırların, kiliselerin, tapınakların yok edilmesi,

rahibe manastırları." Büyük Üstat Joshua'ya sadık bir keşiş-şövalye gibi değil de kız kardeşinin bir temsilcisi gibi düşünmeye çalışarak başını salladı. "Ummm . . . Keeley isteyen her dini mezhebe koruma teklif ediyor. Onun bölgesinde kalabilirsiniz. Ben de bu yüzden buradayım. En azından bunu kimin yaptığını ve nasıl durdurulabileceklerini öğrenene kadar."

"Bunu kim yapıyor?" Katla tekrarladı. "Bunu kimin yaptığını biliyoruz."

"Beatrix, değil mi?" Gemma hemen suçladı. "Babam o kadar emin değil ama bence Beatrix."

"Bu Beatrix değil."

Kahretsin! "Değil mi? Emin misin? Beatrix'in yapacağı bir şeye benziyor."

"Beatrix değil."

"O zaman kim? O aptal ikizler olamaz. Taşaklarını bile zar zor kaşıyabiliyorlar."

Shona kollarını başının üzerine uzatarak, "Onurlu Cyrus," dedi.

"Olamaz," diye karşı çıktı Gemma. "Onun iyi kardeş olduğunu sanıyordum." "O ailede iyilik görecelidir."

"Bilmen gereken başka bir şey daha var," dedi Katla, ayağa kalkıp silahlarını ayarlarken.

"Neyi?"

"Sprenger koruma için Beatrix ve Kral Marius'la çoktan bir anlaşma yaptı. Aslında, kocasının bayrağı altında bu vadinin her yerindeki dini tarikatlarla bir koruma anlaşması yaptı. Buradan yaklaşık beş yüz fersah daha doğuya kadar."

Gemma savaş arkadaşına baktı, sonunda ellerini kaldırdı, sıkıca yumruk yaptı ve dişlerini sıkarak, "*Nefret ediyorum. Herrrrr!*"

Katla başını salladı. "Farkındayım. Sanırım bana söylediğin ilk şeylerden biri buydu. Bu ve yatağını diğer üç kardeşle paylaşmak zorunda olmamak güzeldi. Ve bir domuzla."

"Ah, evet," dedi Gemma. Beatrix'e duyduğu nefreti içinden attığı için artık sakindi. "Domuz Tommy. Babam o domuzu çok severdi."

* * *

Beklemek için en güvenli yer orası gibi görünüyordu. Ahırlar. Atlar şikâyet etmiyordu ve sipahiler de atları rahatsız etmedikleri sürece Amichailer hakkında bir şey söylemeye çekiniyorlardı.

Sonunda Gemma onları buldu.

"İşte buradasınız."

Laila, "Sanki *sizi* terk etmişiz gibi konuşmanız çok hoşuma gidiyor," dedi. Quinn'in kız kardeşi sinirlenmekten de öteydi.

"Ainsley'i gördün mü?" Quinn sordu. "Kimi?"

Kaşlarını çattı. "Kız kardeşin mi?" "Evde, değil mi?" "O da bizimle geldi."

"Oh ... oh! Bu doğru. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ya da kız kardeşin olduğunu?"

Keran Quinn'in önüne geçti. "Sizin içki içen keşişler olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Gemma.

"O zaman bira nerede?"

"Bilmiyorum. İki yıldır buraya gelmedim," diye ekledi kuzeninin gözleri büyüyünce. "Belki de ben gittiğimden beri bekârlık yemini etmişlerdir."

"Bu seks yok demek," diye düzeltti Laila.

"Öyle mi? Bunu yapmazlar."

"Burada içki içme kuralları nedir?" Keran zorladı.

"Savaşa gitmek üzereyse içmek yok. Belki de öyleyizdir; bilmiyorum."

Quinn, bunların hiçbiri için havasında değildi, "Kız kardeşine geri dönebilir miyiz?" diye itti.

"Hangisine?" Gemma sordu.

"Kayıp olan mı?"

"Hangisi o?" "Gemma!"

"Bakın, özür dilerim," dedi sonunda. "Beklediğim bu değildi. Büyük Üstat Joshua ile uğraşacağımızı sanıyordum."

"Ama değiliz çünkü o öldü," dedi Laila.

"Aynen öyle. Ama daha da kötü bir sorun var."

"Hangisi?"

"Yetki Sprenger'da. Ve olmaması gerekiyor. Daha da kötüsü, Beatrix'le çoktan bir anlaşma yaptı. Bu vadideki tüm dini tarikatlara koruma teklif etti."

"Harika!" Keran neşelendi. "O zaman kız kardeşini bulup eve dönebiliriz."

"Ben gidemem."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Hepiniz gidebilirsiniz. Keeley'nin mesajını ilettim. Ve artık saldırıların arkasında kimin olduğunu biliyoruz. Onurlu Cyrus."

Farlan, "Onun iyilerden biri olduğunu sanıyordum," dedi.

"Görünüşe göre dini bir fanatik. Her neyse, bu bilgiyle Keeley planlarını yapabilir."

"Ama sen burada kalıyorsun," dedi

Quinn. "Sadece bir süre daha."

"Ama sana hain deyip duruyorlar."

"Bu doğru."

"Ve sen de sana hain dedikleri yerde mi

kalıyorsun?" "Durum biraz karışık."

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?" Quinn başıyla ahırın arka kapısını işaret ederek kibarca sordu.

"Aslında konuşmam gerek!"

Kahverengi kürklü pelerininin arkasından tutup onu kapıya doğru sürükledi. Kız karşı koymaya ve kürkü yırtılmaya başlayınca kolunu kızın beline doladı ve onu kaldırarak ahırın dışına çıkardı. Quinn etrafına bakındı. Herkese sarılmayı seven keşişi gördü.

"Kir Kardeş!"

"Tekrar merhaba, yeni en iyi arkadaşım!"

"Rahip Gemma ile yalnız konuşmak istiyorum. Bir yer tavsiye edebilir misiniz?" "Elbette!"

"Kir!" Gemma havladı.

"Sana zırh odasının yerini göstereyim!"

"Teşekkürler, dostum!"

Quinn, Gemma'yı kolunun altında taşıyarak Kir'i takip etti. Gemma bir şey söylemedi ama bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Ama cevaplara ihtiyacı vardı.

Cephaneliğe vardıklarında Kir kilidi açtı ve onları içeri aldı.

"Biliyor musunuz?" Kir önerdi. "İkinizi biraz yalnız bırakmak için ben dışarıda yolu kapatacağım. Kimse beni geçemez."

"Çünkü sen bir dağ kadar büyüksün."

"Bir dağ kadar büyüğüm!" Kir hevesle kabul etti.

"Teşekkür ederim, yeni dostum."

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, Amichai, ama seni sevdiğime karar verdim."

"Ben de seni seviyorum!"

Kir kollarını açtı ve Quinn keşişi kucaklayabilmek için Gemma'yı içeri fırlattı.

"Bu hiç komik değil, Quinn!" Gemma odanın içinden bağırdı.

Birbirlerine sarıldılar ve Kir kapıyı arkalarından kapatırken Quinn içeri girdi.

Keşişin söz verdiği gibi kapıyı kapattığından emin olan Quinn, Gemma'yla yüzleşmek üzereydi ama Gemma, Quinn'in kafasının arkasına bir tokat attı.

"Owww! Bu ne içindi?"

"Kir'le oyun oynama!" diye fısıldadı ona öfkeyle.

"Senin sorunun bu mu? Seni bir tahıl çuvalı gibi taşıdığım için başımın belaya gireceğini düşünmüştüm."

"Kir çok hassastır. Ve sen onu sevdiğini mi söylüyorsun?" "O adamı seviyorum."

"Çünkü sen ne dersen onu yapıyor."

"Evet. Ve bana tapıyor, bu da onun mükemmel bir zevke sahip olduğunu gösteriyor. Söylesene, her savaştan sonra ağlıyor mu?"

"Evet, peki ben neden seninle bu odadayım?"

"Böylece neler olup bittiğini öğrenebilirim."

Quinn Gemma'nın elini tuttu ve onu keşişlerin olmadığı ama güzel silahlarla dolu büyük bir cephaneliğin derinliklerine çekti. Keeley ve annesinin eserleri kadar güzel değildi ama hiç de fena sayılmazdı.

Kir'in bile onları duyamayacağı kadar kapıdan uzakta olduğunu hissettiğinde Quinn, "Ee, neler oluyor?" diye sordu.

"Cidden beni buraya kadar bunu tekrar sormak için mi sürükledin?"

"Şimdi bana cevap verebilirsin."

"Sana cevap vermek zorunda değilim."

"Sessizliğin inanılmaz derecede aptalca bir şey yapacağını doğruluyor."

"Ne?"

"Akıllıca bir şey yapacağını düşündüğünde, böbürlenirsin. Herkese söylersin. Ama hiçbir şey söylemediğin zaman... bunun nedeni

Geri kalanımız bunun aptalca olduğunu düşünecek. Bu yüzden bize manastıra döneceğini en başta söylemedin. Çünkü bunun aptalca olduğunu düşüneceğimizi biliyordun."

"Aptal demeyi kes."

"Çünkü yapmak üzere olduğun şey-"

"Bu aptalca değil!" Gemma ondan uzaklaştı. "Anlamıyorsun." "O zaman bana açıkla. Yoksa bu yerde kendi ve Vagary Odanızın tam ortasına ciddi bir sıcış yapacağım."

Onunla yüzleşti. "Ne odası?" Gözlerini devirdi. "Ve sen böyle bir şey yapmayacaksın."

"Dene bakalım." Ona yaklaştı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ailemde deli olanın ben olduğumu anlıyorsun, değil mi?"

"Pardon?"

"Bu doğru. Kötü olan babam. Caid huysuz olan. Annem tipik bir kraliyet mensubu. Laila mantıklı olan. Ve ben de kaçığım. Bir keresinde tüm maiyetini bizim bölgemize getiren bir kara elf prensesi vardı. Annemiz onun için çok şık bir akşam yemeği ayarlamıştı ama o bir kara elfti ve açık konuşmak gerekirse, anneme ve diğer herkese karşı kötü kalpli ve kaba biriydi. Caid yemeğe beş dakika kadar dayanabildi ve sonra dayanamayıp gitti. Babam annemi korumak zorunda olduğu için kalmak zorunda kaldı, ancak tüm zaman boyunca sadece elfleri öldürmeye başlamak istediğini söyleyebilirdiniz. Kendini zor tutuyordu. Laila bütün akşam yemeğini hizmetçilerin dövülüp dövülmemesi gerektiğini ve köleliğin doğru mu yanlış mı olduğunu tartışarak geçirdi. Ben ise tüm yemeği gülerek, gülümseyerek ve kısaca keyif alarak geçirdim. Sonunda yemek sona erdi. Gitmek için ayağa kalktım ve prensesin yanından geçerken önünde kısa bir süre durdum, kuyruğumu kaldırdım ve kucağına bir yük bıraktım. Dehşet ve iğrenme içinde çılgılık attı ve babamla annem beni azarlamak için epey bir gösteri yaptılar, ama asla cezalandırılmadım. Yani küçük Saygı Odanıza saygısızlık etmeyeceğimi düşünüyorsanız yanıyorsunuz."

"Odalarımızın adını değiştirmeyi ve onları iğrenç pisliklerle kirletmekle tehdit etmeyi bırak!"

"O zaman bana gerçeği söyle. Hepsini. Şimdi."

* * *

Katla, Shona'nın arkasından hücreğine doğru yürüdü. Tam ikizinin nereye kaybolduğunu merak ediyordu ki bir kapının açıldığını duydu ve biri zincir zırhının yakasından tutup onu içeri çekti. Sallanmaya başladı ama üç ihtiyarın önünde durduğunu fark edince durdu. Manastırı ilgilendiren önemli kararlarda büyük üstatla birlikte çalışan dokuz ihtiyar vardı. Önünde duran üç kişi Büyük Üstat Joshua'nın en yakın sırdaşlarıydı.

"Kardeş Katla."

"Kardeş Thomassin. Kardeş Bartholemew. Kardeş Brín. Bu başçavuşu tehdit etmekle mi ilgili? Çünkü o bunu kesinlikle hak etti."

"Konuşmayı kes," dedi Thomassin Kardeş ona, "ve bunu oku." Elllerine bir parşömen tutuşturdu.

Katla parşömeni açtı ve okumaya başladı. Manastıra ilk geldiğinde tek bir kelime bile okuyamıyordu. Tek bildiği saymaktı. Parayı biliyordu. Kimsenin onu ya da kardeşini kandırmaması için bunu yapmak zorundaydı. İkiizlere okuma yazma öğretmeyi kendine iş edinen kişi Kardeş Brín'di. Hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Bu becerilerle onlara yepyeni bir dünyanın kapıları açılmıştı. Bunlardan yoksun olmanın kendisini ne kadar engellediğini fark etmemişti.

Ama Joshua'nın özenli elleriyle yazılmış parşömeni okurken, yıllar sonra ilk kez okuryazarlığından şüphe etmeye başlamıştı.

"Bu ... doğru mu?" diye sordu nihayet üçüncü kez okuduğunda.

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ama hepiniz emin misiniz?"

Bartholemew o sessiz haliyle, "Ona bunca zaman güvendik," dedi. "Neden şimdi ondan şüphe edelim ki?"

"Çok şey yapıldı bile," dedi Thomassin. "Ama hâlâ yapılacak çok şey var. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Her şeye hemen başlayacağız."

"Ama unutmayın, sadece bize sadık olanlar. Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Kesinlikle. Ama Gemma'nın bundan hoşlanmayacağını biliyorsun. *Hem de hiç. Hepsi bu.*

Ayrıca, o zaten-"

"Gemma'yı bize bırakın. Anladın mı?"

"Ona hiçbir şey söylememi istemiyor musun?"

"*Hayır.* Onun acı verici ve güvenilmez dürüstlüğü şu anda uğraşmak için çok fazla rastgele bir şey."

"Ama doğru zaman geldiğinde ona bunu ver." Brín Katla'ya üzerinde Gemma'nın adının yazılı olduğu başka bir parşömen uzattı.

Katla parşömeni onlara doğru salladı. "Hepiniz bunun delilik olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ya hepiniz yanılıyorsunuz-"

"Bu endişe için biraz geç değil mi Katla Kardeş?" Thomassin gülümseyerek sordu.

* * *

Gemma Quinn'in kardeşlerine pek benzemediğini biliyordu ama Morthwyl'in kılıcı sayesinde onun bu kadar zor, bu kadar sorun çıkaran ve şimdiye kadar sahip olduğu tüm atlar kadar baş belası olabileceğini hiç düşünmemişti!

"Bir borcum var," diye itiraf etti

sonunda. "Bunu zaten

söyleyebilirim." "Bunu duymak

istiyor musun, istemiyor musun?"

"Üzgünüm, Prenses. Devam edin."

Burnunu kırmayı düşündü -yine- ama onun yerine hikâyesine devam etmeye karar verdi.

"Keeley her zaman yanılırdı."

"Ne hakkında?"

"Buraya ilk geldiğimde amacım keşiş olmak değildi. Buraya demircilerin yanında çırak olmak için gelmişim. Keeley kadar iyi olmak istiyordum. Ve savaş keşişlerinin harika demircileri olduğunu biliyordum."

"Ama sonra buraya geldin ve tarikata alındın. Onlar bir tarikat!"

Gemma sinirlenerek tahta bir sandalye aldı ve yere çarptı. "Otur! Ve sessiz ol."

Quinn otururken pişmanlıkla, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Söylediğim gibi... kız kardeşimin her zaman inandığının aksine," diye devam etti Gemma, "Dürüst Yiğitlik Tarikatı'na keşiş olmak için gelmedim. Buraya demircilerinin yanında çalışmak için geldim. Savaş keşişlerinin Eski Kral'dan sonraki en iyi demircilerden bazılarına sahip olduğu bilinir. Ama Eski Kral için çalışma riskini göze alamazdım. Buraya geldiğimde, herkes gibi başladım. Nalbantın yanında alt düzey bir çırak olarak, atlarla aram iyi olduğu için çoğunlukla atlarla çalışıyordum. Bir gün ahırda tek başıma bir devasa savaş atı ile birlikteydim."- aniden gülümsedi,

Sin Killer'ı hatırlıyorum. Eğilmiş Sin'in toynaklarını temizliyordum ki arkamda birinin olduğunu hissettim ve-

"Dur." Quinn başını eğdi.

"Hikâeyi dinlemek istediğini sanıyordum."

"Ve bu benim hatam," diye itiraf etti. "Seni bunu anlatman için asla zorlamamalıyım. Bu sadece sen istiyorsan anlatman gereken bir hikâye." Onun gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim Gemma." Gemma, Quinn'in bunu söylediğini duyunca şok oldu. Quinn'in onun gözlerinin içine baktığını görünce de şok olmuştu. Sadece hatasını anlamış gibi görünmekle kalmamış, bunun için özür dilemiş ve çoğu erkeğin asla tam olarak kavrayamayacağı bir çizgiyi aştığını anlamış gibi görünmüştü.

Tanrılar, o bir insan erkeği *değildi*. İşte bu yüzden bu anı değerlendirecek ve ona her şeyi anlatacaktı.

* * *

Bakışlarını onunkilere kilitledi ve Quinn o gözlerde hiç bağışlama görmedi.

Onu suçladığından değil. Bir kez olsun gerçekten yapmaması gerekirken zorladı. "Bunu duymak istedin, Amichai," dedi, Quinn'in irkilmesine neden olarak, "yani sen olacak."

Başka bir ahşap sandalye kaptı ve onunkinin önüne bıraktı. Onun karşısına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak yakınına eğildi. "Buraya ilk geldiğimde Sprenger'in bir ünü olduğunu fark etmemiştim. Ama Babası güçlüydü ve Eski Kral ile çok güçlü bağlantıları vardı. Kardeş Joshua - o zamanlar henüz büyük usta değildi elbette- stajyerleri Sprenger'den korumak için çok çalışıyordu. O sırada bir görev için şehir dışındaydı ama en yakın müttefiklerine Sprenger'in ilgisini çektiğini düşündükleri yeni bir yaveri gözetim altında tutturmuştu. Ama Sprenger onların izlediğini ve benim ahırda yalnız olduğumu biliyordu."

Quinn sinirlenmeye başlamıştı ama tepki vermek -söylenmek, bir şeyler fırlatmak- Gemma için hiçbir şey yapmayacaktı. Sadece kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Ve bu onun anlatması gereken hikâyesiydi. Onun kâbusuydu. Bu yüzden, ilk kez çenesini kapalı tuttu ve dinledi. Ne kadar zor olsa da.

"Sonunda hatalarını anladılar ve ahıra hücum ettiler. Kardeş Thomassin, Kardeş Bartholemew, Kardeş Brin ..." Birkaç dakika durdu, uzaklara baktı. Nefes aldı. "Beni ondan ayırmak zorunda kaldılar."

Quinn gözlerini kırıştırdı, etrafına bakındı. Biraz kafası karışmıştı.

Gemma yere baktı, giysilerini işaret etti. "Her tarafım onun kanıyla kaplıydı. Onun ... uh ... kolu." Sol kolunun üst kısmını işaret etti. "Bir tendondan sarkıyordu." Aynı elinin parmaklarını kullanarak yüzünü fırçaladı. "Neredeyse çenesini koparıyordum. Bizi bulduklarında bir tarafı çoktan çözmüştüm ve diğer tarafta çalışıyordum."

İşte o zaman Quinn daha fazla sessiz kalamadı. "Onun ... onun çenesi ... ?"

"Eskiden yaptığım bir şeydi. Artık o kadar çok yapmıyorum. Ama bir adam bir kavga sırasında beni kızdırdı . . . Alt çenesini koparırdım. Genelde insanı doğrudan öldürmez, bu yüzden onu, bilirsiniz işte, bakmaya zorlardım."

"Oh." Quinn başını salladı ve Kir'in önünde durduğu kapının odanın tek giriş ya da çıkış yolu olup olmadığını merak etti. "Tamam."

"Her neyse," diye devam etti, ellerini tozluklarına sürterek, "Joshua'yı çağırdılar ve o da hangi savaştaysa hemen geri döndü. Ayrıca Sprenger için en iyi şifacıları getirdiler ve kolunu ve çenesini kurtardılar. O şifacılar gerçekten harika bir iş çıkardılar. Sprenger idam edilmemi istedi tabii ki. Ve eğer onu öldürseydim, idam edilirdim. Aslında Joshua olmasaydı, Sprenger ölse de ölmese de kazığa bağlanıp yakılacaktım. Ama Joshua bunun olmasına izin vermedi. Sprenger genç bir şövalyeyken Joshua stajyerdi ve Sprenger yeni çocukları eğitmeyi severdi. Joshua da o çocuklardan biriydi. O zamanki genç stajyerlerin çoğu öyleydi. Bu hiç konuşulmayan bir şeydi ve bu konuda hiçbir şey yapılmadı. Ta ki Joshua manastıra gelene kadar. Sessiz kalmadı. Büyük üstada gidip şikâyetle bulundu. Resmi olarak. Ama yine de hiçbir şey yapılmadı. Yaşlılar Joshua'ya bu işin peşini bırakmasını önerdiler. Ama o yapamadı. Sadece kendisi için değil, bunun başkalarının da başına geldiğini bildiği için. Bunun devam etmesine izin veremezdi." Saçlarını yüzünden itti ve tavana baktı. "Bu manastırı Sprenger'den korumayı nihai hedefi haline getirdi."

"Peki ya sen?"

"Joshua hayatımı kurtardı ve ben de demirci çırağı olmaya geri döndüm. Ama savaş çağrısını görmezden gelemezdim. Savaş Tanrısı'nın çağrısını. Savaş silahları mı yapmalıydım yoksa bir savaş tanrısı mı olmalıydım? Joshua beni kanatları altına aldı, bir aceminin isteyebileceği en iyi savaş tulumlarıyla donattı ve savaş alanlarına her gittiğimde savaş tanrılarını onurlandırmam için beni eğitti. Acemi tüniğimi giyer giymez, olmam gereken yerin burası olduğunu anladım."

"Ve bu Sprenger?"

"O yeni büyük usta. Mücadelede Joshua'yı yendi." "Ve tüm bu dindar keşişler bunu sorun etmiyor mu?"

"Çoğu için sorun yok çünkü birçoğu onun eskiden ne yaptığını bilmiyor. Yaşlı olanların çoğu savaşta öldü. Bazıları kafalarına o kadar çok darbe aldı ki isimlerini bile zor hatırlıyorlar. Ama ben hatırlıyorum. Bildiğim tek şey, Sprenger'in tekrar iktidara geldiği ve eninde sonunda tekrar başlayacağı. Çünkü onun gibi adamlar değişmez. Asla değişmezler. Çünkü bizim gibi insanlar onlardan hesap sormaya devam etmedikçe asla değişmek zorunda kalmazlar."

"Ve sen de burada kalıp ondan hesap sormayı mı planlıyorsun?"

"Tek bildiğim Quinn, bir tecavüzcünün manastırını yönetmesine izin vermemin mümkün olmadığı."

"Kasabaları kaç tecavüzcünün yönettiği hakkında bir fikriniz var mı? Şehirleri? Ülkeleri?" "Ben halledebileceğimi hallederim, Amichai. Ve Sprenger benim ödemem gereken bir borç." "Seni asla onun yanına yaklaştırmazlar."

Gemma başını salladı ve sandalyeyi yerine koyarak ayağa kalktı. "Olabilir. Eminim etrafı her zaman müttefikleriyle çevrilidir. Ve burada hâlâ güvenli bir konumda olmadığını bilecek kadar da zeki. En azından ben hayattayken. Çünkü ne onun ne de bir başkasının yaptıklarını unutmalarına asla izin vermeyeceğim."

Quinn de ayağa kalktı ve sandalyesini duvara yasladı. Muhtemelen ait olduğu yere değil ama yeterince yakındı.

"Peki sen ne yapacaksın? Herkese onun bir tecavüzcü olduğunu mu söyleyeceksin? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana inanmayacaklar. Senin önemsiz biri olduğunu düşünecekler. Bir kısmı zaten senin hain olduğunu düşünüyor. Diğerleri de Joshua için üzüldüğünü düşünecek."

Gemma cevap vermeden önce sandalyesini olduğu yere geri çekti, "Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum."

"O halde planın nedir?"

"O gece Sin Killer'ın toynaklarını temizlerken yapmam gereken şeyi yapmak," dedi ve Kir'in hâlâ nöbet tuttuğu kapıya doğru ilerledi. "Yok et o orospu çocuğunu."

BÖLÜM 9

İki güneş batarken Ainsley kız kardeşinin onun gittiğini fark edip etmediğini merak etti. Gemma ve Keeley onun varlığını sürekli unutuyor gibi göründükleri için bundan şüpheliydi.

Onları düşünmek bile canını sıkarken, etrafında olup biten her şeyi izlemeye geri döndü.

Saatler önce çok büyük bir ağaçta güzel bir yer bulmuştu ve o zamandan beri oradaydı. Görünmeden etrafına bakabiliyordu, tam da istediği şey buydu. Ama karanlık arttıkça garip sesler duymaya başladı. Daha önce hiç duymadığı sesler. Garipti, çünkü çoğu orman sesini duymuştu. Gerçek ailesinden çok ormanda büyümüşü. Ağaçların arasında uykuya dalmak, kardeşlerinin ya da aşk dolu ebeveynlerinin arasında uyumaktan daha kolaydı. Bu yüzden her sesi bildiğini sanıyordu. Her kuşu, her kediye, her ayıyı, her kurdu. Yılanları ve böcekleri bile. Ama rüzgârda inlerken duyduğu ses

Ainsley öne doğru eğildi ve sesin onu yönlendirmesine izin verdi; başı bir yöne, sonra başka bir yöne eğildi. Sonunda sesin uzaktaki büyük bir ağaç kütlesinden geldiğini fark etti. Neredeyse bir açıklığı çevreleyen başka bir ormana benziyordu ama renkler o açıklıktan yükseliyor gibiydi ... ki bu çok garipti. Belki de keşişler o açıklıkta ayin falan yapıyorlardı, ama karanlıktan garip ışıkların yükselmesine neden olan ayinler mi?

Bu tür şeyler genellikle cadıların diri diri yakılmasına yol açardı.

Ağaçtaki güvenli yerinden ayrılmak isteyen Ainsley tam aşağı inmek üzereydi ki bugünlerde çok iyi tanıdığı bir ses duydu. Zırhlı atların şakırtısı.

Yaprakların varlığını gizlemesine izin vermek için arkasına yaslandı, tam o sırada kanla kaplı keşişlerden oluşan bir ordu manastıra giden yoldan geçiyordu.

Ainsley bunun hakkında fazla düşünmedi. Şimdiye kadar manastıra girdiğini gördüğü üçüncü ya da dördüncü şövalye grubuydu bu. Çoğu daha küçük birliklerdi. Bir tabur. Bir manga. Ama bu ilk gerçek orduydı, bu da gerçek bir general tarafından yönetildiği anlamına geliyordu. Kısa bir süre keşiş bir generalin nasıl olduğunu merak etti. Kız kardeşi kraliçeye rapor veren generaller gibi mi? Ya da

Farklı mı? Tüm tanrılar, dualar ve kurban edilen keçiler? Bunu yakında öğreneceğini tahmin ediyordu. Ama şimdilik biraz uyuması gerekiyordu.

Ordu manastırın içinde kayboldu ve o açıklıktan gelen garip sesin kesildiğini fark etti. Daha da garip olan ışık da öyle. Belki de o kadar ata binmekten yorulmuştu ve bir şeyler görmeye başlamıştı. Bunu bilmiyordu. Sadece bir mola vermeye hazır olduğunu biliyordu. Garip sesler hakkında daha sonra düşünebilirdi.

Ve lanet olası kız kardeşinin Ainsley'nin gittiğini *fark edip etmediğini* bile!

* * *

Gemma'nın Sprenger'in kendisiyle uğraşacak havada olmadığını anlaması uzun sürmedi. O ve Quinn cephanelikten çıkar çıkmaz, birkaç keşiş "özel hücrelerinize" giden yolu göstermek için onlara yaklaştı.

Quinn hemen paniğe kapılmıştı. "Bizi hapishaneye mi götürüyorlar?"

Kir güldü ve Quinn'in sırtına bir tokat atarak Amichai'yi diğer keşişlerin üzerine yuvarladı. Neyse ki hepsi savaşçıydı, bu yüzden ayaklarını korudular ve sentoru tekrar ayağa kaldırmayı başardılar.

"Hayır, hayır, yeni dostum!" Kir her zamanki gibi kendi gücünden habersiz, "Hayır, yeni dostum!" dedi. "Hücreler sadece odalarımıza verdiğimiz isimdir. Uyku odalarımız. Seni neden hapse atalım ki?"

Kir etrafındaki insanların ruh halinden de habersizdi. Manastırın Joshua'nın müttefikleri ile Sprenger'in müttefikleri arasında tam ortadan ikiye bölünmüş olduğunu göremiyordu. Zavallı, dev, ağlayan piç.

Böylece keşişler Gemma ve yol arkadaşlarını üçüncü kata götürdüler ve her birine iyi miktarda yiyecek ve su ile donatılmış bir hücre verdiler. Her ne kadar kapılar kapandığında Keran'ın "*Bira nerede lan, sizi fanatik piçler?*" diye bağırması onlara fazladan arkadaş kazandırmamış olsa da.

Yine de doyurucu bir yemekten ve sıcak bir banyonun lüksünden sonra Gemma hâlâ rahatlayamamıştı. Kafese kapatılmış bir orman kedisi gibi odasında volta atıyordu.

Zırhlı atların aşağıdaki avluya girdiğini duyunca vitray penceresine doğru ilerledi ve aşağıyı görebilmek için pencereyi açtı. Şövalyeler ordusunu yöneten generali tanıması bir saniyeden az sürdü.

Baş General Ragna.

Ordusunun her bir üyesi özenle seçilmişti. Ordusunun her bir üyesi Ragna'dan başka kimseye hesap vermiyordu. Ve Ragna da kimseye hesap vermezdi.

büyük efendinin kendisi. Ama herkes onun sadakatinin sadece savaş tanrılarına olduğunu biliyordu. Eğer Morthwyl ondan manastırı içindeki herkesle birlikte yakmasını isteseydi, tek bir soru bile sormadan bunu yapacağını herkes bilirdi.

Bu da Ragna'nın Joshua'ya ya da Sprenger'e açık bir sadakati olmadığı anlamına geliyordu. Şu anda hiçbirinin ihtiyaç duymadığı bir jokerdi.

Bu yüzden Gemma onu avluya girerken görür görmez aklına gelen tek şeyi söyledi. "Oh, lanet olsun."

* * *

Okuduğu kitaptan başını kaldıran Katla, Ragna'nın devasa aygırıyla avluya girdiğini görünce derin bir iç geçirdi ve aklına gelen tek şeyi homurdanarak söyledi: "Bok ve taşaklar!"

* * *

Shona, çoğu gece yapmayı sevdiği gibi hiçbir şey düşünmeden geceye bakıyordu ki, Baş General Ragna'nın aşağıdaki avluya girdiğini gördü. General doğrudan kendisine bağlı olanlara birkaç emir verdikten sonra atını döndürdü ve tekrar avludan çıktı.

Shona Ragna'nın gidişini izlerken -geri döneceğini bilerek- içinde bulundukları durumu not etti: "Boku yedik."

* * *

Kir uykusunda mutlu bir şekilde gülümsüyor, şarkı söyleyen güller ve dans eden tavşanlarla ilgili en sevdiği rüyayı görüyordu. Dans eden tavşanları çok severdi. Çok tatlıydılar!

* * *

"O küçük kaltağı idam ettiremem de ne demek?" Sprenger büyük yaşlı keşişlerden bunu talep etti.

Thomassin diğerlerine şöyle bir baktı ve "Onu öldüremezsiniz demekten daha açık ne söyleyebiliriz emin değilim" dedi.

"O bir hain! Bir asker kaçağı!"

"Büyük üstadın emriyle ayrıldı."

"Burada imzalı emirleri var," dedi Brín, tembel bir el hareketiyle belgeleri göstererek. "Mariello'nun ayrıldığı gün bunları kütüphaneye kendisi kaydetmiş. İhtiyacınız olursa Mariello memnuniyetle tanıklık edecektir."

"Onu ne bir hain ne *de* bir asker kaçağı yapar. Daha da önemlisi-"

"Çok daha önemlisi," diye homurdandı Bartholemew, kollarını masaya dayamış, başını kollarına yaslamıştı.

"-Tepe Toprakları Kraliçesi'nin koruma teklifiyle buraya geldi. Yani sadece bir prensesi idam etmekle kalmayacağız-"

"Sahte bir prenses," diye ekleme ihtiyacı hissetti Sprenger.

Dokuz ihtiyar ona boş gözlerle baktı, hatta müttefikleri bile... Brín iç çekerek "Tamam" dedi.

"-ama iyi niyet mesajları getiren bir prenses. Bunun istediğimiz bir ün olduğundan emin değilim. Bilirsiniz, keşişler olarak."

"Ayrıca Gemma Kardeş'in,"- Bartholemew orta ve işaret parmağını kaldırdı-"*iki* kraliçenin kız kardeşi olduğunu da unutmayalım."

Sprenger onlardan uzaklaştı ve Bartholemew parmaklarını kaldırmaya devam etti ama elini çevirip fiske vurdu. Thomassin arkadaşının elini masaya vurdu, tam o sırada Sprenger geri döndü, gözleri sahte bir şekilde gülümseyen yüzlerinde daraldı.

"Böyle bir kız kardeşini kaybettiğinde ağlamayacak en az bir kraliçe tanıyorum." "Sevgili Büyük Üstat, sanırım hiçbirimiz böyle bir kaybın ne kadar derin

Kan bağı kardeşler arasında gerçekten de geçerlidir. Kardeş Gemma'yı yok etme iznine sahip olduğunuzu düşünebilirsiniz, ama sonra kardeşçe pişmanlıklar ve kanla kaplı kılıçları tutanların suçlanması vardır."

"Her zaman güzel sözler söyleyen sen oldun Thomassin." "Biz güçlü yanlarımıza sadık kalmaya çalışıyoruz, kardeşim."

"Peki. Ne öneriyorsun?"

"Önermek mi?"

"Evet. Ondan nasıl

kurtulabilirim?" "Gitmesine izin vererek mi?"

Bir an için büyük efendinin yüzü o kadar kızardı ki Thomassin gerçekten de kafasının patlayacağına inandı. Konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Gitmesine izin vermek mi?"

"Onu öldüremezsiniz. Onu tutamazsınız. Bu yüzden onu Tepeler Ülkesi'nin Kraliçesi'ne üzüntülerimizi ileterek geri gönderiyoruz."

"*Hepsi bu kadar mı?*" Sprenger böğürdü. "Onu cezalandırmayacak mıyız?"

"Ne için?" Bartholemew bilmek istedi. "Büyük efendinin emirlerine uyduğu için mi?"

"Belki o zaman yaptığı buydu," diye araya girdi Kardeş Peters, "ama ya şimdi?"

"Peki ya şimdi?" Thomassin ses tonundaki kızgınlığı tutamayarak sordu. Peters, Sprenger'in destekçilerinden biriydi. "O çocuğun bağlantılarını" her zaman sevmişti.

"İki yıldır kimseye haber vermeden gitti. Döndüğünde de tuniğini giymiyor ve Amichais ile sarhoş bir kuzeniyle birlikte geliyor. O artık bizden biri değil. Kardeş Thomassin'in de nazıkçe belirttiği gibi o artık bir prenses ve iki kraliçenin kız kardeşi." Gülümsemesi kumda oturan memnun bir kertenkeleye benziyordu. "Onun unvanını ve tarikatımızdaki rütbesini elinden alın. Bu şekilde onun gücünü alırsınız ama onu bir şehit yapmazsınız. Bunun yerine, Büyük Üstat, onu stajyerler için ibretlik bir hikâye haline getirirsiniz."

"Bekle." Thomassin başını salladı. "Amichais ile seyahat ettiği için onu cezalandıracağız - hiçbir anlaşmazlığımız olmayan bir kabile ve çok fazla bira içmeyi seven bir kuzen?"

Sprenger'in kahkahası yüksekti. "Biz de *tam olarak* bunu yapacağız."

* * *

Ainsley bir atın kişnemesini duyduğunda daha yeni uyuyakalmıştı. Tamamen uyandığında yayı çoktan elindeydi, bir ok takılmış, kiriş çekilmişti ve kendini durduramadan oku fırlattı.

Tam bir uyarıda bulunacaktı ki atlı döndü ve Ainsley'nin okunu kolaylıkla kesen bir ok fırlattı. Ainsley'nin tepki vermek ve yuvarlanarak yoldan çekilmek için sadece bir saniyesi vardı. Okun metal başı yanağını yardı ve tam daldan, ağaçtan yuvarlanırken sertçe yere çarptı.

Nefesini geri almaya çalışırken, rakibinin atı yavaşça ona doğru yürüdü. Bir mızrağın küt ucu omzuna saplandı ve onu yere düşürdü.

Ona bakan kadın keşiş iç çekti. "Acemi asker almıyoruz çocuğum. Alsaydık bile bu şekilde başvurulmazdı."

"Acemi değil. . ." Ainsley nefes nefese kaldı. "Bekle . . . ing."

"Beklemek mi? Kimi?"

"Gemma'yı."

"Tanrı aşkına," dedi keşiş kocaman bir göz devirmeyle. "Bilmem gerekirdi." Mızrağını atın eyerine takılı kılıfına geri soktu. "Adın ne senin?" diye sordu keşiş.

"Ainsley," diye tek nefeste söyleyebildi. "Benim adım Ainsley."

"Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç saattir."

"Emin misin? Günlerdir buradaymışsın gibi *kokuyorsun*."

"Günlerdir yoldayız."

"Bu taraftan." Keşiş eliyle işaret etti. "Senin banyoya ihtiyacın var, benim de yaranı tedavi etmem gerek."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Beni dinle, küçük kız. Burada kalabilir ve ağacında saklanabilirsin. Ama haftalardır at süren yalnız adam sürülerinin kokusunu alabileceği bir şey varsa o da genç bir kızdır. Özellikle de bir süredir yıkanmamış bir kız. Ve eğer yaranı tedavi etmezsen, onlarla savaşamayacak kadar zayıf düşersin. Ya sana yardım etmeme izin verirsin ya da burada oturup kurban olmayı beklersin. Seçim senin."

Ainsley gözlerini kocaman açarak kadının gidişini izledi. Bu *herhangi birine* söylenecek ne tür bir şeydi? Ama keşişin doğru söylüyor olabileceğinden dehşete düşen -kadın asker böyle şeyleri bilir, değil mi?

* * *

Bir el ağzını kapattığında Gemma henüz derin bir uykuya dalmıştı. Saldırganın Rahip Thomassin olduğunu fark etmeden önce başparmaklarını saldırganın gözlerine dayamıştı. Neyse ki başparmaklarını öne doğru itmeye devam etmemişti. Bu ikisi için de iyi sonuçlanmazdı.

Kollarını Thomassin'in omuzlarına atarak yaşlı keşiş sıkıca sarıldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diye fısıldadı.

Thomassin ondan uzaklaştı ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. Eliyle bir işaret yaptı ve kadın onun masasına tırmanışını ve taş tavandaki küçük bir açıklığa kolayca geçişini izledi. Adamın içeride bu kadar kolay kaybolmasına kaşlarını çattı ama üzerinde fazla düşünmemeye karar verdi. Sadece onun yaşındayken de böyle hareket edebildiğini umuyordu.

Gemma, daha önce hiç görmediği bir odaya inene kadar dar hava boşluğunda onu takip etti. Kütüphanenin bir bölümünde olduklarını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Her manastırın en önemli bölümü. Savaş rahipleri için bile.

İçeri girdiklerinde Bartholemew ve Brín kardeşleri görmekten mutlu oldu. İkisine de sarıldı.

"Hiçbirinizi bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"Fazla zamanımız yok Gemma," dedi Thomassin ona. "Beni idam etmeye geliyorlar, değil mi?"

Kardeşler kaşlarını çattı.

"Hayır, aptal kız," diye düzeltti Thomassin. "Sadece yorgunuz ve uyumaya ihtiyacımız var.

Biz yaşlı
adamlarız."

"Ah."

"Ama Sprenger ile buluşmadan önce sizinle tekrar konuşma şansımız olacağından şüpheliyim."

"Onu zehirledi, değil mi? Ya da onu kandırdı. Joshua'yı bu şekilde yendi."

"Sprenger her zaman iyi bir dövüşçüydü. Sen sadece buna inanmak istemedin," diye hatırlattı Bartholemew.

"Onu yendim. Eğitilmeden önce bile."

"O gece senden hiçbir direniş beklemiyordu. Sen on altı yaşında bir köylü kıızıydın-"

"Ben bir köylü değildim."

"-Ahırda tek başına. Senden beklediği son şey bir kavgaydı.

Eğer öyle olsaydı, işler farklı olabilirdi." "Şimdi farklı olabilirdi," dedi Thomassin. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bırak bu işi biz halledelim demek Gemma."

"Bunu onun yanına bırakacaksın, değil mi?" "Gemma-"

"Onun iktidarda kalmasına izin vereceksin," diye suçladı. "Onun ve yağmacı penisinin bu manastırda bir kez daha terör estirmesine izin vereceksiniz! Buna izin vermeyeceğim!"

Thomassin bir nefes verdi ve Brín'e baktı, o da hemen Bartholemew'e baktı.

"Ne?" Gemma sordu. Sonra da "Hepiniz şimdi beni öldürmeyi planlıyorsunuz," diye tahmin etti.

Thomassin itiraf edene kadar üç keşiş aval aval ona baktı: "Sen tanıdığım en paranoyak insansın ve ben krallar tanıdım. Birkaç tane. Ama sen *hepsinden* daha paranoyaksın. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Seni öldürmeyeceğiz," dedi Bartholemew. "Seni neden öldürelim ki?"

"İkna edici taktiklerine boyun eğmediğim için mi?" diye zayıf bir tahminde bulundu. "Bu da bir şeydir."

Thomassin bir yığın kitap ve parşömenin yerini değiştirdikten sonra bir sandalyeye oturdu. "Gemma, kimse seni öldürmeyi planlamıyor. Ama olan biten çok şey var."

"Anlat bana. Yardım etmek istiyorum."

"Senden yapmanı istediğimiz şeyi yaparak yardım edebilirsin." "Sprenger'in büyük usta olarak kalmasına izin vererek mi?"

"Uzun sürmeyecek. Güven bana. Ama kendi rolünü oynamalısın." "Peki ya sonra?"

Thomassin diğer büyüklerine baktı. "Gerisini tanrılar halledecek."

Gemma ellerini havaya kaldırdı. "Cidden *tanrıların* bu konuda bize yardım etmesini mi bekliyorsun? *Cidden* mi?"

"Eğitimden geçmeyi nasıl başardınız?" Bartholemew sordu. "Joshua seni *bu* kadar korumuş olamaz."

Omuz silkti. "Çoğunlukla çok dayak yedim."

Yaşlılar başlarını sallayarak onayladılar ve Brín onun omzunu sıvazladı. "Bu çok mantıklı."

* * *

Ainsley yakınlardaki bir gölde tahmin ettiğinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir banyo yaptıktan sonra heybesinden yeni kıyafetler giydi. Savaş keşişi gölden birkaç metre ötede bir kütüğün üzerine oturdu. Çok küçük bir ateş yakmış ve Ainsley'nin yarası üzerinde çalışabilmek için gerekli malzemeleri hazırlamıştı.

"Otur," diye emretti, başka bir kütüğü işaret ederek.

Ainsley temkinli bir şekilde ona doğru ilerlerken kadın sonunda ona şunu hatırlattı: "Seni ağaçta öldürebilirdim. Ya da ağaçtan düştüğünde. Şimdi otur."

Kadın kütüğün üzerine düştü. Keşiş onu çenesinden yakaladı ve yanağına bakabilmesi için yüzünü çevirdi.

Ainsley onun yarayla ilgilenmek için bir şeyler çıkarmasını izlerken sordu: "Nasıl bu kadar hızlı hareket ettin? Yayınla yani."

"Eğitim."

"Hızlı olduğumu sanıyordum."

"Öylesin. Ama eğitimle daha hızlı olabilirsin."

"Senden daha mı hızlı?"

Keşiş ona baktı. "Zamanla." "Kız

kardeşimi tanıyorsun."

"Evet."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ben kimseden hoşlanmam." Bir bezi küçük bir şişedeki sıvıyla ıslattı ve Ainsley'nin yanağına silmeye başladı. Acıdı ama Ainsley acıya karşı dişlerini sıktı. Sonra yandı ama yine de dişlerini sıktı. Yine de yanma keskinleştğinde ve gözleri yaşarmaya başladığında bir homurtu çıkardı. Ama aynı anda acı kesildi.

Çılgılık atmadan tekrar konuşabilen Ainsley, "Madem kimseyi sevmiyorsun, neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Ben bir keşişim."

"Bir savaş keşişi. Fakirlere yardım ettiğin falan yok."

"Savaş rahipleri, onları sömürenleri yok ederek yoksullara yardım eder."

"Evet, eminim bütün köyleri yok etmek o köylerde yaşayan yoksullara yardımcı olur."

Keşiş arkasına yaslandı. "Yüzünü dikmemi ister misin yoksa enfeksiyon kapmasına ve sızmasına izin vermemi mi tercih edersin?"

"Üzgünüm."

Bir iğne geçirdi ve Ainsley'nin yüzündeki açık yarayı dikmek için acı verici bir işleme başladı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bütün bunları sana Gemma kardeş mi anlattı?" diye sordu.

"Kız kardeşlerim bana hiçbir şey anlatmaz." "Anlıyorum."

"Ama kendi kararımı kendim verebilirim." "Ve bizim kötü olduğumuza karar verdin."

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim. Ama insanları ailelerinden uzak tutmak -"

Dikiş dikmeyi bırakıp Ainsley'ye baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" "On yıl boyunca Gemma'yı hiç görmedik. Onu annesinden uzak tuttun. aile."

"Ahh."

"Bana ailesini görmeye gelmemenin onun seçimi olduğunu mu söyleyeceksin?" "Sana bunu söylemeyecektim. Çünkü hiçbir fikrim yok." O başladı

Tekrar dikiyorum. "Evimizin kapısından çıktığımdan beri ailemi görmediğimi söyleyebilirim. Ama gittiğimi gördüklerine çok sevindiler."

"Neden?"

"Onları korkuttum. Çünkü Tanrımın sevgisi çok güçlüydü."

"Anlamıyorum."

Dikiş dikmeyi bıraktı; tekrar arkasına yaslandı. "En eski anım annemin sesi değil. Ya da babamın. Ama Morthwyl'in sesi. Sanki hep benimle konuşurdu. Tanrılardan haberim bile yokken. Herhangi birini. Ve onun gibi, nereye gidersem . . . ölüm beni takip etti."

Ainsley'nin bu ifade karşısındaki dehşeti yüzünden okunuyor olmalıydı ki keşiş kıkırdadı.

"Düşündüğün gibi değil. Yavru köpekleri öldürmedim ya da kedi yavrularını boğmadım.

Bunda bir meydan okuma yok. Sadece zayıflık var." "Yani onun yerine aileni mi öldürdün?"

"Tabii ki hayır. Ama yedi yaşıma geldiğimde ilk yetişkin ayımı avladım ve öldürdüm. Amcamla gitmiştim. Bir mızrak kullandım. Onu karda sürükleyecek kadar güçlü değildim. Dokuz yaşımdayken bir savaşın ortasındaydık. Düşman ailemin kalesine saldırdı. Tüm çocuklar güvende olmak için zindanlara saklanmıştı. Ama Morthwyl beni çağırdı. Gizlice çıktım ve savaşın olduğu yere gittim. Bir cesetten küçük bir savaş hançeri aldım. Bir düşman savaşçısına yaklaştım. Onunla doğrudan dövüşürsem onu yenecek yeteneklere sahip olmadığımı biliyordum. Bu yüzden ona doğru yürürken hesap yaptım. Daha büyük, daha hızlı ve çok daha güçlüydü. Ben yaklaştıkça, geniş kılıcıyla bir adamın kafasını koparıyordu. Yine de . . . Ona doğru ilerlemeye devam ettim. Yapılacak tek bir şey olduğunu biliyordum."

"Kaçmak mı?"

"Hayır. Bu bir seçenek değildi. Benim için değildi. Tanrım için de. Yaklaştım ve o beni gördü. Uzun saç örgülerim, küçük kız elbisem ve önümde tuttuğum hançerimle. Ve benimle alay etti. Arkadaşlarıyla ona saldırmaya gelen küçük kız hakkında gülüşüyorlardı. Ve bunu yaparken, gözlerini benden kaçırdı. İşte o zaman hançeri ayağının üstüne sapladım. Acı içinde bağıarak eğildiğinde, bıçağı açık ağzına sapladım. Onu öldürdüm. Ve gözlerindeki ışık sönerken," diye devam etti, "ona gülümsedim. Çünkü tanrıma ilk gerçek sunumu yaptığımı ve bundan memnun olacağını biliyordum. Şimdi anlıyor musun?"

"Ailen neden seni bir daha görmek istemedi? ? Evet."

"Neden onları görmeye hiç ihtiyacım olmadı. Çünkü ihtiyacım olan her şey burada.

Belki Gemma kardeş de böyle hissediyordu."

"Umarım öyle değildir. Çünkü bu korkunç bir şey."

Keşiş bir düğüm attı ve ipliğin ucunu keskin bir bıçakla kesti. "Tamamdır. Onunla oynama. Kaşınacak. Sakın kaşıma. Kan sızacak ama panik yapma. Daha sonra kontrol edeceğim, o yüzden yeşil sızarsa endişelenme."

"Yeşil mi?"

"Endişelenme dedim. Eğer yeşil sızarsa, tamir ederim." "Tamam. Peki, teşekkür ederim."

Tüm malzemelerini heybesine geri koydu ama Ainsley'nin kucağına keten bir çuval bıraktı. "Kurutulmuş sığır eti, ekmek. Birkaç gün idare eder." Sonra bir matara attı. "Tatlı su. Gün boyunca ağacınızda kalın. Geceleri seyahat edebilirsin ama yakınlarda kal." Ainsley'nin daha önce sesleri duyduğu yönü işaret etti. "Oradan hiçbir yere gitme. Anladın mı?"

"Evet."

"Bu, 'evet, yine de gidiyorum' anlamına mı geliyor? Yoksa, 'evet, anlıyorum ve dediğini yapacağım' mı?"

Ainsley güldü. "Kız kardeşimi gerçekten tanıyorsun." Keşiş ona bakmaya devam etti, uygun bir cevap bekliyordu. "O yönden gelen garip sesler duydum ve bunu ilginç buldum. Ama seninle konuştuktan sonra . . . Oraya yakın bir yere gitmeyeceğim."

"Güzel. Yangını bir saat içinde söndürün. Söndürmezsen surlardan biri fark eder. Anladın mı?"

"Evet."

"Kız kardeşine nerede olduğunu söyleyeyim mi?"

"Zahmet etme. Yol arkadaşları nerede olduğumu biliyor."

Keşiş başka bir şey söylemeden atına döndü, hayvana bindi ve yola koyuldu.

Ainsley bir saat daha beklemedi. Ateşi söndürdü ve karanlıkta ağacına geri döndü. Yerine geri tırmandı, hareket etmeden önce başının olduğu yerde gövdeden çıkıntı yapan oku çıkarmak için kısa bir süre durdu. Üzerinde hâlâ kan vardı.

Okun ucunu takılı tutmayı başardı, bu yüzden onu diğer oklarıyla birlikte sadağına koydu ve başını gövdeye yasladı. Başının arkasının keşişin okunun gövdede açtığı deliğe dayandığı gerçeğini görmezden gelmek için çok çalıştı. Kadının ne kadar uzun süredir "tanrısı için öldürdüğü" düşünüldüğünde, Ainsley karşılaşmaları için göstermesi gereken tek şeyin yüzünde yeşil bir şey sızmaya başlayabilecek ya da başlamayacak bir yara olduğu için minnettar hissediyordu.

BÖLÜM 10

Manastırın yanındaki güzel çiçeklerle dolu tarla, kardeşlerin çoğunun meditasyon için kullandığı bir yerdı. Ancak bu gün Gemma'nın savaş arkadaşları ve kız kardeşinin krallığından onunla birlikte gelenlerle birlikte güzel bir piknik yaptılar.

Yine de birbirinden son derece farklı iki grubun tartışabileceği onca ilginç şeye rağmen herkesin aklında tek bir konu vardı.

Quinn Gemma'nın arkadaşlarına, "Söyleyin bana," diye yalvardı, "ne kadar deli?"

Katla kemikten bir parça yaban domuzu kopardı ve omuzlarını silkti. "Hiçbir zaman gerçek bir sayıya karar veremedik. Bir yüzde. Yüzde yetmiş mi deli? Yüzde seksen mi? Yoksa doksan beş deyip bırakalım mı?"

"Neden yüzde yüz değil?"

"Bir keşif olarak, mutlak şeylere inanmamakla yükümlüyüm. Yüzde yüz kötülük gibi. Bize her şeyin içinde bir iyilik olduğuna inanmamız öğretildi. Bu yüzden Gemma'nın içinde bir yerlerde biraz akıl olduğuna eminim."

Gemma, Farlan daha ilk ısırtığını alamadan elinden bir hindi budu kopardı.

Farlan'ın geri alma fikrinden vazgeçmesine neden olacak kadar çok yedikten sonra, "Bu tartışmadan hoşlanmıyorum," dedi. "Ben deli değilim. Hem Keeley hem de Beatrix'le tanıştın," diye hatırlattı Quinn'e. "Ve amcam Archie. Asıl deli olan o."

"Öyle mi?" Quinn sordu. "Yani sana kıyasla. Gerçekten öyle mi?"

Gemma sinirlenerek hindi budundaki iliği emdi, sonra da kalanı sentorun kafasına fırlattı.

"Bu çok kabaydı!" diye suçladı.

"Neden sürekli herkesle kavga etmek zorundasın anlamıyorum," diye yakındı Katla. "Gideli iki yıl oldu ama hiç değişmemişsin."

Laila kıkırdadı. "Kız kardeşi gibi konuşuyorsun."

"Sen de mi Laila?" Gemma ölümcül bir yara almışçasına sordu.

"Bu Keeley'nin söyleyeceği bir şey!"

"Ve Sprenger seni öldürmeyecek," diye açıkladı Shona. Yemek yemiyordu. Bunun yerine, onlardan biraz uzağa bir battaniye kurmuş ve zamanını kılıcını bileyerek geçiriyordu.

"Bana denemeyeceğini söyleyemezsin. Bundan eminim. Beni idam etmek isteyecek."

"Seni kesinlikle idam etmeyecek." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü artık tek başına karar vermiyor. O ve yaşlılar anlaşmak zorunda."

"Onları geçersiz kılacak. Bundan eminim. Adamın beni idam *etmesi gerekiyor*."

Laila sonunda ellerini havaya kaldırdı. "Bu adamın seni idam etmesiyle ilgili bu takıntın nedir? Sanki onun seni idam etmesini *istiyorsun*."

Gemma gülümsedi. "İstiyorum."

"Kardeşim haklı. Sen delirmişsin."

"Sana söylemiştim," dedi Quinn, elleri kocaman başının arkasında, iki güneşe bakmak için arkasına yaslanarak. "Hepinize söyledim."

"Ben deli değilim. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Sprenger benden nefret ediyor, bu da beni ateşe vermeden önce gözlerimin içine bakmak isteyeceği anlamına geliyor. İşte o zaman yapacağım."

"Neyi yapacaksın?"

"Onu öldüreceğim."

"Bağlanmayacak mısın?" Keran sordu.

"Eh. Bunu atlatabilirim." Ve sonra, herkes ona bakarken, "Ne? Sence daha önce kimse beni idam etmeye çalışmadı mı?"

"Haklı," diye onayladı Katla. "Eğer bu sefer idama mahkum edilirse, bu senin ... ne, Gemma? Dördüncü mü?"

"Beşinci."

"Beşinci mi? Birini mi kaçırdım?"

"Kaçırdın," dedi Shona, kılıcını biraz daha bilemeye geri dönmeden önce dikkatlice gözden geçirerek. "Lord Turnbull'la dağdaki inziva yerinde karşılaştığımızda yaralanmıştın ve geride kalmıştın. Bu dördüncüsüydü."

"Senin ölmeni istemeyen oldu mu?" Quinn Gemma'ya sordu.

Gemma hatırlamaya çalışarak gözlerini kaçırdı, Quinn sonunda içini çekerek, "Sorduğumu unut," dedi.

"Ve bu doğru," dedi arkasından bir kadın sesi. Gemma o ürpertinin omurgasına yayıldığını ve dudağının kıvrıldığını hissetti ve bir kez olsun kız kardeşinin iblis kurtlarının etrafta olmasını diledi çünkü ürktüklerinde rastgele saldırma eğilimindeydiler.

* * *

Quinn kadın keşişin onlara doğru yürüdüğünü fark etmiş ama üzerinde fazla düşünmemişti. Neden düşünsündü ki? Etrafta dolaşan diğerlerinden pek de farklı görünmüyordu. Manastırdaki tüm kadın keşişler gibi uzun boylu ve güçlüydü. Hepsi uzun boylu olmayabilirdi ama her biri güçlü görünüyordu. Koyu bir teni ve savaş örgüsü şeklinde örülmüş siyah saçları vardı. Quinn'in görebildiği tek yerleri olan yüzü, boynu ve elleri yara izleriyle doluydu.

Gözleri koyu kahverengiydi ve sürekli etrafını tarıyordu. Yaramazlık mı arıyorlardı yoksa düşmanlarına mı saldırıyorlardı, Quinn bilemiyordu. Yüksek rütbenin beyaz tuniğini giyiyordu ve yüzünde sürekli bir hayal kırıklığı ifadesi vardı ama bunun dışında diğer kardeşlerinden farklı görünmüyordu.

Gemma'nın arkasında durdu ve Gemma'nın savaş arkadaşları korkuya benzer bir şeyle kadına aval aval bakarken ona baktı. Üçünün de daha fazla Kir-gözyaşından başka bir şeyden korkmuyor gibi görünmesi garipti.

"Demek doğruymuş," dedi yeni gelen adam Gemma'nın başının tepesine doğru ve Quinn, Gemma'nın sanki az önce bir kasaba yargıcı tarafından para çalarken yakalanmış gibi yüzünü buruşturduğunu gördü. "Gerçekten dönmüşsün."

Katla konuşmak için ağzını açtı ama keşiş ona bakmaktan fazlasını yapmadan onu durdurdu. Gerçekten de tek yaptığı buydu. Bakışlarını Katla'ya doğru kaldırdı ve kelimeler Katla'nın boğazında düğümlendi. Sonra keşiş bakışlarını tekrar Gemma'nın başının üstüne çevirdi.

"Artık bir prenses olduğumu duydum. Senin için ne güzel." Bir vuruş oldu ... iki ... ve sonra ...

"Yani orada öylece oturacak ve beni doğru dürüst selamlamayacak mısın Gemma Kardeş?"

Gemma bu ters soru karşısında ayağa fırladı ve kadınla yüzleşti.

"Efendi General Ragna." Gemma başını kısaca eğdi. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Ellerini arkasına götüren General Ragna Gemma'nın etrafında dar bir daire çizerek yürümeye başladı ve onu ödüllü bir boğayı inceler gibi inceledi. "Görüyorum ki kendini biraz bırakmışsın. Eskisi gibi antrenman yapmıyorsun."

"Aslında antrenman yapıyorum. "Efendim."

"Olman gerektiği gibi değil." Gemma'nın yan tarafını tokatladı. "Şu yağlara bak."

Gemma'nın ağzı açık kaldı ama sonra aynı hızla tekrar kapattı.

"Saçların da gülünç derecede uzun." Omuzlarına bile ulaşmıyordu. "Peki sen ne giyiyorsun?" diye sordu.

parmakları

nı. "I-"

"Yoksulluk yemini mi ettin?" "Bu zincir zırhı annem yaptı."

"Şimdi de annenden elden düşme bir şeyler mi alıyorsun? Bu acınası bir durum." "General Efendi-"

"Konuşma. Sana konuşman için izin vermedim."

Etkileyici. Bir kraliçe olan Keeley bile Gemma'yı bu kadar kolay susturamazdı.

Baş general Gemma'nın önünde durdu ve gözlerini tekrar ona dikti.

"Peki neden buraya döndün?"

"Kraliçeden haber getirdim."

"Kraliçeden mesaj getiren bir prenses mi? Bu tür gereksiz işler için gerçek habercileri yok mu?"

"Var, ama geçmişte bir ilişkim olduğu için-"

Baş general kaşlarını kaldırarak tekrarladı: "Geçmişteki ilişkiniz mi? Yani artık kendinizi düzenimizden biri olarak görmüyor musunuz?"

"Ben demezdim I . . ."

"Size cevaplaması sizin için yeterince kolay olması gereken bir soru sordum." "Bu biraz karışık."

"Öyle mi? Çünkü verdiğiniz söz ömür boyu sürecekti."

"Biliyorum ama-"

"Taahhütlerin de geri tekmen kadar zayıf mı?" "Arka tekmemin nesi var?"

"Biliyorsun, Gemma Kardeş-"

"Bana böyle hitap ederek bir açıklama yapıyormuşsun gibi hissediyorum."

"-Burada arkama bile bakmadan gitmelerine izin vereceğim kişiler var."
Shona kaşlarını çattı. "Neden bana bakıyorsun?"

"Ama senin gibi, bunun bir hata olacağına inandığım başkaları da var."

Gemma şimdi kaşlarını çattı. "Bir keresinde bana, ben daha beşikteyken annemle babamın bir felaket yaratıp yaratmadıklarını bilip bilmediklerini sormuştun. Sonra da yakın akraba olup olmadıklarını sormuştunuz."

Baş General manastırı işaret etti. "Şu anda orada, yukarıda, senin hayatınla ilgili kararlar alan adamlar olduğunu biliyor musun?"

"Farkındayım."

"Çünkü sizin tanrılarımıza sırtınızı döndüğünüzü düşünüyorlar." "Bu doğru değil. Ben sadece ... sadece ..."

"Sen sadece ... sadece ... sadece ... ne? Söyle bana Gemma Kardeş, yemin ettiğin bağlılıktan daha önemli olan nedir?" Gemma'ya yaklaştı, onun üzerinde durdu ve ona baktı.

"Ailem," dedi Gemma sonunda.

"Ahhh, evet," dedi baş general. "Değerli ailen. Senin için o kadar önemli ki yıllar önce onlardan uzaklaştın."

Quinn göz ucuyla Keran'ın yanından geçip gittiğini gördü ama Farlan, baş generali yere yatırıp yumruklamaya başlamadan önce onu yakalayacak kadar hızlıydı.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var, Baş General?" diye sordu Gemma. "Eğer yoksa, yemeğime geri dönmek istiyorum."

Baş General sırtıttı ama Quinn bu sırtıştan hiçbir teselli almadı. Hem de hiç.

"Aslında sevgili Gemma Kardeşim, size bir şey göstermek istiyorum."

"Bana ne göstereceksin?"

"Göreceksiniz." Her birine tek tek baktı. "Hepiniz göreceksiniz."

Hayır, hayır, hayır! Quinn bundan *hiç* hoşlanmadı.

* * *

Baş General Ragna parlak bir asker, parlak bir general ve parlak bir taktikçiydi. Ama kaltağın tekiydi ve Gemma ondan nefret ediyordu.

Sprenger'den nefret ettiği için ondan nefret etmiyordu. Nasıl edebilirdi ki? Ragna bir kez olsun hiçbir stajyere uygunsuz bir şekilde elini sürmemişti. Ama keşiş taşak patlatan, soğukkanlı, kalpsiz biriydi.

önce Gemma'nın eğitmeni, sonra da Gemma'nın ilk komutanı olan kadın. Bunlar uzun ve acı dolu yıllardı.

Ragna'nın Gemma'dan hiç hoşlanmadığı ve ona saygı duymadığı gözleri olan herkes için açıktı. Bunun nedenleri çok açıktı. Gemma'nın savaşta "iyi" olmasına rağmen, tarikatlarının dogmalarını tam olarak yerine getirmediğini düşünüyordu. Ragna'ya göre Gemma boş, bencil ve-

"Tam bir geveze."

Quinn tekrar Gemma'ya baktı. "Geveze mi? Gemma mı?"

Ragna başını salladı. "Evet. Hiç susmaz. Fark etmedin mi? Birinin onun kadar çok konuşması beni şaşırtıyor. Bütün gününü şakalaşarak ve herkesin dikkatini gerçek işimizden ve çağrımızdan uzaklaştırarak geçiriyor."

Quinn tekrar Gemma'ya baktı, yüzündeki şaşkın ifade onu başka biri gibi gösteriyordu.

"Gemma mı?"

"Neden onun adını tekrarlayıp duruyorsun?"

"Çünkü onu iki yıldır tanıyorum. Onunla birlikte savaştım. Onunla yemek yedim. Onunla avlandım. Bilen biri olarak söylüyorum, bu kadının mizah anlayışı yok."

Gemma, "Belki de mizah anlayışınız yoktur," dedi.

Quinn, "Belki de sadece kötü niyetlisindir," diye tahmin yürüttü.

Bir mil kadar sonra Ragna yumruğunu kaldırarak sessizce durmasını işaret etti.

Gözlerini kapatıp ellerini birbirine kenetledikten sonra başını eğdi ve bir büyü zikretti. Birkaç saniye sonra etraflarındaki hava yarıldı ve bükülmüş sarmaşıklarla sarılmış çok sayıda ağaç ortaya çıktı. Kılıcını çıkardı ve küçük bir yol açana kadar sarmaşıkları kesti.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt," dedi usulca ve onları takip etmeleri için işaret etti.

Yol sadece ikişer ikişer hareket etmelerine izin veriyordu. Tam büyükçe bir açıklığa girmek üzereydiler ki Ragna hepsini tekrar durdurdu ve sadece Gemma'nın onunla birlikte ilerlemesini işaret etti.

Gemma açıklığa girdiğinde, uzakta, otların üzerinde otlayan, siyah yeleli ve kuyruklu, büyük, güzel, alaca gri bir at gördü. Ragna'nın büyü yeteneklerini kullanarak bir atı diğer keşişlerin gözünden saklaması garip görünüyordu.

Yemin ettiklerinde her kardeşe iki at verilirdi. Atlar, savaş keşişlerinin birbirleriyle paylaşmak zorunda oldukları bir şey değildi. Savaşa birlikte at sürdüğünüz hayvanla bir olmak, kılıcınızı nasıl kullanacağınızı öğrenmek kadar önemliydi.

Geri. Yani bulduğunuz bir attan gerçekten hoşlanıyorsanız onu saklamanıza gerek yoktu. Ve bir baş general olarak Ragna istediği atı seçebilirdi. Peki bu at neden buradaydı?

At biraz döndü ve Gemma atın arka ayağındaki, neredeyse bir çekici andıran beyaz lekeyi gördü! Bu işareti ilk gördüğü zamanı ve "kız kardeşimin çekicini takıyor!" diye atın kendisine ait olması için nasıl ısrar ettiğini hatırladı.

"Bu Kriegszorn!" Gemma mutlulukla neşelendi. "Bu Kriegs-"

Ragna'nın eli ağzını kapattı ve diğerleriyle birlikte ormana geri sürüklendi.

Gemma Quinn'in kollarına itildi ve Ragna kılıcını çıkardı. Sonra sessizce bekledi. At açıklıkta dolaştı ama sonunda uzak tarafta otlamaya geri döndü.

"Neler oluyor?" Gemma fısıldadı. "Sadece Kriegszorn. Benim savaş atım. Bana asla zarar vermez. O ... o ... oh lanet olsun."

* * *

Quinn Gemma'yı bir süredir tanıyordu... bu onun için hiç de iyi bir şey değildi.

"Ne?" diye fısıldadı.

Gemma onunla yüzleşti. "Kriegszorn öldü." "Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce." "Bu onun çocuğu mu?"

"Onun çocuğu yoktu." "Kardeşi?"

"Hayır."

"O zaman bu bir sorun."

"Nasıl öldü?" Laila sordu.

"Savaşta. Ben eve dönmeden bir ay kadar önce. Boynuna bir mızrak saplanmıştı."

"Hatırlıyorum," diye soludu Katla, elleriyle ağzını kapatarak. "Ah, Gemma."

"Ne?" Quinn sesini hâlâ fısıltı düzeyinde tutarak sordu. "Sorun ne?"

"Anlat ona Gemma Kardeş," diye ısrar etti baş general.

Gemma iç geçirdi ve gözlerini devirdi ama sonunda başladı. "Bu özel savaş pek iyi gitmiyordu. Köşeye sıkışmıştık ve buradan çıkamayacaktık gibi görünüyordu."

"Ve?" diye dürttü baş general.

Gemma keşişe ters ters baktı ama sonunda itiraf etti: "Ben de Kriegszorn'u dirilttim."

"Ölümden mi?"

Quinn'in şaşkın çığlığı üzerine herkes "Şşşt!" diye tısladı.

"Evet. Ölümden," diye fısıldadı Gemma. "Ama büyüünün sadece yirmi dakika sürmesi gerekirdi. Belki otuz." Gemma açıklığa doğru işaret etti. "Neden hâlâ hayatta Ragna?"

"Bu senin için Efendi General, kirletici-"

"Hey!"

"-ve hiçbir fikrim yok. Buraya o şekilde geldi. *Seni* arıyordu." "O savaş binlerce fersah ötedeydi."

"Ve işte burada. Çürüyen etin içinde."

"Anlamıyorum," dedi Shona, daha iyi görebilmek için ağaçların arasından bakmaya çalışarak. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"İşler daha da garipleşiyor," diye devam etti baş general mutlulukla, Gemma'nın canını sıkacak şekilde. "Bazı kısımları çürürken bazı kısımları yenileniyor."

"Ne?"

"Ve eğer açıklığa bakarsan, bazı ağaçlar ölmüş, bazıları ise daha önce hiç görmediğim güzel, tuhaf çiçeklerle dolu. Ve bazı geceler bölgeden garip ışıklar yayılıyor."

"Bunlar ne anlama geliyor?" Laila sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi baş general rahatsız edici bir kıkırdamayla.

"Yaşlılar ne diyor?"

"Bundan *kimseye* bahsettiğimi mi sanıyorsun? Delirdin mi sen? Söylemiş olsaydım, Sprenger'in döner dönmez seni cadı diye yaktıracağını biliyordum. Elbette, prenses olacağını bilmeden önce de korkum buydu."

"Aslında prens-eşek dediğini biliyorsun, değil mi?" Gemma talep etti.

"Kutsal olmayan atını sadece Joshua biliyordu ve onun da verecek bir cevabı yoktu."

Gemma, "O kutsal değil," diye karşı çıktı, "ve bunların hiçbiri onun suçu değil." "Hayır. *Senin suçun*. Bunu *sen* yaptın."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum." Gemma herkese baktı. "Ciddiyim. Bunu nasıl yaptığıma dair *hiçbir* fikrim yok. Hiç." Gemma ellerini kaldırdı ve şaşkınlıkla onlara baktı. "Büyü konusunda yetenekli miyim?"

"Hiç sanmam," diye mırıldandı Keran.

At nihayet Quinn'in iyice görebilmesi için otladığı yerden döndüğünde Gemma kaşlarını çatarak kuzenine baktı. Gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Yaratığın yüzünün sağ tarafında hiç et yoktu ve bu da ona rahatsız edici bir gülümseme veriyordu. Gözünün olması gereken yerde sadece bir kan lekesi vardı. Boynundan deri ve et parçaları kopmuş, ağzını her açtığında ya da başını her oynattığında hareket eden çürümüş tendonlar ortaya çıkmıştı. Bağırsaklarından parçalar dökülüyordu ve arka sağ bacağından geriye kalan tek şey tendonlardı.

Acı çekiyor gibi görünmüyordu. Yine de Quinn'in umurunda değildi. Kılıcını çekerek ilerlemeye başladı. Bu işi şimdi bitirecekti.

Ama Gemma onun kolunu yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"O şeyi öldürmeye."

"Atımı öldüremezsin."

"Gemma, o bir iğrençlik." "Bu Kriegszorn."

İşaret etti. "Şuna baksana. Kriegszorn'un dişleri var mıydı? Çünkü şimdi dişleri var gibi görünüyor." Açıklığındaki başka bir noktayı işaret etti. "Orada yakın zamanda öldürdüğü ve tahminimce yediği bir şeyin kemikleri var."

"Bu yaban domuzu. Bu artık insan yediği anlamına gelmez." "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Atımı öldürmene izin vermeyeceğim ve bu tartışma burada bitmiştir!"

"Uh . . . Gemma?"

"Ne, Keran?"

Yarı güzel, yarı dehşet verici atın kafası ağaçların arasından merakla ilerlerken Keran'ın cevap verme şansı olmadı. Ve güçlü, korkusuz savaşçılar gibi hepsi -Ragna hariç- histerik bir çığlık atıp saklanmaya çalıştılar.

* * *

"Bu çok utanç vericiydi," diye yakındı Ragna. "İğrenç şeyi bile korkuttun."

"Ona öyle demeyi kes," dedi Gemma tozluklarındaki, göğsündeki ve yüzündeki kiri temizlerken.

"Peki onunla ne yapacaksın?" diye sordu Keran. "Tam olarak ne kadar tehlikeli olduğunu göreceğim." "O tehlikeli," diye ısrar etti Ragna.

"Az önce çılgınlığımızla onu korkuttuk. Ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

"Seni bulmak için buraya gelirken bir şeytan olduğuna dair söylentiler vardı.

İnsanları ayırım gözetmeksizin öldüren bir at. Onu buraya getirdiğim de . . . bu söylentiler durdu. Yani o tehlikeli biri."

"Bu onun yaptığının kanıtı değil." Ama Gemma bile argümanının zayıf olduğunu biliyordu.

Gemma kendini korkunç hissediyordu. Zavallı atına ne yapmıştı? Kriegszorn harika, sadık bir attı ve onu bu korkunç şeye dönüştürmüştü.

Herhangi bir karar vermeden önce, atı uyutmanın kesinlikle gerekli olduğundan emin olmalıydı.

Gemma açıklığa geri döndü ve Kriegszorn'a seslendi. Şey . . . denedi. Çıkan şey zayıf, cılız bir fısıltıydı. Tekrar denedi. Hâlâ bir şey çıkmadı. Sonunda, "Kriegszorn!" diye bağırdı.

At dönüp ona baktı.

Gemma sesini tekrar temizledi. "Kriegszorn, benim. Gemma. Buraya gel kızım. Buraya gel. Buraya gel. . . güzelim."

Son kısmı çıkarmak biraz zor oldu ama başardı.

Kriegszorn açıklığın öbür ucundan ona baktı; sonra birden Gemma'ya saldırdı.

"Uh-oh."

"Gemma!" Quinn ağaçların arasından ona doğru havladı. "Çık oradan!"

Ama Gemma kaçmayı reddetti. Kriegszorn tüm bu yolu onu bulmak için gelmişti. Onu hatırlıyor olmalıydı. Onu hâlâ seviyor olmalıydı. Gemma kendini direnmeye zorladı.

Kriegszorn yaklaştıkça yaklaştı, toynakları aralarındaki toprağı yırtıyordu. Birkaç santim uzaktayken Gemma gözlerini kapadı ve savaş sırasında Gemma ve Kriegszorn onları ezdiğinde birçok düşmanın sonunun geldiği gibi sonlanmayı bekledi. Kriegszorn'un yüksek sesle kişnediğini duydu ve

gözlerini açtığında devasa atı arka ayakları üzerinde, ön ayakları havada gördü.

Birkaç saniye sonra yere indi, etraflarındaki zemin çarpmanın etkisiyle sarsılıyor gibiydi. Kriegszorn yaklaştı ve koca başını Gemma'nın omzuna yasladı. Tıpkı Gemma yelesini okşadığında ya da boynunu okşadığında yaptığı gibi.

Sağ tarafındaki açık yaralardan zincir zırhla kaplı omzuna kan damladığını hissedebiliyordu ama Gemma'nın kulağına ve boynuna rahatça bastırılan normal, sol tarafıydı.

"Ah, Kriegszorn. Seni ne kadar özledim, benim güzel kızım."

Atın boynunu okşadı ve parmaklarını yelesinde gezdirerek ona, "Merak etme. Her şey bittiğinde, ne olursa olsun, eve geri döneceksin. Ailem seninle ilgilenecek."

"*Aklını mı kaçırdın sen?*" Quinn şimdi onun arkasında durarak talepte bulundu.

Gemma, haddini aştığında yapmayı sevdiği gibi ona defolup gitmesini söyleyemeden, Kriegszorn aniden iri gövdesiyle onu kenara itti ve ağzını açarak artık sahip olduğu çok sayıda dişi ortaya çıkardı. Ve Quinn'e doğru kükredi. Atların da pek yapmadığı bir şeydi bu.

İşte o zaman Quinn, boynuzları ve dişleriyle savaşa hazır sentor formuna geçti. Kılıcını ve baltasını çekti.

Savaş arkadaşları ağaçların arasından çıkıp ağızları açık bir şekilde Quinn'e baktılar ama Ragna sadece Gemma'ya sırtarak sordu: "Şimdi de manastıra *sentor* mu getiriyorsun? Sırada ne var Gemma Kardeş? Cehennemlerden birinden gelen lejyonlar mı?"

Keran kıkırdadı. "Kız kardeşinin köpekleriyle tanışana kadar bekle! *Bu ne kabalıktı, seni kötü kaltak?*"

* * *

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Thomassin yoldaşlarına sordu. On yıllar önce birlikte eğitim aldığı adamlar. Birlikte cehennemi yaşamışlardı ama cehennemin bir önemi yoktu çünkü her zaman birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Yine de Joshua yanlarında olmadan tüm bunları planlamak garipti. Tanrılar, Thomassin onu nasıl da özlemişti. Ama bu düzeni kurtarmak arkadaşı için yapması gereken son şeydi ve bunun başarıldığından emin olacaktı.

Bartholemew, "Ona karşı bir hamle yapacak," diye tahmin etti.

Üç adam Baş General Ragna'nın atından inişini ve dizginleri yaverine teslim edişini izledi. Onları göndermeden önce birkaç emir eriyle konuşmak için durdu.

"Joshua ondan korkmadığını söylemişti," diye hatırlattı Brín onlara.

Bartholemew başını salladı. "Joshua yalan söyledi. O kadın ... o kadın."

"Eğer Sprenger'in tarafını tutarsa ..."

"Buna izin vermeyeceğiz," diye karar verdi Thomassin. "Gidip onunla konuşacağız. Sakin, mantıklı adamlar gibi."

Başlarını sallayarak onayladılar ve hepsi Ragna'nın peşinden yola koyuldular ama Ragna aniden durdu ve onlara doğru döndü. Onlar da hemen durdular ve herhangi bir yere bakmaya başladılar. Gökyüzüne. Yere. Thomassin kırık bir çite bakmak için bir neden buldu. Bir süre onları izledi, sonra atlarının tutulduğu ahırlarda kayboldu.

"Bir iblis ordusuyla savaşmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?" Bartholemew sordu. "Ve siz üçünüz bana ulaşana kadar yapayalnızdım. Ve bu neredeyse bir saat sürmüştü?"

"Evet," diye yanıtladı Thomassin. "Hatırlıyorum."

"Yine de o kadınla uğraşmaktan daha az korkutucu."

* * *

Sprenger iki muhafızını ahıra kadar takip etti. Ragna'nın burada olduğunu biliyordu. Atlarının yanında günün kirinden arınmayı severdi, bu yüzden ordusu ahırlarda onun için bir yer hazırlamıştı. Sonra tanıdığı bir cüce mühendis, hareket halindeki bir atın yardımıyla, altında durduğu sırada üzerine su püskürtmek için borulardan su geçiren ayrıntılı bir su sistemi yaratmıştı.

Muhafızlarından biri Sprenger'in varlığını haber vermek için omzundan tuttuğunda Ragna tam olarak oradaydı. Ama daha tek kelime etmeden Ragna'nın ıslak eli uzanıp keşişin kolunu yakaladı ve kemik omzundan kırılana kadar bükte. Serbest eliyle keşişi boğazından yakaladı ve ayaklarından kaldırarak başının üzerinde tuttu.

"*Üstat General Ragna!*" Sprenger böğürdü.

Manastırdaki diğer herkesin aksine, Ragna Sprenger'in emriyle avını hemen yere bırakmadı. Bunun yerine, çığlık atan adamı iki eliyle tutmaya devam ederken bakışları sadece ona kaydı.

"Oh," dedi o sakin sesiyle, "Büyük Üstat. İçeri girdiğinizi duymadım."

"Onu hemen serbest bırakın!"

"Elbette. Sadece beni korkuttu." Keşişi serbest bıraktı ve ikinci muhafız onun yanına koştu.

Sprenger, "Onu şifacıya götürün," diye emretti. "Ama, Büyük Üstat-"

"İyi olacağım."

Koruma ekibi hızla ayrıldı ve Sprenger Ragna'ya yaklaştı. Ama çok yaklaşmadı. O daha iyi biliyordu.

"Seninle Gemma Smythe hakkında konuşmak istiyordum."

"Ahhh, evet," dedi Ragna, cildini ovuşturarak. "Büyük Gemma Smythe'ın dönüşü. Buraya tekrar geleceğini gerçekten hiç düşünmemiştim."

"Onun idam edilmesini istiyorum ama yaşlılar benimle aynı fikirde değil." "Neden olmasın? Bana iyi geliyor."

"Mükemmel. Yani zamanı geldiğinde desteğinizi bekleyebilir miyim?"

"Kesinlikle."

"Güzel." Gitmek için döndü.

"Tabii ki ... aslında idam edilmesini gerektirecek bir şey yapmadı. Bu yüzden-"

"Bu yüzden mi?"

"-İdam edilmesini asla doğru bulmam. Gidebileceğimiz başka bir yol var mı? Bilirsiniz işte... meramınızı anlatmak için?"

Sprenger arkasını döndü. "Peki... o artık bizim tarikatımızın bir parçası mı? Tüniğini giymiyor. Amichai ile seyahat ediyor. O artık bir prenses, biliyorsun."

"Hepsi mükemmel noktalar, Büyük Üstat. Ve kesinlikle haklısınız. Buraya kendini beğenmiş tavırlarıyla geliyor ve bu manastıra bağlılığını unutuyor."

"Evet ama kafasını koparmadan ya da kazığa bağlayıp yakmadan bizi büyük hayal kırıklığına uğrattığını nasıl gösterebiliriz?"

"Güzel soru. Güzel soru." Ragna sanki derisini tamamen soymaya çalışıyormuş gibi ovalayıp dururken bir süre sessiz kaldılar. Sonunda, "Bir fikrim var. Belki de rütbesinin ve tüniğinin elinden alınması gerekiyordur. Ona *senin*, Büyük Üstat Sprenger'in artık yetkili olduğunu söyle. Ona tam olarak kim olduğunu göster. Ve bunu bir saniye bile unutmasına izin verme. Kulağa nasıl geliyor?"

Sırıttı. "Neden, Baş General, bu mükemmel bir fikir. Bunu tek başınıza düşünmeniz ne kadar akıllıca."

Kadın başını salladı. "Evet, bundan hoşlanacağını biliyordum."

* * *

Ragna'nın ikinci komutanı, aygırının bacaklarını kontrol ettiği kendi atının ahırından fırladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu gülerek.

Uzun keten bir bez alıp vücuduna saran Ragna sudan uzaklaştı.

"Uzun zaman önce biri bana şöyle demişti: 'Görünüşe göre hayattaki tek amacın Ragna, insanların karanlık ve şeytani kâbusundan başka bir şey olmamak.' Atın hareketini durdurdu ve onu ahırına geri götürebilmek için su sisteminden çözdü. 'Belki de bu inancımın doğruluğunu kanıtlamamın zamanı gelmiştir.'"

"Bunu sana baban mı söyledi?"

"Hayır, o zaman annem söyledi. Bunu söylerken hıçkıra hıçkıra ağladı. Ben güldüm, o da bunu kişisel algıladı. Yine de babam bir keresinde beni gerçek kötülüğün tezahürü olmakla suçlamıştı, bunun gereksiz yere sert olduğunu düşünmüştüm."

Ragna atın dizginlerini tuttu ve "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Kesinlikle." Ragna'nın ikinci komutanı başını eğerek sordu,

"Bu gece olacağından emin misiniz, Komutan?"

"Eminim. İliklerime kadar hissediyorum." Ve onun kemikleri asla yanılmazdı. Konu bu tür bir şey olduğunda değil. "Herkesin hazır olduğundan emin olun. Benim emrimle hareket edeceğiz. Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

"Bu gece tanrımız her şeye yeniden başlıyor," dedi Ragna, atı ahırının güvenli yerine götürürken. "Ve yapabileceğimiz tek şey onun gelişini kardeşlerimizin kanıyla duyurmak."

BÖLÜM 11

Gemma başlangıçta Ragna'nın yaşlılara Kriegszorn'dan bahsedeceğinden endişelenmişti. Orada ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ölülerini diriltmek için yaptığı büyüde farklı bir şey yapmamıştı. Geçmişte işe yaramış olması gereken kısa süreli bir ölü çağırma büyüsüydü bu: Yeni öldürülmüş bir atı Gemma'nın emirlerini yerine getirmesi için diriltiyor, yirmi dakika sonra da onu ölüme terk ediyordu. Bundan bir saat kadar sonra, at çürümüş kemiklerden ve parçalanmış etten başka bir şey olmayacaktı. Büyü her zaman bu şekilde ilerlemişti ve bugüne kadar da böyle devam etti.

Kriegszorn hariç.

Olağandışı olan tek kısrağ oydu ama Gemma onun da farklı bir şey yapmadığından emindi.

Bunun dışında... Kriegszorn'un bir düşman olmaması dışında. Gemma'nın savaş atıydı. Ona savaş arkadaşlarından biri kadar bağlıydı.

Normalde Gemma Kriegszorn'u yetiştirmek gibi bir şeyi asla yapmazdı ama çok az seçeneği vardı. Çaresiz bir durumdaydılar. Bu yüzden kendi kurallarını çiğnemiş ve gözlerinden yaşlar dökülürken ve yardımcıları onu korurken savaş kısrağına büyü yapmıştı.

Farkı yaratan şey bu olabilir miydi? Kırık bir kalp ve dökülen gözyaşları mı?

Bunun bir önemi yoktu. Sprenger öğrenirse, kısrağın varlığını kesinlikle kendi lehine kullanacak ve Gemma'yı büyücülük ve kutsal olmayan büyü yapmakla suçlayacaktı. Ve sadece çürüyen ama sürekli gençleşen Kriegszorn'un görüntüsü bile tarafsız keşifleri Gemma'nın aleyhine çevirebilirdi.

Ama sonra Gemma bunca zamandır Ragna'nın Joshua dışında kimseye at hakkında tek kelime etmediğini hatırladı. Gemma'nın savaş arkadaşlarına bile. Sonunda Ragna'nın Kriegszorn'un varlığını ortaya çıkarmasından endişe etmeyi bıraktı ve onun yerine sentorları ortaya çıkarmasından endişelenmeye başladı. Ama bu endişe sadece birkaç dakika sürmüştü. Ragna da onları pek önemsemiyor gibiydi. Sadece Kriegszorn'u tuttuğu alanı mühürlemişti.

Kriegszorn ve manastıra geri döndü. Geri koşmadı. Amichais'lerden herhangi birine farklı gözle bile bakmadı. Herhangi bir endişesi varsa bile bunu belli etmedi.

Ve asıl endişelerini bir kenara bıraktıktan sonra bile Gemma bir şeylerin ters gittiği hissine engel olamadı.

Bu da akşam geç saatlerde penceresinin çalınmasını neredeyse bir rahatlama haline getirdi.

Gemma pencereyi açtı ve Quinn'i dışarıda bir ipe asılı halde buldu. "Ne yaptığını sormayacağım bile."

"Bir şey görmelisin."

Quinn'in tekrar yukarı tırmanmasını bekledi ve ardından onu grubun geri kalanının beklediği manastırın çatısındaki mazgallara kadar takip etti.

"Burada kimse yok mu? Kimse gözcülük yapmıyor mu?" diye sordu. "Bekle, gözcüleri öldürmedin, değil mi?"

Keran kaşlarını çatı. "Neden bana bakıyorsun?"

"Sana neden baktığımı biliyorsun."

"Ben geldiğimde burada kimse yoktu," dedi Quinn. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Bu küçük hapisane hücrelerini boğucu buluyorum."

"Onlar hapisane hücresi değil." "Etrafına bak."

"Neye bakayım?" Gemma sordu. "Her şeye."

Baktı da. Siperlerin bir ucuna doğru yürürken Quinn'in dikkatini çeken ve muhtemelen uyumakta zorlanmasına neden olan şeyi gördü.

Manastır duvarlarının içinde ve dışında devam eden hareketliliğe baktı. Keşişler her yerde yüzyıllardır ayakta duran yapıları güçlendiriyordu.

Siperleri geçerken, kütüphaneci keşişlerin -manastırın kitaplarını ve eserlerini hayatları pahasına koruyan özel bir savaşçı keşiş türü- düz beyaz bir beze sarılmış çeşitli eşyaları kaldırmalarını izledi. Bunların Yiğitlik Odası'ndan gelen silahlar olup olmadığını merak etti.

"Cyrus geliyor," diye fark etti şimdi.

"Ne?"

"Cyrus geliyor. Bu yüzden eserleri çıkarıyorlar. Bütün bu hazırlık bunun için."

"Emin misin?"

"Başka ne olabilir ki?"

"O zaman neden gitmiyorlar?"

Gemma başını salladı. "Bilmiyorum."

"Sprenger'in Beatrix'in yardımını çoktan kabul ettiğini söylememiş miydin?"

"Evet, yani eğer gidiyorlarsa, onun şatosuna gidiyor olmaları gerekirdi.

Neden gitmediklerini bilmiyorum."

"Peki, tahmin yürütmek yerine neden aşağı inip onlara katılmıyoruz?" Laila her zamanki gibi yardımsever bir tavırla sordu.

Gemma hemen "Hayır," diye cevap

verdi. "Neden olmasın?"

Gemma cevap verme zahmetine girmedii. Sadece eliyle işaret etti ve hepsi birden Gemma'nın birkaç dakika önce göz ucuyla gördüğü şeyi görmek için döndüler. Birkaç keşiş onu büyük üstadın yanına götürmek için çatı kapısında bekliyordu ...

* * *

"Buradaki plan nedir?" Sessiz keşişlerin peşinden merdivenlerden inip zar zor aydınlatılmış geçitlerden geçerek büyük üstat ve yaşlıların onları beklediği yere doğru ilerlerken Quinn sordu.

"Sesin neden bu kadar endişeli geliyor?"

"Çünkü bu alçak söz konusu olduğunda -benim bile kabul etmem gereken- ölçülemez bir acıyla ölümü hak ediyorsun; saygı duymaya ve sinirlenmeye başladığım mantıklı, sakın Gemma değilsin. Daha çok amcan Archie gibisin. Kolayca heyecanlanıyorsun ve biraz da histeriksin."

"Ben histerik *değilim*."

"Çok histeriksin. En azından senin için. Ve eğer bu sadece çok ağladığın anlamına gelseydi, bunu sorun etmezdim. Ama sen ağlamıyorsun. Sen ağlayan biri değilsin. Onun yerine, amcan gibi çılgınca şeyler yapan çılgın bir insansın."

"Ne gibi?"

"Kız kardeşine ateş topu fırlattığın zaman."

"O bir ateş topu *değildi*. Ateş çukurundan hafifçe yanan bir kütüktü." "Elbiselerini ateşe verdi."

"Zar zor!"

"Bu konuşmayı daha sonra yapabilir misiniz?" Laila usulca sordu. "Sanırım dini fanatikleri endişelendiriyorsunuz."

"Ne yaptığını gördün mü?" Quinn Gemma'ya sordu. "Kız kardeşim daha önce keşişlere hiç dini fanatikler dememişti. Ama şimdi diyor. Ve muhtemelen senin yüzünden."

"Bulduğum ilk ateş çukurunda," diye söz verdi Gemma, üzerinde tanrısının rünleri olan iki büyük çift kapının önüne geldiklerinde, "seni ateşe vereceğim."

"İşte bu kadar!" Laila tersledi. "Ofydd Naw'ın sekiz bacağı üzerine yemin ederim, eğer siz ikiniz bunu hemen durdurmazsanız-"

İki kapı açılarak içeride duran üç yaşlı keşişi ortaya çıkardı. Ama sadece onlar değildi. Oda beyaz tunik giymiş keşişlerle doluydu. Hepsi de önümüzdeki birkaç dakika içinde Gemma'nın başına ne geleceğini görmek için bekliyordu.

Keşişlerden biri usulca Gemma'nın yanına yaklaşırken, "Gemma Kardeş," diye selam verdi.

"Kardeş Thomassin."

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi saçmalamaya başlamışsın," diye sessizce alay etti. "O başlattı."

"Ben başlatmadım," diye cevap verdi Quinn.

"Görüşürüz çocuklar." Doğrudan Gemma'nın yüzüne baktı. "Beni dinleyin. Size söylenen her şeye 'evet' diyeceksiniz. Anladınız mı? 'Evet, evet ve daha fazla evet. Bundan sonrasını biz hallederiz. Söz veriyorum, sonunda senin için her şey yoluna girecek."

"Ama-"

"Bunun hangi kısmını anlamadın?" "Hepsini."

"Gemma, bir kez olsun talimatlara uy."

"Tamam."

"Güzel. Teşekkür ederim. Arkadaşlarına da sakın olmalarını söyle. Eğer herkes mantıklı davranırsa, bu iş tam da Joshua'nın istediği gibi sonuçlanacaktır. Şimdi gidelim."

Eski akıl hocasının son sözünün Gemma'yı sorularla doldurduğu açıktı, ancak Rahip Thomassin onu ve diğerlerini odaya yönlendirmeden önce bir şey sorma şansı olmadı. Rahipler, zeminin ortasındaki beş köşeli yıldız giden yolu sıralamışlardı. Gemma ortada durmuş, yükseltilmiş kürsüye ve ezeli düşmanına bakıyordu. Büyük Üstat Sprenger.

Quinn ve diğerleri kenara çekildi. Laila onun sağında durmuş, bakışlarıyla kalabalığın içinde herhangi bir sorun işareti olup olmadığını araştırıyordu. Çok az insana güvenirdi,

Bu yüzden tüm bu olanlar onu çok rahatsız etti. Eğer doğal formunda olsaydı, kuyruğu ve kulakları endişeyle sürekli seğirirdi.

Ama kız kardeşi herkesi incelerken, Quinn Sprenger'i inceliyordu. Elinde değildi. Bir insan erkeğinin bu kadar çok kişiye verebileceği zarar inanılmazdı. Tuniği ve zincir zırhı vücudundaki yara izlerini gizlese de Quinn yüzündeki yarayı yeterince iyi görebiliyordu. Gemma onun çenesini gerçekten mahvetmişti. Çift taraflı bir yara izi sağ kulağından başlayıp çenesi boyunca aşağıya iniyor ve sol kulağının yaklaşık on santim ötesine kadar uzanıyordu. Bu manastırda ayna olmadığı için Sprenger o yarayı her gün göremiyordu ama hissediyor olmalıydı. Yüzüne her dokunduğunda. Her yıkadığında. Her sakal bırakmaya çalıştığında ve bu yara izleri boyunca saç çıkmayacağını fark ettiğinde. Belki daha da kötüsü, konuştuğunda veya çiğnediğinde ya da aşırı soğuk olduğunda ve kemik acıdığında veya yuvasına tam oturmadağında. Bunlar her olduğunda Gemma'nın ona ne yaptığını hatırlamak zorundaydı.

Ve onun acı çekmeye devam edeceği düşüncesi Quinn'i gülümsetmekten başka bir işe yaramadı.

* * *

Gemma ne olacağını bilmiyordu ama hazırды. Sprenger ve yordakçılar tarafından manipölasyona, yalanlara ya da açık bir suikast girişimine hazırды. Daha önce hiç bu kadar hazır olmamıştı. Sadece bir savaş keşisi olarak aldığı eğitim değil, aynı zamanda bir Smythe olarak aldığı eğitim de onu bu piçin ona atacağı her şeye hazırlamıştı. Sırf aptal bir taç takabilmek için diğerini öldürmeye kalkışan bir kız kardeşi vardı. Çocuklarına, düşman istilasına uğramaları halinde birbirlerini öldürmeye hazır olmalarını söyleyip duran bir amcası. Ve iblis köpeklerle oynaşmakta ısrar eden bir başka kız kardeş.

Gemma, Sprenger'in ona fırlatmayı düşünebileceği her şeye fazlasıyla hazırды.

Bu yüzden bakışlarını indirdi ve bekledi. İyi bir keşis gibi. Sahte büyük efendinin yapmayı planladığı şeyi yapmasını.

"Gemma kardeş, geri dönmen çok güzel," diye başladı ve Gemma bakışlarını indirdiğine çok sevindi çünkü gözlerini *çok sert* bir şekilde devirdi. "Aramızda olmanı çok özledik. Ama sanırım hepimiz kabul edebiliriz ki

Mütevazı manastırımızı en son şereflendirdiğinizden beri bazı şeyler değişti. Ve tarikatla olan ilişkinizi doğrudan etkileyecek kararlar alındı." Kırpiklerinin altından, şimdi Sprenger'in arkasındaki kürsüde oturan Thomassin'e baktı.

Thomassin başıyla küçük bir selam vererek onu sakın olmaya ve "Evet, evet, evet." "Evet," diye cevap verdi.

Sprenger sanki tam da duymak istediği buymuş gibi gülümsedi, bu onu çok kızdırmıştı ama söz vermişti.

"Ve uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra bir karara vardık. Artık Kraliçe Keeley'nin sarayının bir prensesi olduğunuza göre, Dürüst Cesaret Tarikatı Kral Marius'un bayrağı altına girerken ... tarikatımızdan biri olarak devam etmeniz mümkün değil."

Gemma, Sprenger'in kendisine aslında ne söylediğini anlamasının epey zaman aldığını itiraf edebilirdi.

Bakışlarını kaldırarak önce Thomassin, Bartholemew ve Brín'e baktı. Sessizce ve mümkün olduğunca az hareketle hepsi kaşlarını çattı ve ona doğru başlarını salladı. Kabul etmesini istiyorlardı. Ama hâlâ biraz kafası karışık ve bu onu dehşete düşürmüştü. Kendisini her zaman ailesinin "zeki olanı" olarak görmüştü.

Bakışlarını Sprenger'e çevirdi ve "Ne?" diye sordu. "Neyi anlamıyorsun canım?"

Canım mı? Az önce ona canım mı dedi? "Hepsini."

"Oy," diye mırıldandı nefesinin altında. "Seninle uğraşmanın bu kısmını unutmuşum." Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Bu gecedan itibaren kendine artık Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nın bir keşişi dememeyi kabul edeceksin. Bunun yerine, sadece Kraliçe Keeley'nin sarayından Prenses Gemma olacaksın. Ya da istersen kardeşinin kraliyetine daha yakın bir yerde başka bir savaş keşişi tarikatı bulabilirsin. Eminim yaşlılardan birkaçı, bir pozisyon elde etmenize yardımcı olmak için size övgü dolu bir tavsiye yazmaktan mutluluk duyacaktır. Bu konu büyük ihtiyarlar ve Üstat General Ragna ile çoktan görüşüldü. Hepsi de bunun en iyi yol olduğuna inanıyor. Şimdi, eğer kabul ederseniz, bu toplantıyı bitirebilir ve keyifli bir ziyafet akşamına geçebiliriz-" "Ve bira?" Keran her zaman umutlu bir şekilde seslendi. Şimdi bunu fark ettiğinde

Herkes ona aval aval bakarken ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı ve "Özür dilerim. Özür dilerim. Nerede olduğumu unuttum. Özür dilerim."

"Bunu kabul ediyor musunuz? Ekselansları?"

Gemma tekrar üç yaşlıya baktı. Artık incelikli olmaya çalışmıyorlardı. Bunun yerine, "*Evet deyin!*" diye bağıyorlardı. *Şimdi!*

Yol arkadaşlarına baktı. Quinn ve Laila yüksek sesle fısıldıyordu, "Sadece evet de. Ne yapıyorsun?" diye fısıldarken, Keran "Lütfen evet de de lanet olası bir bara gidebileyim, kadın!" diye yalvarıyordu. Zavallı Cadell ve Farlan son derece sıkılmış görünüyordu. Samuel hiçbir şey söylemedi; öyle görünüyordu ki.

. . dehşete düşmüş gibiydi. Samuel'in evet mi yoksa hayır mı diyeceğinden korktuğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece ölümüne korkmuş görünüyordu. Onu suçladığından değil.

Gemma savaş arkadaşlarına baktı ve onlar da omuz silkerek seçimi ona bıraktılar. Bu kadar önemli bir karar onun kalbinden ve ruhundan gelmeliydi.

Sonunda kalabalığı bir kişi için daha taradı ve onu kürsünün uzak tarafında durmuş, sadece Gemma'yı izlerken buldu.

Gemma gözlerini Ragna'ya dikmişti ama Ragna'nın yaptığı tek şey Gemma eğitimdeyken bir soru karşısında kafası karıştığında yaptığı şeydi. Sadece o lanet kaşını kaldırdı. Sadece bir tanesini. Sol kaşını. Bu basit, tek hareket Gemma'yı varlığına kadar rahatsız ederdi. Çekirdeğine kadar!

Ve şu anda da öyle. Çünkü bu hareket ona hep aynı şeyi söylüyor gibiydi. "Bu sorunun cevabını zaten *bilmiyor* musun? Sana gerçekten cevap *vermek* zorunda mıyım? Gerçekten *bu kadar* değersiz misin?"

Bunun tek bir kaşın söyleyebileceği çok şey olduğunu biliyordu ama o tek kaşın ona tam olarak bunu söylediğini de biliyordu. Ve o anda, o saniyede Gemma cevabını almıştı.

Bakışlarını Sprenger'e çevirdi. Çenesini kaldırdı ve gururla herkesin duyabileceği bir sesle ... dedi.

"*Canın cehennemel!*" diye bağırdı Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nın büyük üstadına. "*Sikeyim seni, sikeyim seni, sikeyim seni!*"

* * *

"Bu senin hatan!" diye tısladı kız kardeşi

ona. "Bu nasıl *benim* hatam olabilir?"

"Öyle işte!"

Quinn bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama Laila'nın bir şeyler söylemesine sevinmişti. Çünkü eğer söylemeseydi, gülmeye başlayacaktı. Özellikle de odanın karşısındaki baş generalle göz göze geldiğinde.

Onu şimdiye kadar hiç şok olmuş görmemişti ve şok olmuş yüzü çok komikti. Ürkmüş bir kuşa benziyordu. Vücudu doğruldu, başı yukarı kalktı, gözleri genişledi ve neredeyse gülümsedi. Sanki Gemma'dan bir şey bekliyordu ama *bu kadarını* değil.

Tabii ki hiçbirisi Gemma'dan bunu beklemiyormuş gibi görünmüyordu. O bile Gemma'dan bunu beklemiyordu. Ama yine de ... tam Gemma'ya göreydi, değil mi?

Sprenger büyük sandalyesinde öne doğru oturdu, elleri kolları kavradı, öfkesi zorlukla kontrol altına alındı.

"Bana ne dedin sen?" Gerçekten de tekrar etmesini istiyor muydu? Çünkü . . . bu bir hata gibi görünüyordu. Quinn Gemma'yı tanıyordu. Kesinlikle hepsini tekrar söyleyecekti. Mutlulukla.

"Siktir git dedim!" *Gördün mü?* "Birkaç kez daha söylememi ister misin?"

Tanrıların en kötüsü tarafından, bu iş çirkinleşecekti. Ve dürüst olmak gerekirse, Quinn bekleyemezdi.

"Sana bir şans verecektim-" diye başladı Sprenger.

"Ne için bana bir şans verecektin? Ben yanlış bir şey yapmadım. O büyük bir ustaydı

-Bu arada beni dışarı gönderen *gerçek* bir büyük usta. Her zaman eğitildiğim gibi emirlere uyuyordum. Yani beni cezalandıracak bir şey yok. Beatrix'in gerçekten bir müttefik olduğunu düşünüyorsanız, aptalsınız. Senden alabileceği her şeyi alacak ve sonra da seni yok edecek."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çok doğru. O sadece benim *kız kardeşim*," dedi Gemma büyük bir alaycılıkla, sonra Sprenger'in ne kadar aptal olduğunu göstermek için başını yana eğdi ve gözlerini kocaman açtı. Hiç de hoşuna gitmeyen bir hareketi bu.

"Bu tartışma bitmiştir," diye açıkladı Sprenger. "Ben kararımı verdim."

"Beni sebepsiz yere görevden alamazsınız." "İstedğim her şeyi yapabilirim."

"Gerçekten mi? Bu bir yerlerde yazılı mı? Kardeşlerim?" diye seslendi parşömenler, parşömenler ve eski kitaplarla dolu bir masanın etrafında kümelenmiş iyi silahlanmış bir grup keşiş. "Büyük üstadın istediği her şeyi yapabileceği bir yerlerde yazılı mı?"

"İşte bu!" Sprenger sandalyesinden fırladı ve Gemma'nın önünde durana kadar merdivenlerden aşağı yürüdü, onun üzerinde yükseldi. "Dışarıdasın!"

"Gerekçe göstermeden beni dışarı atamazsınız. İnan bana, kalbimi ve ruhumu Morthwyl'e adadığımda ilk kontrol ettiğim şeylerden biri buydu."

"Ama ben tam da bunu yaptım! Seni dışarı attım! Büyük bir itaatsizlikten."

"Burası Sessiz Dua ve Kurban Tarikatı değil, Büyük Üstat. Beni kırımın üstüne atmak için bundan daha fazlasına ihtiyacınız var."

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Bir şey mi istiyorsun, seni kibirli pislik-"

Thomassin başını ellerinin arasına gömdü ve "Ah, Gemma" diye inledi. "-o zaman . . . Hodri Meydan."

Odada şok olmuş soluk sesleri duyuldu ve daha fazla yaşlı başlarını ellerinin arasına aldı ya da gözlerini devirdi ya da sadece gözlerini kapatıp başlarını salladı.

Sprenger aval aval Gemma'ya baktı. "Ne dedin sen?" "Meydan okudum."

"Bana meydan okuyamazsın. Yeterince yüksek rütbeli değilsin." "Yani? Beni öylece dışarı atamazsın. Ve işte buradayız!" Büyük usta cevap vermeden ona bakakaldı.

İşte o zaman Gemma sordu, "Sorun nedir? O çeneyi koparmamdan mı korkuyorsun?"

Ters yumruk hepsini şaşırttı. Gemma'nın ağzından ve burnundan akan kan Quinn ve Laila'ya sıçradı ama yine de Keran'ı Sprenger'a elini süremeden yakalamayı başardılar.

Gemma dudaklarından ve çenesinden akan kanı görmezden gelerek yavaşça büyük ustaya baktı ve "Hodri meydan" diye tükürdü.

"Düşük doğumlu, düşük rütbeli birinden meydan okumayı kabul *etmeyeceğim!*" "Hey!" Gemma ona hatırlatmakta gecikmedi. "Ben artık bir prensesim, sürtük!" "Gemma kardeş!" Thomassin yine havladı.

"Başka bir seçenek daha var," dedi Baş General Ragna, yavaş ve metodik bir şekilde odanın karşısına geçerken, daha fazla gereksiz vuruşu önlemek için Gemma ve Sprenger'in arasına girdi. "Eğer başka birinin şampiyonu ise Gemma kardeşin rütbesinin bir önemi yok."

Sprenger'in yüzünde şimdi parlayan öfke beyaz, sıcak ve tehlikeliydi ve Quinn'in tahminine göre Gemma'ya karşı hissettiklerinden çok daha derindi. O kadar öfkeliydi ki Ragna'nın üst kolunu kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Dişlerinin arasından hırladı: "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bunu konuşmuştuk."

Ragna'nın askerlerinden birkaçı onunla birlikte odadaydı ve mızraklarının uçları yere çarptı. Bu basit bir hareketti ama keşişlerin çoğu geri çekildi. Sprenger bunu fark etmemiş gibiydi; bakışları Ragna'nın yüzüne kilitlenmişti. Ragna ise Sprenger'in parmaklarının kolunu kavradığı yere bakmakla meşguldü.

"Ellerinizi nereye koyduğunuzu düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim," dedi Ragna. Büyük Üstat."

Bu basit bir ifadeydi, o zahmetsiz, sakın üslubuyla sessizce söylenmişti. Ama tehdit de buradan geliyordu. Sprenger'e onu diğerlerinin sadece hayal edebileceği şekillerde yok edeceğini söyleyen o sakın yoldan. Sprenger akıllıca davranarak onu serbest bıraktı ve arkasını döndü. Riskli bir hareketti ama Quinn, Ragna'nın böyle bir adama arkadan saldıramayacak kadar gururlu olduğunu sezmişti.

Ona selam bile vermeden devam etti. "Yaşlı Thomassin, Kardeş Gemma sizin için değerli bir şampiyon mu?"

Thomassin iki yanındaki iki yaşlıya baktı. Önce birine, sonra diğerine. İkisi de başını salladı ve o da bakışlarını Ragna'ya çevirdi. Ama bir şey söylemeden önce iç çekti. Yüksek sesle ve uzun uzun. Öfke ya da tiksintiyle değil. Sadece hayal kırıklığına uğramış bir kabullenişle. Bu üç keşiş her ne planladıysa, Gemma bunu ancak Gemma'nın yapabileceği şekilde berbat etmişti. Smythe ailesiyle ilgili bir şeydi bu. İşleri berbat etme eğilimindeydiler. İster kendi kardeşleri için olsun, ister krallar için. Bunu asla istemezlerdi ama her şeyi berbat ederlerdi.

"Evet," dedi sonunda. "O değerli bir şampiyon."

"O zaman bir meydan okumamız var, Büyük Usta. Geri çeviremeyeceğiniz bir meydan okuma. Büyük Üstat Joshua'ya meydan okuduğunuzda çok akıllıca belirttiğiniz gibi."

"Peki." Sprenger onlarla yüzleşti. "Üç gün sonra-"

"Şimdi," dedi Gemma.

Ragna omuz silkti. "Meydan okuyanların *en zayıfı* olarak, Büyük Üstat, zamanı Gemma Kardeş seçer. O şimdi diyor. Yani şimdi. Silahlar?"

"Kılıçlar," diye açıkladı Gemma.

"Kılıçlar o zaman."

"Benim söz hakkım var mı?" Sprenger sordu.

"Pek sayılmaz."

Keşişlerden biri öne çıkarak, "Durun!" diye seslendi.

"Evet, Kardeş James?" Ragna sordu.

"Büyük Usta'nın şampiyonu olmayı teklif ediyorum," dedi James Kardeş gururla.

Gemma kollarını iki yana açıp, "Gidelim!" demeden önce parmaklarını çıtlattı.

"Hayır," diye araya girdi Ragna hemen. "Büyük usta için şampiyon olmayacak."

"Neden olmayacak?" Kardeş James bilmek istiyordu.

"Çünkü Büyük Üstat Sprenger, Büyük Üstat Joshua için bir şampiyona izin vermedi. Yani bu adil görünüyor, değil mi? Güzel!" diye sözlerini bitirdi Birader James tartışmaya kalkıştığında.

"Şimdi," dedi Ragna iki tarafa da bakarak, "beş dakika sonra başlıyoruz."

Ragna kısa bir süre Gemma'nın yanında durdu ve ona, "Bir kez olsun sana öğrettiklerimi hatırlamaya çalış," dedi.

Ancak Sprenger Thomassin'e baktı ve tehdit etti: "Onu öldürdüğümde . . . Seni öldüreceğim."

"Ah, sevgili kardeşim," diye cevap verdi Thomassin sırtarak, "birlikte o kadar çok deneyim yaşadık ki... bir tane daha nedir?"

* * *

Gemma kürk pelerinini ve annesinin onun için diktiği zincir zırh gömleğini çıkardı, geriye sadece altına giydiği kalın beyaz gömlek kaldı. Kollarını ve omuzlarını oynattı, başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Shona kılıç kemerindeki silahları gözden geçirdi. "Uzun kılıç ya da-"

"Henüz emin

değilim." "Hızlı

düşünsen iyi olur."

"Benimle başlama Shona."

"Thomassin ve diğerlerinin farklı planları vardı," diye gereksiz yere belirtti Katla.

"Evet, bunu anladım." "O

zaman neden-"

"Öylece gitmek mi? Ben bir savaş keşişiyim. Biz asla öylece gitmek için eğitilmedik.

Joshua'nın külleri her neredeyse onun içinde dönüp duruyor olmalı."

Shona yaklaştı. "Sprenger'in iyi bir savaşçı olmadığını düşünme hatasına düşme kardeşim. O her zaman iyi bir dövüşçü olmuştur. Ve her zaman

Yıllar geçtikçe daha da iyi oldu."

"İkiniz de bunu gerçekten bir moral konuşması olarak mı görüyorsunuz?"

"Eğer bir moral konuşması istiyorsanız, Kir'i önerirdik. Ama o ağlamakla çok meşgul." Kadınlar ona baktığında Kir, "Seni daha yeni geri aldık," diye hıçkırdı. "Hepinizin bana olan inancı çok büyük."

"Hangi kılıç?" Shona tekrar sordu. "Hâlâ düşünüyorum."

"Hâlâ mı?"

Katla elini Gemma'nın omzuna koydu. "Sadece ... sakın işi batırma."

"Ahhh, kardeşliği ne kadar da özlemişim."

* * *

Endişe vericiydi. Önce Farlan'ın Samuel'e fısıldadığını gördü: "Ahırlara git ve atları hazırla. Harekete hazır olun. Anladın mı?"

Ve çocuk atları ve ihtiyaç duyacakları malzemeleri almaya gitti. Kimse onu durdurmamış. Keşişlerin hiçbiri Samuel'e zerre kadar dikkat etmemişti. Elbette Quinn, zavallı çocuk manastırın cüppesini giyen gerçek bir silahtar olduğunda da ona pek ilgi göstermediklerini düşünüyordu.

Yine de endişe verici olan bu değildi. Ondan sonra gördükleriydi. Ragna, Samuel'in kalabalığın arasında ilerlediğini fark etti ve belli belirsiz bir baş hareketiyle kendi savaşçılarından birini onu takip etmesi için gönderdi. Neden? Ragna neden oldukça fanatik askerlerinden birini bir çocuğu takip etmesi için gönderiyordu? Gerçekten neler oluyordu? Ve Sprenger "bunu konuştuklarını" söylerken ne demek istemişti? Ne hakkında konuşmuşlardı? Gemma mı? Thomassin? Bu meydan okuma mı? Burada tam olarak ne oluyordu?

Ancak Quinn bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğine karar veremeden kız kardeşi kolunu tuttu. Ve Laila'nın onu tutuşundaki aciliyet, diğer tüm düşünceleri geçici olarak aklından uzaklaştırdı.

"Gemma'yı kızdırman gerekiyor," diye fısıldadı ona.

"Az önce bana onu sinirlendirmeyi bırakmamı söyledin."

"O daha önceydi," diye ısrar etti Laila. "Buradan savaşmadan çıkabileceğimizi düşündüğüm zamandı. Şimdi bunun olmayacağı çok açık. O yüzden şimdi senin onu kızdırman gerekiyor."

"Ciddi misin sen?" "Ne düşünüyorsun?"

"Biliyorsun, bu öyle bir anda uydurabileceğim bir şey değil."

"Şu anda şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Onu sadece sinirlendirmek için sinirlendirmiyorum. Bilinmeyen bir nedenden dolayı benden rahatsız oluyor. Bu yüzden şu anda onu bu kadar sinirlendirecek ve dikkatini burada, bu çok-ohhhh'da olmak üzere olan şey kadar ciddi bir şeyden uzaklaştıracak ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok! Biliyor musunuz? Bende bir şey var."

Quinn kız kardeşinin elinden kurtuldu ve Gemma'nın yanına doğru ilerledi. Gemma elinde iki kılıçla tek başına duruyordu. Uzun bir kılıç ve geniş bir kılıç. Kollarını ve omuzlarını gererek ikisini de savurdu.

"Bu ölümüne mi?" diye sordu.

Gemma hareket etmeyi bıraktı ve yüzünü ona döndü.

"Ne?" "Bu ölümüne bir dövüş mü?"

"Neden soruyorsun?"

"Sebebi yok. Sadece merak ediyorum."

"Götlük yapmayı bırak da söyle."

"Önemli değil. Git dövüş."

"Tamam. Senin küçük oyunlarını oynayarak zamanımı boşa harcamayacağım Amichai."

Ona dönüp, "Bunun atımla bir ilgisi var mı?" diye sormadan önce her bir kılıcıyla birkaç deneme darbesi savurdu.

"Hançer mi? Hançer iyi olacak."

"Hançer değil. Ve Hançer'i kastetmediğimi biliyorsun." "O iğrenç şeye atın mı diyorsun?"

"Ona iğrenç mi diyorsun?"

"O bir iğrençlik ve bu yüzden eğer başaramazsan onu yere bırakacağım."

Sırtını dikleştirdi. "Böyle bir şey yapmayacaksın." "O şeyi yeryüzünde yarı ölü bir şekilde dolaşması için bırakmayacağım."

"Elbette götürmeyeceksin. Onu Keeley'e geri götüreceksin."

"O şeyi Keeley'e geri götürmeyeceğim! Ailenin yanında da bulundurmayacağım!"

"Gemma Kardeş," diye seslendi bir keşiş, "lütfen bize katılın."

"Bir dakika!" diye bağırdı.

"Neden histerikleştiğini anlamıyorum."

"Ben *histerik* değilim." Ama bunu dişlerinin arasından tükürdü.

Yol arkadaşlarına doğru ilerleyen ve iki kılıcıyla da Laila'ya işaret eden Gemma, "Ve sen, Laila . . . ? Sen

Kriegszorn'u korumak mı?"

"Ah!" Laila, açıkça hissetmediği bir gülümsemeyi zorlayarak cevap verdi.

"Bu doğru.

Onun bir adı var."

"Hiçbiriniz Kriegszorn'u korumayacak mısınız?" diye sordu tüm gruba.

"Keran?"

"O lanet şeyin dişleri var. Ve çürüyor. Dişleriyle çürüyor." "Söylemem gereken tek şey ... hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız. Hem de çok. Disa. Sivri."

Gemma uzaklaşmak için döndü ama Quinn "Biraz ikiyüzlü davranmıyor musun?" diye sormak zorunda kaldı.

Gemma o kadar hızlı döndü ki tüm grup bir adım geri çekildi.

"Affedersiniz?"

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Sprenger talep etti.

"Kapa çeneni!" Quinn'e bir adım daha yaklaştı. "Ne dedin sen?" "Dedim ki, biraz ikiyüzlü davranmıyor musun?"

"Ne konuda?"

"İblis atın hakkında."

"O . . ." Bir an için gözlerini kapattı. "O bir iblis değil."

"İyi o zaman. İğrenç o zaman. Keeley'ye kurtları konusunda o kadar zorluk çıkardın, onlar hakkında durmadan konuştun ama şimdi, o şey *açıkça* kutsal olmadığına ... birdenbire açıkça doğru olanı yapmaya ahlaki bir itirazın var, yani onu en küçük parçalara ayırmak, tuzlamak ve geldiği yere geri göndermek için gerekli olan sürgün büyüünü yapmak."

Gemma o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Quinn onun çekip gideceğini düşündü. Belki de onunla bir daha *hiç* konuşmayacaktı. Ama çok uzun birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra, sonunda son derece sakın bir sesle, "Oraya gidip Sprenger'ı öldüreceğim. Ve onunla işim bittiğinde, buraya geri dönüp senin sentor taşaklarını keseceğim ve onları Kriegszorn'a yedireceğim."

"*Bu da mı ikiyüzlülük?*" diye patlayana kadar birkaç dakika daha acımasızca, sessizce baktılar.

Laila onu korumak için Quinn'in önüne geçti ama Gemma çoktan tepinerek uzaklaşmıştı.

"Bahsettiğin kızgınlık bu muydu?" diye sordu kız kardeşine.

Kız kardeşi sevgiyle onun sırtını sıvazladı. "Bir gün kabilelerimizin büyükleri senin fedakârlıklarını anlatacak kardeşim. Ve senin üzücü, erken ölümün."

BÖLÜM 12

"Arkadaşlarıyla sohbetin bitti mi?" Sprenger, Gemma'nın o anda kaldırabileceğinden daha fazla alaycılıkla sordu.

Bu yüzden öfkesini bir Smythe gibi değil de bir Dürüst Yiğitlik Tarikatı üyesi gibi ele aldı ve "Kapa çeneni!" diye bağırды.

"Gemma Kardeş!" Kardeş Thomassin diğer ihtiyarlarla birlikte durduğu yerden azarladı. Artık kürsüde değil, Ragna ve diğer generallerle birlikte grup oluşturmuşlardı. En yüksek rütbeli rahipler Meydan Okuma çiftinin etrafında yarım bir daire oluşturdular.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gemma. Ama üzgün değildi. Pek sayılmazdı. Çünkü düşünüyordu.

"İkiniz de Meydan Okuma kurallarını biliyorsunuz," diye hatırlattı Thomassin onlara. "Ve ... ve ... Gemma kardeş, bir kılıç seçecek misin?"

"Pardon?"

"Bir kılıç. İki değil."

Elindeki iki kılıca baktı. Uzun bir kılıç ve geniş bir kılıç. Etrafında döndü ve yol arkadaşlarına baktı. Aslında Quinn'e bakıyordu. O da bunu biliyordu. Keran'ı kucağına aldı ve yüzünü kapatacak şekilde kaldırdı.

Kuzeni sentora, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Gemma kardeş?" Thomassin itti.

"Evet. Üzgünüm."

Dudağını ısırarak iki kılıca baktı ve karar verdi. "Shona. Gladius."

Shona arkasına uzandı, sırtına bağlı kınından kısa kılıcı çıkardı ve Gemma'ya fırlattı. Gemma kılıcı yakaladı ve diğer iki kılıcı geri fırlattı. Shona geniş kılıcı yakaladı. Laila uzun kılıcı yakaladı. Ve diğer herkes eğildi. Hiç hoş değildi.

"Tamam. Seçimimi yaptım," dedi Gemma.

"Mükemmel."

"Sadece iki saatini aldı," diye mırıldandı Sprenger.

Gemma silahı elinde tuttu ve doğru olduğunu hissetti. Ama yine de kendini sinirli hissediyordu. Sinirlenmişti. Omzunun üzerinden Quinn'e baktı. Quinn hemen fark etti.

"Beni dinliyor musun Gemma kardeş?" Thomassin sordu. "Evet.

Elbette. Meydan okuma. Kurallar. Bla bla bla."

Thomassin Kardeş'i dinlemediğinden değildi. Quinn'e bakıyor ve son on dakika içinde ona söylediği her şeyi düşünüyordu. Onu saniyeler içinde tamamen öfkeli edebilecek şekilde sinirlendirmeyi başarmıştı. Eğer ikisi kavga edecek olsalardı, bu akıllıca olurdu.

"İğrenç Amichai sevgiliniz dikkatinizi mi dağıtıyor Prenses?" Sprenger yüksek sesle alay etti, dalkavuk grubu da onunla birlikte gülüyordu.

Gemma tekrar Sprenger'e odaklandı ve bir an için onu yakından inceledi. Ondan birkaç santim daha uzundu. Keeley'den de uzun. Yine de Quinn'den ya da kardeşinden uzun değildi. Ayrıca Quinn ve diğer sentorlar kadar geniş ya da hızlı değildi ama piç savaşta hızlıydı. Onu dövüşürken görmüştü. Şimdi hatırladı. Çok acımasızdı. Özellikle de başlangıçta. Boyuna göre iyi de hareket ediyordu. Ve bir kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu, bıçağı tekrar tekrar keserken ivme ve güç kazanıyordu.

Belki de diğer herkes haklıydı ve o yanılıyordu. Belki de Sprenger dövüş sırasında Joshua'yı kandırmamıştı. Belki de Joshua basitçe kaybetmişti.

Elbette bunların hiçbiri Gemma'nın Sprenger'i yok etme arzusunu değiştirmede; sadece onu öldürme yaklaşımını değiştirdi.

Tekrar döndü ve doğrudan Quinn'e baktı. Eğer Quinn onu bu kadar çabuk kızdırabiliyorsa, belki o da Sprenger'i bu kadar çabuk kızdırabilirdi. Sadece onu harekete geçirecek doğru şeyi bulması gerekiyordu.

* * *

"O kadın taşaklarımı koparacak."

"Sana bakma şekline bakılırsa, kardeşim... bu mümkün."

"Biraz daha endişeli görünebilirsin, Laila. Kardeşini iğdiş etmeyi planlıyor."

"Sana onu kızdırmanı söylemişim. Onu öfkeli bir deliliğe sürüklemeni değil. Rakibine dikkat bile etmiyor! O kesecek

kafasını koparmak. Keeley'nin yanına sadece kız kardeşinin kafasıyla nasıl döneceğiz?"

Laila haklıydı. Gemma ona ters ters bakmakla o kadar meşguldü ki, aslında savaşıması gereken adamı tamamen görmezden geliyordu. Quinn Sprenger'i izledikçe Gemma'nın büyük ustanın beceri seviyesini hafife aldığına daha çok ikna oluyordu.

Quinn ayrıca bu şekilde hissetmeye başlayanların sadece kendisi ve kız kardeşi olmadığını da görebiliyordu. Thomassin Gemma'yı büyük bir endişeyle izliyordu. "Gemma kardeş," diye sordu, "bundan emin misin?"

"O emin! Değil mi Prenses?" Sprenger sordu. "Yine de hayal kırıklığına uğramış olmalısınız, değil mi? En güzel hayalleriniz bu gece gerçekleşmeyecek."

Gemma gözlerini kırıştırdı ve omzunun üzerinden Sprenger'e baktı. "En büyük hayallerim mi?"

"Bu manastırın büyük ustadı olmak. Her şeyi devralmak ve sonunda kardeşliğin başına geçmek. Senin istediğin de bu, değil mi? Her zaman istediğin şey," diye yüzüstüce alay etti. Onun bir şeye kızgın olduğunu biliyordu. Onuruna hakaret ederek onu dikkatsiz bir öfkeye sürüklemeye çalışıyordu. Ve Quinn onu zaten kızdırdığı için muhtemelen işe yarayacaktı.

Hay sikeyim. Caid eve döndüğünde Quinn'i Gemma'nın kellesiyle öldürecekti.

Gemma Sprenger'le yüzleşti ve gladyüsü kabzasından kavrayıp dikkatlice ayarladı.

Şimdi büyük ustaya Quinn'e baktığı gibi bakıyordu. O korkunç, boş, "taşaklarını kesmek üzereyim" bakışı.

Sonunda, birkaç uzun saniyenin ardından sakince, "Hiçbir zaman büyük usta olmak istemedim," dedi. Kısa bir süre durdu ve elindeki kılıca baktı, kabzanın etrafındaki parmaklarını bir, iki kez sıkıp bıraktı. Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Çok sevdiğim kardeşliği aşağılık bir tecavüzcünün yönetmesine izin veremezdim."

Sanki zamanın kendisi donmuştu.

Herkes hareket etmeyi bıraktı. Konuşmayı bıraktı. Nefes almayı bıraktı.

Quinn o anda Gemma'nın bu manastırda daha önce hiç kimsenin yüksek sesle söylemediği bir şeyi söylediğini fark etti. Ve bunu yaparak çok çirkin bir şeyi serbest bırakmıştı. Diğer keşişler arasında değil ama Sprenger'in kendi içinde.

Şakacı ifadesi soldu, gözleri büyüdü ve öfkeden simsiyah kesildi ve Gemma'ya kilitlenene kadar yuvalarında yavaşça döndü. Elini hâlâ kılıcının kabzasına götürmekle meşgul olduğu için fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Ne ... bana ne dedin?" diye sormayı zar zor başardı; sesi alçak, nefes nefese bir hırıltıydı.

"Ne dedim ben?" diye sordu kadın; hâlâ çok sakindi. "Sana aşağılık bir tecavüzcü dedim. Çünkü sen busun. Şimdiye kadar hep böyleydin. Bundan sonra da öyle olacaksın." Bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Ve öldükten sonra da öyle kalacaksın. Bu senin anlayışın için yeterince açık mı? Yoksa daha fazlası mı gerekli?"

Sprenger'in öfkesi o kadar güçlüydü ki tüm vücudu titremeye başladı. Quinn adamın henüz gözlerini kırpmadığından emindi. Gözleri söylenmemiş kötülük ve öfkenin geniş siyah çukurlarıydı.

Patlama geldiğinde, çok güçlüydü. Öfke dolu kükremesi taş odanın duvarlarında yankılandı. Sprenger kılıcını tek eliyle Gemma'nın boynuna doğru indirdi. Gemma silahını kaldırdı ve Quinn kılıçların çarpışmasını bekledi.

Ama sonra Gemma yana doğru döndü. Dans hareketi gibi bir dönüş. Büyük ustanın açıkta kalan sağına doğru. Kılıcı havada durdu. Hepsi izlerken, sonunda gözlerini kırıştırdı, sersemlemişti, öfkesi boşalmış gibiydi.

Quinn Gemma'ya odaklandı ve o zaman onun kılıcını Sprenger'in sağ tarafına, belinin hemen üstüne gömdüğünü fark etti. Diğer kolu Sprenger'in göğsüne dolandı ve onu sıkıca tuttu; sonra silahı çıkardı ve tekrar içeri soktu. Biraz yukarı çekti, bu arada eti yırttı, dışarı çekti ve birkaç kez daha soktu.

Sprenger dizlerinin üzerine çöktü. Nefes almaya çalışıyordu. Bıçağı hâlâ elindeydi ama artık onu kaldıramıyordu.

Gemma kollarını çekti ve geri çekildi - gladyüs şimdi kabzasına kadar Sprenger'in böğrüne gömülmüştü - ve elini uzattı. Katla ona bir hançer fırlattı ve Gemma onu kolayca yakaladı. Sonra Sprenger'in arkasına geçti ve onu gri saçlarından yakaladı. Başını geriye çekti ve bıçağı boğazına dayadı. Kendisine öğretildiği gibi hızlıca kesmedi. Quinn'in daha önce birçok kez savaşta yaptığını gördüğü gibi. Bunun yerine, bıçağın ucunu adamın boynunun bir tarafındaki ana atardamara sapladı ve bıçağı bir taraftan diğerine sürükleyerek neredeyse kafasını koparacaktı.

Adamdan, onu geri getirebilecek tek kişinin Gemma'nın kendisi olabileceğine yetecek kadar kan aktığında, ki o da sadece bir ölümsüz olarak, onu yere itti.

Bir elinde hançeri tutmaya devam eden Gemma, diğer eliyle Sprenger'in leşinden kılıcı çekti. Yavaşça bir daire çizerek kalan keşişlere baktı.

"Başka kimse var mı, Kardeşler?" diye seslendi, bu garip görünüyordu. Yarışma artık bitmemiş miydi? Sprenger'i Quinn'e adil görünen bir dövüşte yenmişti. Ama tam bu düşünceye kapılmışken, bir keşiş Gemma'nın etrafını saranlardan kurtuldu. Bir kılıç sallayarak ona doğru saldırdı ama Gemma eğildi ve kendi kılıcını savurarak onu göğsünden ve boğazından yaraladı. Adam yere düştü ve bir başkası saldırdı. Baltalı bir kadın keşiş. Gemma kılıcıyla gelen darbeyi engelledi ve keşışı boynundan bıçakladı.

"İşte bu kadar," dedi Laila, ilerleyerek. Ama Shona omzunu tuttu, tam o sırada birkaç keşiş yardım etmelerini engellemek için önlerine geçti.

"Sprenger'in müttefikleri," dedi Shona o düz, duygusuz haliyle.

"Hâlâ sadıklar," diye açıkladı Katla. "Thomassin'in yönetimi ele geçirmesine izin vermeyecekler."

Laila Ragna'yı aradı. Şimdi elinde çift başlı bir savaş baltasıyla Thomassin ve diğer yaşlıların önünde duruyordu. Yanında sadık askerlerden oluşan bir ekip vardı. İki kadın uzun uzun bakiştılar ve Ragna sonunda başını salladı. Laila Quinn'e döndü ve ona herhangi bir işaret vermek zorunda kalmadı. Annelerinden ayrıldığı günden beri birbirleriyle tek kelime etmeden konuşuyorlardı. O da Farlan ve Cadell'e işaret etti.

Silahları yanlarında değildi ama onlara ihtiyaçları da yoktu. Etraflarında silahları vardı. Sadece onları almaları gerekiyordu.

Önce Quinn harekete geçti, doğal savaşa hazır formuna geçti ve arka ayakları üzerinde yükseldi. Önündeki keşişler o kadar şaşırılmıştı ki, ön ayaklarını üzerlerine indirerek kafataslarını ezmeyi başardı. Cadell ve Farlan kendilerini değiştirip Gemma'ya doğru ilerlemeden önce cesetlerden kılıç ve savaş çekiçlerini aldılar. Laila insan formunu korudu ama Shona tarafından kendisine fırlatılan mızrağı aldı ve saldırmaya çalışan ilk keşışı mızrakladı.

İşte o zaman kıyamet koptu. Sprenger'a sadık olanlar diğer herkesle savaşırken Gemma, Sprenger'ı öldüren kişi olduğu için her şeyin merkezinde duruyordu.

Quinn onun yanına gitti. Birlikte geçirdikleri süre boyunca birden fazla kez yan yana savaşımlardı. Ancak burada alanları dardı ve herkes kısa saç kesimlerine kadar aynı şeyi giydiğinde kimin dost kimin düşman olduğunu anlamak zordu.

Bu yüzden Quinn saldırıdan ziyade savunmaya odaklandı. Birinin peşinden gitmektense keşişleri Gemma'dan uzak tuttu. Gemma'nın kendisine bahsetmediği sadık bir arkadaşını yanlışlıkla öldürmek istemiyordu.

Laila, Farlan ve Cadell, Ragna ve askerlerinin yanı sıra Thomassin ve diğer yaşlıların yanında yerlerini almışlardı. Bu iyi bir şeydi çünkü onlar da ağır darbe alıyorlardı. Sprenger gittiğine göre artık aralarında yeni bir lider var gibiydi. Birisi mesihini elinden aldığı için öfke dolu bir kadın keşiş. Müttefiklerin iki gruba tekrar tekrar saldırmasını sağlayan emirler yağdırıyordu.

Quinn, saldırıların çok kısa bir süre durduğu bir sırada Gemma'nın kulağına, "Onu indirmemiz gerek," dedi.

"Bu Millie Kardeş. Sprenger'a tapardı." Gemma bir keşişin bacağına, diğerinin de kolunu kesmek için kısa bir süre durdu ve bıçağını diğer tarafa savurdu. Saf momentumun faydası. "Kolayca aşağı inmeyecek. Ve sadıklar bizi ona yaklaştırmayacak."

"Bir şeyler yapmamız gerek. Sandığımdan daha kalabalıklar."

"Ve destekçilerimizin geri kalanı dışarıda siperleri güçlendiriyor. Onlara haber vermeliyiz."

Ön bacaklarını hedef alan bir mızrak Quinn'in tekrar insana dönüşmesine, mızrağın üzerinden geçmesine ve doğal formuna dönmesine neden oldu. Arka bacaklarını tekmeledi ve mızrak tutucuyu birkaç kardeşinin üzerine uçurdu.

Bir sonraki hamlelerinin ne olacağına karar vermeden Laila aralarına girdi ve çok yüksek pencerelere baktı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gemma ona sordu. "Şu sesi duyuyor musun?"

"Ben bir şey duymuyorum."

Ama Quinn duymuştu. Garip, iniltili bir feryattı ve şimdiye kadar duyduğu her şeyden daha çok nefret ediyordu.

* * *

İşte yine oradaydı. O kadar dikkati dağılmıştı ki, manastırda olup bitenlerden gözlerini kaçırdı. Ve manastırda kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Manastır.

Ainsley sese doğru döndü ve tahmin ettiği gibi ses açıklıktan geliyordu. Şövalyenin onu uzak durması için uyardığı yerden. Bu emre uymaya niyetliydi. Ama yine de ağacın tepesine tırmanarak daha iyi bir görüş açısı elde etmeye çalıştı. Çünkü bir şeylerin kesinlikle yanlış gittiğini biliyordu. Bütün hayvanlar kaçmıştı. Kuşlar artık ötmüyordu. Tilkiler artık avlanmıyordu. Kurtlar artık ulumuyordu. Yılanlar bile sürünerek uzaklaşmıştı.

Bu sadece yer sarsılmak üzereyken, rüzgar esmek üzereyken ya da orman yanmak üzereyken olurdu. Ya da ... ordular yürüdüğünde.

Olabildiğince yükseğe çıkan Ainsley dışarı baktı. Hâlâ hiçbir şey görmüyordu ama feryatlar o kadar yüksekti ki neredeyse kulaklarını kapatacaktı. Bir şeyin başı dertteydi. Bunu biliyordu.

Yere ulaşana kadar aşağı tırmandı. İki parmağının arasında ısıklık çaldı ve atının kendisine doğru dörtlüyle koştuğunu duydu. Eşyalarını toplarken, elini toprağa dokundurmak için kısa bir süre durdu. Hâlâ uzaktaydı ama oradaydı. Yere vuran birçok toynağın gürültüsü yaklaşıyordu. Ve bu korkunç sesi çıkaran her neyse, o ordunun yolunun üzerindeydi.

Ainsley atına bindi ve bir sonraki hamlesini kısa bir süre düşündü.

Sese doğru atını sürdü ve yaklaştıkça kaşlarını çatı. Bir keşif grubunun açıklığa çoktan ulaşmış olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Ve etrafını saran koruyucu bariyeri aşmak için büyücüler kullanmışlardı. Şimdi içeride her ne varsa ona işkence ediyorlardı. Yeterince yaklaştığında atından indi ve yayını çekti. Oklarını yerleştirdi ve açıklıkta nöbet tutması gereken ama içeride yaşanan kâbustan o kadar etkilenmişlerdi ki arkalarını dönmüş olan gözcüleri vurdu.

Ainsley sürünerek yaklaştı ve içeri baktı. Büyücüler işkence gören canavarın etrafını sarmış, yedi asker de onu sabit tutmak için boğazına ip bağlamıştı. Büyücüler büyüler yapıyordu ama onu tuzağa mı düşürmeye yoksa öldürmeye mi çalıştıklarını bilmiyordu.

Öğrenmek için beklemedi.

Yayına üç ok taktı, nişan aldı ve uçurdu. Büyücülerden ikisini ve askerlerden birini öldürdü. Hemen yeni bir pozisyona koşarken iki ok daha yerleştirdi. Tekrar ateş edebildi. İki asker daha. Askerler ona doğru geldi ve o da kaçtı. Birkaç askerle birlikte

İpler artık insansızdı, canavar kurtulmayı başardı. Koşmaya başladı ama kaçmadı. Saldırdı. Askerlere saldırdı, birini ağzına alıp ikiye böldü, sonra tükürdü ve diğerlerini ezdi.

Yaratık koşarken, alt çenesinin her iki yanında dişler çıkardı. Gülünç derecede uzun olan bu dişler, kendisine ateş topu ve yıldırım fırlatan büyücülerini kazığa oturtmak için kullanıldı. Büyüyle vurulduğunda, hasarı emiyor ve geri tükürüyor gibi görünüyordu. Arka bacakları diğer askerleri muhtemelen kilometrelerce uzağa uçurdu.

Ainsley daha fazla saldırıyı engellemek için yayını kullandı ama canavar oradaydı, Ainsley'yi sırtına almış ve kılıcıyla onu kazığa oturtmak üzere olan bir askeri sürükledi. Askeri sürükledi ve onu total bir oyuncak bebek gibi sağa sola savurmaya başladı. Adamı bir o yana bir bu yana, yukarı aşağı savurdu, ta ki parçalanmış leşi uzağa fırlatana kadar.

İşi bittiğinde dişleri yok olmuştu ama Ainsley'nin daha önce hiç görmediği yarı ölü bir şeydi hâlâ. Bakması bile dehşet vericiydi. Yine de onun için kötü hissediyordu. Ve yine de onu kurtarmıştı.

Başka bir şey olmasa bile, onu yemeye çalışmamıştı. Bu da bir şeydi, değil mi?

Gözlerini kocaman açtığında, canavarın öldürdüklerinin sadece bir keşif ekibi olduğunu hatırladı.

"Kaçmalısın," dedi ona. "Koş! Diğerlerini uyarmalıyım." Ayağa fırladı ve yola koyuldu, yol boyunca atına binmek için durdu ve manastıra doğru hızla ilerledi.

* * *

"Durdu," dedi Laila. "Neydi o?"

"Bilmiyorum. Garip bir şeydi. Bir hayvan gibiydi ama ..." Bakışlarını Quinn'e kaldırdı ve sonra kardeşler Gemma'ya baktı.

Gemma bu ifadeyi biliyordu. "Tam olarak o değildi."

"Emin misin?" Quinn eğildi. "Ya dışarı çıkarsa? O zaman ne yapacaksınız?"

"Şu anda uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız yok mu?" "Öyle mi?"

Onlar yaptı. Her ne kadar Thomassin, Bartholemew, ve Brin vardı silahlarını çekip Ragna ve küçük asker grubunun yanında durdular, Millie

şu anda geri kalan yaşlıları rehin tutuyordu. "Onları serbest bırak, Millie Kardeş!" Thomassin emretti.

"Senden emir almıyorum, sahte Büyük Üstat."

Quinn gözlerini devirdi. "Tanrılar aşkına, bu iş bütün gece sürebilir."

Odanın çift kapısı açıldı ve Ragna'nın askerlerinden daha fazlası içeri daldı. Buradaki sorunlardan nasıl haberdar olmuşlardı, Gemma emin değildi ama minnettardı.

"Kumandan! Biz ..." Ragna'nın ikinci komutanının sözleri, Gemma önündeki manzaraya bakarken kayboldu.

Ama Ragna onları takip eden zayıf kız için kendi askerlerini görmezden geldi.

Ragna Millie'yi işaret etti ve havladı, "Ainsley! O!"

Ainsley sorgusuz sualsiz, zaten yerleştirilmiş olan yayını kaldırdı ve fırlattı. Ok doğru uçtu ve Millie'nin boğazına çarparak tüm vücudunun birkaç metre geriye savrulmasına neden oldu.

"Ve şu ikisi!" Ragna ekledi.

Ainsley iki ok daha fırlattı ve hedeflerini hatasız vurdu. Kız kardeşinin varlığı ve Ragna'nın ona emirler yağdırması karşısında şok olmuştu, Gemma Quinn'e, "Ainsley buraya ne zaman geldi?" diye sordu. Quinn ellerini havaya kaldırdı. "Kadın! O buradaydı!"

13. BÖLÜM

Önce **Laila** duydu, kolunu Ainsley'nin omuzlarına doladı ve ikisini de yere düşürdü.

"*Yere yat!*" Quinn böğürdü. "*Herkes yere yatsın!*"

Tüm manastır sarsılırken Gemma yan tarafına düştü. Nedenini biliyordu. Ailesi çok sayıda trebuche inşa etmiş ve onları kullanmıştı. Ateş topları tarafından bombalanıyorlardı.

"Geldiler!" Herkes yönünü bulup ayağa fırladığında Ragna seslendi. "Cyrus'un ordusu burada! Hepiniz emirlerinizi biliyorsunuz! Kımıldayın!"

"Ne emri?" diye sordu birkaç keşiş. Elbette bu soruları soranların hepsi Sprenger'e sadıktı. Geriye sadece birkaçı kalmıştı ve Ragna'nın başını sallamasıyla şövalyeleri karnına ya da boğazına bir kılıç indirerek onları çabucak öldürdü.

Gemma ayağa fırladı. "*Ne halt ediyorsun sen?*"

Öldürülenler diğerleriyle birlikte saldırıya katılmamıştı. Thomassin'in emirlerine uymaya hazır görünüyorlardı. Ragna onları neden öldürsün ki?

Thomassin Ragna'nın omzuna dokundu. "Yapman gerekeni yap, Ragna. Emirleri biliyorsun."

"Onun emirleri mi? Nasıl zaten emirleri olabilir ki?"

"Joshua'nın ona uzun zaman önce verdiği emirler."

Manastıra daha fazla ateş topu isabet etti ve Gemma aşağıdaki şövalye arkadaşlarının bir başka saldırı için hazırlanırken birbirlerine emir verdiklerini duyabiliyordu.

"Bu kadar çabuk geleceklerini düşünmemiştim," dedi Thomassin Gemma'ya. "Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Ama tanrımız Morthwyl'in dediği olacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu gece Cyrus ve ordusuna karşı savaşacağız."

"Tabii ki savaşacağız." Gemma daha azını beklemezdi. "Ben-" "Sen değil, Gemma."

"Ne demek beni değil? Sizin yanınızda savaşacağım. Hepinizi hayatım pahasına savunacağım."

"Joshua'nın senin için başka planları vardı."

"Başka ne planın var? Cyrus'la savaşacaksak bana ihtiyaın var." "Cyrus'la savaşmayacağız. O başka bir yerde. Onun yerine, en iyi lejyonlarından birkaçıyla karşı karşıyayız. Ve bu gece Dürüst Cesaret Tarikatı'nı yok edecekler.

bu dünyanın yüzünden."

Gemma gözlerini kapadı ve sorusunu sordu ama cevabı zaten biliyordu. "Ve sen de ona izin vereceksin, değil mi?"

* * *

Quinn'in tanımadığı bir keşiş, Amichai'nin silahlarını dehşete düşmüş bir Samuel'le birlikte onun kollarına itti.

"İyi misin?" Quinn ocuğa sordu.

"Evet." Ama manastıra her yeni mermi düştüğünde Samuel bayılmaya hazır görünüyordu.

"Atlar nerede?" Quinn onun dikkatini toplamasını ve tetikte olmasını umarak sordu.

"Kaçmak için kullanacağımız bir çıkışta bizi bekliyorlar." Samuel yutkundu. "Görünüşe göre kaçacak mıyız?"

"Evet. Planın bu olduğunu düşünmeye başladım, ki bu Gemma'nın hoşuna gitmeyecek. O yüzden hazır olun. Hızlı hareket etmem gerekecek. Anladın mı?"

"Evet. Ve kesinlikle hızlı hareket etmeniz gerekecek."

Quinn silahlarını hızla eteğindeki kılıç kemerine takarken Gemma'ya doğru yürüdü.

"Bunu yapamazsınız!" diye yaşlılarla tartıştı.

"Gemma-"

"Yapamazsınız!"

Thomassin, Bartholemew ve Brín onunla konuşmak için çok uğraşıyorlardı ama Quinn Gemma'nın yüzündeki ifadeyi biliyordu.

"Biz savaş keşişleriyiz," diye karşı ıktı. "İntihar tarikatı değiliz."

"Oraya gideceğiz ve elimizden geldiğince sıkı savaşacağız. Her zaman yaptığımız gibi savaşacağız. Hepimiz öyleyiz. Ama öleceğiz. Onurumuzla."

"O zaman ben de seninle öleceğim."

"Cehennem gibi öleceksin." Thomassin sırttı. "Joshua ısrar edeceğini söylemişti ama hayır."

"Peki ne yapmamı bekliyorsun? Hayatımın geri kalanını tüm kardeşlerimin yasını tutarak mı geçireyim?"

"Yas tutmak için vaktin olmayacak," diye söz verdi Bartholemew. "Çünkü burada yok edilen şey yeniden yükselecek."

Quinn alay etti. "Ofydd Naw'ın horozu adına, hepsini ölümden diriltmeni istiyorlar."

Brín gözlerini devirdi. "Hayır, istemiyoruz."

"Brín haklı," diye açıkladı Thomassin Gemma'ya. "Geri getireceğin biz değiliz. Joshua'yla birlikte tanrımızın sofrasında ziyafet çekeceğiz." Bu düşünceye gülümserken bile bir damla gözyaşını sildi. "Ama Ragna'yı, ordusunu ve kütüphanecileri tünellerden geçirip kız kardeşinin topraklarına götüren kişi sen olacaksın. Orada düzenimiz yeni bir hayat bulacak."

Gemma başını salladı. "Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım. Seni bırakmayacağım. Yapmayacağım-"

Thomassin, Gemma'nın sözlerini duymazdan gelerek kılıcını çekti. Kılıcın ucunu aldı ve Gemma'nın omuzlarına vurmak için kullandı.

"Şimdi sana general rütbesi veriyorum. Savaş arkadaşlarınla birlikte. Onlar da seninle birlikte kız kardeşinin topraklarına gidecek ve tarikatımızın yeni neslini eğitip yönlendirecekler. Anladın mı?"

"Beni evrenin kraliçesi yapsan da, onlar benimle cehenneme gelse de umurumda değil. Seni bırakmayacağım."

Thomassin onun yanağını avuçladı. "Bizi terk ediyorsun, seni baş belası çiftçi veledi. Gidiyorsun. Ve yaşayacak, gelişecek ve hepimizi gururlandıracaksın. Şimdi onu al, Amichai. Al onu ve sakın durma."

"Hayır! Thomassin, lütfen! Hayır!"

Ama Quinn Gemma'yı çoktan belinden yakalamış, onu yerden kaldırırken doğal formuna bürünmüştü. Arka ayakları üzerinde yükselmeden önce yaşlılara başını salladı, döndü ve açık oda kapısına doğru hücum etti.

"*Bırak beni, Quinn! Bırak beni!*"

Gemma'nın sesindeki acıyı, mutlak *ıstırapı* duydu. Şu anda, tam şu saniyede, onu hiç düşünmediği bir şekilde yok etmekte olduğunu biliyordu. Ama kalbinde, ruhunda, sahip olduğu tek seçeneğin bu olduğunu biliyordu. Bu onurla ilgili değildi. Bu cesaretle ilgili değildi. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi. Sadece kendisinin değil, değerli kardeşliğinin de hayatta kalmasıydı. İnandığı her şeyden. Thomassin'in istediği de buydu ve

ona bunu yapmasını emrediyordu. Onuruyla ölebilmek için görevini görmezden gelemezdi.

Ona karşı koymaya çalıştı ama adam birkaç kat merdiven inerken onu sıkıca tuttu. Farlan onları en altta bekliyordu.

"Bu taraftan!" diye bağırdı istilacı ordunun saldırısına karşı.

Ters yöne giden keşişleri iterek geçti. Bazıları çoktan ata binmiş, uçan ateş toplarından ve düşen bina parçalarından kaçarken karşı saldırıya hazırlanıyordu.

Gemma neredeyse iki kez elinden kurtuluyordu ama Quinn yine de bırakmadı. Bu ona kolundaki birkaç et parçasına ve en az bir kaburga kemiğinin kırılmasına mal oldu ama iyileşemeyecek bir şey değildi.

Ama diğerlerini gördüğü için minnettar olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Gemma'nın aklını başına getirebilecek biri varsa o da kız kardeşiydi. Kadını neredeyse Laila'nın önüne fırlattı ve o da kaçmasını engellemek için hemen Gemma'nın kolunu yakaladı.

"Bırak beni, Laila! Geri dönüyorum!" "Sadece dinle-"

Laila cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı çünkü Gemma Ragna tarafından elinden alındı. Baş general Gemma'nın etrafında döndü ve yüzüne bir yumruk indirdi.

Quinn ve kız kardeşi irkildi ve Gemma'nın kafası yana düştü. Quinn çenesinin kırılmış olabileceğinden endişelendi.

"Beni dinle küçük kız," dedi Ragna, bir eliyle sersemlemiş Gemma'yı tutarken diğer eliyle de onu işaret ederek. "Senin dramatik saçmalıkların için zamanım yok. Kardeşlerimiz bize buradan güvenli bir mesafe almamız için zaman kazandırmak amacıyla o orduyla buluşmaya gidiyorlar. Sen artık bir generalsın. Öyle davran. O yüzden lanet gözyaşlarını kurut. Belini kuşan. Ve *önderlik et*. Yoksa seni amından gırtlığına kadar keserim ve sonra da değerli kraliçe kız kardeşine bunu neden yaptığımı söylerim: çünkü aşk acısı çeken bir adam gibi mızızlanıyorsun. Beni anlıyor musun?"

Gemma çenesini biraz oynattı, sanki o da kırılıp kırılmadığından emin değilmiş gibi, sonunda "Evet, anlıyorum" dedi.

"Güzel. O zaman git."

Gemma çoğunlukla boş olan ahırlardan geçerek -son atlar da binicileri tarafından dışarı çıkarılmıştı- Samuel'e doğru yürüdü. Kendi atının dizginlerini tuttu ve hâlâ içeri girmekte olan şövalyelerin etrafından dolaşarak tünelden aşağı inmeye başladı. O gittiğinde Ragna, Quinn ve Laila'ya döndü.

"Ona bebek gibi davranmayı bırakın," diye uyardı.

"Sana rapor vermiyoruz," diye anında karşılık verdi Laila. "Gemma'yla nasıl başa çıktığımızla ilgili bir sorunun mu var? Bunu onunla konuşun."

İki kadın tartışmaya başladı ama tam başlarının üzerinde gelen bir merminin ıslık sesini duydular. Quinn yanlarından geçip geçmeyeceğini görmek için bir süre bekledi ama hayır. Onları geçmiyordu. Tam üzerlerine geliyordu.

Quinn iki dişiye de kaptığı gibi tünelin girişine doğru hücum etti ve ahırların yıkıldığı anda içeri daldı.

* * *

Gemma patlamayı duyduktan sonra geri döndü ve hızla atından indi. Farlan ve Cadell, Quinn ve Laila'nın üzerindeki toprağı kaldırmasına yardım etti ama Ragna'yı çıkaran Quinn oldu. Gemma kadının onlarla birlikte olduğunu fark etmediği için bu iyi bir şeydi.

"Sen iyi misin?" Gemma arkadaşının yüzündeki kiri fırçalayarak Laila'ya sordu.

"İyiyim. Ben de iyiyim. Quinn?"

"Evet," dedi çoğunlukla kir çıkaran bir öksürükle.

Ragna ise sadece gözlerini sildi, bir kez öksürdü ve neyse ki önden gitmiş olan atını bulmak için yürüdü.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Gemma kardeşlere sordu.

"Biz iyiyiz. Siz gidin."

Gemma tekrar Hançer'e bindi ve atını sürdü.

"Hızlanın!" diye ısrar etti. "Haydi gidelim!"

Kardeşliğin geri kalanının Cyrus'un lejyonlarını daha ne kadar uzakta tutabileceğinden emin değildi. Ve tüneller sadece yedi ya da sekiz atlı şövalyenin geçebileceği kadar büyüktü. Bu yüzden o, Katla, Shona ve Kir herkesi hareket halinde tutarken Ragna, Shona'ya göre büyük kısmı dört gün önce yola çıkmış olan ordusuyla buluşmak üzere atını sürdü.

Gemma için geri dönme arzusu hâlâ oradaydı ama Thomassin ve diğerlerinin istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Bu yüzden iki yıl önce ilk kez ailesinin yanına döndüğünde girdiği tünele doğru ilerledi. Bu sefer içini öldürüyormuş gibi hissetmesine rağmen devam etti.

* * *

Thomassin atının üzerine oturdu ve iki savaş arkadaşına baktı. Onlarla birlikte tekrar savaşa girdiği için mutluydu. Kan ve ölümle dolu bir fedakârlıkla tanrılarına yeniden onur kazandırdıkları için mutluydu.

Bir kez başını salladı ve Brín çelik mızrağına bağlı sancağı kaldırdı.

Thomassin derin bir nefes aldı ve ardından Doğruluk Emri'ni verdi
Valor son bir kez hücum emri verdi: "*Herkesi öldürün!*"

* * *

Quinn, Gemma'yı herkesin gittiği ana tünelden ayrılan daha küçük, ışıksız bir tünelin önünde dururken bulduğunda arkadan geliyordu. Tünelin önünde öylece duruyordu, hareket etmiyordu.

Durdu ve gözlerini ona dikti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Burası kapalı olmalıydı." "Bunun için biraz geç değil mi?"

"Sanırım. Ama Cyrus'un adamları şimdi arkamızdan gelebilir."

"Bu nereye gidiyor?"

"Manastırın dışındaki kurban sunağının altındaki ayin alanına."

"Çok kurban kesiyorsunuz, değil mi?"

"Bazı savaşlardan önce sadece boğalar," dedi küçümseyici bir el sallayarak. "Bir göz atmak ister misin?"

"Hayır." Omuz silkti. "Ama baksak iyi olur."

Duvardan bir fener aldı ve birlikte yürümeye başladılar. Hiç konuşmadılar. Quinn'in tahminine göre ikisinin de aklında çok şey vardı. O sadece bu tünellerden çıkmak istiyordu. Tünellerden nefret ederdi. Dışarıda olmayı severdi. Temiz havayı. Ayrıca, düşen bir tavan yüzünden zaten bir kez kapana kısılmıştı; şansını ikinci kez denememeyi tercih ederdi.

Tünel aniden ileriye doğru döndü ve köşeyi döndüklerinde durdular, Cyrus'un askerlerinden oluşan küçük bir birlikle yüz yüze geldiler. Birbirlerine bakışları neredeyse komikti. Belli ki ikisi de diğerinin orada olmasını beklemiyordu. Ama sonra diğer grubun lideri kılıcını çekti ve Quinn yanan meşalesini adamın yüzüne doğru itti. Adam acı içinde çığlık attı ve Gemma hâlâ taşıdığı gladyüsünü çıkarıp hemen kendisine en yakın olanları bıçaklamaya başladı.

Diğer askerler de karşılık verdi. Quinn çoğunu engellemeyi başardı ama bir bıçak Gemma'nın kolunu keserek geçmeyi başardı. Daha önce Sprenger'la yaptığı dövüşten sonra zincir zırhını giyememişti, bu yüzden sadece pamuklu gömleğini giymişti. Bıçak tişörtü kolayca keserek etine saplandı.

Gemma acıdan irkildi ama onu ve Quinn'i geriye düşüren duvardan gelen patlamaydı, kaldırdıkları kolları taş ve topraktan korunmak için gözlerini kapatıyordu.

Quinn korkunç çığlıklar, parçalanan etler ve ezilen kemikler duydu.

Gözlerini zorla açtığında o yarı ölü at şeyinin ağzında birinin kafasıyla orada durduğunu gördü.

"Gemma."

Gemma kolunu indirdi. "Kriegszorn." Quinn'e baktı. "Gördün mü? Değer."

"Gördün mü? Kafası ağzında."

Tünelin ilerisinde yaratığın dikkatini çeken bir şey vardı. Homurdandı ve her neyse ona doğru hızla ilerledi.

"Kriegszorn!" Gemma seslendi.

"Ne yapıyorsunuz siz? Bizden olmayan bir şeyi öldürmek istiyorsa, bırak bizden olmayan bir şeyi öldürsün. Şimdi gel bakalım!"

Gemma'yı da yanına aldı ve sırtına çekti.

"Sıkı tutunun!" diye emretti, ana tünele geri döndü ve sonra diğerlerine yetişti.

Gemma'nın atı Dagger'a ulaştılar ve Gemma hemen Quinn'in sırtından atlayıp atına bindi. Birlikte tünelden aşağı inmeye devam ettiler ve sonunda diğerlerine ulaştılar.

Quinn arkasına baktı ama onları takip eden kimseyi görmedi. Ama o yarı ölü şey bir şeyler duymuştu. Bir şeyin peşinden gitmişti. Tam olarak ne olduğunu bilmekten korkuyordu.

* * *

Savaş iki tarafın da beklediğinden daha uzun sürmüştü. Thomassin bu gece ölen herkesin tanrılarına onurla gidebileceğini biliyordu.

Yapabileceği her şeyi yaptığından memnun bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve göğsünü delen mızrağa baktı. Bartholemew ve

Brín dakikalar önce Joshua ile buluşmaya gitmişti. Yani diğerlerini takip ederek öteki dünyaya gitme sırası ondaydı.

Cyrus'un değerli büyücülerinin ona doğru ilerlediğini gördü. Görünüşe göre ruhunu istiyorlardı ama o ruhunu almalarına izin vermeyecekti. Hem Bartholemew hem de Brín, büyücüler onlarınkini almaya fırsat bulamadan ölmüştü ve o da aynısını yapacağından emin olacaktı. Yakınında duran bir kılıca uzandı ama bir general ayağını Thomassin'in eline vurarak yapması gerekeni yapmasını engelledi.

General ona, "Üzgünüm kafır, ama senin için kolay bir kaçış yok," dedi. "O yüzden bunu kabul et ve-"

Bir anda ortaya çıktı. Thomassin'in daha önce hiç görmediği bir şey. Yarısı normal bir at gibi görünüyordu ama diğer tarafı . . .

Diğer tarafı ölü gibi görünüyordu. Son derece ölü. Ama ne kadar ölü görünse de, hâlâ yaşıyormuş ve çok kızgınmış gibi dövüşüyordu. Önce büyücülerden birini diş gibi görünen bir şeye sapladı. Sonra başka bir büyücünün kolunu ısırıp kopardı ve onu da kazığa oturttu. Üçüncü büyücüyü de ezerek yere serdi. Onlarla işi bittiğinde, hâlâ Thomassin'in elini tutan generale döndü.

"Kirli şey!" diye bağırdı general. "Tanrım adına seni yok edeceğim!"

Generali kısa bir süre inceledikten sonra Thomassin'e baktı ve sanki kendisi için yapamayacağı bir şeyi yapmak için izin istiyormuş gibi hissettirdi.

Thomassin gülümseyerek başıyla onayladı ve ruhunu bu piçlerden kurtaran şey, ruhunu ölene kadar uğruna savaştığı savaş tanrılarına bırakan temizleyici bir ateş saldı.

* * *

Gemma nihayet tünelden çıkmayı başardığında, o ve tarikatının geri kalanı manastırdan kilometrelerce uzaktaydı. Ama yine de bulundukları yerden bile manastırın yandığını görebiliyorlardı.

Büyük bir kayaya tırmandı ve alevler ve dumanlar gece gökyüzüne yükselirken ve on yıldır bildiği hayat yok olurken gerçekten aval aval bakarak durdu.

Ağlamak istedi. Çılgılık atmak. Öfkesi, acısı ve kalp ağrısıyla dünyayı yok etmek. Ama bunların hiçbirini yapamadı. Şimdi yapamazdı.

"Yapman gereken bir iş var," diye hatırlattı Ragna ona.

Gemma gözlerini kapadı ve bu gece ölenler arasında bir tanesinin lanet olası Ragna olmasını diledi.

"Biliyorum. Herkesi Keeley'nin bölgesine götürmek için."

"Hayır. Bunu Ainsley yapabilir. Ya da Samuel. Senin başka bir işin var."

Gemma Ragna'nın önündeki kayadan atladı. "Neymiş o?"

Ragna ona üzerinde harita olan bir parşömen uzattı. "Buraya git. Bu tarikatların temsilcilerinden herhangi birinin gelip gelmediğine bak ve kız kardeşinin kalesine dönüş yolculuğunda onlara koruma sağla. Seninle orada buluşuruz."

Gemma haritanın arkasındaki listeye baktı. "Dur bir dakika. Listelediğiniz bu tarikatlar. Bunların hepsi bizim düşmanlarımız."

"Evet."

"Aslında bu cadıları kazıklarda yaktık." "Son iki yüz yılda en az altı kez." "Peki bu tapınak bakirelerini yok etmedik mi?"

"Saçmalama. Tapınaklarını yerle bir ettik. Ama şimdi nasıl hissettiklerini bildiğimizi söyleyebiliriz, değil mi?"

"Ve bu ateşkes papazları-"

"Dillerini kestik çünkü onları bizim hakkımızda yalan söylemekle suçladık. Evet, o dönem iki grup arasında çirkin bir dönemdi. Ancak tüm bu mezhepler Cyrus'un adamlarından en az bizim kadar tehlike altında. Bu yüzden parlak ve müreffeh bir geleceğe doğru ilerlemek için talihsiz geçmişimizi görmezden gelmeye fazlasıyla istekli olacaklarından eminim. Birlikte!"

Ragna, Gemma'nın omzuna sert bir vuruş yaparak atına bindi ve herkesin dışarı çıkmasını emretti. Ve herkesi kastediyordu. Laila, Gemma'nın orijinal seyahat grubunun geri kalanıyla birlikte geride kalmaya çalıştığında, Ragna buna izin verilmeyeceğini açıkça belirtti.

Daha fazla drama istemeyen Gemma hepsine gitmelerini söyledi. Tabii ki Laila tartışmaya çalıştı ama Gemma mantıklı sentor tartışmaları dinleyecek havada değildi. Samuel'in sadakatini ya da savaş arkadaşlarının Gemma'nın yanında kalabilmek için Ragna'nın gazabını göze almalarını da bekleyecek durumda değildi. Hepsinin gitmesini istiyordu.

Ragna'nın tüm ordusu ve Gemma'nın tüm arkadaşlarıyla birlikte yola çıkmadan önce yaptığı son şey, ona ikinci bir seyahat çantası fırlatmak oldu. Gemma çantayı açıp önünde ve arkasında parlak kırmızı renkte Morthwyl'in rünü olan beyaz bir tunik bulana kadar gözyaşlarına boğuldu ve kendini ağlamaya bıraktı.

İki güneş doğduğunda gözyaşları dinmiş ve nihayet zincir zırhına geri dönmüş, yüksek rütbeli bir keşişin tuniğini giymişti.

Hançer'e bindi ve bir ağacın altında oturan aptalı görünce durana kadar yaklaşık iki saat at sürdü. Elma yiyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye yakındı ısırıklar arasında.

"Burada ne işin var Quinn?"

"Yalnız gitmene izin veremezdim. Senin gibi zavallı tatlı bir şey. Burada tek başına? Erkekler senden faydalanabilir. Çok zayıf ve çelimsizsin. Şu haline bir bak. O küçücük ayaklarınla yürüyebiliyor musun yoksa atın seni taşıması mı gerekiyor?"

Son birkaç saatten sonra onu sadece Yaralı Toprak Klanı'ndan Quinn gülümsetebilirdi. Sadece o. Ve ikisi de bunu biliyordu.

"Sadece kibarca istediğimde." Kadın elini uzattı ve Quinn de küçük bir çantadaki elmalardan birini ona attı. Yakınlarda hiçbir kasaba bilmediği bu yerde o çantayı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir ısırık almadan önce, "Görüyorum ki zavallı Scandal'ı da yanında sürüklemişsin," dedi.

Çok az erkeğin binmeye cesaret edebildiği büyük savaş atına baktı. Sadece çoğu kişi için fazla büyük değil, aynı zamanda acımasızdı da. Hem de çok.

"Bir anlaşılmamız var. Ona mümkün olduğunca az biniyorum ve insan gibi davranmam gerektiğinde o beni gitmem gereken yere götürüyor."

"Peki benimle gelmeni Laila mı emretti?"

"Hayır. Bana sadece başıyla onay verdi. Ben de Ragna bakmıyorken sıvıştım."

"Ragna her zaman bakıyor. Bunu asla unutma."

"Ayrıca, bahsettiğin diğer mezheplerle tanışmak için can atıyorum. Kulağa büyüleyici geliyorlar."

"Eğer ortaya çıkarlarsa. Kesinlikle düşmanımız olduklarını söylediğimde bana güvenin."

Quinn ayağa kalktı. "Bugün düşmanlar. Yarın dost. Özellikle de bir fanatik hepinizi öldürmeye çalışıyorsa."

"Ve bu işi çok iyi yapıyor."

"Bu kadar olumsuz olma. Sonunda her şeyin dengeleneceğine inanıyorum."

Çekirdeği yere atan Gemma, "Neden bana öyle bakıyorsun Amichai?" diye sordu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim ama bundan hoşlanmayacaksın. Ama yaşadığımız geceden sonra ... başka seçeneğim yok."

"Geçirdiğimiz gecedен sonra, isteğın beni rahatsız ederse seni tokatlayamayacak kadar yorgunum. O yüzden iste."

"Sarılmaya ihtiyacım var ve Kir burada değil."

Gemma kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Ciddi misin sen?" "Gerçekten mi? Hiç olmadığım kadar ciddiylim."

Rol yapmaya istekli olan Gemma bacağını eyerinin üzerinden salladı, böylece hâlâ eyerin üzerindeydi ama yüzü Amichai'ye dönüktü. Kollarını ona doğru açtı ve o da eğilerek kendi kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı.

Gemma ilk başta çok az şey hissetti. Sadece Quinn'in arkasından, patikayı kaplayan ağaçlara baktı. Ama onun ağır başı omzuna yaslanmış ve kolları sırtına dolanmıştı.

Kaybettiği her şeyi düşündü ama her şeyi kaybetmemişti. Hâlâ ailesi vardı. Hâlâ arkadaşları vardı. Ve Thomassin, Bartholemew, Brín ve hatta Joshua kardeşlikten geriye kalanları ona emanet etmişlerdi.

Bu sarılma bile hiç yoktan iyiydi. Evrendeki en sinir bozucu varlıklardan biriyle olabilirdi ama Quinn her zaman Gemma'nın arkasındaydı, çok iyi bir dövüşçüydü ve en kötü anlarda bile espri yapmayı bilen ender insanlardan biriydi.

Gemma daha ne olduğunu anlamadan atından düşmüştü ve onu ayakta tutan tek şey Quinn'in boynuna tutunması ve onun da Gemma'nın beline sarılmasıydı.

"Burada böyle kalabilir miyiz?" Quinn sordu. "En azından birkaç yıl daha?"

"Ne yazık ki hayır." Gemma başını yana çevirdi ve Quinn'in omzuna yasladı. "Ama sanırım en azından birkaç dakika daha idare edebiliriz."

"Sanırım bu da bir şeydir."

Şimdilik öyle olmalı.

BÖLÜM 2

BÖLÜM 14

Dört gün boyunca belirlenen yerde beklediler. Dört gün boyunca herhangi bir haberci, kara karga ya da bacaklarına notlar bağlanmış beyaz güvercinler için gözcülük yaptılar. Ama hiçbir şey yoktu.

"Sence hepsi öldü mü?" Quinn dördüncü günün sonuna yaklaşırken nihayet sormak zorunda kaldı.

"Bilmiyorum. Ama gitmeye hazırım." Adımlarını hızlandırmaya başladı. Amichai oldukça sabırlı davranmış olsa da ilk günden sonra huzursuzlanmıştı. Bunun en büyük nedeni Ragna'nın ona çok az bilgi vermiş olmasıydı. Gemma'nın daha ne kadar beklemesi gerekiyordu? Günler mi? Haftalar mı? Yıllar mı?

Bu kadının rapor vermenin ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştu. Ne istediğini asla tam olarak bilemezsiniz. Bazen içgüdülerinizi takip etmenizi ve sağlam, mantıklı kararlar vermenizi isterdi. Diğer zamanlarda ise takip soruları sormanızı istiyor, sormadığınızda da aptal olduğunuzu ya da "kontrolü ele geçirmeye" çalıştığınızı düşünüyordu.

Gemma'nın Ragna'nın akıl oyunlarını oynayacak zamanı yoktu. "Haydi. Biz gidiyoruz."

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi."

Heybelerini topladılar, atlarına bindiler ve yola koyuldular. Daha birkaç mil gitmişlerdi ki Gemma'nın atına o kadar yakın bir yere yıldırım düştü ki at şaha kalktı ve yere düşmeye başladı.

Gemma, Hançer'in bacaklarının üzerine düşüp muhtemelen birini ya da ikisini birden ezmemesi için yuvarlandı. Ayağa kalktığında, yere rastgele çarpan daha fazla yıldırım gördü. Ama gökyüzünde hiç bulut yoktu. Gök gürültüsü yoktu. Fırtına belirtisi yoktu.

Hançer yan tarafına düşmüştü ama zarar görmemişti. Gemma atı tekrar ayağa kaldırdı ve koşması için sağrısına bir tokat attı. Sonra kılıcını çekti ve Quinn'in ona fırlattığı kalkanı yakaladı. Şiddetli rüzgârlar esmeye başladığında büyük bir ağacın arkasına siper aldılar.

"Neler oluyor?" Quinn çılgık çılgığa esen rüzgâra karşı bağırdı.

"Aptalların savaşı!" İki siyah cüppeli adamı işaret etti. "Savaş rahiplerine karşı"- beyaz elbiseler giymiş iki genç kadını işaret etti

-"Tapınak bakireleri"- Quinn'in yanına eğildi ve parlak gri saten cüppeler giymiş, yüzlerinin alt yarısı siyah kumaşla örtülü adamları işaret etti- "ilahi suikastçılara karşı."

"Olmamız gerekenler onlar değil-" "Tabii ki onlar!"

"Mükemmel. Şimdi ne yapacağız?" "Sen oraya git."

"Ben mi? Neden oraya gideyim ki?"

"Sentorlara büyüyle dokunulamaz demiştin, değil mi?"

"Büyüler. Lanetler. Büyüler. Benim türüme zarar vermezler. Ama yıldırımlar ve büyük rüzgâr fırtınaları ve?"

Savaşan çiftlerden birinin serbest bıraktığı çılgın rüzgârla sürüklenen bir geyiğin dönüşünü sessizce izlediler.

Quinn hâlâ o zavallı geyiği izlerken, "Evet," diye itiraf etti, "buna karşı koyamam."

* * *

Ragna kraliçenin şatosuna girmenin bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Kimse onu durdurmamıştı. Kimse onu sorgulamadı. Ordusu hâlâ birkaç fersah uzaktaydı ama keşiş şövalyelerini buraya getirmeden önce neyle karşı karşıya olduğunu görmek istemişti.

Elbette şifacı bir rahibenin cübbesine sarınmıştı ama yine de ... savaş zamanında sorular sorulmalıydı. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu.

Kale güvenliğinin eksikliğinden iğrenerek dışarı çıkmak için döndü ama bacağının arkasına metal bir çekiç vurunca durdu.

"Krallığımı istila etmeye kim cüret eder, iğrenç yaratık?"

Ragna bebek boyunda bir demirci çekiciyle kendisine saldıran tombul çocuğa baktı.

"Seni ve sevdiğin her şeyi yok etmeden önce konuş!"

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Daha büyük bir çocuk koşarak salona girdi ve çekici kaptı ama daha küçük olan Ragna'nın etrafında koşarak onu kalkan olarak kullandı. "Ver o çekici bana, seni küçük ahmak!"

"Gel de al, iblis!"

"Anne! Endelyon yine çekiciyle rahibeleri tehdit ediyor!"

"Annen demirhanede!" diye bağırdı biri kalenin derinliklerinden. "Babanı çağırmamı ister misin?"

Büyük kız gözlerini devirdi. "Zahmet etme."

"Ha! Kimse beni durduramaz! Çünkü ben-oof'un hükümdarıyım!"

Küçük kızın yaşlarında olan küçük bir oğlan, Ragna'nın kemiklerini kırıp kırmadığını merak ettiği bir güçle onu yere yıktı. Çocuğun elindeki çekici çekip yüzüne doğru salladı, sonra da kızın yanından koşarak uzaklaştı. Kız ayağa fırladı ve ağabeyinin peşinden gitti, "Çekicim olmadan hükmedemem! Çekicimi bana geri ver!" "Özür dilerim abla," dedi büyük kız hızlı bir reveransla.

küçük çocukları takip etti.

Ragna şimdi iki kat daha fazla iğreniyordu. Bir çocuk, bir çocuğa mı bakıyordu? Burayı kim denetliyordu? Kim nöbet tutuyordu? Ve hakkında çok şey duyduğu şu değerli Kraliçe Keeley neredeydi?

* * *

"Onlarla kendi büyülerinizle savaşamaz mısınız?" Rüzgâr nihayet dindiğinde ama yıldırımlar arttığına Quinn sordu.

"Ne büyüsü?"

"Sen bir savaş keşşisin!" "Ölüleri diriltiyorum!"

"Tüm yapabildiğin bu mu?"

"Hayır. Tabii ki hayır!" Gemma omuz silkti. "Ama büyü çalışmak hiçbir zaman dövüş derslerim kadar ilgimi çekmedi."

"Peki onlara karşı ne kullanabilirsin?"

"Şey... Düşmanları biraz etrafa fırlatabilirim. Yapabilirim, uh ... um ..."
Duraklama o kadar uzun sürdü ki Quinn sonunda, "*Hepsi bu mu?*" diye çıktı. "O kadar da yüksek sesle değil!"

"Ragna seni buraya bir şeyi kanıtlamak için tek başına gönderdi, değil mi?" Quinn tahmin etti. "Çünkü parmaklarımızın ucunda herhangi bir büyü becerisi olmadan bu insanlarla nasıl başa çıkacağımızı gerçekten bilmiyorum. Peşinizden gelmemi engellememesine şaşmamalı."

"Oh, sakın ol. Sadece dikkatlerini dağıtmamız gerekiyor. Büyü ile yapman gereken tek şey bu, büyü yapanların dikkatini dağıtmak."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun, ey dahi kişi?"

Arkalarındaki savaş yeniden hızlanmaya başladı. Kayalar uçuşuyor, şimşekler çakıyor, rüzgâr bir kez daha şiddetleniyordu. Tam o sırada Gemma geyiği tekrar gördü. Quinn onun gülümsediğini gördü ve hemen başını salladı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Onu

kullanmayacağız." "O mükemmel."

"İlk rauntta hayatta kalmış olması yeterli. O zavallı hayvana tekrar işkence etmeyeceğiz."

"Koca bir bebek olma."

"Keeley'nin tam tersi olmak için kendi yolundan çıkmayı bırak. Çünkü ikimiz de kardeşinin bunu asla yapmayacağını biliyoruz."

"Peki," dedi, artık gülümsemiyordu ama s ı r ı t ı y o r d u . Sırtarak onun

Gider. "Bunun bize ne bıraktığını biliyorsun." "Evet!" diye tersledi. "Farkındayım."

* * *

Ragna kraliçeyi araştırmaya karar verdi. Yeni kraliyetin demirci olarak işe başladığını duymuştu, o yüzden önce demirhaneye gitti. Orada Kraliçe Keeley'nin tarifine uyan iri omuzlu bir kadın buldu. Uzun siyah saçlar. Dev omuzlar. Büyük kaslar. Ve çelikle arası iyiydi. Ragna demirhaneye girdiğinde, kadın keşişin bir an duraklamasına neden olan bir kılıç uzattı. Hiç bu kadar güzel bir silah görmemişti. Bu doğrudu. Silahlarının sade ve ölümcül olmasını tercih ederdi. Bıçağın üzerinde süslü işaretlere ya da kabzasında mücevherlere ihtiyacı yoktu. Ne de olsa o bir keşişti.

Ama yine de ... bu kılıç güzel bir şeydi.

"Kraliçe Keeley?" Ragna sordu.

Kadın güldü. "Özür dilerim, Rahibe. Kızımı arıyorsunuz. Beni gören var mı kızım?" diye seslendi yanında çalışan diğer demirci ve çıraklara.

Cevapların hepsi "Hayır" olunca, kadın o güzel silahı diğer güzel kılıçlarla dolu bir varilin içine fırlattı. "Yine de buralarda bir yerde olduğuna eminim, Rahibe."

"Ana kraliçe sen misin?" Ragna sormak zorunda kaldı.

"Sanırım öyleyim," dedi bir kahkaha daha atarak, demirhanesine ve tüm o sıcaklığa geri dönerek.

Ragna "Oy!" diye bağırıldığını duyduğunda demirhaneden birkaç metre uzaktaydı.

Dondu kaldı, omuzları kilitlendi, sol gözü seğirdi. Ana kraliçe az önce ona "oy" mu demişti?

Omzunun üzerinden bakarak, "Evet, Majesteleri?" dedi.

"Doğu bahçesindeki bitmemiş binayı dene, tamam mı? Orada olabilir. Sürü orada kalıyor."

"Sürü mü?"

"Onun kurtları. Son birkaç gündür yavrularını orada tutmaya başladılar. Cüceler onlara aldırıyor gibi görünüyor."

"Cüceler mi?"

"Evet. Muhtemelen onu orada bulacaksınız."

Ragna kibar, aziz bir gülümsemeyi zorladı. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi kraliyet, demirhanesinde kaybolmadan önce bir çekiç darbesiyle.

* * *

Quinn kollarını zincir zırhla kaplı devasa göğsünde kavuşturarak, "Bu çok aşağılayıcı," diye yakındı.

"Biliyorum," diye yatıştırdı Gemma. "Biliyorum."

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye suçladı. "Benim aşağılanmamdan zevk alıyorsun!"

"Tabii ki hayır! Ama başka bir seçenek göremiyorum."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, geyik Quinn'e yaslandı ve korkusuzca sentorun ayaklarının dibindeki çimenlerde otlamaya başladı.

"Bu işte ikiniz de birliktesiniz, değil mi?"

"Bu çok saçma." Gemma Quinn'in elini tuttu ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Şimdi tek yapman gereken bana güvenmek."

"Ama sana güvenmediğimi biliyorsun."

"Bunu bu kadar harika yapan da bu."

* * *

Ragna yarı bitmiş bir bina bulana kadar doğuya yöneldi. İçeriden çok fazla çekiç sesi geliyordu, o da içeri girdi.

Çalışmaların devam ettiğini duymasına rağmen Ragna ana odada sadece iki kişi gördü. Biri, kolsuz gömleği ve sırtına kadar uzanan koyu renk uzun saç örgüsüyle devasa kaslarını ortaya çıkaran, iri omuzlu bir başka kadındı. Yüzü Ragna'dan uzağa dönüktü ve derin derin düşünüyordu.

Bir keşişle sohbet. Parlak sarı cübbesine bakılırsa pasifist bir keşişti.

Cüppeler o kadar parlaktı ki Ragna sanki doğrudan güneşlerden birine bakıyormuş gibi hissetti. Gözlerini siper etmek için bir dürtü hissetti.

İkili arasında devam eden sessiz sohbeti bölmek istemedi, bu yüzden sabırla bekledi.

İçinde bulunduğu binayı incelerken, inşa mı ediliyor yoksa yıkılıyor mu diye merak etti. Emin değildi. Sanki birileri çoktan içeri girmiş ve duvarların bir kısmını yıkmış gibi yerde taş moloz parçaları vardı. Binanın uzak bölümlerinde çekiç sesleri devam ediyordu ama Ragna etrafta dolaşan inşaatçılara ya da taş ustalarına dair hiçbir iz görmedi. Belki de kraliçeden kaçıyorlardı.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu... Kraliçe keşişle konuşmak için daha iyi bir yer bulamaz mıydı?

Sonunda Ragna, ana kraliçenin sözünü ettiği "sürünün" ilk işaretini gördü. İki kurt yavrusu, kraliçenin kucağına tırmanmadan önce molozların arasından geçiyordu. Ana kraliçenin köpekleri kastettiğini sanmıştı ama Ragna vahşi hayvanları "evcil hayvan" edinen bazı kraliyet mensupları tanımıştı. Kurtlar ya da orman kedileri, bazen de ayılar. Gerçi bu her zaman riskliydi.

Ama bu vahşi kurt yavrusu kraliçenin barış keşişiyle akıp giden sohbetini bölmedi, hatta bir tanesi çıplak kolundan omzuna tırmandığında bile.

Yavru, örgüsünden sarkan başıboş tüyleri mıncıkladı, yüzünü boynuna sürttü ve sonunda omzuna yerleşmeden önce kulağını yaladı. Ragna onun uyuduğunu düşündü, ta ki göz kapaklarını açıp alevden gözlerle Ragna'ya bakana kadar. Gerçek alev.

İşte o zaman bir şimşek gibi çaktı. Bu, kraliçenin ikramlar ve yatıştıracı bir sesle evcilleştirmeyi başardığı vahşi bir hayvan değildi. Bu şey hiç de öyle değildi.

Ragna ellerini ağırbaşlı bir şekilde birbirine kenetlemişti ama şimdi onları ayırdı ve yanlarına götürdü. Başını eğdi, bakışları kraliçenin omzunda duran şeye kilitlendi.

Henüz birkaç haftalık olan yavru, Ragna'yı dikkatle izledi ve o hareket edince yavaşça pençelerinin üzerine kalkıp dişlerini gösterdi. Ağzından salya yerine kan damlıyordu ve alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı. Diğer

Yavru köpek kraliçenin kucağından yere atladı ve kardeşinin duruşunu yansıttı.

Barış keşişi kraliçenin devasa omuzlarına doğru eğildi. "Ahhh, Rahibe, sakın olalım, olur mu?" diye Ragna'ya seslendi keşiş.

Tek parmağıyla kutsal olmayan canavarları işaret etti. "Bu şeylere burada izin mi veriyorsunuz, kardeşim?"

Kraliçe başını hafifçe çevirdi ve göz ucuyla Ragna'yı gördü.

"Buraya geldiğinde anlaşılmayı anlamıştın," diye devam etti keşiş. "Kraliçenin topraklarında güvendeyiz ve istediğimiz gibi ibadet edebiliriz ama insan kurban etmek yok ve kurtları rahat bırakmalıyız."

"Ve hepiniz bu sapkınlığı kabul ettiniz öyle mi?"

"Ödenecek küçük bir bedel," diye karşı çıktı keşiş, "alternatifini düşününce."

"Böyle bir ahlaksızlıkla yaşamaktansa onurlu bir şekilde ölmek daha iyidir, *Keşiş.*"

"Kabul ve sevgi dolu bir kız kardeş nasıl bu kadar kapalı fikirli olabilir?"

"Çünkü," dedi kraliçe, sonunda ayağa kalkıp Ragna'ya dönerek- Kutsanmış Morthwyl, onun cüssesi- "O bir kabul ve sevgi rahibesi *değil*, Emmanuel Kardeş. O bir rahibe *değil*.

"**Ö y l e** *değil* mi?" - Kraliçe Ragna'yı tepeden tırnağa süzdü - "*War Monk?*"

* * *

Peder Aubin yumruğunu kaldırdı ve tapınak bakiresini yerden sürükledi, kutsal olmayan küçük paganı tanrısının gücüyle boğdu. Ancak onun işini bitiremeden, diğer tapınak bakiresi ona yandan öyle güçlü bir rüzgârla vurdu ki, onu iki ilahi suikastçının arasına savurdu. Üç adam yere düştü ama Aubin hızla doğrulmayı başardı, ancak suikastçılardan birinin çağırdığı zehirli bir yılanla yüz yüze geldi.

Aubin hareket etmeye çalıştı ama yılan peşinden gitti, dişlerini açmıştı ve uçlarından zehir damlıyordu. Sonra Peder Léandre'ın siyah mızrağı tek hamlede yılanın kafasını kopardı ve Aubin'i ayağa kaldırdı.

Üç grup karşı karşıya geldi, ellerini kaldırmışlardı, dudaklarında büyüler, ilahiler ve lanetler vardı.

Aubin, Léandre ile birlikte bu hain piçleri yok edebileceklerini biliyordu. Sadece iyi bir şeye ihtiyaçları vardı-

Aubin gözlerini kırıştırarak düşmanlarına baktı ve hepsinin düşündüğünden emin olduğu şeyi sordu. "Sadece bana mı öyle geldi yoksa başka biri de bir *toynağın* geçtiğini gördü mü?"

* * *

Kraliçenin sözleri karşısında pasifist keşişin gözleri inanılmaz derecede büyüdü ve Ragna onun kaçmamasına şaşırdı. Orada öylece durmuş, boynuna taktığı gereksiz altın madalyonla uğraşıyordu.

"Bize izin verir misiniz Emmanuel Kardeş?" diye sordu kraliçe, Ragna gitmeyince.

"Majesteleri. Ben ... uh ..." "Sorun değil. Bana bir şey olmaz."

"Muhafızlarınızı çağırayım mı? Muhafızlarınız var mı?"

"Kurtlarım var. Ve çekicim var. Bana bir şey olmaz. Şimdi git. Konuşmamızı sonra bitiririz."

Selam verdi -bu da kraliçenin gözlerini şaşı yapmasına neden oldu- sonra da odadan çıktı. Ragna'nın tahminine göre kraliçeden çekindiği için değil, Ragna yüzünden.

Onu suçladığından değil.

"Bu iğrençlikler mi?" Ragna keşiş gittiğinde sordu. "Onlar senin mi?"

"Bu *hayvanlar* kimseye ait değil. İstedikleri gibi gelip giderler." "Eminim istedikleri gibi öldürüyorlardır da."

"Bana duydukları saygıdan dolayı öldürmezler."

Ragna güldü. "O kadar aptal olamazsın."

Kraliyet mensubu kara kaşlarını kaldırdı. "Kendi bölgemde bana aptal diyecek kadar aptal olamazsın."

"Bunu basitleştirmeye ne dersiniz? İnanılmaz derecede iyi eğitilmiş keşiş-şövalyelerden oluşan bir ordum var. Bunları yere bırakırım" -kraliçe uzun bacaklarının yanında duran minik gaddarları gösterdi- "muhakeme hataları yaparım ve şövalyelerim Kraliçe Beatrix'e karşı savaşınızın vazgeçilmez bir parçası olur."

"Ya da," dedi kraliçe alaycı bir gülümsemeyle, "bu yavruların babası ve arkadaşlarının çok doyurucu bir akşam yemeği yemesine izin veririm."

Ragna sonunda arkasından gelen hırıltıları duydu ve yavaşça döndüğünde etrafını saran yetişkin iğrençlikleri gördü. Hepsinin gözlerinde alev, salyalarında kan vardı. Hepsi de cehennemlerden birinin ya da hepsinin çukurlarından gelen kâbuslardı.

En sevdiği savaş tanrısının adını haykırarak rahibe cüppelerini yırttı ve kılıçlarını kınlarından çıkardı. Ama aniden yer sarsıldı ve kısa bir süre için yerin yarılp kendisini cehennemin içine çekeceğini düşündü. Belki de bu iblis yaratıklar, gözde kraliçelerine meydan okuyanlara böyle yapıyorlardı.

Ama Ragna eşzamanlı bir çınlama sesiyle döndüğünde, rahatsız edici sarsıntıya neden olanın kraliçe ve onun gülünç büyüklükteki çekici olduğunu anladı. Bunu biliyordu çünkü kraliçe çekici tekrar savurdu, devasa şeyi başının üzerine kaldırdı ve taş zemine çarptı.

"*Bu kadar yeter!*" diye bağırdı kraliçe, şimdi çekici tek eliyle Ragna'ya doğrultmuştu. "Benden emir almadan benim bölgeme gelip silahlarınızı sallamayacaksınız! *Yeterince açık konuştum mu?*"

Ragna ona "hayır" demek üzereydi ki oda birdenbire sentorlarla doldu. Çok fazla sentor. Ragna bunlardan üçünün ordusuyla birlikte gittiğini biliyordu ama diğerlerini daha önce hiç görmemişti. Cesurca, iğrenç yarı insan yarı at bedenlerini iki silahlı ve tehlikeli kadının arasına koydular.

Laila doğrudan Ragna'ya baktı, sanki Ragna'nın onları bıraktığı yerden bu binaya kadar tüm yolu koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Gerçekten mi?" Laila Ragna'dan bunu talep etti. "Bunun *gerçekten* iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Evcil hayvan olarak iblisleri olduğunu bilmiyordum."

Kraliçe kalabalığın arasından ilerlemeye başladı ama siyah saçlı bir sentor onu yakalayıp geri çekti. "Keeley, hayır."

"Ondan hoşlanmıyorum. Ve herkesten hoşlanıyorum!"

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı başka bir sentor.

Ragna ona nazikçe, "Eğer kafataslarını insanca ezmeme izin verirsen, çok iyi arkadaş olabiliriz," diye hatırlattı.

İşte o zaman siyah saçlı sentor kraliçeyi kucağına almak zorunda kaldı. "Gidiyoruz," dedi ona. "Buradan çok uzağa."

"Ben onun beynini yere serene kadar olmaz." Kraliçe çekicini tekrar Ragna'ya doğrulttu. "*Seni savaş keşişi amcık!*"

"Hem de *klas* bir kraliçe!" Ragna karşılık verdi.

O sırada kraliçe büyük çekicini odanın öbür ucuna *fırlatmaya* çalıştı ama Farlan çekicini ondan alıp göğsüne dayadı. Siyah saçlı sentor kraliçeyi binanın dışına taşımaya başladı ama aniden durdu ve boş alana aval aval baktı. Ve sonra Ragna onları gördü. Cüceler. Taş ustası cüceler. Ragna zamanında birkaç tanesiyle karşılaşmıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu sentor grubun liderine.

"Güzel kraliçenizin çekiciyle çalışmasını izliyorum." Cüce sııttı. "Sence yine yapar mı? Belki bu sefer gömleği olmadan?"

Sentor arka ayakları üzerine kalktı, kraliçe hâlâ bir kolundaydı ama Cadell kendi at gövdesini kullanarak diğer sentoru binanın dışına itti ve cüceler gülerek işlerine döndüler.

Ragna hâlâ bir şeyler söyleyen Laila'ya baktı. "Bana neden öyle dik dik baktığını anlamıyorum sentor. Kraliçenin iblis hayvanlarına iyi tepki vermeyeceğini bilmen gerekirdi."

Laila bu konuyu tartışmak istercesine ağzını açtı ama sonunda başını sallayarak, "Evet, yaptım," dedi.

15. BÖLÜM

''Bunu bilerek yaptın!" diye suçladı sentor, bir dakika önce üzerinden atıldığı dev kayaya tırmanırken.

Balla yardımcısı Priska'yı yakaladı ve savaş keşişi ona sürtünmeden önce onu uzaklaştırdı. Eski Metin'de bir savaş keşişine dokunmanın bile bir tapınak bakiresinin masumiyetini lekeleyebileceği söylenirdi.

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diye karşı çıktı savaş keşişi. "Ben onları hedefliyordum; sadece devirdim!"

"Bu bir yalan! Sen bir yalancısın!" Sentor artık insan olan bacaklarındaki sıyrıklardan akan kanı sildi. "Bir yerini kırabilirdin, biliyor musun? Beni öyle fırlatarak."

"Gerçekten o kadar kırılgan mısınız?" Balla'yı ve diğerlerini işaret etti. "Ve bakın! Kimseyi öldürmeden savaşmalarını engelledik. İstedığımız de tam olarak buydu."

Alaycı bir ses tonuyla, "Tam da istediğimiz buydu," diye tekrarladı. "Beni fırlattın!" diye suçladı. "Evrenin içine rastgele!"

"Ben öyle bir şey yapmadım, öylece çekip gidiyor musun?" "*Senden* uzaklaşıyorum!"

"Belki de bu kadar kalpsiz bir inek olduğun için özür dileseydin, Savaş Keşişi, seni dinlemeye daha meyilli olurdu."

Savaş Keşişi yavaşça Balla'ya baktı. "Biliyorsun bakire. Hepinizle birlikte kardeşlerimin yanına dönmek zorunda değilim."

* * *

Dürüst Yiğitlik Tarikatı temsilcisiyle buluşmak için üç grup gelmişti ve üç grup da neredeyse zavallı bir geyik ve Quinn'i yok edecek kadar kötü bir çatışmaya girmişti.

Savaş rahipleri, Peder Aubin ve Peder Léandre. Tapınak bakirelerinin baş rahibesi Balla ve yardımcısı Priska. Ve iki kutsal suikastçı, Yüksek Ovalar'dan Tadesse ve Alçak Dağlar'dan Faraji.

Bu üç grubun geri kalan üyeleri sahip oldukları her şeyi geride bırakarak saklanmaya başlamıştı. Ardından, Cyrus'un büyücü ve sihirbazlarının kaçmayı başaranları takip edememesini sağlamak için, tanrıları en sadıklarının arkasındaki tüm mistik kapıları kapatmıştı. Yani herkes at ve yaya olarak seyahat etmek zorundaydı. Bu durum işleri acı verici bir şekilde yavaşlatıyordu ama sonlarının Dürüst Yiğitlik Tarikatı gibi olmamasını sağlamanın tek yolu buydu. Cyrus'un lejyonları bu tarikatın manastırını yerle bir edip kardeşliğin en az yarısını yok ettikten sonra, hiç kimsenin güvende olmadığı açıktı. Kesinlikle hiç kimse.

Daha da kötüsü, birkaç erzak almak için yakındaki bir kasabada durduktan sonra Quinn, Cyrus'un büyücülerinin manastırlardan ve kiliselerden çalınan tüm eserleri birleştirmek için birlikte çalıştıklarına dair söylentiler duymuştu, böylece birleşik güç, herhangi birinin Cyrus'un kendisine karşı kullanmaya çalıştığı herhangi bir büyüyü engelleyecekti. Eğer bu söylenti doğruysa, herhangi bir tarikatın Onurlu Kiros'a doğrudan saldırması, hatta tarikatların birlikte saldırması imkânsız olabilirdi. En azından erişebildiği her bir objeyi bilmeden. Peki Cyrus bunu neden birine söylesin ki?

Gemma bunu asla kabul etmeyecek olsa da Ragna Gemma'yı bu iğrenç göreve göndermekte haklı olabilirdi. Diğer savaş tarikatlarının yardımını almak iyi olurdu. Tanrılar buna ihtiyaç duyacaklarını biliyordu.

Ancak şu anda her tarikat seçeneklerinin neler olduğunu yeniden değerlendiriyordu. Bazıları işleri yoluna koymak için Kral Marius ve Kraliçe Beatrix'e güveniyordu. Ancak Gemma'nın yanında duran gruplar kalan savaş keşişlerine ve Kraliçe Keeley'e güveniyordu.

Muhtemelen.

"Kendini kanıtlamak zorunda kalacak."

Quinn, Gemma'nın bu ifadeyi pek hoş karşılamayacağını bildiği için yüzünü buruşturdu.

Ve tabii ki öyle de olmadı.

"Kraliçe Keeley sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değil, *Balla*. Ya da bu konuda kimseye." Tüm grubu işaret etti. "Bu hepiniz için geçerli."

Savaş rahibi Aubin, "Kraliçe Keeley'i tanımıyoruz," diye karşı çıktı. "Onun tanrıları kim? Ruhu kime ait?"

"Bilmeniz gereken tek şey onun bir ruhu olduğu. Çünkü size söz veriyorum, Beatrix'in yok."

"Beatrix hükmetmiyor. Marius yönetiyor."

Gemma ve tapınak bakireleri buna gülerek rahipleri aşağıladılar. "Bu kadar komik olan ne, fahişe?"

Tadesse atını eyerlerken, "Sanırım kadınlar Beatrix'in topraklarının yönetiminde söz sahibi olmadığına dair inancınızı komik buluyor," dedi.

"Kraliçeniz Keeley'nin yanında yönetecek bir erkek olmayabilir ama Marius'un Beatrix'in varislerini yetiştirmekten başka bir şey yapmasına izin vermesine gerek yok."

Gemma onlara, "Beatrix asla bir çocuk yetiştirmeyecek," dedi, "çünkü çocuk onu öldürmeden önce o onu öldürmek zorunda kalacak."

"Marius'un kraliçesi hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Peder Léandre sordu.

"Çünkü ben onun kız kardeşiyim. Ben de Keeley'nin kız kardeşiyim. Ve inanın bana, Keeley'den ayrılmak istemezsiniz. Nefes almaya devam etmeyi tercih edersen yani."

Gemma iki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Bir an sonra Dagger dörtlüye yanına geldi. Ata bindi ve diğerlerine baktı.

"Seçim sizin," dedi onlara. "Beatrix'e gidebilirsiniz, o sizi hoş karşılayacaktır. Ve sizi kullanır. Çünkü küçük kız kardeşim böyle yapar. Ya da herkesi ilginç bulan ve onlara yardım etmek için sabırsızlanan Keeley'ye gidebilirsiniz. Bana gelince, yorgunum. Yas tutuyorum. Ve ne yaptığın umurunda değil. Ama benimle gelerseniz, birbirinizle kavga etmek yok, bana *fahişe* demek yok"-dedi rahiplere ters ters bakarak-"ölümcül bir veba taşıyormuşum gibi benimle fiziksel temastan kaçınmak yok"-tapınak bakirelerine ters ters baktı-"ve hayır ... bekle . . . aslında siz ikiniz mükemmel birer centilmendiniz"-dedi ilahi suikastçılara-"ve bunun için teşekkür ederim. Ama eğer siz sessiz hareket eden piçlerden biri beni uykumda öldürmeye kalkarsa, boğazınızı keser ve sizi ölümden geri getiririm. Ve hepiniz bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

Dudakları tiksintiyle kıvrılan Aubin, Gemma ve atından bir adım uzaklaştı. "Sen . . . sen bir büyücü müsün?"

"İyi bir büyücüyüm. Bu yüzden hepinizi uyarıyorum. Bana, kız kardeşim Keeley'e" -ve Quinn tam o sırada onun kendisine baktığını fark etti- "ya da Yaralı Toprak Klanı'ndan arkadaşım Quinn'e bulaşmak sizi tehlikeye atar. Anladın mı beni? Güzel!" dedi hiçbirisi cevap vermeden.

Başka bir şey söylemeden atını sürdü ve diğerlerini uygun gördükleri şekilde takip edip etmemeye bıraktı.

Quinn orada öylece durmuş, Scandal koca at kafasıyla sırtına vurup onu takip etmeye çağırıldığında gülümsemeye çalışıyordu.

"Ben gidiyorum," dedi büyük ata. "Ben gidiyorum. Ama bir dakikalığına gitmediğimi düşünmesine izin ver. Hâlâ o özrü beklediğimi bilsin."

Scandal ona homurdandı ve tırıs la yanından geçti. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama bir sentor olarak bunun alaycı bir homurtu olduğunu biliyordu.

* * *

Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nın geri kalan savaş rahipleri yeni evlerini Keeley'nin krallığının devasa çelik surlarının dışında kurdular. Onların kalelerini sıfırdan inşa edişlerini izledi. Odunları yanlarında getirmişler ve basit çadırları bir araya getirir gibi kaleleri inşa etmek için kullanmaya başlamışlardı.

Büyüleyici ama endişe vericiydi. Keeley savaş keşişlerinden oluşan bir ordunun krallığına yerleşmesi konusunda ne hissettiğini bilmiyordu. Kurtları yüzünden değil. Kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyordu. Ve işler onlar için çok tehlikeli hale gelirse, asıl evlerine dönebilirlerdi. Ama bir fanatiğin diğerinin yerini almasını istemiyordu. Cyrus bir kâbustu ama savaş rahipleri daha iyi miydi?

Ragna daha
mı iyiydi?
"Keeley?"

Tanrım, annesiyle birlikte demir ocağına geri dönmek için neler vermezdi. Çeliği nasıl da özlemişti. Sıcağı. Çekicinin cehennemi vuruşunu.

"Keeley?"

Yine hayallere daldığını fark eden Keeley kız kardeşiyle yüzleşti.
"Ainsley. Ne istiyorsun?"

"Geri döndüm."

"Doğru. Geri döndün. Ve hepimiz döndüğün için çok mutluyuz."

Ainsley'nin gözleri biraz daha kısıldı. "Gittiğimi bilmiyordun, değil mi?"

"Tabii ki gittiğini biliyordum. Sen benim küçük kız kardeşimsin. Gittiğini nasıl bilmem?"

"O zaman nereye gittim?"

Bunun hileli bir soru olduğundan emin olan Keeley hemen cevap vermeyince Ainsley gözlerini devirdi ve tam cümleler kurabildiğinden beri sorduğu soruyu sordu.

"Ben görünmez miyim? Var olduğumu bilen var mı? Küçük bir çocukken öldüm ve ailenin geri kalanını takip eden bir hayalet miyim?"

"Bunu söylemek korkunç bir şey ve elbette değil! Burada olduğunu biliyoruz. Seni görebiliyorum!"

"Görebiliyor musun? Çünkü öyle hissetmiyorum! Günlerdir yoktum ve siz fark etmediniz bile!"

"Ne kadar meşgul olduğumun farkında mısınız? Ben kraliçeyim. Bütün gün, her gün yapmam gereken şeyler var ve her dakikamı *yetişkin* kız kardeşimin nerede olduğunu merak ederek geçiremediğim için üzgünüm."

"Mükemmel bir nokta. Ama o ağaçta yaşadığım zamanı hatırla-"

"Bu konuyu açacağını biliyordum."

"-ve yaklaşık üç hafta boyunca kimse fark etmedi mi?" "Sana söyledim-"

"Sadece on yaşındaydım. Kimse fark etmedi. Annem ve babam beni sormadı bile. İşe gittin - bir kraliçe olarak değil, bir demirci olarak - eve geldin, fark etmedin. Neden fark etmediniz? Çünkü bu aileye göre ben görünmezim. O yüzden bana hem yetişkin hem de kraliçe olduğumu söyleme. Çünkü ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Ağaçta yaşama hikayesini bir kez daha anlatmak istemeyen Keeley, "Eve döndüğünü haber vermek dışında-" diye sordu.

"En başta gittiğimi fark etmemiş olsan bile." "-Benimle konuşmak istemenizin başka bir nedeni var mı?"

Ainsley başparmağıyla arkasında duran üç keşişi işaret etti. "Bunlar seninle konuşmak istiyor."

Gemma'nın aksine bu üç keşiş siyah yerine beyaz tunik giyiyordu.

Tıpkı Ragna Birader gibi, bu da Keeley'nin onlardan zaten hoşlanmadığı anlamına geliyordu. "Kraliçe Keeley," dedi bir kadın keşiş. "Ben Kardeş Katla, bu da Kardeş

Shona, bu da Kardeş Kir. Bizler Kardeş Gemma'nın savaş şortlarıyız ve o bunu istedi-"

"Sen onun neyisin?"

"Savaş arkadaşları. Acemiliğimizden beri onunla birlikte eğitim gördük. Dördümüz birbirimize dostluk ve kan bağıyla bağlıyız."

Tüm bunlardan rahatsız olan Keeley küçük bir adım geri çekildi. "Tam olarak ne

Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sadece birbirimize olan sadakatimizin ölümüne olduğu anlamına geliyor."

Şimdi Keeley aniden ağrıyan alnını ovuşturdu çünkü ... ne? "Siz savaş rahiplerinin birbiriniz hakkında konuşurken, birbirinizin sözünü kesmeden konuşmanız mümkün mü?"

ölüm ve kan içinde mi?"

"Bir savaş keşişi olduğunuzda değil. Herkes keşiş olabilir. Ama biz *savaş* keşişleriyiz, bu da yaptığımız işte her zaman kan ve ölüm olduğu anlamına geliyor."

Kardeş Shona elini Kardeş Katla'nın omzuna koydu. "Bunu daha iyi hale getirdiğini sanmıyorum."

"Biliyorum ama," diye devam etti diğer kadın keşiş, "Ainsley'nin manastırdaki son savaşlar sırasında ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum. Kız kardeşin inanılmaz bir okçu. Nişan alması çok doğru. Bizim için görünmez *değildi*."

Keeley'nin bakışları kız kardeşine kaydı ve onu yüzünün ortasında yakaladı.

"Bekle. Anlamıyorum. Ainsley, Cyrus'un lejyonuna karşı yapılan savaşın bir parçası mıydın?" Keeley sordu. "Gemma seni bunun dışında tutmadı mı?"

"Şey, sadece ... um ..." Ainsley boğazını temizledi. "Yani, Cyrus'un bazı askerleriyle ve Gemma'yla savaşan birkaç savaş rahibiyle karşılaştım."

Kız kardeşi ailedeki rolü hakkında ne düşünürse düşünsün, Ainsley ölüm kalım savaşlarının ortasında olmak için hâlâ çok genç ve toydu! Ve Gemma'nın da bunu bilmesi gerekirdi!

Ainsley'e savaşta olduğu için kızmak yerine -Gemma kızmak için orada olmadığından-eeley, "Neden sadık savaş rahipleri diğer sadık savaş rahipleriyle savaşıyordu? Hepinizin ölüme ve kana kadar sadık olduğunuzu sanıyordum. Gemma'nın övündüğü o lanet sadakate ne oldu?"

"Karmaşık bir hikâye," diye itiraf etti Ainsley.

"Eminim öyledir." Keeley keşişlere baktı. "Belki siz üçünüz bana açıklayabilirsiniz?"

Katla Kardeş yalan söylemek yerine -ki Keeley'nin onlardan beklediği de buydu- iri yarı adama, "Ağlamaya başlama Kir," dedi.

Ama Kir'ün yanağından bir damla yaş süzölmeye başlamıştı bile: "Kendi aramızda kavga etmemeliydik. Başımıza gelenler için her zaman Sprenger'i suçlayacağım. Geride kalanların yarısı görkemli bir savaşta ölmeye gitmeden önce orada birbirimizle savaşmamalıydık. Tek vücut olup *sonra da* görkemli bir savaşta ölmeye gitmeliydik. Sprenger'*den önce* de böyleydi ve sonuna kadar da böyle olmalıydı. Ama o birliğimizi yok etti ve umarım bunun için cehennemde yanar."

Katla Kardeş gözlerini kapadı ve başını salladı. Kardeş Shona sadece yüzünü buruşturdu.

Keeley ise Ainsley'nin kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Burada neler döndüğünü anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Shona sordu.

"Başka bir kız kardeşimi daha ölüm tarikatına katmaya çalışıyorsun. Bu mudur yani?" Keeley suçladı.

Ainsley elini Keeley'nin yüzüne doğru kaldırdı. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Ne zamandan beri?"

"Madem hepiniz varlığımı unutup duruyorsunuz-"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Keeley hemen araya girdi.

"Açıklığa kavuşturalım, biz bir ölüm tarikatı değiliz," diye karşı çıktı Kardeş Katla. "Ölüm tarikatları sadece kendi ölümlerini ve tabii ki dünyanın sonunu önemserler. Ancak biz diğer herkesi öldürürüz." Şimdi yüzünü buruşturdu. "Yanlış söyledim."

"Gerçekten mi? Çünkü buradan kulağa çok *mükemmel* geliyordu," diye cevap verdi Keeley yoğun bir alaycılıkla. Onun için bile.

Shona Kardeş, Katla Kardeş'in önüne geçti. "Bakın, yanlış bir başlangıç yaptığımızı görüyorum. Biz kimseyi aramıza almaya çalışmıyoruz. Gemma sadece kendimizi tanıtmamızı istedi. Böylece bizi tanıyabilirsiniz."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Aslında bunun iyi bir fikir olacağını düşündü, çünkü bu savaş rahipleri kapınızın önündeyken kendinizi daha rahat hissedeceğinizi umuyordu. O zamanlar. Tabii manastırımız yeni yanmıştı. O yüzden belki de hâlâ şoktaydı."

Keeley çenesini dev erkeğe doğru salladı, onunla birlikte kaçacaklarından korktuğu için Ainsley'yi bırakmak istemiyordu. "Neden hâlâ ağlıyor?"

"Seni bu kadar üzmemişti!" diye hıçkırdı.

"Biliyor musun?" Keeley sonunda itiraf etti. "Şimdi bir şeyi anlıyorum. Neden hiçbiriniz Emmanuel Kardeş gibi değilsiniz? O çok yakın zamanda tanıştığım barışçı bir keşiş. Dışarı çıkıyor ve insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor. Günlerdir bunu yapıyor. Onu izledim. Hangi mezhepten olursa olsun ya da hangi tanrıya taparsa tapsın, herkesi rahatlatıyor." Keeley başını salladı. "Ama sanırım hepimiz aynı fikirdeyiz. Bu üçünüzün asla yapması gereken bir iş *değil*."

Shona uzun bir iç geçirdi. "Keşke bu konuyu sizinle tartışabilseydik, Majesteleri ... ama tartışamayız."

* * *

Gemma birkaç erzak almak için bir kasabadan geçmeye karar verdi. İşte orada bir barın dışında duran üç cadıyı gördü. Onların cadı olduğunu biliyordu çünkü kendi tarikatı birkaç yıl önce onların meclisiyle savaşıyordu. Bu, yakındaki kasaba halkı için pek de iyi sonuçlanmayan, çirkin ve şiddetli bir çatışmaydı; köyden geriye yanmış bir kabuk, bir sürü ölü çiftlik hayvanı ve büyük olasılıkla savaş rahipleri ve cadılara karşı bitmek bilmeyen bir nefretten başka bir şey kalmamıştı.

Gemma hemen botundan isim listesini çıkardı ve inceledi

o.

"Kahretsin."

"Sorun ne?" Quinn sordu. "Onlar da listede."

"Kim?"

Cevap veremeyecek kadar sinirlenen Gemma, Hançer'in sırtından indi ve üç cadıya doğru yürüdü.

"Hanımlar," diye soğuk bir şekilde selamladı.

"*Seni* onlar mı gönderdi?" Adela sordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye karşılık verdi Gemma. "Ragna da gelebilirdi. Sanırım büyükanneni yakan oydu."

Adela eldivenli elini kaldırdı ve Gemma kılıcını çıkarmıştı ki bir adamın patlayan kahkahası hepsinin etrafına bakmasına neden oldu.

"Şimdi, şimdi, güzellerim! Bu kadar sinirlenmenize gerek yok! Hepimiz anlaşabiliriz!"

Ve sanırım hepimiz aynı şey için buradayız!" "Sen kimsin?" diye sordu bir başka cadı.

"Ben Papaz Ferdinand," dedi görkemli bir şekilde, belinden eğilerek.

"Hizmetinizdeyim."

"Hayır," dedi Peder Aubin Gemma'nın arkasından. "Bir ateşkes papazı."

"Ateşkes papazı ne demek?" diye soran Quinn dışında iç çekişler ve inlemelerden başka bir şey duyulmadı.

Alçak Dağların Faraji'si suikastçı maskesinin arkasından "Yeryüzündeki cehennem," diye yakındı.

* * *

Papaz Ferdinand Quinn'e, "Ben, genç adam, tüm farklı gruplar arasında şifa ve barış getirmek için buradayım," diye açıkladı.

"Bu yararlı görünüyor."

Gemma kılıcını kınına geri koyarken, "Değil," diye mırıldandı.

"Aramızdaki savaş severler," diye devam etti Ferdinand, "şanlı ölümlerine engel olduğumu düşünüyorlar."

"Öyle mi?"

"Eğer şanslıysam! Çünkü bir ateşkes papazının görevi tüm bu gereksiz ölümleri durdurmaktır! Ben de bu yüzden buradayım. Cyrus'un yaptığı birçok yanlış görmesine yardımcı olmak için."

"Sana iyi şanslar," dedi Peder Aubin ona. "Gidip onu bulmalı ve konuşmaya başlamalısın."

"Bence önce büyük Kraliçe Keeley ile görüşmek daha iyi olur. Onun hakkında harika şeyler duydum. Öyleyse gidelim!"

"Bu gece burada kalmayacak mıyız?" diye yakındı cadılardan biri, bara özlemle bakarak.

Gemma hiç acımadan, "Hayır," dedi. "Öyleyse ihtiyacınız olan malzemeleri alın. On dakika içinde yola çıkıyoruz."

"İyi," dedi başka bir cadı. "Çantalarımı da getir, Savaş Keşişi." Quinn Gemma'nın tekrar kılıcına uzandığını gördü ama Quinn onun kolunu yakaladı.

Bu sefer onunla dövüşmedi ve bunun yerine cadıya, "Ben senin hizmetçin değilim, Adela. Çantalarını istiyorsan, kendin taşırsın. Bu hepiniz için geçerli."

Gemma erzak almaya gittikten sonra, ateşkes papazı Quinn'in sırtına bir tokat attı. "Senden iyi bir ateşkes papazı olur, evlat. Barışı korumakta ustasın."

"Aslında dört bacağım olması önemli mi?" Papaz kaşlarını çatı. "Ben bir sentorum."

"Ahh. Hayır. Ateşkes papazları için değil. Herkese kapımız açık!" "Bu çok hoş."

"Tüm cehennemlerin çukurlarında sonsuza dek yanması gereken o şeytani ilahi suikastçılar hariç."

Quinn durdu ve bir iç geçirdi. "Ciddi misin?"

Kahkaha yine patladı. "Sadece şaka yapıyorum, dört ayaklı dostum! Ateşkes papazları her şeyle ilgilenir! Söz veriyorum." Tekrar Quinn'in sırtını sıvazladı. "Ve buna ilahi suikastçılar gibi saf kötülük olarak gördüklerimiz bile dahildir."

* * *

Tüm grup akşam geç saatlere kadar birkaç saat at sürdü. Sonra Gemma onları ağaçların arasına götürdü ve gece kamp yapmaları için nispeten güvenli bir yer buldu. Quinn bir ateş yaktı ve rahiplerden biri ateşin üzerinde kızartabilecekleri birkaç tavşanla döndü.

Gemma ayrıca kasabadaki fırından taze ekmek almış ve herkese dağıtmıştı. Yemek yerken kimse konuşmadı. Yemeklerini bitirdiklerinde de kimse konuşmadı. Quinn bile.

Quinn'in her zaman söyleyecek bir şeyi vardı. Elbette, muhtemelen bu kadar sessiz düşmanlığa alışık değildi. Geçmişteki saçmalıklarla ilgili kardeş kavgalarına alışkındı. İki kardeşin Gemma'nın annesi yüzünden tartışmasına alışkındı. Kimsenin alışık olmadığı şey, birbirlerinden nefret eden ve yüzyıllar boyunca birden fazla kez diğerinin mezhebini yok etmeye çalışmış olan dini mezheplerin üyeleriyle oturmaktı.

Ve elbette, sessizlik nihayet bozulduğunda, bu olabilecek en kötü şekilde oldu.

"Peki," diye sordu Peder Aubin sonunda sessiz Quinn'e, "kendini kutsal *hissetmiyor* musun?" Quinn başını salladı. "Hayır, hissetmiyorum."

"Kirlili mi?"

"Hayır. Kendimi

kutsanmış

hissediyorum." "İlginç."

"Kendini bir pislik gibi mi hissediyorsun?" Gemma rahibe sordu. "Çünkü, biliyorsun, öylesin."

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı Savaş Keşişi?"

"Sanırım az önce söyledim."

"Şimdi, şimdi, dostlarım!" diye araya giren ateşkes papazı, Quinn hariç herkesin gözlerini devirmesine neden oldu. "Neden tartışıp didişmek ve kutsal olmayana rahatsız etmek zorundayız?"

Quinn başını eğdi ama Gemma onun sırtıttığını görebiliyordu, çünkü sentorun akli yoktu.

"Öncelikle, o kutsal değil. O bir sentor. Sinir bozucu ve baş belası ama kutsal değil."

Cadı Adela başını kaldırdı ve "Bana mı bakıyorsun Savaş Keşişi?" diye sordu.

"Sanırım sadece neden burada olduğunu merak ediyorum?" "Onurlu Cyrus'tan korkuyor musun?"

"Oh, lütfen. Tekrar dene."

"Haklı," diye onayladı Balla. "Burada olman için hiçbir neden düşünemiyorum, cadı."

"Kapa çeneni, bakire. Sen ne bilirsin ki?"

"Evet, hayatımda çok şey kaçırdığıma eminim çünkü ağzıma bir penis almadım."

"Hanımlar!" diye patladı ateşkes papazı. "Lütfen hepimiz terbiyemizi hatırlayabilir miyiz?"

"Papaz kesinlikle haklı," diye söze karıştı kutsal suikastçı Tadesse. "*Asla* yaşamayacakları seks hakkında konuşarak rahipleri rahatsız etmek istemezsiniz."

Peder Léandre, "Bu, tanrımız için yapmaya hazır olduğumuz bir fedakârlık," diye çıkıştı. "Ne fedakârlığı yapmak istiyorsunuz?"

"Tanrımız bizden asla *böyle* bir fedakârlıkta bulunmamızı istemedi," diye cevap verdi Alçak Dağlı Faraji sakince. "Çünkü tanrımız bizi gerçekten seviyor."

İşte o zaman zavallı Quinn kendini kaybetti, o kadar çok güldü ki kalkıp gitmek zorunda kaldı. Çevredeki ağaçların arasına doğru yürüdü, kahkahaları uzun bir süre yankılandı ve sonunda kesildi.

"Bütün bunlar da neydi?" Aubin sonunda sordu.

Gemma omuz silkti. "Sanırım hepinizi gülünç buldu." "Ama seni değil?" Balla sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Gemma tüm ciddiyetiyle. "Ben değil."

16. BÖLÜM

Yolculuğun ilk günüydü ve Balla daha şimdiden ... şey ... herkes tarafından rahatsız ediliyordu. Kesinlikle herkesten. Cadılar. Rahipler. İlahi suikastçılar. Ve şu ateşkes papazı. Sadece çenesini kapatmak için bile olsa onu boğazından bıçaklamak istedi. Tanrıça, güçleri için ödediği bedel. Bekaretini korumayı umursamıyordu. Onun için seks o kadar da büyük bir kayıp değildi. Genel olarak erkekler onu rahatsız ediyordu ve birçoğunun siklerini etrafta sallamakta ısrar etmesini saldırgan buluyordu. Ama son on yıldır tüm kontrolün kendisinde olduğu değerli tapınağını terk etmek zorunda kalmak, sadece fahişelerle, zorba rahiplerle, tehlikeli suikastçılarla, iğrenç, ağzı bozuk bir savaş rahibiyle ve asla sessiz kalmayan bir ateşkes papazıyla seyahat etmek tanrıçasının ondan çok fazla şey istemesiydi.

Tek umabildiği Kraliçe Keeley'nin kalesine bir an önce varmaktı. Balla banyo yapmayı ve birkaç dakikalık sessizliği özlemişti.

Binmediği bir atla seyahat eden sentor aniden durdu, dörtmala gitmeden önce başı bir o yana bir bu yana hareket etti; savaş keşişi de peşinden gitti. Balla onları bıraktığı için çok mutluydu ama herkes peşlerinden gittiği için o da gitmek zorunda olduğunu hissetti. Elbette Priska, olması gerektiği gibi her ikisi için de karar vermesini bekledi.

Diğerlerini takip etti ve en az altmış metrelik bir düşüşe bakan bir çıkıntıya vardı. Diğerleri hayvanlarından inmiş ve bir şeye bakıyorlardı, bu yüzden Balla da atından indi ve neye baktıklarını görmek için kenara gitti.

Bir kadının etrafında oldukça kalabalık bir asker grubu vardı. Askerlerin renklerini fark edene kadar yalnız bir kadını ya da yalnız bir adamı korumak için aşırı sayıda asker gibi görünüyordu. Cyrus'un yeşil ve grisi.

"Bütün bunlar bir kadın için mi?" diye sordu

sentor. "Bir rahibe," diye işaret etti savaş keşişi.

"Senin için bir tane mi?"

"Hayır. Listede hiç rahibe yoktu."

"Mükemmel," dedi Balla. "O halde gitmeliyiz."

Gitmek için döndü ama atına neredeyse ulaştığında yalnız yürüdüğünü fark etti. İç çekerek diğerlerine döndü. "Bunun için gerçekten zamanımız var mı? O sadece bir rahibe. Sence de öyle değil mi Savaş Keşişi? Gitmemiz gerekmiyor mu?"

Keşiş sentora baktı ve ikili birlikte Balla'ya doğru yürümeye başladı. Ama ona yaklaştıklarında kılıçlarını çektiler, döndüler ve çıkıntıya doğru hücum ettiler. Kenara ulaştıklarında ikisi de atladı.

Balla ayağını yere vurdu. "İşte bu yüzden *savaş keşişlerinden nefret* ediyorum!" diye haykırdı.

* * *

Gemma bir askerin sırtına sertçe indi, kılıcını onun omurgasına sapladı ve vücudunu inişini kırmak için kullandı. Asker yere düştüğünde Gemma onun üzerinden yuvarlandı ve aynı anda kılıcını sırtından çekerek ayağa kalktı.

Kendisi rahibenin solunda, Quinn de sağında olana dek hızla ilerledi.

"Savaş Keşişi," diye selamladı rahibe, çelik bastonuna sıkıca tutunarak. "Seni gördüğüme çok sevindiğimi söylemeliyim."

"Rahibe."

"Arkamızda kalın Rahibe," dedi Quinn, uzun kılıcını çıkararak.

Quinn hızla insan formuna geri dönmüş olmasına rağmen askerlerden biri Quinn'e "Dört ayaklı şey!" diye küfretti ve rahibe bu hakaret karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Bunun üzerine Quinn kılıcını dramatik bir şekilde adama doğrulttu ve "Üzerine sıçacağım," diye söz verdi.

Askerin yüzündeki ifade o kadar dehşete düşmüştü ki Gemma gülmeye başladı ve ardından saldırarak kendisine en yakın askeri öldürdü. Bu, herkesin ondan beklediği son şeydi, bu yüzden de çok işe yaradı. Quinn'in orada öylece durduğunu fark ettiğinde neredeyse on askerin arasından sıyrılmıştı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu ama Quinn ona cevap vermedi. Orada öylece durup bakmaya devam etti.

Döndü ve ...

Rahibe askerleri parçaladı. Birbiri ardına, birbiri ardına. Gemma daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyleyemezdi. Vardı. Ama asla

Bir rahibe. Ve bu kesinlikle bir rahibeydi. Rahibe gibi giyinmiş bir savaş rahibi değil, gerçek bir rahibeydi.

Ve yine de ... o askerleri bir hiçmiş gibi parçaladı. Elindeki çelik bir baston değil, çelik bir savaş asasıydı. Rahibenin kolayca iki parçaya ayırabileceği şekilde tasarlanmış bir savaş asasıydı ve bu parçaların her birinin ucunda bir sivri uç vardı. Bu çivileri boğazları, karınları, iç uylukları, omurgaları parçalamak ve gözleri oymak için kullanıyordu. Vahşi işini yaparken tek kelime etmedi, hiç ses çıkarmadı. Ne savaş çığlıkları, ne lanetler, ne de büyüler vardı. Sadece yok etti.

Katletti.

İşte o zaman Gemma bu kadının kim olduğunu anladı! Başrahibe Kasabı!

Her zaman Başrahibe Kasap'ın -tarikatlar arasında sadece Başrahibe olarak anılırdı- çömezleri korkutmak için anlatılan bir masal olduğunu düşünmüştü. Ama onun varlığı anlamlıydı. Bakir, savunmasız kadınlarla dolu bir manastır, öldürme sanatında eğitilmek üzere bir rahibe seçmekten başka nasıl kendini koruyabilirdi ki? Rahibeler huzurlu bir aşk, dua ve tanrılarını tefekkür içinde kaybolmuşken, içlerinden biri ıssızlığın ortasındaki bir manastırın yolmak için olgunlaşmış olabileceğini düşünen herhangi bir adamı ya da adamları yok etmeye hazırdı.

"Arkanda," dedi Gemma Quinn'e.

"Ha?"

Sentor, beyaz cüppeli rahibenin etrafındaki herkesi vahşice öldürmesini izlemekten kendini alamıyordu ama gerçekten durması gerekiyordu. Çünkü işleri henüz bitmemişti.

Gemma Quinn'in omuzlarından tuttu ve onu etrafında döndürdü. Quinn, kafasına yönelen baltayı durdurmak için kılıcını tam zamanında kaldırdı.

"Teşekkürler!" diye bağırdı ona doğru gelen askerlerin arasına dalmadan önce.

Gemma kendi kılıcını başka bir askerın karnına gömdü, sonra da onun silahını aldı. Her iki kılıcını da kendisine en yakın askerleri kesmek için kullandı. Genellikle Cyrus'un askerlerine eşlik eden büyücülere dikkat ediyordu ama bu sadece lejyonlar ve sahra orduları için olmalıydı.

Yine de savaşacak yüzden fazla asker vardı ve sadece elli kadarını geçebilmişlerdi. Ama Gemma sonraki elli asker için endişelenmeye fırsat bulamadan on askerın aniden yere düştüğünü gördü. Hızlıca ve hiçbir uyarı olmadan. Geri adım attı, kılıçları havada ve hazırdı.

Bir şey vızıldayarak altından ve yanından geçtikten sonra, karşı karşıya olduğu birkaç askerın bacaklarının ve vücutlarının etrafından dolandı. Yaratıklar

simsiyahtı ve kurbanlarının yüzlerine yaklaştıklarında yılan başlarını ortaya çıkaracak kadar geri çekiliyorlardı. Askerler çılgık attı ama yılanlar boyunlarını, dudaklarını ya da gözbebeklerini ısırdı. Askerler zehirden çabucak öldüler ama ölümleri acı vericiydi. Saniyeler sonra yılanlar yok oldular, sıvıya dönüştüler ve ölümlerin bedenlerinin altındaki toprağa karışarak buharlaştılar.

Gökyüzünden çakan şimşekler yerde kayarak üç askere daha çarptı ve onları kavurarak öldürdü.

Aubin ve Léandre siyah mızraklarıyla Başrahibe'nin yanında belirdiler. Başrahibe çoktan esasının iki parçasını bir araya getirmiş, rahiplerin geri kalan askerleri yok etmesine izin verirken, kendisi de çok yaklaşanları uzaklaştırmıştı. Böylece zafer rahiplerin olacaktı; erkeklik gururları bir kadının savaş becerileriyle kendilerini göstermesinden zarar görmeyecekti. *Onlar için ne güzel.*

"Artık gidebilir miyiz?" Askerlerin hepsi öldükten sonra Balla talep etti.

"Cadılar nerede?" Gemma Balla'ya sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Cadıların yardım etmeye bile kalkışmamasından tiksinen Gemma Başrahibe'ye doğru ilerledi.

Rahibeye, "Bizimle gel," diye ısrar etti.

Balla'ya baktı, bir kaşını kaldırdı. "Paganlarla seyahat ediyorsun." "Doğru.

Cadılar ve suikastçılar gibi. Ama yine de iyi olurdu eğer gel. En azından senin için daha güvenli." "Nereye geleyim?"

"Kraliçe Keeley'ye." Gemma sırtıttı. "Aslında . . . Seninle tanışmasını çok isterim. Daha önce bir rahibeye tanıştığını sanmıyorum. En azından *gerçek* bir rahibeye."

Quinn homurdandı, öksürerek üstünü örttü ve hızla arkasını döndü.

* * *

"İ takdir etmekve teklif ediyorum." ve Başrahibe cevap verdi. "Ve Memnuniyetle Kabul ediyorum. Ne yazık ki bir atım yok. Yaya olarak seyahat ediyorum."

"Benim atımı alabilirsin," diye teklif etti Quinn. "Skandal. Ne kadar hafif olduğunu takdir edecektir."

"Ama atınızı alırsam, siz neye bineceksiniz, efendim?"

Quinn durakladı, onu gerçek haliyle görmediğini fark etmişti, o halde bu soruyu cevaplarken ne kadar açık olmalıydı?

Balla ona baktı ve "Evet efendim, nasıl *bineceksiniz*?" diye sordu.

Şimdi rahipler ve suikastçılar da ona bakıyordu. Gemma bile bakıyordu. Bu rahatsız ediciydi çünkü hepsi onun bu zavallı rahibeye ne olduğunu söylemesini bekliyordu ve Gemma rahibenin bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. Rahibenin dövüşte iyi olması, sentorlarla tanışacak kadar dünyevi olduğu anlamına gelmiyordu. Tek bildiği, şu ana kadar manastırının dışına hiç çıkmamış olabileceğiydi. Ve beyaz cüppesinin kanla kaplı olduğunu görmek yeterince travmatikti. Şimdi de bu!

"Şey, iyi hanımefendi ..." Yine durakladı, hâlâ emin değildi. Hiçbir şeyden emin olmamaya alışık değildi.

"Evet?" dedi rahibe, masumca gözlerini kırıştıtararak.

"Evet... ?" Gemma itti ve o da savaş keşişini kıcının üstüne atmayı düşündü. Belki daha sonra.

"Endişelenmenizi istemiyorum Rahibe, bunu söylediğimde ... um ... atım hakkında endişelenmeme gerek olmamasının nedeni bir sentor olmam. Yani aslında yarı atım."

Rahibe birkaç kez daha gözlerini kırıştırdıktan sonra, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Ama dediğim gibi, endişelenmene gerek yok. Benimle güvendesin," diye söz verdi Quinn içtenlikle.

Rahibe çok tatlı bir gülümsemeyle onun kolunu okşadı. "Ve bilmeni isterim ki yedi yıl önce bağırsaklarını deştığım sentor *bana* saldırıyordu ve ben senin yanında güvende olduğum sürece sen de benim yanımda kesinlikle güvendesin. Ben asla bir arkadaşımın karnını deşmem. Tamam mı?"

"Uhhhh . . . ooooookay."

Uzandı ve onun omzunu ovdu. "İyi. Çok iyi."

Rahibe rahipleri atlarına kadar takip etti. Balla ve Priska peşlerinden koştu, iki kadın da kıkırdıyordu. İlahi suikastçılar her iki kadının da arkasından geliyordu ve yüzlerinin alt yarısı kapalı olsa bile Quinn onların da kendisine güldüğünü biliyordu.

Arkadaşlarının geri kalanı gittiğinde Quinn Gemma'ya döndü ve "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Gemma başını salladı. "Keşke sana söyleyebilseydim." Şakacı bir şekilde onun göğsünü yumrukladı. "Ama, hey. En azından senin olduğun şey onu şok etmedi."

"Gerçekten mi? Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

Onun kolunu tuttu ve atlara doğru geri çekti. "Bugünlerde, centaur, gerçekten öyle."

BÖLÜM 17

Geceleri sadece birkaç saat uyuyarak ve gün içinde sadece birkaç mola vererek, ki bu molalar diğerlerinden çok atlar içindi, uzun ve zorlu bir yolculuktu.

Ancak zorlu yolculuk aynı zamanda küçük gruplarını birbirlerinin boğazından uzak tutuyordu. Hepsi şu ya da bu dinin dindar uygulayıcıları olduğundan, ata binmedikleri, yemek yemedikleri ya da uyumadıkları zamanlarda dua ediyor ya da meditasyon yapıyorlardı.

Ancak savaş keşişleri görevdeyken dua etmez ya da meditasyon yapmazlardı. Savaşa hazır tanrılarının, düşmanlardan gelebilecek her türlü saldırıya karşı tetikte ve hazır olmalarını isteyeceğini düşünürlerdi.

Yine de Gemma kale kapılarından yaklaşık on mil uzaktayken olağandışı bir şey fark etmemişti. Cadılar, rahipler ya da tapınak bakireleri de öyle. İnsanlardan hiçbiri bir şey fark etmemişti.

Quinn'di.

Atlarına biraz su içirmek için bir derede kısa bir süre durmuşlardı ki Quinn'in sentor bedeni daireler çizmeye başladı, yere bakarken toynakları tepiniyordu.

"Nesi var bunun?" Aubin sordu.

Gemma bilmiyordu ama bu Quinn'in yapacağı bir şey değildi.

"Dur!" diye emretti sentor, Gemma yaklaştığında. Başını salladı ve kafatasından devasa boynuzlar, diş etlerinden dişler fırladı.

Gemma Quinn'in savaş halini daha önce de görmüştü. Onun yanında birçok kez bu şekilde savaşmıştı, bu yüzden tam olarak şok olmamıştı. Ancak diğerleri ...

Silahlar serbest bırakıldı, büyüler hazırlandı ama o yumruğunu kaldırdı. "Dur!" diye emretti.

"Ne yapıyor bu?" Aubin bilmek istiyordu.

"Sadece geri çekil!"

Quinn hareket etmeyi bıraktı ve Gemma'ya baktı. "Gerçekten görmüyor musunuz? Hiçbiriniz görmüyor musunuz?"

"Neyi görmüyorum?"

"İzleri. Atları. Arabalar. Sayıyorum" -yere tekrar baktı- "Bilmiyorum. Yüzlerce asker. Ve bizim askerlerimiz değil."

Gemma hemen ayaklarına baktı ama hiçbir şey göremedi. Quinn'in deli olmadığını biliyordu. Ayrıca insan da değildi.

"Balla," diye seslendi.

"Cadı daha iyi olmaz mıydı? ?" diye önermeye başladı papaz.

Zamanını boşa harcamayacaktı. "Balla."

Tapınak bakiresi Quinn'in yanına gelene kadar ilerledi. Ellerini kaldırdı, gözlerini kapattı.

"Burada bir güç kullanılmış," diye mırıldandı sonunda, dakikalarca süren sessizliğin ardından, sesi uzuyordu. "Çok güçlü bir şey. Görüşümüzü engelliyor." Bir daire çizerek döndü. "Sanki neredeyse benimle savaşıyor. Bizimle savaşıyor. Savaşıyor-"

Gözleri birden açıldı ve bakışları Gemma'nın arkasındaki bir noktaya kilitlendi.

Gemma döndü ve birkaç ağacın yanında duran bir figür gördü. Onu daha önce fark etmiş olmalıydı. Onu tepeden tırnağa kaplayan koyu kırmızı cübbesi, ellerini örten eldivenleri ve yüzünü örten kukuletasıyla nasıl gözden kaçırabilirdi ki?

Balla homurdandı ve bir büyü yapmaya başladı ama düşmanı daha hızlıydı, rahibeyi ona dokunmadan yerden kaldırdı ve boynunu sıkmaya başladı. Priska Balla'nın yanına koşarak onu bacaklarından yakaladı ve yere yatırmaya çalıştı.

Rahipler, suikastçılar ve hatta cadılar karşı saldırıya geçmek için hızla ileri atıldılar ama o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde geri savruldular ki Gemma kılıcını çekip savaş pozisyonu almaktan başka bir şey yapamadı. İtiraf etmeliydi ki, şu anda bunun pek bir işe yarayacağını düşünmüyordu.

Neyse ki Quinn onun yanında yerini aldı. Kukuletalı kafa hareket etti ama saldırganın yüzünü göremedikleri için nereye baktığını ve bir sonraki planının ne olabileceğini tahmin edemediler.

Quinn'in kuyruğu seğirdi ve Gemma onun bir hamle yapmak üzere olduğunu anladı ama o hamle yapamadan Başrahibe yavaşça gruplarıyla kırmızı cüppeli adamın arasına girdi.

"Ahhhh," dedi alçak bir ses kırmızı kukuletanın içinden. "Başrahibe Hurik."

"Ludolf."

"Uzun zaman oldu."

"Öyle oldu."

Başrahibe zar zor arkasını işaret etti ve Ludolf ellerini iki yana açarak Balla'yı serbest bıraktı.

"Şaşırdım Hurik," dedi tapınak bakiresinin yerdeki soluk soluğa kalmış öksürüklerini duymazdan gelerek, "seni kâfirlerle seyahat ederken görmek beni şaşırttı."

"Ne yaptığım konusunda endişelenme Ludolf. *Sen* ne yapıyorsun?" Eliyle yeri işaret etti. "Bunların hepsi senin yüzünden mi? Sentorun gördükleri yüzünden mi?"

"Bu mu?" Adam yeri inceledi ve Gemma onun diğerlerinin göremediği şeyleri görebildiğini fark etti. "Keşke benim güçlerim de bu tür yeteneklere sahip olsaydı ama hayır. Bu ben değildim." Bazıları Balla'ya yardım ederken, diğerleri de silahlarını havaya kaldırmış, saldırmaya hazırlanırken, Gemma onların grubunu inceliyor gibiydi. "Ne kadar ilginç bir ekibiniz var. Ve yeni kraliçeye de çok yakınsınız. Belki ona yardım edebilirsiniz."

"Ona yardım etmek mi?" Gemma alay etti. "Ne yapmak için? Görünmez bir orduyla savaşmak için mi?"

"Sadece benim ve at-adamının görebildiği izleri bırakanlar çoktan gittiler, Savaş Keşişi. Ama Onurlu Cyrus'un geride bıraktığı dostları hâlâ burada."

Hepsinin dikkatini çekmişti. Balla bile elini boğazına götürmüştü, kırmızı cüppeli adama bakıyordu.

"Hangi dostlar?" diye sordu Başrahibe.

"Tek bir orduyla savaşmak varken neden iki orduyla savaşasın ki? Cyrus kraliçenizi bir meydan okuma olarak görmüyor. Bu onun kardeşi ve yeni karısı Beatrix olurdu." Başı hafifçe hareket etti ve Gemma onun şimdi kendisine baktığını anladı. "Sanırım kız kardeşin, War Monk. Ama yine de Kraliçe Keeley'nin ordusu büyüyor. İnsanlar ona akın ediyor. Cyrus ondan kurtulursa, onun için endişelenmesine gerek kalmayacağını ve tüm topraklarına sahip olabileceğini düşünüyor. Böylece Cyrus'a sadık olanlar küçük kasabada görünmeden, duyulmadan hareket ederler. Kraliçenize saldırmak için bekliyorlar. Yanılıyor olabilirim ama yaklaşan dönüşünüzle birlikte, muhtemelen ablanızın yaşamaya devam etme zamanının sona erdiğini düşünüyorlar ve-"

Gemma daha fazlasını duymak için beklemedi. Birinin takip edip etmediğini görmek için de beklemedi. Dagger'a bindi ve eve doğru yola çıktı.

* * *

Birisi siperlerin açık kapılarının önünden bir odun arabası geçiriyordu ama Quinn onu atlattı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Gemma onun önündeydi. Yine de onu şok eden şey, hemen arkalarında onlarla birlikte yolculuk edenlerin olmasıydı. Hepsinin. Başrahibe bile.

"Anne!" Gemma demirhaneye doğru gürleyerek ilerlerken seslendi. "Anne! Keeley nerede?!"

Emma işaret etti. "Ormanda! Kuzey tarlasının yanında!"

Hiçbiri durmadan yola devam etti ve Gemma'nın annesi onları durdurulmaması gerektiğini biliyordu. Yolcular atlarını tüccarların, yerlilerin ve güvenlik için kasabaya gelen dini tarikatların üyelerinin etrafından dolaştırdılar.

Otlaktan geçip ormana doğru yol aldılar. İçeri girdiklerinde ağaçlar sıklaştı ve zemin daha tehlikeli bir hal aldı. Kısa süre sonra insanlar atlarını terk etti ve Quinn Keeley'nin kokusunu takip etti.

Onu büyük, eski bir ağacın dibinde buldular. Onlara sırtı dönük duruyordu. Gemma tam kız kardeşine seslenmeye başlamıştı ki bir kadın belirdi, kamufle olduğu yapraklar ve ağaçlar arasında görünür hale geldi ve Keeley'nin arkasından saldırdı.

Keeley hızla döndü, kadını boğazından yakaladı ve iki kez ağaca çarptı. Başka bir kadın ona doğru geldi ve Keeley onun başını yakalayıp döndürdü, acımasız bir hareketle boynunu kırdı. Üçüncü kadın saldırdığında Keeley iki kadını da yere düşürdü ve kılıcını çekti. Kılıcı kadının karnına sapladı; gözleri buluştu ve Keeley kılıcı yukarı çekti.

Kadını itti, sonra silahı yere fırlattı, böylece ucu toprağa gömüldü ve dimdik durdu.

Arkasına uzanarak çekicini aldı ve birkaç deneme vuruşu yaptı.

Bu hareket karşısında kafası karışan Quinn ileri atılmaya başladı ama Gemma ön kolunu sıkıca kavrayıp onu geri çekti.

Keeley gülünç çekicinin sapını iki eliyle kavrarken, Peder Aubin öne doğru eğildi ve Gemma'ya çok yumuşak bir sesle, "Kaçmalı mıyız?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye cevap verdi Gemma sessizce, "neler olduğunu bilmiyorum."

Keeley başını kıpırdatmadan sadece gözleriyle bir o yana bir bu yana baktı ve sonra havladı, "Ainsley . . . şimdi!"

Ağaçların tepesinden oklar geldi ve Gemma "Yere yat!" diye bağırdı.

Ama oklar Gemma ve Quinn'in yanlarında getirdikleri yolcular için değildi.

Quinn erkek homurtuları duydu ve düşen bedenler gördü. Daha önce hiç görmediği erkek bedenleri. Görünüşe göre bu adamlar hareketsiz kaldıkları sürece

ağaçlar ve yapraklar tarafından gizlenmeye devam ediyorlardı ama yer değiştirdikleri anda fark edilmeleri çok kolaydı. Özellikle de Ainsley gibi biri tarafından.

Daha fazla ok geldi ve daha fazla adam düştü. Ainsley şimdi bu adamların nerede durduğunu tahmin ediyordu ama tahminleri yeterince iyiydi ve artık saklanmak için bir sebepleri yoktu.

Cyrus'un askerleri silahlarını çekmiş, savaş çıgıkları atarak Keeley'ye saldırdı.

Ve o da çekicini sallamaya başladı.

"Yüce savaş tanrıları adına," diye soludu Léandre, Keeley'nin üzerine gelen ilk adamların göğüslerini oyduğunu gördüğünde.

Silahını çevirdi ve diğer tarafa salladı, sadece daha yükseğe, kafaları balkabağı gibi parçaladı.

Belki de daha önce hayatını kaybedenler kadar fanatik olmayan bazı askerler ağaçların arasına doğru kaçmaya başladı.

"Ainsley!" Keeley havladı.

Daha fazla ok uçtu ve kaçan askerleri sırtlarından vurdu. Ancak birkaçı kaçtı ve koşmaya devam etti.

"Iskaladın-"

"Biliyorum!" Ainsley havlayarak karşılık verdi. Oturduğu ağaç dalının üzerine çıktı. Üç ok yerleştirdiği yayını kaldırdı, nefes aldı ve bıraktı. Oklar uçarak hedeflerin her birine isabet etti. İkisi ensesinden, biri de tam kafasının arkasından.

Keeley, "Kendinle bu kadar gurur duyma, Bayan Başımın Çaresine Bakabilirim," diye azarladı. "Onları neredeyse kaybediyordun."

"Ama kaybetmedim."

"Ama neredeyse kaybediyordun."

Quinn inilti duydu ve Keeley'nin ilk kurbanının hâlâ hayatta olduğunu ve sürünerek kaçmaya çalıştığını fark etti.

Ainsley ağaçtan aşağı atladı, yayına bir ok yerleştirdi ve kadının sırtına nişan aldı. Ama daha okunu fırlatmadan, Keeley'nin çekicinin başının yerdeki kafaya çarpmasıyla kan sıçradı ve hepsinin üzerine sıçradı.

Gemma kız kardeşinin yaptığı şey karşısında soluk soluğa kalmış, gözleri dehşet içinde açılmış, kan ve irin yüzünü ve göğsünü kaplamıştı.

"Bu da *neydi böyle*?" diye bağırdı Keeley'ye.

Keeley çekici omzuna kaldırdı ve savaş keşişi kız kardeşine ters ters baktı.

"Bana bağırma," dedi Gemma'ya. "Kötü bir ruh halindeyim."

Bununla birlikte Keeley kasabaya geri döndü.

"Kötü ruh hali!" diye bir kez daha omzunun üzerinden homurdandı. Sanki kız kardeşinin onu ilk seferinde duyup duymadığından emin değilmiş gibi. Ferdinand çenesindeki kanları sildi. "Kraliçe bu mu yani?" "Oh, kapa çenenı, Papaz!"

BÖLÜM 18

"Onunla başa çıkmamızı gerçekten bekleyemezsin, değil mi?"

Gemma yüzündeki büyücü kalıntılarını kazımaya devam ederken bir yandan da Balla'yı bakışlarıyla korkutmaya çalışıyordu. Ne yazık ki tapınak bakiresi Gemma'nın dehşet verici bakışlarından korkup kaçmadı.

"Bana cevap verecek misin?" Balla talep etti.

Değildi ve Ainsley'ye odaklanarak bunu kanıtladı.

"Ve sen," diye tersledi Gemma, küçük kız kardeşine doğru dönerek. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kız kardeşi dik durdu, öfkeliydi. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" "Ne söylememi istiyorsun?"

"Güzel yay çalışmam hakkında yorum yapmaya ne dersin? Her atışı değerlendirdim. Her birini öldürdüm. Gurur duymalısın. Bunun yerine, sadece şikayet ediyorsun."

"Şikayet etmedim."

"Gözlerinle şikayet ediyorsun."

"Haklısın. Şikayet ediyorum."

Aniden çekip giden Quinn, yanında kardeşleri Laila ve Caid ile geri döndü.

Laila katliamı görünce, "Lanet olsun," diye haykırdı. "Ne yaptı lan bu kadın?"

Ama Caid sadece hırladı ve Keeley'yi aramak için geldiği yoldan dörtlüye geri döndü. En azından Gemma böyle tahmin ediyordu.

"Sana bundan bahsetmedi mi?" Gemma sordu.

Laila başını salladı. "Tek kelime bile etmedi."

"Nereden biliyordu ki? Çünkü inan bana Laila, o saldırının geleceğini biliyordu. Asıl soru bunu nasıl bildiği ve neden başka kimseye söylemediği?"

"Bana söyledi," diye araya girdi

Ainsley. "Oh, kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni!"

"Ainsley!" Gemma tekrar Laila'ya odaklanmadan önce tersledi. "Nasıl bildiğine dair bir fikrin var mı?" Gemma zorladı ama hemen pişman oldu.

Çünkü cevabın ne olacağını anlamıştı ve ortaya ne çıkacağını da hemen biliyordu. Ve ortaya çıktılar, sanki onun itibarına maksimum zarar vermek için bilerek zamanlama yapmışlardı.

Onları ilk önce rahipler fark etti.

"*Bu* ne iğrençlik?" Aubin siyah mızrağını sallayarak sordu.

Keeley'nin iblis kurtları ölümlere yaklaşp onları koklarken, ateşten gözlerini hâlâ hayatta olan insanlardan ayırmıyordu.

Quinn, "Kraliçenin gözüne girmek istiyorsan, Rahip," diye uyardı, "silahını bıraksan iyi edersin."

Laila, "*Hayatını* kurtarmak istiyorsan o silahı bir kenara bıraksan iyi edersin," diye mırıldandı.

Balla geri adım attı. "Bizi hangi dinsizlik cennetine getirdin Savaş Keşişi?"

"Bence çok sevimliler," diye açıkladı Adela. Kurtlardan birine yaklaştı ama kurt ona hırladı ve tersledi.

Başrahibe güldü. "Saf kötülük bile seninle hiçbir şey yapmak istemiyor, cadı."

Cadı tıslayarak rahibeyi uyardı ve Gemma alnını ovmaya başladı. Ancak kız kardeşinin üzerine sıçrattığı kan yüzünden derisi yapış yapış olmuştu.

Tam kurtların her biri kendi başlarına yemek için bir cesedi sürüklemeye başladığında elini çekti. Daha genç olanlardan birkaçı bir büyücü kadın için dövüştü, onu parçalara ayırdı ve bir kolunu ve bacağını alıp kaçtı. İşte o zaman küçük gezgin grubu dönüp dilsiz bir dehşet içinde ona baktı. Onları suçlamadı. Gemma da buna katlanmak zorunda olmadığına karar verdi.

Kılıcını almak için uzandı. Keeley'le kavga ettiklerinde onu yere saplamıştı. Quinn onu belinden yakalayıp götürdüğünde kabzasından tutuyordu.

Gemma'nın sentorun onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama cehennemlerden biri bile bundan daha iyi olmalıydı.

* * *

Keeley sırtını bir ağaca dayamış, dizlerini kaldırmış ve dirseklerini ağaca dayamış bir şekilde oturuyordu. Onun sesini duyana kadar yalnız olmadığını bilmiyordu.

ses.

"Size katılabilir miyim, Majesteleri?"

Baştan aşağı kırmızı bir cübbe giymişti. Yüzünün hiçbir kısmını göremiyordu. Ellerini bile göremiyordu çünkü kırmızı deri eldivenler giymişti.

"Sadece bana 'Majesteleri' demezsen," diye hırladı Keeley ve hemen yüzünü buruşturdu. Sesinin huysuz ve acımasız çıktığını biliyordu.

Ve lanet olası mızımız. Ne zaman mızımız olmuştu ki?

"Özür dilerim. Bunun için özür dilerim," diye hemen özür diledi. "Acınası bir durumdu ve bu ses tonunu hak etmedin." Yakındaki bir kütüğü işaret etti. "Lütfen. Otur."

Oturdu. "Daha önce hiçbir kraliyet mensubunun sesinin acınası olduğunu kabul ettiğini duymamıştım. Ne de özür dilediğini. Gerçekten kafam karıştı."

"Sadece iki yıldır kraliyet ailesindeyim. Her şeyi yanlış yaptığımdan eminim." Şimdi karşısında oturan adama baktı. "Yine de itiraf etmeliyim ki, yüzünüzü görebilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Yüzümü gerçekten *görene* kadar herkes buna inanıyor."

"Kendini övme. Savaşın cehenneminden geçen ve daha fazlası için geri dönen erkekler ve kadınlar için zırhlar ve silahlar yaptım. Bana daha önce görmediğim bir şey göstereceğinden şüpheliyim."

* * *

Quinn Gemma'nın yüzündeki, boynundaki ve ellerindeki kan ve yaraları temizlerken, Gemma nehrin kenarında oturmuş sessizce içini çekiyordu.

Gemma'nın kaşlarının birbirine yapışmış olmasından içinin kaynadığını anlayabiliyordu. Alnındaki kanı temizleyebilmek için deriyi çekip çıkarması gerekmişti. Bu hiç de kolay olmamıştı. Kaslar o kadar gergindi ki, kaşlarını ayırmak için zorlamak zorunda kalmıştı.

"Gerçekten bütün gün orada oturup surat asacak mısın?"

"Planım bu."

Quinn oturdu ve kendi yüzünü silmeye başladı ama Gemma temiz bezi ondan kaptı ve onu kendisi temizlemeye başladı. Görünüşe göre, "doğru yapmıyordu". Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Gemma bu haldeyken sormaya da korkuyordu. Kılıcını eline almadan önce onu yakalamalıydı ama tepki vermekte yavaş kalmıştı. Bu onun hatasıydı. Çünkü kızın kılıcını eline aldığı anda mantıklı düşünemeyecek kadar kızgın olduğunu herkesten iyi biliyordu.

Gemma birdenbire, "O kadının kafasını hiçbir şey olmamış gibi ezdi," diye açıkladı.

"O kadın bir büyücüydü ve Keeley'yi öldürmeye çalıştı." "Ama Keeley yine de önce onunla konuşmalıydı ya da en azından-"

"Eski Keeley'yi kastetmiyor musun?"

"Ne?"

"Eski Keeley mi? Caid'in ben daha ortaya çıkmadan önce tanıştığı. Beatrix'in henüz bıçaklamadığı. O Keeley önce sorular sorar ve başka bir seçenek olmadığını görene kadar büyücünün kafasını kesmene engel olmaya çalışırdı. Ama bu Keeley beklemiyor. Daha az soru soruyor. Daha çabuk tepki veriyor. Ve sen bunun ne anlama geldiğinden endişeleniyorsun."

Gemma topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, başı öne eğildi.

"Beatrix'e dönüşmüyor Gemma," dedi, ki Gemma'nın asıl sorduğu soru da buydu.

Ve uzun bir sessizlik anından sonra -bu dindar tipler böyle şeylerle tanınırdı- Gemma alçak sesle, "Peki ya çok daha kötü bir şeye dönüşüyorsa?" diye sordu.

İşte o zaman Quinn güldü. Gülmek zorundaydı. Bu çok saçmaydı! Gemma ona ters ters baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bana bu soruyu sorduktan sonra böyle aptalca bir şey mi söylüyorsun? Keeley hakkında mı?"

"Şey-"

"Bunu sadece Keeley hakkında sormakla kalmıyor, onu tanrılarla kıyaslıyorsun - lanet olası *Beatrix*!"

"Beatrix'in kraliçe olduğundan beri kötü bir şey yapmadığını unutuyorsun."

"Sadece iki yıl oldu."

"Evet, ama herkes tacı alır almaz gökyüzünün kana bulanacağını ve yeryüzünün yarılıp her türlü cehennem canavarını serbest bırakacağını düşünüyordu. Bunların hiçbiri olmadı. Aslında, gerçek cehennem canavarlarına sahip olan tek kişi Keeley!"

"Bunu mu umuyordun?" diye güldü. "Beatrix kraliçe olduğunda dünyanın yarılmasını mı?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Ama ben saf kötülüğe karşı savaştığımızı sanıyordum. Kız kardeşimin süslü elbiselerle tahta oturmasını engellemek için değil."

"Gerçekten bunu yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

"Belki de bunca zamandır Cyrus'a odaklanmamız gerektiğini düşünmeye başladım. Manastırları ve kiliseleri yok etmeyi, görünmeden topraklarımıza sızmayı ve neredeyse kız kardeşimi öldürmeyi başardı."

"Neredeyse kız kardeşini öldürmüyordu. Onu burada ne kadar süre izledikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok ama Keeley başından beri biliyordu. Ona saldırdıklarında hiç şaşırmadı."

"Biliyorum." "Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sormadan önce kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Madem onları biliyordu, neden hemen öldürmedi?"

Quinn kendini tutamadı ve yine güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve kız kardeşim. Ya Keeley'e bağıırıyorsunuz çünkü ani kararlar veriyor ve her şeyi enine boyuna düşünmüyor. Ya da yeterince hızlı hareket etmediği için ona bağıırıyorsunuz."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Ona sürekli olarak söylediğiniz tek şey Beatrix'in gözlerinin akını görür görmez onu öldürmesi gerektiği, ki bunu yapmayacağını ikiniz de biliyorsunuz."

"Bu da bir hata."

Tekrar güldü ve ayağa kalkarak iskoç eteğini ve zincir zırh gömleğini çıkardı. "Seni neden çıplak görüyorum? Seni çıplak görmek istemiyorum."

"Elbette istiyorsun. Ve nehre giriyorum. Saçımda hâlâ kan var."

"Ve şakaklarımda biraz beyin var." "Bu çok hoş."

* * *

Adam Keeley'nin karşısına oturdu ve cüppesinin kapüşonunu dikkatle sökmeye başladı. Karmaşık bir iş olduğu için biraz zaman aldı; Keeley, kimsenin kolayca söküp atamayacağı şekilde düzenlendiğini düşündü. İşi bittiğinde ve Keeley onu net bir şekilde görebildiğinde, "Bunu sana biri mi yaptı yoksa sen mi kendine yaptın?" diye sordu.

"Korkarım bir kombinasyon. Güç için ödenen bedel bu." "Ağır bir bedel."

"Evet, ama şimdi çok fazla gücüm var."

"Ve onu buraya getirdin. . . ne sebeple?"

"Emin değildim." Kapüşonunu tekrar yerine takma işlemine başladı. İşi bittiğinde, "Kız kardeşinle tanıştım. Beatrix. Soğuk biri. Hesapçı. Bunu sevdim."

"O da akıllı. Herkesten daha zeki." "Ve bunu biliyor."

"Biliyor."

Keeley'nin bu adama söyleyecek başka bir şeyi yoktu ama ona gitmesini söyleyemeden, onu neşelendirmeyi garanti eden tek yoldaşı yanına koştu. Sürü onun etrafında zıplıyor, yüzünü ve boynunu yalıyor, ona sürtünüyordu. Bugün iyi yemek yemişlerdi. Savaş sırasında düşman askerleri ve bu öğleden sonra olduğu gibi kendisine saldıran düşmanlar dışında insan yemelerine izin vermiyordu. Bu yüzden kurtlar çok iyi bir ruh halindeydi ve bu da onu son derece neşelendirdi. Aslında, gülmek ve onları okşamakla o kadar meşguldü ki adamın sessizleştiğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

"Ne?" diye sordu sonunda gülümseyerek. "Orada ne olduğunu biliyor musun?"

Acı dolu bir iç geçirdi. "Sen de mi? O yüzünle biraz daha az yargılayıcı olursun sanmıştım. Ama madem değilsin, ben de sana kendini beğenmiş savaş keşişi kız kardeşime söylediğimi söyleyeyim. Cehennemlerden birinden geliyor olabilirler ama onlar hayvan. Ve hayvanlar masumdur. Gözleri alevden ve salyaları kandan yapılmış olsa bile. Böyle olmaları onların suçu değil. Bu hayatı onlar seçmedi ve ben de bunun için onları suçlamayacağım. Onlar benim dostlarım ve burada kalmak istedikleri sürece başımın üstünde yerleri var."

Adamın havayı kokladığını duydu. "Yakın zamanda insan yediklerini biliyor musun?"

"Beni öldürmeye çalışanları. Onlara yiyeceklerini söyledim. İnsanlar zaten ölmüştü. Ve kurtlar çok iyi davrandılar. Benim isteğim üzerine köylüleri öldürmüyorlar. Bu yüzden düşmanlarımı yemelerine izin vermek en azından yapabileceğim şey."

Adam aniden ayağa kalktı. Keeley onun hışımla çekip gideceğini düşündü. Gemma'dan alışık olduğu bir şeydi bu. Ama bunun yerine adam cüppesini fırcaladı ve sonra eğildi.

"Kraliçe Keeley, ben Doğu Sahilleri'nden Ludolf. Bir kan büyücüsüyüm ve hizmetinizdeyim." Bir adım daha yaklaştı. "Size ve hükümdarlığınıza çok yardımcı olabileceğime inanıyorum."

Hâlâ kurtlarından birini okşayan Keeley, cüppeli adama en az bir dakika boyunca baktı ve sonunda, "Kan büyücüsü nedir?" diye sordu.

"Uh ... sorunuz bu mu? Sana bir büyücünün yardımını öneriyorum ve sen kan büyücüsünün ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Daha önce hiç duymamıştım. Kulağa büyüleyici geliyor."

"Pekala... bir bakalım... ne yaptığımı açıklamanın en iyi yolu, kan büyücüsünün savaş keşişi kız kardeşinizi çok rahatsız edecek bir şey olduğunu söylemektir."

"Ah!" Keeley başını salladı. "O halde, Lord Ludolf, ki artık size böyle hitap edeceğim, şimdiden harika bir başlangıç yaptık."

* * *

Gemma nehrin kenarında volta atıyordu. "Beni dinliyor musun ki?"

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalamıyorum. Sadece endişeliyim." "Ne için endişeleniyorsun?"

"Bir hata yapıyoruz."

Quinn saçlarını durulamayı bitirdi ve sudan çıktığında bir sentora dönüşmüştü. At vücudunun üst yarısı suyun üzerindeydi ve kuyruğu sallanıyordu.

"Ne hakkında bir hata?"

"Beatrix."

Tekrar gülmeye başladı ve Gemma daha fazla dayanamadı. "*Bu kadar komik olan ne?*"

"Kendi kız kardeşini karnından bıçakladı! Bir taç için. Ve sen onun hakkında hata yaptığını mı düşünüyorsun? Yani savaş rahipleri . . . ? Büyük okuyucular ya da düşünürler değiller. ? Bunu rahiplere mi bıraktınız? Belki rahibelere?"

"Ben sadece onun kötülüğünün daha bariz olmasını beklerdim."

"Kız kardeşini bıçaklamaktan daha bariz bir şey olabilir mi? Unutmayın ki kraliçe olacağından emin değildi. Sadece gerçekten umut ediyordu."

"Belki de tüm planımızı yeniden düşünmeliyiz."

"Bir planımız olduğunu bilmiyordum. Yani belirli bir plan değil."

Ellerini birbirine kavuşturarak Quinn'e döndü. "Belki de Beatrix ve Marius ile güçlerimizi birleştirmeyi düşünmeliyiz, böylece Cyrus'a birlikte meydan okuyabiliriz."

"Huh," dedi Quinn suyun içinden ona doğru yürümeye başlamadan önce. İri, heybetli, dört ayağı da suyun içinde kolayca hareket ederek ona doğru ilerliyordu. Kolları aşağı uzandı ve onu yakalayıp kaldırdı ve Gemma'yı nehre doğru birkaç metre sürükledi.

* * *

"Belki de bir hata yaptık. Buraya gelmekle."

"Çok fazla seçeneğimiz yoktu, Balla." Aubin bir tabaktan birkaç sıcak ekmek aldı ve bir banka oturdu. Hiçbiri bu barda rahat değildi ama başka seçenekleri de yoktu. Kraliçenin kalesinde kendilerini evlerinde hissetmek şu anda iyi bir fikir gibi görünmüyordu ve kendi mezheplerinden hayatta kalanların şehirde nereye yerleşmiş olabileceklerini bilmiyorlardı. Eğer meslektaşlarından herhangi biri buraya kadar gelebilmişse.

Bar en güvenli yer gibi görünüyordu.

Tadesse birasını yudumlarken, "Bence yine de kraliçeyle kendimiz konuşmalıyız," dedi.

"Elbette öyle, Suikastçı. Eminim o dev kadında yanlış bir şey bulmuyorsunuzdur."

"Benim halkım onu en iyi mücevherlerimiz ve ipeklerimizle süsler ve en güçlü erkeklerimizle çiftleşmesi için yalvarırdı, böylece onun devasa bebeklerinin çılgın gücünü kullanabilirdik."

Balla yemeğini yere fırlattı. "Ve şimdi neden mutlu bir şekilde bakire kaldığımı biliyoruz."

* * *

Gemma yüzeye geri döndüğünde Quinn de onun yanında yüzüyordu. Dört bacağı da suyun içinde mutlu bir şekilde ilerliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu. *Her zaman* istediği gibi. Çünkü Quinn'in daha anne karnındayken hasar gördüğüne ikna olmuştu!

"Hiçbir şey. Neden soruyorsun?"

"Neden beni suya attın?"

"Çünkü banyoya ihtiyacın vardı ve açıkça mantıklı düşünemiyordun."

"Ne?"

"Eğer planın Beatrix'le güçlerini *birleştirmekse*, mantıklı düşünmüyorsun Gemma. Güven bana. Ve hızlı akan nehir suyu, duyularını kaybetmiş olanları uyandırmak için iyidir, ki sizin de öyle olduğunuz açık."

"Ben hislerimi kaybetmedim-"

"Hadi!" diye tezahürat yaptı. "Saçını yıkayalım!"

Sonra onu tekrar suya batırdı.

"Kahretsin, Quinn!" diye çığlık attı sonunda onu geri bıraktığında.

* * *

"Cadıların burada olmadığından endişelenen başka kimse var mı?" Priska en yumuşak sesiyle sordu ve Aubin'i şoke etti. Onun konuşmaya izni olduğunu sanmıyordu.

Balla barın etrafına bakındı. "İçeri girdiğimizde yanımızda değiller miydi?"

"Öyleydiler," dedi Ferdinand. "Ama hepiniz bu kadar paranoyak olmamalısınız! Ben

Eminim bu güzel kasabayı geziyorlardır! Ve eminim ki kraliçe sadakatimize layıktır!"

"Sesinizi alçaltabilir misiniz?" Balla neredeyse yalvarıyordu, diğerleri ise sinirliydi. "Onun bölgesindeyiz."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece hepinizin bunu fazla düşündüğünü hissediyorum."

"Belki de hiç düşünmüyorsun," diye alay etti Léandre, ateşkes papazının neşeli yüz ifadesine tahammülü her geçen gün azalıyordu.

"Birine sorayım," diye önerdi Ferdinand. "Neyi birine soracaksın?" Balla sordu.

"Kraliçeleri hakkında ne hissettiklerini." "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bu konuda akıllı davranacağız."

"Ama siz akıllı değilsiniz," diye hatırlattı Aubin papaza. "Aslında çok aptalsınız."

"İşte-" Barda duran birini işaret etti. "Şuradaki iri yarı genç adama soracağım."

"O bir erkek değil!" Papaz uzaklaşırken Balla umutsuzca fısıldadı. "Bu çok büyük bir kadın!"

* * *

Zincir zırhı onu ağırlaştırıyordu ama Gemma yine de Quinn'in sudan çıkmasına yardım etmesine izin vermedi. Evet! Saçmalıyordu ama umurunda değildi. Mantıklı olamayacak kadar öfkeliydi.

"Neden normal olamıyorsun?" diye öfkelen-di karaya sağ salim çıktığında.

"Ben normalim," dedi adam, yere rahatça uzanarak. İskoç eteğini tekrar giymiş, zincir zırh gömleğini omzuna atmış, giyilmemiş botlarını yanına yaslamıştı. Kollarını kaldırdığı dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine geçirmişti. "Yarı insan. Yarı at. Daha ne kadar normal olabilirim ki?"

Adam sırtıttı ve kadın adamın yüzündeki sırtışı tokatlamak istedi.

"Şimdi mantıklı mıyız?" diye sordu ondan duyduğu en sinir bozucu ses tonuyla. "Mantıklı, sakın düşüncelerimiz var mı? Yoksa tekrar suya batırılmamız mı gerekiyor?"

"Kemikten başka bir şey kalmayana kadar seni döv-meliyim!"

"Beatrix ile güçlerini birleştirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeye devam etmediğin sürece bu iyi olur."

"Neden?"

"Beatrix etrafta koşuşturup acemilere tecavüz etmiyor olabilir ama kız kardeşini öldürmeye çalıştı. Ve Keeley'nin tek yaptığı onu bir abla gibi sevmek ve korumaktı. Bu asla güvenebileceğin biri değil. Asla inanamazsın. Asla güvenerek kardeşinin kraliçeliğini riske atma. Bunu görmüyor musun?"

"Gördüğüm şey, gerçek bir sorunumuz olduğu."

Omuz silkti. "Hepimizin gerçek sorunları var. Beatrix'e güvenerek neden bunlara yenilerini ekleyelim?"

Gemma Quinn'in yanına çöktü ve gerçeği itiraf etti. "Ne yapacağımızı bilmiyorum. Cyrus'la nasıl savaşacağımızı bilmiyorum. Her şey kontrolden çıkmadan önce bu savaşı nasıl durduracağız. Ve şu anda kendimi tükenmiş hissediyorum."

"Gemma, daha yeni cehennemi yaşadın. *Elbette bitkin* düştün. Ama benim sorum şu: Neden tüm bunların senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun? Öyle değil. Şu anda elimizde savaş rahipleri, kutsal suikastçılar, tapınak bakireleri ve Başrahibe var. Onların bizi bu durumdan kurtaracak fikirleri olmadığını söyleyemezsin."

"Ama az önce kraliçenin bir büyücünün kafasını kırdığını gördüler."

"Bana bunun gördükleri en kötü şey olduğunu söyleyemezsin. Özellikle de o başrahibe."

Omuz silkti. "Sanırım haklısın."

"Onlarla konuşalım. Yapabilecekleri en kötü şey çekip gitmek olur. Çekip giderlerse de ne olacak? Elimizde hâlâ Laila, Caid, Cadell ve Farlan var. Hayatları boyunca ne kadar zarar verdiklerini biliyor musun? Biz buraya gelmeden çok önce? Kız kardeşini ve kraliçeliğini korumak için ne gerekiyorsa yapacaklardır."

Quinn aniden uzanıp Gemma'nın elini tuttu. Gemma'nın ilk içgüdüsu elini geri çekip yüzüne yumruk atmaktı ama bu içgüdüyle savaştı ve ne söyleyeceğini ve ne yapacağını görmek için bekledi.

"Sadece bir kereliğine," diye devam etti nazikçe, "tüm bunları kendi başına düzeltmeye çalışmak yerine... neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yokken ve az önce tüm kardeşliğinin yok oluşunu görmüşken bir plan yapmaya çalışmak yerine, belki de arkana yaslanıp Keeley'nin liderlik etmesine izin verirsin. Bu seferlik sadece kendisi için değil, halkı için de doğru olanı yapacağına güvenebilirsin."

Gemma bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu ama Quinn haklıydı. Çok fazla şey yaşamıştı. Çok fazla şey görmüştü. Ve Keeley için hükmetmeye çalışmaya devam edemezdi. Bu onun ne haddiydi ne de hakkı. Keeley kralıçeydi, Gemma değil.

"Ya da," diye devam etti Quinn, "Keeley'yi bir cadı olarak yakabilirsin. Hangisinde kendini daha rahat hissedersen."

Gemma başını salladı ve gülmemeye çalıştı. "Neden bu kadar piçsin?"

"Sana seçenekler sunuyordum."

"Piç kurusu."

"Hadi," dedi kıkırdayarak. "Geri dönelim. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Hayır. *Sen* açlıktan ölüyorsun."

"Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Beslenmem gerek."

"Yeterince adil. Hiç değilse şu zincir zırhı biraz çıkarmalıyım. Şu anda taştan bir çanta giyiyormuşum gibi hissediyorum."

Kasabaya geri döndüler ama Ragna'nın keşiş-şövalyelerinden bazılarının eğitim yaptığını gördüler. Gemma şu anda hiçbiriyle uğraşacak durumda değildi.

Quinn arkalarını işaret etti. "Kaplıcaları kesip etrafından dolaşacağız."

"Kaplıcalar mı var?"

"İşimiz bittiğinde vardı."

"Kaplıcaları siz mi inşa ettiniz?"

Omuz silkti. "Sentorlar kaplıcaları sever."

Büyük kayaların ve devasa ağaçların etrafından dolanarak sessizce yürüdüler. Gemma birkaç küçük kaplıca gördü ve daha sonra şımartılmak için geri geleceğini biliyordu, çünkü kaplıcaları sevenler sadece sentorlar değildi. Ağrıyan kaslarını ıslatma düşüncesi neredeyse onu

Yüksek sesle inliyordu, bu yüzden birinin inlediğini duyduğunu sandığında şaşırdı.

Durdu ve Quinn de öyle yaptı; onun da duyduğunu fark etti. Birbirlerine baktılar ve yavaşça geriye doğru birkaç adım atarak bir kayanın yanından geçtiler, arkalarını dönme zahmetine girmeden az önce geçtikleri kaplıcaya baktılar.

"Tanrım!" Quinn hemen gözlerini kapattı. "Bunu görmeme gerek yok!"

"Gerçekten mi Shona?" Gemma savaş arkadaşından talep etti. "Her şey dağılıyor ve sen sevişmek için zaman mı ayırıyorsun?"

Shona gözlerini devirdi ve son fethinden uzaklaştı. "Ve anneme söyleyeceğim!" Quinn söz verdi.

"Ona ne söyleyeceksin?" Laila bilmek istedi.

"Çok itibarsız bir prenses olduğunu."

"Oh, lütfen! Bu annemizi pek de şaşırtmayacak." "Daha iyisini yapabilirsin, Laila," dedi Gemma ona.

"Oy! Sadakat nerede, dostum?" Shona bilmek istiyordu.

"Anlamıyorum!" Quinn sonunda iki savaş rahibinin arasını işaret ederek itiraf etti. "Sizin bakır olduğunuzu sanıyordum."

Şaşkınlıktan doğan uzun bir duraklama oldu. Ama içlerinden kahkahalar patladığında, uzun süre devam etti ve çok iyi hissettirdi. Gemma bu kahkaha ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Ağrıyan kaslarını bir kaplıcada ıslatmaya olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

"Tüm evrenler içinde bizim bakire olduğumuzu nereden çıkardınız?" diye sormayı başardı sonunda.

"Dindar keşişlersiniz, değil mi?"

"Biz *savaş* keşişleriyiz, sentor. Kanlı, şiddetli, yıkıcı bir savaştan sonra isteyeceğiniz son şey bir dua anıdır. Bira istersiniz, yemek istersiniz ve şehvet istersiniz-"

"Evet!" diye araya girdi.

"Anladım." "Anladın mı?"

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı ve uzaklaştı. Kız kardeşine dönerek, "Anneme hâlâ söylüyorum!" dedi.

"Bakire," diye güldü Gemma, onu takip ederek. "Sana benim bir

."

"Kapa çeneni!"

* * *

Katla, kardeşi ve birkaç savaş rahibi arkadaşıyla birlikte bara girdi. Son birkaç gündür kraliçeden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Aralarındaki talihsiz konuşmadan sonra, Gemma dönene kadar Keeley ile bir daha g r şmemeye karar vermişti.

Elbette Gemma geri dönmüştü ama şimdi yeni sorunlar vardı. Kız kardeşler tarafından en iyi şekilde ele alınması gereken meseleler. O zamana kadar Katla kendisini ve kardeşini, onlara ihtiyaç duyulana kadar kraliçenin yolundan uzak tutacaktı.

En azından bara girip kardeşliğinin en azılı düşmanlarından bazılarının dinlememeleri gereken tek kişiyi dinlediklerini görene kadar plan buydu. Kraliçenin kuzeni. Keran Smythe. Savaşta ve göğüs göğüse çarpışmada çok yetenekli bir kadındı ama hayatta tam bir karmaşa içindeydi.

Kardeşini kolundan yakalayan Katla, Kir'i barın diğer ucuna sürükledi, ardından diğer keşişler geldi ve hepsi Gemma'nın Keeley ile buluşmak için getirdiği grubun bulunduğu masanın yanında durdu.

Katla'yı rahatsız eden şey, durduğunda duyduğu şeydi. "Sonra tabii ki ke i olayı geldi," diye duyurdu Keran.

"Keran!" Katla, sesinin olması gerekenden çok daha keskin olduğunu söyledi. Boğazını temizledi, tekrar denedi. "Neden seninle kaleye d nm yoruz?"

"Neden? Muhtemelen hepsi orada tartışıyordu. O kadar tartışmaya dayanacak kadar bira i emem. Tabii fiziksel bir hal almazsa." Kıkırdadı. "O zaman komik olur."

Uzaklara baktı, konuşmayı kesti ve ... hiçbir şey olmadı. Bir dakika boyunca. "İyi misin? . . iyi misin?" diye sordu sonunda bir savaş rahibi.

O ana geri dönmüş gibiydi, bakışları tekrar masadakilere yöneldi. "Ha?" Morthwyl'in siki adına! Bu kadın!

"İyi misin?" diye tekrar sordu rahip.

"Oh, evet. Yıllardır böyleyim. Bir dövüş birliğindeydim. Kafana yeterince darbe alırsın ve ..."

Katla sonunda eğilip ellerini Keran'ın yüzüne vurana kadar hepsi onun devam etmesini bekledi.

". . ne dediğini unutuyorsun," diye devam etti Keran durduğunu fark etmeden.

Sonra daha da kötüleşti.

Keran Katla'ya baktı ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi "Hey!" diye selamladı. "Buraya yeni mi geldin?"

"Hayır. Beş dakikadır burada dikiliyorum."

"Unutmadan önce sana bir şey söylemem gerekiyor. Unutacağımı biliyorum, çünkü umurumda değil."

"Kulağa harika geliyor," dedi Katla hemen, Keran'ı kolundan tutup sandalyesinden kaldırmaya çalışarak. "Hadi bara gidelim ve sana güzel, soğuk bir bira alalım."

"Biraya bayılırım."

"Elbette istersin."

"Ama önce," dedi sandalyesine geri oturarak, "sana ne söylemem gerektiğini hatırlamam gerek. Bana bir dakika verin." Gözlerini Katla'ya dikti. Ve baktı. Ve baktı. Sonunda parmaklarını şıklattı. "Şimdi hatırladım."

"Tanrılara şükürler olsun."

"Kardeş Ragna'yı Keeley'den uzak tutman gerektiğini söylemem gerek çünkü sanırım o savaş keşişinin memesini kraliçenin kılıcına kaptırmasına ramak kaldı."

Katla'nın yanındaki kardeşler bu tanım karşısında yüzlerini buruşturup başka tarafa baktılar; Kir ise sadece inledi.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Katla kadına sordu.

"Senden nefret etseydim şimdiye kadar kolunu koparmış olurdum çünkü hâlâ bana dokunuyorsun. Yakın arkadaşlarım dışında bana dokunulmasından hoşlanmam. Her neyse, senin Ragna-"

"O benim Ragna'm değil."

"-Keeley'ye küçük kardeşlerine ailesinden ziyade kardeşliğiniz tarafından bakılabileceğini önerme hatasını yaptım. Bu kafana vurulmak için çok iyi bir yoldur. Her neyse, manastırın dışında ayrıldığımızda Gemma bana Ragna'nın Keeley'le bir sorun çıkardığını görürsem sana söylemem gerektiğini söyledi. Ben de sana söylüyorum." Ayağa kalktı. "Şimdi şu biraya ne dersin?"

"Meşgulüm."

"Bana bir bira sözü vermiştin." Sonra Keran boynunu kırdı, belli ki bu küçük hareketiyle bir tehdit savuruyordu.

Katla savaş arkadaşının kuzeniyle yüzleşti. "Yoksul bir keşiş olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi? Çünkü sahip olduğun silahlar çok güzel, yoksul keşiş."

Katla hırlayarak çantasındaki birkaç bozuk parayı çıkardı ve kraliçenin *kuzeninin* uzattığı ele sıkıştırdı.

"Teşekkürler, dostum!"

Bir zamanların dövüş şampiyonu gittikten sonra tapınak bakiresi, "Yani kraliçe Ragna Kardeş'le anlaşıyor mu?" diye sordu.

"Anlaşamadıklarını söyleyemem."

"Anlaşıyorlar gibi görünüyor."

Katla çaresiz bir omuz silkti. "Ragna'nın nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Eminim öyle olmak istememiştir."

"Kendisi mi?" diye sordu rahiplerden biri. "Ben de zor diyecektim."

"Ragna zor olmayı seviyor," diye ısrar etti tapınak bakiresi.

"Gidip onunla konuşalım," dedi bir başka rahip ayağa kalkarak.

"İyi fikir," diye onayladı Katla. "Seni hemen Ragna'ya götürebilirim."

"Ragna değil, Savaş Keşişi," diye bağırdı tapınak bakiresi Katla'ya. "Bizi kraliçeye götür. *Onunla* konuşmak istiyoruz."

BÖLÜM 19

Hepsi ana salona açılan kapıların hemen dışında buluştu. Garip olduğunu söylemek durumu oldukça küçümsemek olurdu. Çünkü Quinn ve Gemma bir yönden, seyahat grubunun geri kalanı da diğer yönden yürüdüğünde Ragna zaten orada duruyordu. Ve sanki kraliçenin resmi karşılayıcısıymış gibi davranıyor, açık kapıların önünde pusuya yatmış, her yolcuyu içeri girmeden önce yanından geçmeye zorluyordu.

"Ah, Ragna. Keşke seni tekrar gördüğüme sevindim diyebilseydim ama tabii ki yalan söylemiş olurdum," diye alay etti Rahibe Balla.

"Balla," diye karşılık verdi Ragna. "Hayatta kalman eminim biri için ne kadar güzel," dedi Ragna.

"Şimdi, şimdi, hanımlar," diye gür sesiyle azarladı Rahip Ferdinand. "Siz kadınların her zaman yaptığı gibi birbirinizi gagalamanıza gerek yok. Bunun yerine arkadaş olalım!"

Ragna, Quinn'in ondan duyduğu ilk sinirli iç çekişi yaptı ve papaza, "Tanrılar aşkına, neden buradasınız?" diye sordu.

"Tanrılar hepimizi kutsadı!" dedi papaz mutlu bir ifadeyle, Ragna'nın sırtını sıvazlayarak ve tapınak bakirelerini ana salona kadar takip ederek.

Ragna, Quinn ve Gemma'ya, "Ateşkes papazı gerçekten de listede var mıydı," diye sordu, "yoksa siz sadece hayatımı cehenneme çevirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Şey-" Gemma söze başladı ama Quinn hemen onun sözünü kesti.

"O da listede vardı. Peki neden tanıştırmayı ben yapmıyorum?"

"Tanıştırmaya gerek yok," diye alay etti Peder Aubin, baş generali iterek. "Hepimiz Ragna'yı tanıyoruz."

"O da hepimizi tanıyor," dedi Yüksek Ovalar'dan Tadesse, rahibi takip ederek.

Ragna diğer mezheplerin temsilcileri yanından geçerken sırtıttı, ancak cadı Adela yaklaştığında tekrar konuştu.

"Büyükannen nasıl, Adela?" diye sordu gülümsemeye çalışır gibi bir ifadeyle.

Ellerini umutsuzca Ragna'nın boğazına dolamaya çalışan cadı meclisi liderini uzaklaştırmak için cadının iki yardımcısı gerekti.

"Bu da neydi şimdi?" Quinn sordu.

"Adela'nın büyükannesini kazığa bağlayıp yaktı," diye açıkladı Gemma başını sallayarak.

"O zaman neden kadının nasıl olduğunu sordun?"

Ragna dürüstçe, "Çünkü bunu yapmak beni eğlendiriyordu," diye cevap verdi. "Bana öyle bakma Gemma kardeş. Büyükannesi bebekleri kurban ederdi."

"Bebekleri kurban etmeseydi onu yakmayacağını mı söylüyorsun?" Quinn bilmek istiyordu.

"Elbette onu yakardım ama o meclis artık bebekleri kurban etmiyor, değil mi? Gördün mü? Sonunda her şey yoluna girdi. O yüzden bu kadar kanlı olmayı bırak-"

"Günün kutlu olsun, Ragna."

Başrahibe, ellerini beyaz cüppesinin kollarına sokmuş, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle Ragna'yı tatlı tatlı selamlıyordu.

Ragna'nın bakışları rahibeye kayarken tüm vücudu gerildi. "O da listede miydi?" diye sordu Gemma'ya.

Ses tonu o kadar farklı, o kadar öfkeliydi ki Gemma tereddüt etmedi. "Hayır. Listedeydi. Onu yolda bulduk."

"Ve onu *buraya* mı getirdiniz?"

"Tehlikede olduğumu gördüler ve beni kurtardılar," diye açıkladı Başrahibe.

"Sen mi? Tehlikede miydin?"

Gemma, "Cyrus'un adamları onu öldürmeye çalışıyordu," diye açıkladı. "Onlara izin vermeliydin."

"Ragna!" Gemma'nın nefesi kesildi. "Biz her zaman kardeşliği koruruz."

"Sorun değil, Gemma Kardeş. Ragna Kardeş'in yeminini unutmasına alışkınım... özellikle de değerli tanrısına."

Bir bıçak saplandı ve Quinn, Gemma'yı yanlarına gelen Shona ve Laila'nın kollarına doğru iterken bıçağın yüzünü kesmesini önlemek için zorlukla geriye doğru eğildi. Ama bıçak onu hedef almamıştı. Rahibeyi hedef almıştı.

Başrahibe Ragna'nın bileğini yakalayıp tuttu ve diğer kadını ters çevirmeden birkaç saniye önce savaş keşişine sırtıttı. Ragna yere çömeldi, bıçak hâlâ başrahibenin elindeydi.

Başrahibe Ragna'nın kolunu kendi kolunun altına çekti. Keşişi bıçağı bırakmaya zorlayana kadar bileğini geriye doğru bükte, sonra Ragna'yla yüzleşmek için döndü

tekrar. Keşişin tuniğini yakaladı, onu ileri doğru sürükledi ve Quinn'in savaş atı formuna geçmesine neden olan bir kükremeye ona kafa attı.

İki kadını birbirinden ayırmak için hamle yaptı ama görünmeyen bir güç onları ayırdı, her iki kadın da sert bir şekilde yere düştü, ayakları birbirinden ayrıldı.

Kırmızı cüppeli adam ortaya çıktı. Büyücü Ludolf. Kalenin içinden çıktı ve Quinn'e başını sallamadan önce her iki kadına da baktı.

"Centaur." "Ludolf."

Ragna kendini toparladı. "Sen mi? Seni öldürdüğümü sanmıştım,

Ludolf." "Ben de seni gördüğüme sevindim, Ragna."

"Kadın, anlaşılabildiğin *biri* var mı?" Quinn savaş keşişine sorma ihtiyacı hissetti.

"Ragna Morthwyl'in gerçek bir takipçisi, sentor. Savaş bir kaos yaratıcısıdır ve Ragna'nın yapmaktan hoşlandığı şey de budur. Öyle değil mi Savaş Keşişi?"

Ludolf eldivenli elini Başrahibe'ye uzattı ama o bunu görmezden geldi ve kendi başına ayağa kalktı.

"Yine de teşekkür ederim, Ludolf."

"Elbette. Şimdi izin verirsiniz... kraliçe birazdan gelir."

"Kız kardeşimi tanıyor musun?" Gemma sordu.

"Kendimi tanıttım. Konuştuk. Bizi tanıştırmam için seni bekleyeceğimi mi sandın Gemma Kardeş? Bir kan büyücüsü için bir savaş keşişine güvenilmeyeceğini çok iyi biliyorum. Ragna bir savaş keşişine bizim için bir şey yapması konusunda asla güvenmememiz gerektiğini açıkça belirtti. Niyetimiz ne olursa olsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Belki Ragna bir gün sana anlatır. O zamana kadar . . . Benim başka işlerim var." Başrahibeye döndü. "Hurik? Önden buyurun?"

"Teşekkür ederim, Ludolf." Rahibe Ragna'ya bir kez daha sırtıttı ve ondan önce içeri girdi.

Ragna kılıcını kınına geri soktu ve ana salona doğru ilerlemeye başladı ama Gemma kolundan tutup onu geri çekti.

Baş general önce kendisini tutan ele, sonra da bu elin bağlı olduğu kadına baktı. "Beni öylece tutmadığını biliyorum," dedi.

"Bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Ellerini üzerimden çekmen gerek."

"Gemma haklı," diye açıkladı Katla. "Bize her şeyi anlatmalısın Ragna."

Ragna sırtıttı ve o anda sakın ve kararlı savaş keşîşî geri döndü. Bir zamanlar eğittiğı savaş şortlulara baktı ve rahatça sordu: "Peki bunu bana kim yaptıracak sevgili kızım? Sen mi?"

Sonra yumuşak bir kıkırdamayla ana salona doğru ilerledi. Geride kalan küçük grup birbiriyle yüzleşti. "O da *neydi* öyle?" Kir fısıldadı.

"En azından ağlamıyorsun," dedi Katla.

"Ağlayamayacak kadar büyülendim."

"Biliyor musun?" Gemma mantık yürüttü. "Bununla daha sonra ilgileneneğiz. Endişelenmemiz gereken daha büyük meseleler var. Hadi içeri girelim."

"Bekle." Katla bir parşömen uzattı.

"Nedir o?" Gemma parşömene uzanarak sordu.

"Joshua'dan. Thomassin-"

Gemma elini öyle hızlı geri çekti ki herkes dondu kaldı. "Aklını mı kaçırdın sen?" Gemma talep etti.

"Ne?"

"Onu şimdi okuyamam!"

"Neden

okuyamıyorsun?"

"Tüm bunlar olurken sen bana Joshua'nın cenaze ateşinin ötesinden gönderdiği mektubu uzatıyorsun ve sonra da neden şimdi okuyamadığımı sorma cüretini gösteriyorsun? Gerçekten mi? Sanki hiç düşünmüyorsun, Katla!" Gemma başını sallayarak hışımla içeri girdi.

Katla alaycı bir tavırla, "Çok gergin," dedi.

"Yerinde olsam," diye önerdi Quinn, "burası biraz sakinleşene kadar bekler, sonra da bunu ona vermesi için hizmetkârlardan birine verirdim."

"Neden?"

"Çünkü Gemma asla bir hizmetçiye bağırır. Ya sen? Sana bütün gün bağırır."

Katla başını sallamadan önce bir an düşündü. "İyi plan."

Diğerleri içeri girmeye başladı ama Quinn, Shona'nın kendisine baktığını fark etti.

"Ne?" diye sordu.

"Boynuzlarını
sevdim."

"Bunlar boynuz. Ve bana istediğın kadar iltifat et. Kız kardeşimi incitirsen bacaklarını koparırım."

"*Quinn.*"

"Ne?" diye sordu Laila. "Ne?"

"Beni utandırıyorsun."

"O zaman daha iyi seçimler yap." Laila kolundan tutup onu kenara çekti.

"*Bana* gerçekten daha iyi seçimler yapmamı mı söylüyorsun?"

"Evet. Kasabadaki şu iyi tüccara ne dersin?" diye önerdi.

"Onu seviyorsun çünkü sana fazladan pişmiş tavuklar veriyor!"

"Ve o iyi biri. *Karşılaştığı her masum kızı çivileyen bir asker* değil!"

Shona'ya doğru bağırarak sözlerini bitirdi ve onun içeri girmesini sağladı.

"Masum kız mı?" Laila sordu.

"Evet. O sensin. Çoğunlukla. İyi ve masumsun. Ve iyi ve masum olmayı hak ediyorsun."

Ana salona doğru gitti.

"Ama Quinn, ben hangi dünyada masumum-"

"Bunu duymak istemiyorum!"

* * *

Büyücünün söylediği gibi, Keeley henüz ana salonda değildi. Bu yüzden herkes etrafta durup onu bekledi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bekledikçe herkes daha da gerginleşti.

Ta ki Keeley'nin iblis kurtları gelene kadar. Rahipler, tapınak bakireleri ve Başrahibe, yaratıklar mutfaktan içeri girdiğinde hemen rahatsız oldular. Adela kurtlara tekrar yaklaşmaya çalıştı ama kurtlar Gemma'nın sırtımasına neden olacak şekilde etrafından dolandılar. Cadıyı tamamen görmezden gelmeleri hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmeyen şey ise doğrudan kan büyücüsüne gitmeleri, bacaklarının etrafında dönmeleri ve sonra iki yanına oturmalarıydı. Uzanıp ikisinin başını okşadı ve onunla birlikte kaleye geri dönenlerin hepsi Gemma'ya bakmaya başladı.

"Neler oluyor orada?" Ragna Gemma'ya sordu.

Gemma baş generalin yanına eğildi ve "Onunla o köpekler arasında neler olduğunu, sen bana Başrahibe'yle aranda neler olduğunu anlattığında ben de sana anlatacağım," dedi.

Ragna'nın gözleri biraz daha kısıldı. "Kiminle konuştuğunu unutma Gemma Kardeş."

"Tarikatımızın son üyesi olduğumuzu unutma. Yeniden başlıyoruz. *Sen de baştan başlıyorsun.*"

"Bu sadece benim sorumlu olduğum anlamına geliyor. Acemi değil."
Gemma Ragna'ya bir adım daha yaklaştı. "Bu noktayı test etmek ister misin?"

Ragna tam bunu yapmaya hazırlanıyordu ki, devasa bir at gövdesi aralarına girdi.

"Lanet olsun, Quinn!"

"Kuyruğumu kaldırtma bana," diye uyardı.

Ragna gözlerini devirerek, "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Yeterince at ile çalıştınız, Baş General. *Tam olarak* bilirsiniz
Ne demek istediğimi anladın mı?"

Quinn kuyruğunu sallayarak tepindi ama Ragna onun gidişini izlemedi.
Gözlerini kapatmıştı.

"Bu iğrenç," diye yakındı.

Gemma omuz silkerek, "En azından seni uyarmış," dedi. "Bana söylediğine göre ... uyarmadığı başkaları da varmış."

"Birlikte olduğun insanlar bunlar mı Gemma Kardeş?" "En azından beni seviyorlar. Ne yazık ki siz aynı şeyi söyleyemezsiniz."

* * *

Keeley sonunda sadece Keeley'nin yapabileceği gibi bir giriş yaptı. Bir yandan da amcasına bağıırıyordu.

"Bir daha aile baltasından söz edersen, yaşlı adam, elimdekileri
Kafanı yar!"

"Fırsatım varken onu öldürmeliydim," diye ekledi babası yavru bir keçiye severken. Ayaklarını Quinn'in yepyeni olduğunu yeni fark ettiği bir masanın üzerine uzattı. Eski yemek masasına ne olmuştu?

Ainsley, "*Baba*," diye söylendi.

"Ne? O bir pislik. Küçük kızımı rahatsız ediyor."

"Küçük kızı" odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Daha önceki çatışmanın kanını yüzünden, boynundan ve kollarından silmişti ama hala kolsuz kahverengi deri ceketinin üzerindeydi.

Keeley tek bir kolay hareketle sandalyeye ve sandalyeden masanın üzerine çıktı. Önsöze gerek duymadan söyleyeceklerine başladı.

"Onurlu Cyrus tam da hepimizin şüphelendiği şeyi yapıyor. Kendi tanrısının dinini tek ve biricik din haline getirebilmek için diğer dinleri yok ediyor. Bu yüzden kral olmak istiyor. Kendisi için değil,

ama tanrısı için. Sizi bilmem ama ben bunu kendisi için kral olmak istemesinden daha korkutucu buluyorum. Hiçbir şey bir fanatikten daha kötü olamaz."

Keeley masaya doğru yürüdü, güçlü ve hazır görünüyordu. "Bu da bize Cyrus için tek bir seçenek bırakıyor. Ölmek zorunda."

Ragna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve şövalye keşişlerimin Cyrus'un ordusuna karşı savaşa girip öldürmelerini istiyorsun, öyle mi?"

"Aslına bakarsanız... hayır, istemiyorum, Leydi Kaltak-oğul."

Katla bir kahkaha attı ama Ragna ona bakınca kahkahası hemen boğazını yırtan bir öksürüğe dönüştü.

"Şu anda savaş keşişlerinizden hiçbir şey istemiyorum." Yeniden diğerlerine odaklandı. "Ben Onurlu Cyrus'u bulmaya odaklanmayı planlıyorum."

"Onu bulmak mı?" Gemma sordu. "Onu ne için bulacaksın?"

Keeley hayal kırıklığı içinde ellerini savurdu. "Onu neden aradığımı *sanıyorsun*? Çok iyi arkadaş olalım ve birbirimizin saçını örmeye başlayalım diye mi?"

"Bu ton kesinlikle gerekli mi?"

"Açıkça öyle. Onu bulacağım Gemma, böylece onu öldürebiliriz. Başka neden onu arayayım ki?"

"Tamam. Sadece emin olmak

istedim." "Bir endişem var."

"Peki sen?" Keeley sordu.

"Peder Aubin."

"Endişeniz nedir?"

Aubin odanın öbür ucundan doğrudan Ludolf'a baktı. "Ludolf'a güveneceğinizi

Onu. Büyücü."

Keeley, Aubin'e "Ona güvenmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sormadan önce iki adam arasında birkaç kez ileri geri baktı.

"Kesinlikle hayır."

"Peki ikinizin arasındaki fark tam olarak nedir?"

Diğer yol arkadaşları sessizce gülerken ve Gemma yüzünü buruşturup başını eğerken, Léandre iş arkadaşının kolunu yakalayıp onu sıkıca tuttu.

"Ne?" Keeley sordu. "Alınma ama büyücülerle rahipler, keşişler ve cadılar arasındaki farkı gerçekten bilmiyorum ve ... ve

. . . bakireler? Neden bakireler var? Hayır. Beni ilgilendirmez. Kişisel tercih. Her neyse, cübbe seçimindeki renk düzeni dışında, henüz hiçbiriniz arasında farklılık görmedim. Ve yargılamayacağıma söz verdim. Ayrıca" -Ludolf'a gülümsedi- "kurtlarım onu seviyor."

Gemma yine başını salladı ve "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldandı. "Her neyse, hepinizden benim için yapmanızı istediğim başka bir şey var. Cyrus'u arıyoruz. Tabii sen de istersen."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Gemma, hızla öne doğru adım atarak. Quinn gözlerini ovuşturdu. Gemma kendine engel olamıyordu, değil mi?

"Keeley, ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarından yardım istiyorum." "Onlar benim arkadaşım değil."

"Bu çok incitici!" diye açıkladı ateşkes papazı. "Hepimiz çok iyi anlaşıyoruz sanıyordum!"

Gemma gözlerini kaçırdı ama dikkatini kız kardeşinden ayırmadı.

"Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız."

"Neden?"

"Evet, neden?"

"Balla ... ne yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama tüm bu olanlar beni büyülüyor."

"Kraliçenin bizden ne istediğini bilmek istiyorum."

Gemma kollarını göğsünde kavuşturdu ve cadı Adela'ya döndü. "Sen mi? Kraliçenin bizden ne istediğini mi bilmek istiyorsun? *Sen mi?*"

"Evet. Bizden ne isterseniz Kraliçe Keeley. Lütfen. Sadece sorun."

Gemma ve Balla ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar ama Quinn onları suçlamadı. Adela onunla tanıştıklarından beri kimseye yardım etmeye hiç ilgi göstermemişti. Ama işte buradaydı... tanımadığı bir kraliçeye sadece kendisinin değil, tüm yol arkadaşlarının hizmetlerini teklif ediyordu.

Bu çok garipti. Şok olmuş ifadeler beklenebilirdi.

"Lord Ludolf bana hepinizin gizlilik sanatında çok iyi olduğunuzu söyledi."

"Evet," dedi suikastçılardan biri, doğrudan ateşkes papazına bakarak, "çoğumuz öyleyiz."

"O halde, eğer ilgileniyorsanız, benim için çok tehlikeli bir şey yapmanızı istiyorum." Keeley, Gemma'yla birlikte seyahat edenlerin her birine baktı. "Eski Kral'ın kalesine girmenin bir yolunu bulmanızı ve kız kardeşim Beatrix'in tam olarak neyin peşinde olduğunu keşfetmenizi istiyorum."

"Sen ne yapıyorsun?" Caid Quinn'e sordu. "Bire kadar geri sayıyorum."

"Ne için?"

"Göreceksin," dedi Quinn. "Dört, üç, iki ve-"

Gemma iki tahta sandalyeyi kaldırıp duvara fırlatarak paramparça ettikten sonra kız kardeşine dönerek, "*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye bağırdı.

"Bir," dedi kardeşine. "Bu bir taneydi."

* * *

Gemma kız kardeşinin önderlik etmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu ama nereye? Cehenneme mi? Kız kardeşinin hepsini cehenneme götürmesine izin mi vermeliydi?

"O sandalyeleri seviyordum," diye yakındı

Keeley. "Sandalyelerin canı cehenneme!"

"Pekâlâ," dedi anneleri, "bu kadar. Siz yukarı çıkın."

Gemma, "Anne, seni üzdüğüm için beni yukarı gönderemeyecek kadar büyüdüm," dedi.

"Seninle konuşmuyorum."

Gemma merdivenlere baktı ve kendisinden çok daha küçük olan kardeşlerinin merdivenlerde oturmuş onu izlediklerini fark etti.

"Isadora," dedi Keeley. "Lütfen."

Isadora çocukları yatak odalarına götürdü. Gemma kız kardeşine dönmeden önce çocukların kapılarının kapandığını duyana kadar bekledi.

"Pekala, bu ne yaptı ..." Büyücüyü işaret etti. "... bu ..." "Arkadaşın mı?"

Ludolf teklif etti.

"Kapa çeneni."

"Şimdi, şimdi, dostlar," dedi papaz hemen söze girerek. "Belki de hepimiz sakinleşmeliyiz. Bunu mantıklı bir şekilde konuşalım."

Gemma papazı görmezden geldi. "Beatrix'in şatosuna gizlice girmenizi söyleyen büyücü mü? Bu size gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor mu? Yoksa kulağa daha çok bir tuzak gibi mi geliyor? Çünkü bana tuzak gibi geliyor."

"Çünkü ne zaman işin içinde Beatrix olsa, aptal olduğumu ve bunun bir tuzak olduğunu varsayıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Az önce yaptın!"

"Sadece düşünmeni istiyorum! Karşılaştığın ilk büyücüyü dinlemek yerine! Yüzünü bile görmediğin birini."

"Yüzünü gördüm."

Gemma afallamıştı. "Yüzünü mü gördün?"

"Evet." Keeley etrafına bakındı. "Neden herkes bana bakıyor?"

"Yüzünü mü gördün?" Gemma tekrar sordu.

"Evet."

"Hepsini

mi?"

"Yüzünün *tamamını* mı gördüm? Neyin aksine? Tam olarak?"

Gemma odanın içinde ilerleyerek parmağıyla Ludolf'u işaret etti. "Kız kardeşime ne yaptın?"

Büyücü hemen eldivenli ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hiçbir şey yapmadım. Buna cüret edemem."

Gemma yavaşlayarak durdu. "Cesaret edemez miydin?"

Neden olmasın?" Ayaklarının dibinde duran kurtlara baktı.

"Senden hoşlandıklarını sanıyordum."

"Bana tahammül ediyorlar. Hepimize tahammül ediyorlar. Bazılarına diğerlerinden daha fazla. Bazılarına ise son derece az."

Hepsi gizlice Ragna'ya baktı ama o başını bile kaldırmadan, "Farkındayım," dedi.

"Öyleyse," diye devam etti büyücü, "sizi temin ederim. Beatrix'le tanıştığımı söylemek dışında kraliçeyle konuşmadım."

"Ama Beatrix'i biriyle tartıştınız. Değil mi?"

"Büyücü dostlarım ve ben Kraliçe Beatrix hakkında çok meraklıydık. Nihai sadakatimizin nerede yatması gerektiği konusunda. Asla Cyrus'un tarafını tutamayacağımızı biliyorduk. Fanatikliği can sıkıcı. Ama iki kraliçe hakkında da hiçbir şey bilmiyorduk. Kardeşlerimden bazıları çoktan Beatrix'in yanında yer aldı."

"Ama sen değil."

"Hayır."

"Neden?"

"Bu çok açık, değil mi?" diye bir ses duyuldu.

Gemma kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Kimse sana sormadı Ragna."

"Hadi ama, anlamıyor musun? Büyücü burada çünkü *burada* manipüle edebileceğini biliyor. Kontrol edebileceğini. Burada istediğini yapabilir ve dost sandığı cehennem canavarlarıyla kraliçe de buna izin verir. Asıl soru, Gemma Kardeş, bunu yanına bırakıp bırakmayacağın?"

Gemma büyücüden döndü ve kız kardeşinin hâlâ üzerinde durduğu masaya baktı. Ragna devam ederken sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Burada dürüst olalım dostlarım-"

"Senin hiç dostun yok," diye hatırlattı Başrahibe Ragna'ya.

"-Doğru Yiğitlik Tarikatı Kraliçe Keeley için tacı ve tüm tarikatlar için bu bölgeyi güvence altına alabilir."

"Delirdin mi sen?" Balla talep etti. "Gerçekten aramızdan herhangi birinin *sana* güveneceğini mi sanıyorsun?"

"Eğer öyle bir şey olsaydı," diye itiraf etti Aubin, "hemen şimdi ateşin üzerine tırmanırdım."

"Sen sadece bizim yapımızdan korkuyorsun."

"Hayır, Ragna. Biz senin deliliğinden korkuyoruz."

"Ama bu saltanatı sağlayacak olan bizim düzenimiz. İçinizden biri aynı şeyi söyleyebilir mi? Herhangi biriniz?"

Keeley kız kardeşine küçük bir baş işareti yaptı ve Gemma elini uzattı. Anneleri salonda nöbet tutan kraliçe askerlerinden birinin sırtındaki savaş baltasını çekip aldı. Silahı Gemma'ya, o da Keeley'ye fırlattı.

Keeley onu kolayca yakaladı, döndü ve fırlattı. Bıçak önce Ragna'nın ayaklarının arasındaki taş zemine çarptı.

"Az önce bana bir balta mı fırlattın?" Ragna şaşkın bir gülümsemeyle Keeley'ye sordu.

Keeley masanın üzerinden birkaç adım attı, bakışları Ragna'ya kilitlenmişti.

"Senden sessizlik yeminini bulmanı ve yerine kilitlemeni istiyorum Savaş Keşişi. Yoksa bir dahaki sefere sana bir balta fırlattığımda . . . ıskalamam."

"Ve benim kızım istemediği sürece asla kaçmaz." Gemma'nın annesi sandalyesine çöktü ve ayaklarını kocasının kucağına uzattı. "Öyle değil mi Gemma?"

"Doğru anne."

"İşte bu yüzden," dedi büyücü büyük bir duyguyla, Keeley'yi göstererek, "kız kardeşine sadakat yemini ettim."

Gemma kaşlarını çatarak, "Balta fırlattığında asla ıskalamadığı için mi?" diye sordu.

"Ne? Hayır..." Büyücü kukuletalı başını salladı ve derin bir iç çekti. "Unut gitsin."

* * *

Keeley'nin odaya daha fazla balta fırlatmasını engellemek için Ragna oradan ayrıldı. Gemma'nın ailesi de öyle, ama sadece yemek istedikleri için.

akşam yemeklerini odalarında tek başlarına yiyorlardı. Görünüşe göre kızlarının başkalarını tehdit ettiğini görmek onların aşk dolu yanlarını ortaya çıkarmıştı.

Her şey sakinleştğinde, Gemma bile, Keeley sonunda onlara gerçekte ne istediğini söyleyebildi.

"Eski Kral'ın şatosunda bulunacak bir şey olduğunu sana düşündüren nedir?" Balla sordu.

"Ludolf," diye sordu Keeley büyücüye.

"Kraliçe Beatrix'e çok yakın bir kaynaktan Kral Marius'un bilgisi dışında belli bir dağ silsilesinin yakınlarında bir sürü faaliyet emri verdiğini duydum."

"Ne tür bir faaliyet?" Aubin sordu.

"Emin değilim. Ama neredeyse iki yıldır bu işle uğraşıyor. Ve tüm bu süre boyunca bunu Marius'tan sakladı."

"Hangi dağ silsilesi?" Caid bilmek istiyordu.

Ludolf omuz silkti. "Emin değilim."

"Ben de bunu öğrenmeni istiyorum," dedi Keeley.

"Neden?" Gemma sordu.

"Ne demek neden?"

"Yani neden? Tek bildiğimiz dağların yakınında bir şeyler yaptığı ve bunu kocasından sakladığı. Ne olmuş yani?"

"Gemma, bu kara elflerden birini kendine sevgili edinmiş canı sıkılan bir kraliçe değil. Bu Beatrix. Eğer Beatrix Kral Marius'tan saklamasını gerektirecek bir şey yapıyorsa, bunun bir nedeni vardır. Ve iyi bir sebep değil. Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden? Şu anda tek amacımız onun krallığını yok etmek olmalı. Kocasına eziyet etmek için yaptığı ya da yapmadığı küçük sidikli şeyler hakkında endişelenmek değil."

"Gerçekten *Beatrix*'in tüm yaptığıının bu olduğunu mu düşünüyorsun? *Bizim* Beatrix'imizin mi? Kocasının ona verdiği tacın ötesini umursadığını mı sanıyorsun?"

Gemma gözlerini kapadı ve bir nefes verdi.

"Neyin peşinde olduğunu bilmemiz gerek. Özellikle de bunu Marius'tan saklamak için çaba harcıyorsa."

"Peki," dedi Gemma. "Oraya gidiyoruz. Neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz, sonra ne olacak?"

"Eğer yok edebileceğimiz bir şeyse, o zaman yok ederiz. Eğer çok önemli olmayan bir şeyse, o zaman belki *geceleri uyuyabilirim!*"

sağlıklı bir böğürtüyle.

Şaşıran Gemma, "Neden uyumuyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir tahmin, ama belki de kız kardeşi onu öldürmeye çalıştığı içindir."

Gemma masanın karşısındaki Aubin'e hırladı ama Keeley bu endişeyi elinin tersiyle itti.

"Sorun bu değil."

"Nasıl bu olamaz?" Léandre bilmek istiyordu.

"Beatrix'in artık beni kendi sorunu olarak gördüğünü sanmıyorum. Pek sayılmaz. Bence onun kafasında ben daha çok Marius'un sorunuyum. Artık daha büyük endişeleri var."

"O zaman neden onun için bu kadar endişeleniyorsun?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Keeley Gemma'ya sordu. "Çünkü eğer bir tacı elde etmek için kendi kız kardeşini öldürmeye razı olduysa, onu elinde tutmak için herhangi birine ... *herkese* ne yapmaya razı olur?"

* * *

Balla açıkçası bu kadın hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Kız kardeşi tipik bir savaş keşişiydi. Kendini tanrısına ve savaşa adanmıştı. Bunu yüzünden anlayabilirdiniz. Kılıcını birinin omurgasına saplamak için sabırsızlanıyordu. Ancak Kraliçe Keeley.

Onun ne istediğini kim bilebilirdi? Güç arzusuyla hareket ediyor gibi görünmüyordu. Bu tür hükümdarların istekleri ve ihtiyaçları her zaman çok açıktı ama Kraliçe Keeley arkasında dalkavuklardan oluşan bir maiyetle kasıla kasıla dolaşmıyordu. Hizmetkârlarını terslemiyor ya da konseyinden saçma sapan taleplerde bulunmuyordu.

O zaman bu kraliçe ne istiyordu? Tüm bunları yapmaktaki amacı neydi? Küçük kız kardeşi Beatrix'ten intikam almak mı? Hikâyeyi duymuştu. Hepsini duymuştu. Beatrix'in taç arayışında Keeley'i öldürmeye çalıştığını. Onu bıçaklamış ya da bıçaklatmıştı. Hikâye kimin anlattığına bağlı olarak değişiyordu.

Gemma Kardeş'in Beatrix'in en büyük kardeşine yaptıklarından dolayı ölmesini istediği açıktı, bu yüzden hikâyede biraz gerçeklik payı olmalıydı ama tüm bunlar için yeterli miydi?

Ya da belki açgözlülüktü. Ancak Gemma Birader'in "şato" olarak adlandırmaya devam ettiği yerin sınırlı konforuna bakarken Balla bunu tam olarak göremiyordu. Burası yeterince güzeldi, ama burası kadar lüks değildi.

Beatrix şu anda burada yaşıyordu. Belki de Kraliçe Keeley bir gün ailesinin geri kalanını Eski Kral'ın kalesine taşımayı umuyordu. Balla yıllar önce oraya birkaç kez gitmişti ve oldukça güzel bir manzaraydı.

Yine de bu da doğru gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda Priska'ya. Asistanı pek bir şey söylemese de genç acemi her şeyi izliyordu. Tapınak bakireleri arasında böyle öğrenilir ve ilerlenirdi. Balla yanında olması için bu kızı kolaylıkla seçmemişti.

"Hayvanları seviyor."

Priska başka bir şey söylemeyince Balla, "Yani?" diye devam etti.

"Bütün kararlarını bu şekilde verir. Kararının hayvanları ve hayvanlara bakan insanları nasıl etkileyeceğini düşünür. Çiftçileri, at yetiştiricilerini."

"Ama kız kardeşi?"

Priska'nın gözleri hafifçe büyüdü. "Savaş keşişi mi?" "Tanrılar, hayır, Priska. Beatrix. Beatrix'e ne olmuş?"

"Ah. Şey ... gücünü korumak dışında hiçbir şey umurunda değil. Tacını korumak."

"Yani onun tek derdi nefret."

"Ben öyle demedim." "Tam olarak öyle dedin."

"Bu söylediğimin tam tersi. Cyrus hepimizden nefret ediyor çünkü onun tanrısına tapmıyoruz. Ama Beatrix kimseye nefret duymuyor. Kimseye karşı sevgi de hissetmiyor. Sadece umursamıyor. Ailesi umurunda değil. Hayvanları. İnsanları. Hiç kimse için bir şey hissetmiyor. O sadece başkaları üzerindeki güçle doldurulabilecek boş bir kabuk. Ama Kraliçe Keeley ..."

Büyük masanın üzerinden aşağıya, didişen kraliçe ve keşişe baktılar.

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Gemma *Kardeş*. Ölüm tarikatının geri kalanıyla burada kalabilirsin."

"Bu bir ölüm tarikatı değil! Kahretsin Katla, bu kız kardeşişime bir şey söylemen için seni son gönderişimdi!"

"-ve geri kalanınız bana yardım etmek isteyip istemediğinize kendiniz karar verebilirsiniz. Yarın sabah buluşur ve o zaman konuşuruz."

"Keeley-" "O
zamana kadar-
"

"Keeley!" "-
Benden bu
kadar!"

Kraliçe sandalyesini geriye itti ama hışımına çekip gitmek yerine masanın altına girdi. Savaş keşişi hala kız kardeşiyle konuşmaya çalışıyordu ama Kraliçe Keeley artık cevap vermiyordu, bu yüzden yumruğuyla masanın üstüne vurmaya başladı, bu da "Owww! Şunu yapmayı kes, deli inek!" Birkaç saniye sonra kraliçe masanın altından beş kurt yavrusuyla sürünerek çıktı. Yavruların dördünün gözleri sürünün geri kalanı gibi alevlendi ama birinin gözleri düz kahverengiydi. Bir tanesini Kardeş Gemma'ya uzattı ve "Bu ufaklığı al. Sanırım annesi diğerleri gibi olmadığı için onu reddediyor."

"Umurumda değil," diye yanıtladı Gemma Kardeş, yavru köpeği ona geri vermeye çalışarak. "Umursamalısın. Annem seni reddetse nasıl hissederdin? Sevilmemiş! İşte bu nasıl hissedeceğini."

"Senin iblis yavrularından daha önemli şeylerimiz var." "Onlara öyle demeyi kes! Ve bunu tartışmayı bitirdik."

"Ben gidiyorum."

"Ne?"

"Ben giderim. Beatrix'in yaramazlık yapıp yapmadığını öğrenmek için hayatımı riske atacağım."

Şimdi mutlu

musun?" "Şey-"

"Ama bunu sadece bir şartla yaparım."

"Kendi kız kardeşini öldürmeye gerçekten bu kadar kararlı mısın?" "Bu durumda . . . ? Evet."

"Peki," dedi Keeley uzun bir iç çekişle. "Ama sadece ve *sadece*, hiç şüphesiz, güvenli bir şekilde çıkabilirsen. Eğer yapamazsan... çekip gidersin. Beni anlıyor musun Gemma? Bu bir kraliçenin emri değil. Bu ablanın emri. Çekip gideceksin. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir hizmetçi bu kurt yavruları için yapılmış gibi görünen bir sepet getirdi çünkü sepet ahşaptan ya da yanıcı bir şeyden değil çelikten yapılmıştı. Kraliçe Keeley sepetin üzerine eğilip beş yavruyu içindeki battaniyelere sokmak için acele etmedi. Bu iyi bir şeydi çünkü mutfaktan ana salona giren atı kaçırmıştı.

Bir atın şatoya girdiğini görmek şaşırtıcı değildi. Bu çoğu yerde her zaman olan bir şeydi. Şaşırtıcı olan, atın en azından yarısının çoğunlukla ölü olmasıydı. Balla'nın bulduğu şey buydu.

ilgili. Rahipler, keşişler ve suikastçılar gibi sentorlar da hemen hayvandan uzaklaştı.

Gemma Kardeş atı hemen fark etti ve bakışları panik içinde genişledi. Ancak kraliçe ona baktığında bu paniği çabucak gizledi.

"Neyin var senin?" diye sordu kraliçe kız kardeşine.

"Hiçbir şey. Sadece tüm bunları nasıl idare edeceğimizi düşünüyorum."

Kraliçe tekrar kurt yavrularına odaklanarak, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Ağabey Gemma önce küçük kız kardeşi Ainsley'i, sonra da atı işaret etti.

Ainsley akıllıca başını salladı.

Gemma Kardeş yine sessizce, yerdeki yiyecek artıklarını otlamak için durmuş olan ata benzer şeyi işaret etti ve Ainsley yine başını salladı. Ama kraliçe tekrar başını kaldırdığında, savaş keşişi hemen kollarını indirdi ve gülümsedi.

Kraliçe'nin gözleri kısıldı. "Neden bana gülümsüyorsun? Neyin peşindesin?"

"Ne? Hiçbir şey. Çok paranoyaklaştın. Bu hiç çekici değil."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Tanıdığım en paranoyak insan." Savaş rahibinin başı yana eğildi ve kraliçe hemen düzeltti: "Tabii Archie Amca hariç."

"Teşekkür ederim."

Kraliçe büyük bir kolaylıkla ağır çelik sepeti masadan kaldırdı ve bir adım attı. Ama aynı hızla durdu ve arkasına dönmeden, "Arkamdaki o lanet şey de ne?" diye sordu.

Gemma Kardeş omuz silkti. "Ne şeyi?"

"Seni yalancı inek..." Kraliçe Keeley başını salladı. "Hayır. Ben ... biz ... değiliz." Başını sallamaya devam etti. "Hayır, hayır, hayır. Ne yapmayacağımı biliyor musun kardeşim? Sadece o şeyin neye benzediğine bakarak bir yargıya varmayacağım. Kutsal olmayan ve doğaya aykırı görünebilir ama onu nasıl göründüğüne bakarak *yargılamayacağım* çünkü o hala bir hayvan. Ya da en azından öyleydi. Bu kararı veriyorum çünkü isimsiz kalacak diğerlerinin aksine ben sığ ve ikiyüzlü değilim. *Öyle miyim Quinn?*" diye seslendi.

"Değilsiniz, benim güzel kraliçem! Böylesine açık fikirli bir inanç sistemine sahip olduğunuz için size nasıl da tapıyorum!"

"Şimdi izin verirseniz, güzeller güzeli kovamı almaya gidiyorum-"

"Cehennemin dibinden gelen şeytani köpekler mi?" Kardeş Gemma kesin bir dille diye sordu.

Kraliçenin gözleri kız kardeşine doğru tekrar kısıldı. "Duygusuz inek," diye mırıldandı şeytan yavrularını merdivenlerden yukarı taşımadan önce.

Kraliçe üçüncü katın sahanlığından odalardan birine girip gözden kaybolduğunda, Kardeş Gemma canavara doğru koştu ve ona çok sevdiği bir şeymiş gibi davrandı.

"Sana ikiyüzlü diyeceğini söylemiştim," dedi sarışın centaur savaş keşişine.

"Bunu tartışmak istemiyorum."

Peder Aubin Balla'nın yanına doğru ilerledi ve sessizce "Peki siz ikiniz ne yapacaksınız?" diye sormadan önce kısa bir süre etrafına bakındı.

Balla cevap vermeden önce Priska'ya kısa bir süre baktı, "Kraliçe Keeley ne yapmamızı isterse."

BÖLÜM 20

Koyun ellerinden koparılırken Gemma ahırın kapısını çarparak kapattı, sırtını kapıya yasladı ve içeriden gelen çaresiz ciyaklamaları duymamak için elinden geleni yaptı.

Sonunda ciyaklamalar kesildi ama Gemma'nın rahatlığı basit bir "İyi misin?" sorusuyla bozuldu ve neredeyse Quinn olduğunu anlayana kadar gecenin karanlığına doğru koşmaya başladı.

"Morthwyl'e şükürler olsun, sensin," diye soluk soluğa kaldı. "Kriegszorn'un başardığını sanıyordum"- ellerini dramatik bir şekilde önünde salladı.

-"Önümde cisimlen." "Ve

konuşacak mı?"

"Muhtemelen!"

Kriegszorn ahırın iç kapısını tekmeleyerek Gemma'yı Quinn'in bedenine doğru uçurdu. Quinn Gemma'yı tuttu ve çekti.

Quinn, "Orada mutlu bir şekilde kalmayacak," diye tahmin etti.

"Bunu şimdi anlıyorum ama onu ana ahıra koymak istemedim."

"Diğer bütün atları yiyeceği için mi?"

Gemma yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen. Ama babam bana sorunlu ısrırganlar için tek bir ahırımız olduğunu hatırlattı ve burada iyi olacağını düşündüm, ama şimdi o kadar emin değilim."

"Neler oluyor?" Keeley onlara doğru hışımla yaklaşarak sordu. "Onu evin her yerinden duyabiliyorum."

Sadece Keeley, Kriegszorn'a hemen "o" diyebilirdi. Diğer herkes ona "o" diyordu ama hayır, Keeley değil. Asla Keeley değil.

Gemma, "O mutsuz," diye itiraf etti. "Ve nedeninden emin değilim."

"On altı yıl boyunca Da ile yaşayıp da hayvanları nasıl anlamazsın? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"*Bu da* ne demek şimdi?"

Quinn ellerini kız kardeşlerin omuzlarına koydu. "Eğer siz ikiniz didişmeye başlarsanız.

.. Kriegszorn o ahırını yerle bir eder."

Gemma Quinn'in haklı olduğunu biliyordu ama bu, kız kardeşinin neden aniden ona sarıldığını ve tuniğini çekiştirmeye başladığını açıklamıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum!" "Nasıl? Bana saldırarak mı?"

"Gömleğine ihtiyacım var. Zincir zırhının altındaki." "Neden?"

"Ver onu bana."

Gemma kız kardeşinin ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve tuniğini, zincir zırhını ve son olarak da kirli beyaz pamuklu gömleğini çıkardı. Kız kardeşine uzattı.

"Biraz olgunlaşmış," diye itiraf etti. "Günlerdir bunu giyiyorum ve değiştirmeye fırsatım olmadı."

"Yine de onu daha önce nehre batırmıştım." Quinn ekledi. "Bunun yardımı olur."

"Bu çok kabaydı."

Keeley güldü ve ahırın kapılarını açtı. "Keel-"

"Ben iyi olacağım. Sadece burada bekle."

Ahırın içinde kayboldu. Yine de "Tanrım! Ne yedi?" sorusu biraz rahatsız ediciydi.

"Bir koyundu," diye yanıtladı

Gemma. "Zavallı koyun!"

Zincir zırhını başına geçiren Gemma ilk kez saçını kestirmesi gerektiğini fark etti. Şu anda olan biten her şey düşünüldüğünde rastgele, saçma bir düşünceydi. Birkaç saniye sonra Keeley ahırdan canlı ve iyi bir şekilde çıkınca tüm bunları unuttu.

Gemma minnettardı. Ailesine, kız kardeşinin yarı ölü savaş atı tarafından yenmesine nasıl izin verdiğini açıklamak istemiyordu.

"İşte," dedi Keeley. "Bu onu gece boyunca sessiz tutar." "Sen ne yaptın?" Gemma sordu.

"Ona gömleğini verdim. Böylece senin kokunu aldı. Tek istediği bu. Etrafta olduğunu bilmek."

Keeley ellerini kalçalarına dayadı. "Yapamaz mısın? . . Bilmiyorum... onu bir şekilde düzeltemez misin? En azından daha fazla ete sahip olması için? Hiç değilse bu şekilde onu tekrar savaşa sürebilirsin. Bir işi olmasına alışkın ve çocuklar için daha az korkutucu olur."

"Hangi çocuklar?"

"Bütün çocuklar."

Kız kardeşi haklıydı.

"Belki o cadılar yardım edebilir. Şu Adela iyi birine benziyor."

Gemma yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissetti. "Elbette. Cadılar."

Keeley şatoya geri döndü. "Ah!" Yürümeye devam etti ama arkasını dönüp geriye doğru yürüdü. "Gün boyunca onu halkaya koyabilirsin. Onu biraz güçlendiririz, böylece etrafta dolaşp kasaba halkına dehşet saçmaz. Böylece bütün gün içeride kapalı kalmaz. Bu hoşuna gidecektir," diye ekledi gülümseyerek.

Keeley el salladı, arkasını döndü ve kaleye doğru ilerlemeye devam etti.

"Göklerdeki iyi tanrılar."

"Ne?" Quinn Gemma'ya sordu.

"Keeley Kriegszorn'dan

hoşlanıyor."

"*Tabii ki Kriegszorn'dan hoşlanıyor,*" diye ısrar etti Quinn. "O Keeley."

* * *

Quinn, Gemma'nın ana salona doğru bir adım atmasını ama hemen durmasını izledi. Gözlerini kapadı ve öyle derin ve içten bir iç çekti ki, Quinn onun şatoya gitmesine izin veremeyeceğini anladı. Çünkü hepsi oradaydı. Rahipler, suikastçılar, bakireler, cadılar. Tartışıyor, şikayet ediyor, yemek yiyorlardı. Sadece sinir bozucu oluyorlardı. Onlardan bıkmıştı ve onu suçlamıyordu. Çok sevdiği insanlar ölüme giderken manastırının yakılıp yıkıldığını görmenin dehşetinden bu baş belalarıyla uğraşmaya geçmişti. Faydalı baş ağrıları ama yine de ...

"Haydi," dedi adam, onu zincirli zırhının kapüşonundan yakalayarak.

"Nereye?"

Cevap vermedi, sadece Archie'nin gerektiğinde ailenin kaçabilmesi için koyduğu gizli kapılardan birine ulaşana kadar onu binanın etrafında dolaştırdı.

Mutfaklara ulaşana kadar onu birkaç tünelden geçirdi. "Bunu Archie amcam mı buldu?"

"O buldu."

"Sadece keşişlerin böyle tünelleri olduğunu sanırdım."

"Mary, sevgilim," dedi Quinn kraliyet aşçısına.

Kadın güldü. "Hiç zahmet etme. Yemeğiniz şurada. İkinize de yetecek kadar var. Tüm aile için yukarıya yemek göndermek zorunda kaldım. Ana salonda dini toplantı olduğu için aşağı gelmek istemediler. Onları suçladığımdan değil. Sizinkiler çok geveze bir grup," dedi Gemma'ya.

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm." "Senin suçun değil."

"Hayır. Ama birçoğumuzu sessizlik yemini olmadan bir odaya topladığınızda böyle oluyor. Tanrıların ne istediği hakkında bir sürü felsefe. Bağlılığın ne anlama geldiği. Ne değildir. Bütün gece ayakta olacaklar. Onlara en iyi şarabı vermeyin. Ucuz şeyler iş görür."

"İçki içiyorlar mı?"

"O papazın içtiğini biliyorum."

"Turta yok mu?" Quinn, Mary'nin onlara verdiklerine bakarak sordu.

"Turta mı istiyorsun?" Gemma sorguladı. Şaşırmıştı. "Orada koca bir kuzu var."

"Onun turtasına bayılıyorum. Onun turtasını sevdiğimi biliyor. *Ben turtamı istiyorum.*"

Mary mutfağa doğru ilerledi ve bir tepsinin üzerindeki örtüyü kaldırarak altı turtayı ortaya çıkardı. Quinn kollarını havaya kaldırdı.

"Evet!"

"Ona neden bebek yapıyorsun?" Gemma sordu.

"Çünkü o beni seviyor."

"Bana oğlumu hatırlatıyor."

"Başka çocuklarınız da var, değil mi? Daha iyi çocuklar?" Quinn ters ters baktı. "Bu çok kabaydı."

Mary iki hasır sepet getirdi ve Quinn ile Gemma'nın yardımıyla yiyecekleri yüklemeye başladı.

"Benim odam mı senin odan mı?"

Gemma sordu. "Daha iyi. Hadi gel."

Quinn sepetleri den birini alıp dışarı çıktı ve Mary'yi alnından öpmek için kısa bir süre durdu.

Bir süre yürüdükten sonra Gemma, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sabırsız olma."

"Sabırsız değilim. Yorgunum."

"O zaman bana güven."

"Ama güvenmediğimi

biliyorsun." "Bu çok kırıcı."

Ve tam olarak doğru da değildi. Bugünlerde arkasında sentora güvendiği kadar güvendiği çok az kişi vardı ve bu onu gerçekten şaşırtıyordu. Onu tanıdığı ilk ay, kaç kez ölmesini istediğini sayamamıştı. Şimdi bunu hiç düşünmeden haftalar geçirebiliyordu.

Onu, Keeley yönetimi devraldığında ilk inşa edilen evlerden bazıları olan sevimli evlerin bulunduğu bir sokağa götürdü. Birinin kapısını açtı ve onu içeri davet etti. Biraz zaman aldı ama ateşi yaktığında Gemma şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Oldukça güzeldi. Perdeleri kapalı bir pencerenin altında makul büyüklükte bir yatak, güzel bir ahşap masa ve o güne kadar gördüğü en büyük toprak küvet vardı.

Gemma işaret etti. "Bu nedir?"

"Taş ustası cücelere benim için yapmaları için para verdim. Nehre bağlanıyor. Bunu açıyorum ve tatlı su akıyor. Bunu açıyorum ve dışarıdaki bahçeye akıyor. Ve buranın altında" -ikisi de çömeldi- "suyu ısıtan ateş var."

"Bunların hepsi harika ve güzel ama ... neden bu kadar büyük?"

Quinn sırtı ve yer değiştirdi. İşte o zaman küvetin o kadar büyük olduğunu gördü ki, devasa atının kıcını içine sokabilirdi.

"Saçmalıyorsun," dedi ona.

"Biliyorum. Ama yine de denemek istiyorsun, değil mi?" "Şey ... ısıtılmış."

* * *

Rahipler ve diğerleri ucuz kale şarabı alıyor olabilirlerdi ama Quinn'in küçük evinde birkaç şişe pahalı şarap vardı. Gerçi pek şarap içen biri değildi, genellikle birayı şaraba tercih ederdi. Ama şarap böyle bir gece için mükemmel bir seçimdi.

Gemma'nın küvete tek başına girmek için ısrar edeceğini düşünmüştü ama zincir zırhını çıkarırken, "Sen girmiyor musun?" diye sordu. Sonra hemen ekledi, "Ama senin at kıcınla değil."

Sonra onun on yıl boyunca bir manastırda ve savaş meydanlarında yaşadığını hatırladı. Belki de sadece çıplak erkeklerin etrafında olmaya alışmıştı.

Böylece sıcak suda ıslandılar, şarap içtiler ve Mary'nin diğer her şeyle birlikte paketlediği sert peyniri yediler.

"Belki de Keeley haklıdır," diye düşündü Gemma.

"Bunu daha önce *hiç* söylememiştin." "Kriegszorn'u iyileştirmekten bahsediyorum." "Ona hayatını geri vermek mi?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "Bu çok kötü."

"Ama belki ona daha fazla ..." "Deri mi?"

"Evet ama korkarım benimkinden çok daha üstün yetenekler gerektirecek." "Belki de Keeley'nin önerdiği gibi cadılar sana yardım edebilir."

Gemma hemen dudak büktü. "O cadılara güvenmiyorum."

"Ben de Adela'ya güvenmiyorum. Diğer ikisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Yani sadece ben değilim."

"Hayır. O bir şeylerin peşinde. Ve bunun nedeni birdenbire kardeşine yardımcı olmak istemesi değil."

"On altın, istediğini aldıktan sonra sabaha gitmiş olacağını söylüyor."

"Onun aileniz için olası bir risk oluşturmaması konusunda pek endişeli görünmüyorsunuz."

Şimdi de kıs kıs gülüyordu. "Ragna büyükannesini yaktığı gibi onu da yakmak için bir bahane *arıyor*. Adela ailemin yanına yaklaşmaya cesaret edemez."

"Adela'yı ya da tüm cadıları kaybedersen," diye sordu, "bu Eski Kral'ın kalesine gitmeni zorlaştırır mı?"

"Cadıların işe yarar yanları var ama elimizdekilerle idare edebiliriz." "Ve tabii ki ben de seninle geliyorum."

Omuz silkti. "Tamam."

Quinn hemen ondan uzaklaşarak, "Bu konuda benimle tartışmayacak mısın?" diye sordu.

"Ne hakkında tartışmayacağım?"

"Seninle bu göreve gelmem konusunda mı?"

"Neden seninle bu konuda tartışayım ki?"

"Her şey hakkında tartışıyorsun."

"Ben her şey hakkında tartışmam! Bu kesinlikle yanlış!" "Şu anda tartışmak hakkında tartışıyorsun."

"Ben bu konuda tartışmıyorum."

"Neden? Bir şeyler mi planlıyorsun?"

"Şimdi beni rahatsız ediyorsun ve pahalı şarabımı mahvetmeye başladın."

Quinn biraz daha peynir yedi. "Ve sen gerçekten bu göreve gidecek misin?" "Keeley aslında Beatrix'i öldürebileceğimi söyledi. *Tabii ki gideceğim.*"

"Sadece canlı çıkabilirsen gidebileceğini söyledi. Seni buna bağlı tutuyorum çünkü seni tanıyorum. Konu Beatrix olunca saplantılı oluyorsun. Daha birkaç saat önce o kaltakla güçlerini birleştirmeye hazır değil miydin?"

"Hayır!" Bir parça peynir yedi. "Tamam, evet, öyleydim. Ama bu, Beatrix'in gerçekten neyin peşinde olduğunu öğrenmek için bir şans. Ayrıca, Keeley'nin uyumadığını bilmiyordum."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Kız kardeşimi tanımıyorsun. Keeley neredeyse her şeyde uyuyabilir. Bir keresinde ahırdaki yeni domuz yavrularını görmeye gitmişti ve birkaç saat sonra onu orada bulduk. Domuz yavruları ve anneleriyle birlikte uyuyordu. Hem sevimli hem de iğrençti ama oradaydı. Yani Caid yanındayken bile uyumuyorsa kesinlikle bir sorun var demektir. Ve eğer sorun Beatrix'se, şimdi bunu öğrenmenin tam zamanı. O zaman daha fazla kuşku kalmayacak."

"Güzel."

"Bu iyi. Benim de bir sorum var ve sonunda soracak kadar sarhoş hissediyorum."

Quinn içini çekti. "Tabii ki bir sorun var. Sen bir Smythe'sin. Hepinizin soruları var."

Onun tam önüne gelene kadar suyun içinde hareket etti.

"Pekâlâ, işte burada. Bakire olduğumu *düşündüğün* gerçeği... bu yüzden mi beni çıplak görmek istemedin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Keeley'i diğer sentorlarla birlikte çıplak nehir banyosuna çekmek için elinden geleni yaptın ama beni yapmadın."

"Kız kardeşini gördün mü? O kadının nasıl yapıldığını gördün mü? Onu giysisiz görmek zorundaydım," diye itiraf etti. "Görmek zorundaydım. Ve hayal kırıklığına uğramadım. Elbette onun yerine anneni ayartabilirdim ama babanı oldukça korkutucu buluyorum. Ona aşırı derecede bağlı."

"Ve ben hiç de ablam gibi yapılı değilim, öyle mi?"

"Hayır. Sen daha derli toplusun. Ayrıca yaraların çok daha korkunç."

"Bundan dolayı aşağılanmalı mıyım?"

"Bu bir hakaret değil. Yakın zamana kadar kız kardeşinizin yara izleri hep 'tüh, örse çarptım' ya da 'at beni ısırıldı' veya 'yaptığım kılıcı göğsüme düşürdüm' şeklindeydi. Ancak sizin tüm yaralarınız 'Hayatta kaldığım için şanslı olmakla kalmadım, aynı zamanda yoluma çıkan her şeyi yok ettim ve

"Düşmanlarımın üzerinde yürüdüğü toprak. Geçmişini bilmek zorunda değildim. Özellikle de son birkaç aydır ne zaman manastır konusu açılrsa hüzünlenme eğiliminde olduğun için."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Evet, öyle yaptın. Bu yüzden hepimiz senin içtiğini düşündük. Aslında, her zaman böyle hüzünlü olmadığını keşfettiğimde şok oldum. Ama manastırdaysan, Kardeş Cries-a-Lot'a göre genellikle partinin hayatıymışsın. Yani Keeley ile eve döndüğünden beri böylesin. Seni bu kadar üzen ne, Rahip Gemma? Keeley'nin güç kazanması mı? Kraliçe mi olmak istiyordun?"

"Bu kadar. Benden bu kadar."

Gemma şarabının geri kalanını içti ve ayağa kalktı. Hayır, kız kardeşi gibi yapılı değildi ama o buna aldırmadı. Daha önce hiç görmediği bir şeyden nasıl etkileniyorsa, Keeley'den de öyle etkileniyordu. Ve Keeley eşsizdi. Gemma'yı izlerken, o da eşsizdi. Zincir zırhı ve dini bir tunikle kaplıyken bunu görmek zordu. Ama onu çıplak görünce, kız kardeşi kadar kaslı, onun kadar güçlü olduğunu anladı. Sadece bir

daha küçük paket. Daha küçük, daha ölümcül bir paket.

Quinn kıkırdadı ve Gemma omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Ne?"

"Sadece bir kavgada hanginizin kazanacağını merak ediyorum. Sen mi Keeley mi?" Gemma öfkeyle karşılık vermek yerine, ki aslında Quinn'in beklediği de buydu,

Gemma düşünceli düşünceli baktı ve "Silahlı mı silahsız mı?" diye sordu.

"Silahsız."

"Oh. Ben."

"Kendine çok güveniyorsun."

"Acemi bir kadın olarak bana öğretilen ilk şey buydu. Daha büyük ve güçlü savaşçılarla, onlar seni tamamen yere sermeden önce nasıl başa çıkacağın. Eğer sen tepki vermeye fırsat bulamadan seni yere sererlerse, hapı yutmuş sayılırsın."

"Bu yüzden bu kadar paranoyaksın."

Kendi devasa omuzlarını silktili. "Sen olmaz mıydın?"

* * *

"Şarap nerede?"

Çamaşırlarla kurulanmakla meşgul olan Quinn, duvara yaslanmış bir masayı işaret etti. Tam şişeyi eline almıştı ki bir ses duydu

Quinn atının vücudunu sallıyordu. Suyu derisinden silkeleyebilmek için yer değiştirmiş olmalıydı, normalde umursamayacağı bir şeydi, ancak şimdi onu tekrar ıslatan bir su spreyi ile vuruldu.

Kavga etmek istemediği için bir şişe şarap daha açtı ve kadehlerine biraz doldurdu.

"İşte," dedi ve yemek masasına kaymadan önce kadehini ona uzattı.

Quinn'in gömleklerinden birini ödünç alabilirdi ama onun yerine, tıpkı Quinn'in kendi gömleğini beline sardığı gibi, uzun keten bir çarşafı vücuduna sardı.

Quinn sandalyeye çöktü ve ayaklarını masanın üzerine koydu, bacakları onun kışının yanında duruyordu. İkisi de düzgün bir şekilde oturup medeni insanlar gibi yemek yeme havasında olmadıklarından, yemeği parmaklarıyla koparabilmeleri için aralarında dolaştırdı.

Bir süre sessizce yemek yediler ama Quinn nihayet konuştuğunda Gemma onun için fazlasıyla hazırды.

"Ee-" diye söze başladı, tam o sırada Gemma onun boğazına yumruk attı, göğsüne tekme attı ve sandalyede geriye doğru düşerken üzerine atlayarak onu arkadan yakaladı ve masanın üzerine fırlattı.

Gemma kendini oldukça iyi hissederek masanın etrafında dolaşmaya başladığında Quinn'in morardığını gördü. Gemma ona yumruk attığında boğazına bir domuz parçası takılmıştı.

"Kahretsin!" Arkasından koştu ve Quinn'in omuzlarını yukarı kaldırdı. Yumruklarını karnına koydu ve et odanın içinde patlayana kadar yumruklarını indirdi.

"*Bu da neydi böyle?*" diye kükreyerek tekrar nefes alabildiğini kanıtladı. "Ne kadar hızlı hareket edebildiğimi görmek istediğini sanıyordum."

Quinn elini boğazına götürerek havladı: "Ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyorum! Seninle yan yana dövüştüm, çılgın kadın!"

"Bunu unutmuşum."

"Nasıl? Bunu nasıl unutursun?" "Şarabı suçluyorum."

"O zaman açıklığa kavuşturalım, olur mu? Savaş yeteneklerini hiç sorgulamadım. Sadece akıl sağlığını. Ve özellikle arsız hissettiğimde ya da inanılmaz derecede sıkıldığımda ... aileniz içindeki konumunuzu. Bu kadar. O yüzden bunu bir daha yapma. En azından bana yapma."

Gemma gülümsemesini gizlemek için burnunu kaşıdı.

"Ve bana sırtımayı kes."

"Sana sırtıtmıyorum," diye yalan söyledi.

"Yalancı."

"Gel hadi." Ayağa kalktı, elini uzattı. "Biraz daha şarap içelim." Adam kadının elini tuttu ve kadın onu ayağa kaldırdı.

"Şaraptan gerçekten hoşlanıyorsun," dedi adam. "Şarap içmeyi pek sevdiğini sanmazdım."

"Değilim ama bu pahalı şey gerçekten çok iyi."

Kadehlere biraz daha şarap doldurdular ve masada yan yana oturdular, bacaklarını yana sarkıttılar.

"Boğazın nasıl?"

"Sentor olduğuma memnunum." Boynunu ovuşturdu. "Zavallı bir insan şu anda kendi kanında boğuluyor olurdu. Ve bu konuda gururlu görünmeyi bırak."

"Ben yapmadım!"

"Yalancı!"

* * *

İşler çirkinleştğinde üçüncü şişe civarındaydı. Çünkü dans o zaman başladı.

Quinn boynunu kırarak ona, "Şimdi sana öğrettiğim adımları hatırla," dedi. "Baş yukarı. Göğüs dışarıda. Ve unutma, muhteşem, stratejik ve zarif olmalısın. Anladın mı?"

Gemma başıyla onayladı ve Quinn başıyla onayladı. "O zaman başlayalım." Ve başladılar.

"Önce tırıs. Şimdi zıpla. Omuz. Omuz. Omuz. Tırıs, tırıs, tırıs." "Bu çok garip."

"Çünkü dört bacağın yok. Dört bacağın olsaydı, bu senin için *çok* daha kolay olurdu."

"Sana inanıyorum."

"Doğrudan şarap şişesinden içmeseydin daha da kolay olurdu."

"Sen de öyle."

"Öyleyim ama benim de dört bacağım var."

Gemma tırıs gitmeyi bırakarak, "Dört bacaklı olman seni benden daha iyi yapmaz," diye ısrar etti.

"Beni kesinlikle senden daha iyi yapıyorlar. Sentorlar insanlardan daha iyidir ve her zaman daha iyi olacaktır. Elbette cücelerden, elflerden ve minotorlardan da daha iyiyiz."

"Ben hiç minotorla tanışmadım."

"Tanışmak istemezsin. Bir mukus sorunu var. Burunlarında. İğrenç bir şey. İğrençler. Genel olarak iyi olsalar da. Sadece iğrençler."

"Gevezelik ediyorsun."

"Sarhoşum."

"Ben de, bu şaşırtıcı ve talihsiz bir durum."

"Neden talihsiz?"

"Gerçekten sarhoş olmadan önce, yatağa gidip sevişmemizi önerecektim."

Quinn göğsünü işaret etti. "*Ben* de yatağa gidip sevişmeyi önerecektim."

"Gördün mü? Ama şimdi ikimiz de çok sarhoşuz, bu sadece-

" "Yapmacık."

"Aynen öyle."

"Ayrıca, sarhoşken bunu yapmak istemiyorum." Quinn bunu duyduğuna ne kadar sevindiğine inanamıyordu. Çünkü o da bunu kesinlikle istemiyordu.

"Orada ne olduğunu görüyorum," diye devam etti, onun arka tarafını işaret ederek. "Bu şey için tamamen uyanık ve tetikte olmak istiyorum."

"Sonunda seviştiğimizde insan olacağımı anlıyorsun değil mi? Değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir. Başka türlü çok garip olurdu. Benim için, ben Yani."

"Bunu anlıyorum." Etrafına bakındı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şey, önce ..." Elinden şarap şişesini aldı ve iki şişeyi de yan taraftaki bir masanın üzerine koydu. "İkincisi, yatağa gidiyoruz."

"Birlikte mi? Sevişmeyeceğimizi sanıyordum."

"Aynı yatakta uyuyabiliriz ama sevişmeyebiliriz. Değil mi?"

"Üzerimizde sadece keten çarşaflar var ve ben çok güzelim. Kendini kontrol edebilir misin?"

"Yatağa gir, centaur."

Quinn gülerek yatağa girdi ve yüzüstü yastığın üzerine düştü. Birkaç saniye sonra Gemma onun yanına uzandı. Bundan birkaç saniye sonra da ona doğru kıvrıldı ve başını onun yanına gömdü.

Quinn tam onun ne kadar sıcak ve yumuřak olduėunu dűřűnmeye bařlamıřtı ki, řimdiye kadar tanıdıėı en gűçlű, en sert kadın olduėunu fark etti ve onun tamamen çıplak olduėunu gűrdű.

Belki de sarhořken biraz seks yapmak o kadar da bűyűk bir mesele deėildi, tabii ki ikisi de yapamadan uyuyakalmadıkları sűrece-

BÖLÜM 21

Ainsley sabah erkenden avlanmaya çıkıyordu. Kalede bu kadar insan varken Mary'nin fazladan ete ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü.

Tam ablasının odasına yaklaşmıştı ki Caid gülümseyerek ve başını sallayarak dışarı çıktı. Ainsley'yi şaşırtan şey gülümsemesiydi. Caid'in hiç gülümsemediğini söyleyemezdi. Bu doğru olmazdı. Ama neredeyse hiç.

Caid, Ainsley'nin kız kardeşiyle paylaştığı yatak odasının kapısını kapatıp bir adım uzaklaştı ve Ainsley'yi omuzlarından tutup duvara doğru itti. O kadar şaşırmıştı ki kılıcını ya da hançerini kapmayı ya da adamın sikini yumruklamayı aklına bile getirmede.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sesini alçalt," diye fısıldadı umutsuzca. Yaklaşık fısıldamadan önce yatak odasının kapısına baktı: "Lanet olası yavrularından biri gitmiş."

Ainsley gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Beni duydun!" Hâlâ fısıldıyordu ama fısıldamasaydı çığlık atacağını biliyordu. Histerik bir şekilde. "Onu bulmak zorundayız. Bu konuda akli dengesi tamamen yerinde değil."

"Oh, kes şunu."

"Bana inanmıyor musun?"

Ainsley dudaklarını büzdü.

"Hayır."

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "O zaman kendin gör."

"Peki." Ainsley kız kardeşinin yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. "Girin."

Ainsley içeri girdi ve kız kardeşini deri çizmelerini çekiştirirken buldu.

"Günaydın!" Ainsley gülümseyerek selam verdi.

"Günaydın."

"Mary için ava çıkıyorum. Özel bir şey ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladı kız kardeşi. "Aç yolcuları doyuracak her şey olur. Ya da Mary'nin kızartmak istediği herhangi bir şey."

"Harika." Bir an durakladı. "Her şey yolunda mı?"

Keeley biraz kaşlarını çattı. "Yavrulardan biri kayboldu. Onu hiçbir yerde bulamıyorum." Yatağın üzerinde duran ve içinde kalan yavru köpeklerin bulunduğu çelik kovaya baktı. Ainsley yavruların kovanın içinde kalmasına hep şaşırırdı. Bir kovanın onları zapt edemeyeceği yaşıydılar ama Keeley için kalıyorlardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Gidip onu kendim arayacağım. Ama onu buralarda görürsen yakala, olur mu?" Keeley sakince sordu.

"Elbette. Sorun değil."

"Teşekkürler."

Ainsley başıyla onayladı ve odadan çıktı, kapıyı arkasından kapatıp koridorda ilerleyerek duvara yaslandı, yüzü Caid'e dönüktü.

İkili bir süre birbirlerine baktıktan sonra Ainsley fısıldadı: "*Tüm evrenlerin tanrıları adına, o hepimizi yok edecek!*"

"Sana söylemiştim!"

"Biz ne yapacağız?"

"Yardıma ihtiyacımız var!" Caid ısrar etti. "Ben ormana bakmaları için sentorları toplayacağım. Sen de Gemma'ya o büyülü gezginleri kullanarak büyü falan yaptır. Ya o lanet köpeği buluruz ya da hepimiz ölürüz. Anladınız mı? Öldük!"

Yatak odasının kapısı açıldı ve Keeley kucığında çelik bir kova yavru köpekle dışarı çıktı.

"Hey, siz ikiniz."

"Heyyyyy," dedi ikisi de, ikisi de bu şekilde birlikte söylemek istememişti.

"Yavruları annemin odasına götüreceğim. O ve babam izleyebilirler.

Kayıp olanı bulana kadar. Ben ararken bir tanesinin daha kaybolmasını istemiyorum, tamam mı?"

"Evethhhh," dediler yine birlikte, kaşları biraz çatılınca yüzleri buruştu. Ama neyse ki onları sorgulamadı, sadece ebeveynlerinin odasına yöneldi.

Arkasını döndüğünde Ainsley ve Caid birbirlerini tokatlamaya başladılar, ancak Keeley omzunun üzerinden onlara baktığında durdular.

"Siz ikiniz her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz?" "Eminim."

"Evet."

Keeley omuz silkip yoluna devam ederken Caid Ainsley'i merdivenlere doğru itti.

"Kımıldayın," diye fısıldadı umutsuzca. "Hepimiz ölmeden önce."

Ainsley koridordan merdivenlere doğru koştu, en küçük kardeşlerini besleyen Isadora'nın yanından geçip merdivenlerden aşağı indi. Boş ana salondan geçip kale kapılarından dışarı koştu. Tüccar meydanında durana kadar nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Gemma'yı aradığını biliyordu. Ama Gemma'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Odasını kontrol etmemiş ya da Isadora'ya kız kardeşlerini görüp görmediğini sormamıştı bile.

Tanrım! Onun nesi vardı?

O biliyordu. Ainsley onun sorununun ne olduğunu biliyordu. Caid gibi o da paniğe kapılmıştı. Ürkmüş bir geyik gibi kaçıp gitmişti. Acınacak haldeydi.

Ainsley sakın ve makul bir insan gibi davranmaya başlamak için kaleye doğru dönmüştü ki, "Ho, oradaki, genç prenses!" sesini duydu.

Bu sesi anında tanıyarak hemen irkildi. Tanımamak çok zordu.

Ateşkes papazı belinden eğilerek onu, "İyi günler leydim," diye selamladı.

"Evet. Doğru ya. Gitmeliyim."

Kadın kaçmak için döndü ama papaz onu kolundan yakaladı. "Bir terslik mi var leydim?

Yardımcı olabileceğim bir şey

var mı?" "Şüpheliyim."

"Şimdi, şimdi. O kadar emin olma. Her türlü konuda yardımcı olabilirim."

Gerçekten mi? Dün herkesten duyduğu tek şey adamın ne kadar gürültücü bir baş belası olduğuydu. Elbette Keeley ondan hoşlanıyor gibiydi ama Keeley neredeyse herkesten hoşlanıyordu ve Ainsley bunun papazda ayıya benzer bir şeyler olmasından kaynaklandığından emindi. Keeley ayıları severdi.

"Teklifiniz için minnettarım ama-"

"Beni test et, çocuğum. Söyleyebileceğim en kötü şey 'Bilmiyorum' olur. Ve sonra yoluna gidebilirsin."

Haklıydı. En azından, belki de Gemma'yı bu sabah görmüştü. Erken kalkıyor olabilirdi.

"Bir köpek yavrusu görmüş olma ihtimalin var mı?"

"Bir sürü yavru köpek gördüm. Kraliçenizin her türden köpek için sıcak bir noktası var gibi görünüyor. Bu iğrenç küçük yaratıklarla birlikte gelen dışkıları temizlemesi için birini tutmak isteyebilir."

"Bunu ona mutlaka söyleyeceğim," dedi Ainsley, tekrar arkasını dönerken. "Tabii alevden gözleri olan bir köpek yavrusunu kastetmiyorsan."

Ainsley dondu kaldı ve ateşkes papazı yavaşça onun etrafından dolaşarak yüzüne bakabildi.

"Eğer kastettiğiniz köpek yavrusuysa, bu sabah öyle bir şey gördüm."

Ainsley bir nefes aldı ve bıraktı. "Şimdi benimle oyun oynamanın sırası değil, Rahip. Onu sen mi aldın?"

"Böyle bir canavara asla dokunmam, sevgili çocuğum. Bunu yapmak ruhumu lekelemek olur. Ama bunu yapan kişi muhtemelen böyle bir şeyle ilgilenmiyordu."

"Kim?"

"Cadı. Adela. Köpek yavrusu ondaydı. Onu bir süre takip edebildim ama sonra hem yavruyu hem de onu gözden kaybettim. İtiraf etmeliyim ki yavrunun onda olması içime sinmedi."

Ainsley öfkesini kontrol etmek için dişlerini sıktı. Papaza değil. Tanıştıklarına memnun olmuştu. Ve artık onun kendisini bilerek bulduğunu biliyordu.

"Kız kardeşimi gördünüz mü? Gemma'yı yani."

"Dün gecedan beri görmedim. O dört bacaklı adamla gitti. Quinn." Ainsley nerede olduklarını hemen tahmin etti. "Ben kız kardeşimi almaya gidiyorum."

Cadıyı aramaya devam edebilir misin?"

"Elbette leydim."

Bir kez daha başıyla selam verdi ama Ainsley artık ona gözlerini devireceğini sanmıyordu.

"Teşekkür ederim, Papaz."

* * *

"Uyanın! Uyan! Uyan! Uyan!"

Gemma daha önce kardeşlerinden birini öldürmeyi hiç düşünmemişti, tabii Beatrix hariç, ama onun için Beatrix sayılmazdı. Ama bugün . . bugün gerçek kardeşlerinden birini öldürmeyi düşünüyordu.

"Bağırmaı kes!"

"Bağırmiyorum. Ama ikinizin de artık uyanması gerek!"

Gemma gözlerini açıp bakmak için elinden geleni yaptı... Tanrım, hangisiydi? Bebek değildi. Çok büyüktü. Çocuklardan biri de değildi. Isad ... hayır.

Hayır. O değildi. Memeleri çok büyük. Ainsley mi? Ona bağırın Ainsley olmalı. Ainsley neden ona bağırıyordu?

"Neler oluyor?" Quinn yastığına sarıldı. "Neden herkes bağırıyor? Neden bunun yerine beni öldürmüyorsunuz? Lütfen biri beni öldürsün," diye yalvardı, şimdi yastığı başının üzerine koyuyordu.

"Ne yaptığını görüyor musun?" Gemma kız kardeşine sordu. "Quinn'in ölmek istemesine neden oluyorsun. Sırf sen çılgılık atmayı kesmiyorsun diye."

"Çılgılık atmıyorum ve senin de kalkman gerek. İkinizin de."

"Neden? Sorun ne?"

"Kurt yavrularından biri kayıp."

Sonunda Gemma başını yastıktan kaldırıp kardeşine ters ters baktı. O kadar bitkin düşmüştü ki tek gözünü açabildi ama tek gözüyle bile bakışlarının meramını anlatacak kadar güçlü olduğunu hissetti.

"*Bu* yüzden mi histerik davranıyorsun?" diye sordu. "O lanet köpeklerden biri yüzünden mi?"

"Histerik davranmıyorum ve sanırım-"

"Ne düşündüğün umurumda değil. Çık dışarı! Şimdi!"

"Hayır, hayır," dedi Quinn, kendini oturur pozisyona çekerek. Battaniyeyi kasıklarının üzerine çekerek kocaman aletini kız kardeşinin gözünden sakladı ve Gemma bunu takdir etti. Kız kardeşi böyle bir şeyi görmek için çok küçüktü. Bu onu bunaltabilirdi. Gemma onu bu kadar küçük yaşta korkutmak istemiyordu. "Yine de kalkmalıyız. Keeley bu sabah sonraki adımları konuşmak için buluşmak istedi. Ragna'nın kendi fikirlerinden birini Keeley'nin boğazına tıkmaya çalışmadığından emin olmak için orada olmalıyız." Bir an düşündü. "Biz de Keeley'nin yumruğunu Ragna'nın boğazına sokmadığından emin olmalıyız. Lafı açılmışken... o baltayı yerden çıkarmayı başarabilen oldu mu?"

Sentor evden çıkarken Gemma da oturmak için kendini zorladı. Adamın güzel bir paravanın arkasına bir lazımlık yerleştirdiği köşeye doğru ilerledi.

"Ne güzel," dedi. "Çok ihtiyatlı."

Kendini rahatlatmak için oturdu, Quinn pencereden içeri eğilip kollarını pencere pervazına dayadığında kıkırdadı. Pencere oldukça yüksekti, bu yüzden diğer taraftaki onun at vücudu olmalıydı, bu da Gemma'yı nedense çok gıdıkladı.

"Dün gece iyi vakit geçirdim," dedi Quinn ona. "Ben de öyle."

"Siz ikiniz flört mü ediyorsunuz?" Ainsley paravanı kenara çekip onlara ters ters bakarak sordu.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" Gemma havladı. "İşiyoruz!"

"Hayır! Durumun aciliyetinin farkında değil gibisiniz!"

"Ne aciliyeti? O korkunç anne köpek muhtemelen yavrularını hangi cehennemde yaşıyorsa oraya geri götürmeye başlamıştır."

"Ancak buraya gelirken ateşkes papazıyla karşılaştım ve bana Adela'yı yavrusuyla birlikte gördüğünü söyledi."

Gemma yavaşça başını kaldırıp Quinn'e baktı. İkisi de kafalarının içinde hissettiklerini bildiği acıyı görmezden gelerek harekete geçmeden önce birkaç saniye birbirlerine baktılar.

"Ben silahlarımızı getireyim," dedi ve pencereden kayboldu.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde ikisi de giyinmiş ve silahlanmıştı. Kapıdan çıkmadan önce Ainsley şarap şişelerini kaldırdı. "Dün gece içtikleriniz bunlar mıydı?"

"Evet," diye cevap verdi Gemma, kılıç kemerini ayarlarken. "Neden?"

"Bunun pahalı bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Archie onu dışarı attı." Gemma kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Bu Kral Mundric'in Keeley'ye verdiği cüce şarabı. Archie kimsenin çalmasını istemedi. Bu yüzden bir dükün ya da her neyse onun gönderdiği pahalı şeyleri atıp yerine cüce şarabını koydu." Ainsley etraftaki şişelerin sayısına, sonra da Gemma ve Quinn'e baktı. "İkiniz de hâlâ ayakta olduğunuz için şanslısınız."

"İkimiz de bütün kemiklerimize sahip olduğumuz için şanslıyız!" Gemma ters ters baktı. "O şeyden yeterince iç, onları erittiğini duydum."

"Bu bir kocakarı masalı," dedi Quinn, ön kapıya doğru ilerleyerek iki kadın için kapıyı açık tuttu. "Sadece kemikleri ufalar. Tuz gibi."

"Bunun neresi daha iyi?" Gemma sordu.

"Daha iyi olacağını bilmiyordum. Doğruluk için gittiğimizi sanıyordum."

* * *

Quinn Gemma'yı ana salona kadar takip etti; burada seyahat ekibi bir grup halinde toplanmış, kendi aralarında fısıldaşıyordu. Hiç iyiye işaret değildi. Daha da kötüsü. Cadı yok.

"Adela nerede?" diye bağırdı.

Aldığı tek cevap boş bakışlar olunca, "Peki ya diğer cadılar?" diye sordu.

"Cadılara göz kulak olmanın bizim sorumluluğumuzda olduğunu bilmiyorduk."

Keeley merdivenlerden indiğinde Gemma bir parmağıyla Peder Aubin'e doğru bir adım atmıştı.

"Herkes güneydin," diye seslendi. Diğerleri selam vermeye başlayınca, Gemma hemen elini sallayarak, "Aranızda kayıp bir köpek yavrusu gören var mı? Alevli gözler?" diye ekledi.

Hepsi başını salladı ve Keeley içini çekti.

"O zaman daha sonra buluşalım. Onu bulmam gerekiyor. Hepiniz yemek yiyin ve dinlenin. Tamam mı?" Kalenin derinliklerinde kaybolmadan önce Gemma'nın omzunu okşadı.

O gittikten sonra Gemma uzun bir nefes verdi ve dramatik bir şekilde yemek masasına çöktü.

"Bana onun histerik olduğunu söylememiştin," diye suçladı

Ainsley. "Histerik mi?" Quinn tekrarladı. "Keeley mi?"

"Görmedin mi?" diye sordu şok olmuş

bir halde. "Bu sana histerik mi geldi?"

"Gerçekten görmedin mi?"

"Uh ..." Diğerlerine baktı ve sadece omuz silkme ve kafa karışıklığı ifadeleri aldı, itiraf etmeliydi ki bu onu daha iyi hissettirdi. Aklını kaçırıyor olabileceğinden korkuyordu.

Ainsley başını Quinn'e doğru salladı. "Sanki kör gibisin."

"Unut gitsin!" Gemma diğerlerine işaret etti. "Siz benimle gelin.

O yavru köpeğin ve cadıların izini sürmek için yeteneklerinize ihtiyacım olacak." "Ciddi misin sen?" Balla sordu.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Şimdi gidelim!"

Ana salonun ön kapısından çıktılar ama Quinn hemen durdu ve döndü.

"Gemma?"

"Ne?"

Diğer cadılardan biri olan Ima'nın gözlerini dört açmış, sol elinin tırnaklarını ısırarak durduğu kale duvarına dayalı bir noktayı işaret etti.

Gemma arkasını döndü ve hızla cadının önünde durmaya başladı. "Nerede o?"

"Bunu biz istemedik," dedi Ima. Daha önce hiç konuşmamıştı. Onlar adına konuşan her zaman Adela'ydı. İma'nın sesi Adela'ninkinden çok daha kısıktı.

Quinn bunu bekliyordu. "Biz buraya gelmeden çok önce kurtları duymuştuk. Ama onunla hiçbir şey yapmak istemediler. Hiçbir şey istemediler. Her şeyin bittiğini sanmıştım. Ta ki yavruları görene ve vücutlarındaki gücü hissedene kadar..."

Gemma bir adım daha yaklaştı. "O nerede, İma?"

Quinn cadının mücadelesini anlıyordu. Adela onun baş rahibesiydi. Cadılar meclisini o yönetiyordu. Yabancılar bilgi vererek sadece Adela'ya değil, tüm meclisine ihanet etmiş oluyordu. Ama bu bir cehennem canavarının hayatıyla ilgili değildi. Gemma'nın cehennem canavarı yavrusu ya da onun yaşayıp yaşamaması umurunda bile değildi. Onun korkusu, kız kardeşinin kesinlikle bir ihanet olarak göreceği şeye nasıl tepki vereceğiydi. Kendisine ve kraliçeliğine.

"Eğer bir şey yapacaksak," diye tısladı Balla, ayak parmaklarının ucuna kalkarak, "bunu bir an önce yapalım. Ragna geliyor."

İma elini indirdi ve dudaklarını çignedi. Ama bir an daha tereddüt ettikten sonra döndü.

"Bu taraftan," dedi ve hızla uzaklaşıp kasabaya doğru ilerlemeye başladı.

Hepsi onu takip etti. Ama Ragna onları görmüş olmalıydı ki takip etmeye başladı. Neyse ki bu insanların çoğu Ragna'yı kalabalıkta ilk kez kaybetmek zorunda kalmıyordu. Balla eliyle bir fiske vurdu ve Ragna'nın takılıp bir grup taş ustası cücenin arasına düşmesine neden oldu.

Hepsi ona bağırıp çağırmayı ve bunu sentorlara yaranmak için yapmakla suçlamayı bitirdiğinde -ki bu onlara en ufak bir sorun çıkaran herkese yönelttikleri bir suçlamaydı- grup kasabanın dışındaki ormanda gözden kaybolmuştu.

"Barışın kalbi adına," diye soluk soluğa kaldı Başrahibe. "Burayı biliyorum. Diğer rahibeler şafak vakti dua etmek için buraya gelirler."

"Bu bölgeyi bilerek kirletiyor," diye homurdandı Aubin.

"O zaman onu durduralım," diye cevap verdi Gemma, hızla ilerlemeden önce.

İma, çığlık atıp aniden öne doğru koşarak diğer cadılardan birinin yanına düşene kadar önden gitti. Gözlerinden kanlar akarak yere uzanmış olan Wassa işaret etti.

Adela yavru köpeği ellerinin arasında tutarak onlara gülümsedi.

Léandre ileri atıldı ama ondan yaklaşık üç metre uzaktayken sanki bir duvara ya da ağaca çarpmış gibi geriye uçtu. Alnından ve burnundan kan akıyordu.

Balla şimşekler fırlattı ama sadece sekti ve neredeyse Quinn'e çarparak onu yere düşmeye zorladı.

Suikastçılar toprağa zehir saldı. Zehir, Adela'nın koruyucu bariyerinin altından kayarak yılan gibi toprağın üzerinde ilerledi. Ancak Adela ayağını toprağa bastırdı ve etrafındaki otlar donarak zehri yerinde durdurdu.

Gemma silahıyla saldırmaya zahmet etmedi, sadece bariyerin olduğunu varsaydığı yere doğru yürüdü.

"Ver şu köpeği bana Adela."

"Tüm bu gücü teslim etmek mi?" diye sordu cadı. "İstemiyorsun bile. Ve senin aptal kız kardeşin neye sahip olduğunu bile bilmiyor."

Gemma'nın elleri iki yanında yumruk oldu. "Yine kız kardeşim hakkında konuşuyorsun."

"Peki sen ne yapacaksın? Savaş Keşişi mi? Ne yapacaksın? Elimde bu kadar güç varken?"

"O bir köpek."

"Ne demek istediğimi anladın mı? O kadar güç var ve hepiniz için boşa harcanıyor."

Başrahibe bariyerin etrafında dönerek onu ölçüp biçti. Savaş asasıyla ona vurdu.

Quinn tekrar ayağa kalkarak ona doğru ilerledi ama Başrahibe başını salladı. Cadı tarafından yaratılan herhangi bir büyülmeyi aşabileceğini hissetti ama şimdilik diğerlerinin önden gitmesine izin verdi. Belki de hamlesini kesinlikle gerekli olduğunda yapmak daha akıllıcaydı.

"Sadece köpeği bana ver, cadı."

Adela kıkırdadı ve ateş saçan gözlerine bakabilmek için köpeği havaya kaldırdı. İlahi söylemeye başladı ve birkaç saniye içinde yavru köpek miyavlamaya ve sızlanmaya, cadının ellerinde dönüp durmaya başladı. Çok geçmeden çığlık atmaya başladı. Acı çekiyordu ve Gemma cehennem canavarlarını umursamasa da, cehennem canavarı olsun olmasın hiçbir hayvanın işkence görmesinden hoşlanmıyordu.

Gemma yumruklarını bariyere vurarak bağırdı: "Bırak onu Adela! Bırak gitsin!"

İma bariyere doğru koştu, parmaklarını bariyere bastırdı ve kendi ilahisini söylemeye başladı. Hafif kış rüzgârı gürültülü ve vahşi bir hal aldı, o kadar güçlüydü ki ağaçların tepeleri eğilmeye başladı.

Gemma irkilerek geri adım attı. Sonra kılıcını çekti. "*Git!*"

İma çığlık çığlığa esen rüzgâra karşı bağırdı. "*Şimdi git!*"

Gemma silahını kaldırdı ve Adela'ya doğru ilerlemeye başladı. Tam cadıya ulaşip saldırmak üzereyken arkadan bir kılıç daha saplandı, Adela'nın göğsünü yırttı ve Gemma'yı geri çekilmeye zorladı.

Ama Adela tarafından düşürülen yavru köpeği yakalamak için tam zamanında elini uzattı.

Gözlerini kocaman açan Adela omzunun üzerinden baktı. "Sen mi?"

Bıçak cadının boğazına ulaşana kadar yukarı doğru ilerledi. Bıçak çekildiğinde ve ceset yere düştüğünde, orada duran ateşkes papazıydı.

Cadının önlüğünü kullanarak eğri bıçağındaki kanı silmek için bir an durdu.

"Biz ateşkes papazları işlerin belli bir şekilde yürümesini istediğimizde," dedi ölmekte olan rüzgâra karşı, "cadılar gibi şeylerin yolumuza çıkmasına izin vermeyiz. Kimin buna vakti var ki?"

Ferdinand cesedin üzerinden geçti ve kılıcını cüppesinin altına sokmak için kısa bir süre durdu.

Kollarını iki yana açıp Keeley'i o mutlu sırtışlarından biriyle selamlamadan ve "Kraliçem!" demeden önce, "Kimin mantıksızları ikna etmeye vakti var ki?" diye sordu. Böyle güzel bir sabahta sizi görmek çok güzel!"

Genişçe açtığı kolları arkasındaki ölü cadının görünmesini engelledi ve diğerleri de Keeley'nin görüş alanına girerken hiçbir şey görmediğinden emin olmak için harekete geçti.

"Günaydın, Lord Ferdinand." Hareket ederken etrafına bakındı. "Fırtına yaklaşıyor gibiydi, değil mi?"

"Toplantımız hâlâ devam ediyor, değil mi?"

"Evet, evet. Sadece Gemma'yı bulmam gerek! Onu bulmuşsun!" Keeley hemen yavru köpeği kız kardeşinin kucağından aldı, gülümsemesi o kadar geniş ve mutluydu ki neredeyse hepsini kör edecekti.

"Merhaba ufaklık. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim." Eğildi ve fısıldadı, "Annene seni kaybettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum." Şimdi Gemma'ya bakıyordu. "Annesinin en sevdiği kız. Yani, mükemmel bir iş."

Keeley arkasını döndü ve kaleye doğru yöneldi. Ateşkes papazı Gemma'ya gülümsedi ve kraliçeyi takip etti.

Rahatlamaya başlamışlardı ki Keeley aniden dönüp Gemma'ya sordu: "Her şey yolunda mı? Hepiniz biraz rahatsız görünüyorsunuz."

"Evet, iyiyiz. Neden?"

"Yok bir şey. Sadece emin olmak istedim." Yavru köpeği çenesine sürttükten sonra tekrar yola koyuldu.

Kraliçenin geri gelmeyeceğinden emin olduklarında, cadıdan geriye kalanlara doğru döndüler.

"Cesedini ne yapmalıyız?" Balla sordu.

"Onu vahşi hayata bırakabiliriz," diye önerdi Tadesse. "Onu yerler. Daha iyisini hak etmiyor."

Quinn başını salladı. "Az önce tanık olduğumuz şeyi, yani barışçıl ateşkes papazının cadıyı bıçaklamasını tartışmayacak mıyız? Çünkü bunun tartışmamız gereken bir konu olduğunu düşünüyorum. Ayrıntılı olarak."

Gemma kaşlarını çattı. "Ama o açıkladı. Kadın onun yoluna çıkmıştı." "Ve biz de onun kız kardeşini alıp gitmesine izin mi vereceğiz?" "Onu neden bıçaklasın ki?"

Quinn bunu tartışmak üzereydi ki bir hırıltı duydu. O hırıltıyı *hepsi* duymuştu. Bunu anlayabiliyordu çünkü hepsi konuşmayı bırakıp geri çekilmeye başlamıştı.

Hiçbiri bir şey görmemişti. Quinn bile. Ama hissedebiliyorlardı. Etraflarında hareket ettiğini hissedebiliyorlardı. Nefes alışını duyabiliyorlardı. Sonunda Quinn kürkün bacaklarına süründüğünü, kuyruğun dizlerinin etrafında kıvrıldığını bile hissedebildi.

Sonunda cadının bedeninin arkasına yerleştiğinde, ortaya çıktı.

Gemma abartmıyordu. Kocaman bir şeydi. İblis kurt yavrularının annesi hepsinin üzerinde duruyordu, hatta sentor formundaki Quinn'in bile. Dişlerinden kan sızıyor ve sadece gözlerinden değil burun deliklerinden de alevler fişkırıyordu. Her nefeste.

Her birine baktı ve kısa, korkunç bir an için Quinn hepsinin öldüğünü düşündü. Hepsi cehennemde bir ömür geçirmeye mahkumdu.

Ama doğru şeyi yaptıklarını hemen fark etti. Hepsi yavru köpeği kurtarmak için savaşmış ve onu bu uçaktaki yavru köpekleri korumak için seçilmiş olan Keeley'e geri vermişlerdi.

Ama annesinin en sevdiğini alan cadı? Ona şefkat gösterilmeyecekti.

Dişi kurt cadının cesedini sürüklemeye başladı ve rahipler hemen bu manzaradan uzaklaştı. Ta ki çığlıklar başlayana kadar.

Önce Léandre şaşkınlıkla arkasını döndü. "Onun öldüğünü sanıyordum." "O öldü," dedi Gemma, yürüyerek uzaklaşırken.

Quinn ilk başta anlamadı. Gemma nasıl öylece yürüyüp gidebilirdi? Ama o her şeyi çok iyi anlıyordu, değil mi? Bir büyücü olarak her şeyi anlıyordu.

Çığlıklar cadının bedeninden değil, ruhundan geliyordu. Anne kurt ruhu bedenden uzaklaştırıyordu ve cadı çaresizlik içinde var gücüyle tutunmaya çalışıyordu. Ruhu, sürüklenmemek için savaşıyor ve kazdığı toprakta parmak izleri bırakmış. Yine de işe yaramadı. Anne kurdun kızdırmıştı. Sadece anne kurdun en sevdiğini almakla kalmamış, yavruya acı çektirmişti. Onu incitmişti. Quinn, kurdun her şeyi izlediğini anlamıştı. Her birinin ne yapacağını görmek için beklemişti. Yardım edecekler miydi? Hiçbir şey yapmayacaklar mıydı? Yavrusuna yardım etmek için her an harekete geçebilirdi ama önce neyle karşı karşıya olduğunu görmek istemişti. Bu soğuk ve hesapçıydı ama Quinn'e kurt iblis hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Eşi Keeley ile birlikte burada, insanların arasında yaşarken onun neden hâlâ aşağıda, cehennemlerden birinde yaşadığını.

Anne kurt kanla kaplı dişlerini cadının ruhuna geçirip çekerek onu bedeninden ayırdı ve Quinn ruhun temelinden koptuğunu duydu. Ruhun mutlak acı ve ıstırap içinde çılgınlık attığını duydu. Bir daha asla duymamak için dua ettiği bir ses.

Ruh *hepsine* yalvardı, ona yardım etmeleri için yalvardı. Onu ele geçiren bu şeyden kurtarmaları için. Ama hiçbirisi onun buna değeceğini düşünmemiş.

Anne kurt ruhu yeterince uzağa götürdüğünde, başını kaldırdı ve ruh gırtlığında kaybolana kadar çiğnedi, çiğnedi ve yuttu. Bir kez yutkundu. Tekrar yutkundu. Geçirdi. Dönüp gitmeden önce alevden gözleriyle onları bir kez daha süzdü. Anne kurdun bedeni attığı her adımda daha da zayıfladı, ta ki ormanda uzaklaştığını duyana kadar... ve sonra hiçbir şey olmadı.

Hepsi orada durmuş, uzun dakikalar boyunca dümdüz önlerine bakmışlar. Hiçbiri konuşmadı. Hareket edemiyorlardı.

Sonunda sessizliği bozan Balla oldu ve "O dişi kurt da burada mı yaşıyor?" diye sordu.

Quinn ona hemen "Hayır," dedi. Hepsine söyledi. "Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır. Her an yavrularını alıp cehennemine dönebilir."

"Tamam. Bildiğim iyi oldu."

Hepsi başını salladı ve az önce gördükleri şey hakkında asla konuşmamaya sessizce karar verdiler. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, neden konuşsunlar ki?

Hiç mi?

BÖLÜM 22

Ima Wassa'nın doğrulmasına yardım etti, meclis kardeşinin uyanık ve tetikte olması onu rahatlatmıştı. Onu Adela'dan sadece birkaç metre ötede yatarken gördüğünde, Ima öldüğünden emin olduğunu düşünmüştü. O kaltak onu öldürmüştü. Onun hareket ettiğini ve Adela'nın yönünü gösterdiğini görünce çok rahatlamıştı. Ima o anda Adela'yı öldürmesi ya da en azından bu insanların onu öldürmesine yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Bunu yapmazsa, Adela Ima ve Wassa'yı öldürtecekti. Hain olarak. Ona hiç ihanet etmemiş olsalar bile.

İhanet eden Adela'ydı. Meclis kardeşleri dışarıda Cyrus'un askerlerinin kırbaçları ve kılıçları altında ölürken, o sadece kendini düşünüyordu. Meclisin geri kalanıyla birlikte yabancı toprakların güvenliğine sırf Kraliçe Keeley'nin iblis kurtlarına karşı bir şans elde etmek istediği için gitmemişti. Keeley, Beatrix ve hatta Cyrus'la aynı safta olmak umurunda bile değildi. Tüm mezheplerin yok olması da umurunda değildi. Ona göre, yok olsalar da sorun olmazdı çünkü geriye kalan tek şey Adela, onun gücü ve kontrol edeceği meclis olacaktı.

Papazın bıçağı Adela'nın göğsünü yırttığında, Ima onun Adela'nın bedenini öldürebilecek birkaç kişiden biri olduğunu hissetti. Diğerleri savaşla, savaş kaosunun kanıyla kirlenmişlerdi. Ama papaz öyle değildi. O savaşı durdurmak için çalışıyordu; kaosu durdurmak için.

Ancak şimdi kraliçe yeniden yavru köpeğe sahipti, Adela'nın ruhu cehenneme sürüklenmişti ve Ima ile Wassa cadıları seve seve yaktıkları bilinenlerle baş başaydı.

Wassa'nın saçlarını yüzünden çekip yanağındaki ve boynundaki kesik ve morlukları kontrol ederken, Ima önünde duran zincir zırhlı botları gördü. Başını kaldırdı ve Dürüst Cesaret Tarikatı'ndan Kardeş Gemma'nın başlarında durduğunu gördü. Yol arkadaşlarının geri kalanı onun arkasında duruyordu.

Savaş keşişi yavaşça önlerinde çömeldi. O sert yüz onlara dik dik bakıyor, onu ve Wassa'yı süzüyordu. Wassa'nın parmakları Ima'nın koluna saplandı.

Kaçamazlardı. Cyrus'un kölelerinin kendilerini taşımalarını engellemek için tüm mistik kapılar bizzat tanrılar tarafından kapatılmıştı. Bu yüzden yapabilecekleri tek şey kalan güçleriyle savaşmaktı.

"Atlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu savaş keşişi. "Uh

..."

"Peki ya büyücülük?"

"Şey-"

"Ve yaratıkları ölümden diriltmek. Ama onları canlı olarak diriltmek. Onları ölümsüz olarak diriltmek değil. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Ima önce Wassa'ya, sonra da savaş keşişine baktı. "Ne?"

* * *

"Atını gerçekten mahvettin, değil mi?"

Gemma itilmiş ve kıkırdama Quinn uzakta önce dönüyor için kalan cadılar.

"Bana yardım edebilir misin, edemez misin?"

Ima, Kriegszorn'un eğitim çemberinde koşmasını izledi. "Şu anda gerçekten odaklandığın şey bu mu?"

"Onu yanımda götürmek istiyorum. Onu burada tek başına bırakma düşüncesinden nefret ediyorum."

"Onu çok sevdiğin için mi yoksa aileni yemesinden korktuğun için mi?"

Gemma kahkaha sesleri karşısında bu kez arkasını dönmeye zahmet etmedi, Sadece uzandı ve Quinn geri çekilene kadar ona tokat attı.

"Tekrar soruyorum, yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Birkaç gün içinde gidiyoruz."

"Onu büyütürken tam olarak ne yaptınız?" Wassa sordu. "Hâlâ emin değilim. Kriegszorn'umu seviyordum. Eğer başka bir seçeneğim olsaydı bunu ona asla yapmazdım. Ama bir çıkış yoluna ihtiyacımız vardı."

"Ne demek istiyorsun?" Ainsley sordu. "Bunu ona asla yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Asla bir kardeşimi ya da arkadaşımı büyütmezdim. Ve Kriegszorn bir arkadaştı." "Neden bir arkadaş yetiştirmedin?" Ainsley sordu.

Gemma cadılarla bakış alışverişinde bulundu. Gerçekten de küçük kız kardeşiyle bu konuya girmek istemiyordu.

Ne yazık ki konuyu cadılarla tartışmak için ahıra geldiklerinde at çoktan antrenman ringine çıkmıştı ve Gemma yalnız değildi.

"Küçük kardeşine cevap ver," diye itti Ragna. "Belki de bu işin dışında kalmalısın."

"Biri bana cevap versin."

Ragna ağzını açtı ama Gemma baş generalin kız kardeşine bir şey söylemesine izin vermeden önce lanetlenecekti. O yüzden hemen söze girdi.

"Bir bedeni yetiştirme süreci ruhu yok eder, Ainsley." "Yani Kriegszorn'un ruhunu mu yok ettin?"

"Bir kısmını," diye mırıldandı Wassa.

"Bunu ona yaptığın için duyduğun büyük suçluluk muhtemelen böyle bir ..." İma eğitim çemberinde koşturutan ata el salladı. Yarıları canlı, yarıları ölü.

"İğrençlik mi?" Ainsley sordu.

İma başını salladı. "Bunu düzeltebileceğimizi sanmıyorum Savaş Keşişi."

Wassa başını yana çevirerek Kriegszorn'u inceledi. "Yine de bunu maskeleyebiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Wassa Gemma'ya "Onu çağır," dedi.

Gemma dilini dişlerine vurdu ve Kriegszorn hemen ona doğru koştu, Gemma onu sevebilsin diye başını çitin üzerinden uzattı, tabii ki sevdi de. Yüzünün yarıları eksik olsa bile Gemma onu nasıl sevmezdi? Yarı ölü bile olsa, hâlâ çok sadıktı!

Wassa ellerini nazikçe Kriegszorn'un yan tarafına koydu. Üzerinde gerçek et olan tarafa. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra İma'ya şöyle dedi: "Haklıymışım. Bu şey hâlâ onun ruhunun bir parçasını taşıyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Gemma sordu.

"Hiçbir fikrimiz yok," diye itiraf etti İma. "Ama öğrenmeyi merak ediyorum." "Bize birkaç saat verin," dedi Wassa. "Ne yapabileceğimize bakarız."

Gemma eğitim alanından uzaklaştı. Keeley'nin toplantısından önce üzerini değiştirmek istiyordu.

"Ava gidiyorum," dedi Ainsley, yayını omzunda sallayarak. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Yaban domuzu."

"Ben geyik düşünüyordum."

"O zaman neden bana sordun ki?" Gemma, Ainsley'ye karşılık verdi.

Kız kardeşi sırtarak kaçtı ve Gemma gözlerini devirdi. Küçük kız kardeşinin sinir bozucu davranışlarına hiç tahammülü yoktu.

"Beni takip etmenin bir nedeni var mı?" diye sordu Ragna'ya.

"Takip etmiyordum, sadece hep birlikte şatoya döneceğimizi sanıyordum. Birlikte. Arkadaş gibi."

"Tamam, ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğimi sana düşündüren ne?"

"Arkadaş mı? Ciddi misin? Tekrar dene."

"Peki. Sadece bu toplantıdan önce sana sadakatının nerede yattığını hatırlatmak istedim."

"Oh . . . bu kolay. Seninle değil."

Ragna gülümsemeye zorladı. "Sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" "Çok sevimliyim. Annem öyle söyledi."

"Unutma, bugün bu toplantıda yapacakların düzenimizin geleceğini etkileyebilir."

"Saçmalık. Kız kardeşim kardeşliğe zarar verecek hiçbir şey yapmaz. Savaş rahipleriyle bir sorunu yok. Sadece seninle bir sorunu var. *Sizden* nefret ediyor. Bunu aklınızda tuttuğunuz sürece her şey yolunda gidecektir."

Ragna homurdanarak ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve Gemma baştan aşağı bir silkinme hareketi yaptı. Yanlışlıkla içine yuvarlandığı çamurdan kurtulmaya çalışan bir köpek gibi. Belki de kardeşliğinin en nefret edilen düşmanlarıyla bir görev yapmak hiç de kötü bir fikir değildi. Tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Ragna hakkında derin düşüncelere dalmış olan Gemma'nın neredeyse kaleye döndüklerini ve Quinn'in tek kelime etmediğini fark etmesi birkaç dakika sürdü. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Özellikle de Ragna'yla yüzleşmelerinden birinden sonra.

"Son derece sessizsin," dedi sonunda ona.

"Onların ruhlarını yok ediyorsun," dedi Quinn, Gemma'yı şaşırtarak. Gemma bir kez daha yürümeyi bıraktı. "Ne?"

"Onların ruhlarını yok ediyorsun. Ölüleri dirilttiğinizde."

"Ah. Şey ... evet. Tüm büyüler fedakârlık gerektirir."

"Ama kurban eden sen değilsin. Yerdeki zavallı ölü adam."

"Gücüm için bir gözümü ya da ciğerimin yarısını kaybetmek istemedim. Necro-mancing en kolay seçenek gibi görünüyordu ve savaş rahipleri bir şey seçmek zorundaydı. Bunu sadece düşmanlarım üzerinde kullanıyorum."

"Ve atında."

"Bu adil değil. Bunu yapmak istemedim."

"Ama yaptın, ona ne yaptığını çok iyi biliyordun."

Gemma Quinn'e baktı. "Bu konuda gerçekten üzgünsün, değil mi?"

"Onun ruhunu yok ettin."

"Ve eğer bunu tekrar yapabilseydim-"

"Ama sen zaten yaptın." Başını salladı, uzaklara baktı. "Sadece ... ne olursa olsun, bunu bana asla yapma."

Gemma irkilerek bir adım geri çekildi. "Affedersiniz?"

"Sanırım çok açık konuştum. Beni asla büyütme. Ruhumu yok etmeyin. Ölümünden sonraki hayatım için planlarım var. Büyükbabamı ve sentor tanrılarıyla güzel bir ziyafeti içeriyorlar. Başka seçeneğin olmadığı için ruhumu yok edersen bunu yapamazsın."

Hakarete uğrayan, öfkelenen ve dürüst olmak gerekirse sadece *incinen* Gemma arkasını döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Sentor arkasından, "Bana öyle bakma!" diye bağırdı. "Bu istekle mantıksız davrandığımı sanmıyorum! Kriegszorn da sana güvenmişti! Ve bu el hareketi sana yakışmıyor, Prenses Savaş Keşişi!"

* * *

Caid surlardan birinin üzerinde durmuş, kalenin ön tarafına doğru bakıyordu. Sonunda kardeşinin surda oturduğunu fark etti; sırtı bir duvara, bacakları diğerine yaslanmıştı; kollarını kaldırdığı dizlerine dayamıştı. İlk başta Caid onu görmezden gelecekti ama sonra Quinn'in de Caid'le aynı nedenle mi surlara çıktığını merak etti.

Yanına gitti ve "Sen de hissediyorsun, ha?" diye sordu.

"Neyi?"

"Sen de hissediyorsun

dedim." "Neyi

hissediyorum?"

Caid kaşlarını çatı. "Neden benim gibi konuşuyorsun? Yine beni mi taklit ediyorsun?"

Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

Quinn ona sadece boş boş bakınca, Caid gerçekten de kardeşi için endişelenmeye başladı. Ve Quinn için hiç endişelenmemişti. Asla.

"Tamam, bu kadar. Neyin var senin?" "Hiçbir şey.

Sadece beni yalnız bırak."

Bunu yapamayacağına karar veren Caid, aşağıda kız kardeşini görene kadar surlarda yürüdü. İki parmağını dudaklarının arasına götürdü ve ıslık çaldı. Birkaç dakika sonra Quinn'in yanına çömelmişti.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Caid'e ters ters bakarak.

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Emin misin? Kaba olabiliyorsun."

"Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum."

"Caid hiçbir şey yapmadı," diye itiraf etti Quinn sonunda. "Gördün mü?"

"O zaman sorun ne?"

"Gemma'nın ruhları yok ettiğini öğrendim. Ölülerini dirilttiğinde."

"Şey," dedi Laila omuz silkerek. "O bir savaş keşişi."

"Burada oturmuş bu kadar zavallı görünmenin n e d e n i bu mu?" Caid sordu. "Gerçek bir sorunun olduğunu sanıyordum."

"Öğrendiğimde ... iyi idare edemedim." "Ne demek istiyorsun?"

"Aşırı tepki göstermiş olabilirim."

"Tanrılar," diye tahmin etti Caid. "Bu sen ve büyükbabamla ilgili değil, değil mi? İkinizin tanrılarımızla yemek yeme planı? Büyükbabanın henüz ölmediğini biliyorsun."

"Bu çok gerçek bir plan, Caid!"

Laila gözlerini devirdi. "Ona ne söyledin Quinn?"

"Tüm bu olanlardan öğrendiğimi ve şeytani planları için beni diriltmemesini söylemiş olabilirim."

"Quinn!"

"Aşırı tepki verdiğimi söyledim zaten!"

Caid gülerek kollarını sur duvarına dayadı. "Sen bir pisliksin." "Sadece ruhları yok ettiğini fark etmemiştim."

"Bütün büyüler fedakârlık gerektirir."

"Evet, Laila. Herkes bana bunu söyleyip duruyor." "Özür dilemelisin."

"Neden *özür dileyeyim* ki? O benden hiçbir şey için özür dilemez."

"Özür dilemelisin çünkü muhtemelen onun duygularını incittin, ki bunu yapmak kolay değil. Bir savaş keşişi, incitecek çok fazla duygusu olan biri değildir. Ama siz ikiniz yakınsınız-"

"Öyle değiliz."

"-yani eminim *senin* ona böyle bir şey söylemen Gemma için başka birinden gelmesinden çok daha incitici olmuştur."

"Oy," diye seslendi Caid. "Siz ikiniz. Buraya gelin."

Kardeşleri yanında durdu ve işaret etti, ama gerçekten buna gerek yoktu. Çok açıldılar. İki kan büyücüsü daha, tek fark

aralarında, cübbelerinin rengi. Biri tamamen mavi. Diğerleri sarı. "Keeley daha fazlasının buraya geleceğinden bahsetti mi?"

"Bildiğini sanmıyorum. O lanet köpekler hakkında çok endişeliydi."

"Kurtlar."

"Kapa *çeneni*, Quinn."

"Sen Keeley'i al. Ben ana salonun güvenliğini sağlayacağım. Quinn, Gemma'yı al. Ve onu gördüğünde özür dile."

"Özür dilemem gerektiğini düşünmesem bile-" "Quinn!"

"Neden herkes bana hırlıyor?"

"Bu soruyu gerçekten sormana şaşırdım," dedi Caid kardeşine. "Biliyorsun ..

.....

* * *

Gemma yeni kıyafetleriyle yatak odasının kapısını açtığı anda Quinn'i karşısında buldu.

"Ne?" diye sordu, ona zar zor bakabiliyordu.

"Sadece başkalarının ruhlarını yok ederken mutlu olan ruhsuz bir canavar olduğunu söyleyerek duygularını incittiysem özür dilerim-"

"Bekle. . . ne?"

"-ve şimdi iki kan büyücüsü daha ortaya çıktı. Caid, Laila ve ben onları az önce surlardan gördük."

Gemma kılıç kemerini kaptığı gibi kapıdan fırladı ve omzunun üzerinden Quinn'e, "Ve ben ruhsuz bir canavar *değilim*, seni gülünç at kıcı!" diye hırladı.

"Bunun bana karşı bir hakaret olmadığını bilmelisin."

"Oh, kapa *çeneni*, Quinn!"

23. BÖLÜM

Gemma ana salona giden son birkaç basamağa ulaştığında, olacaklara dahil olması gereken neredeyse herkes oradaydı. Aralarına yeni katılan iki kişi, Ludolf'un kan büyücüsü arkadaşları da dahil. Üçü bir köşede derin bir sohbe dalmış, herkesi tedirgin ediyorlardı.

Gemma salona doğru son adımlarını atmak üzereydi ama durdu ve Quinn'le bir kez daha yüzleşti, böylece sıktığı dişlerinin arasından ona kesin bir dille "İkimiz de bunun özre degecek bir şey olmadığını biliyoruz!" diyebildi.

"Bana vurmayı kes!"

Ona bağırmaya başlamadan önce bile göğsünü tokatlamaya başladığını fark etmemişti ama bir kez fark ettiğinde gerçekten umursamadı. O bunu hak etmişti.

"Adam gibi özür dilemeye hazır olduğunda ..."

Quinn sırttı. "Düzgün bir adam gibi diyecektin, değil mi?" "Centaur," diye bitirdi, "nerede olduğumu biliyorsun."

"Başkasının ruhunu yok etmek mi? *Owww!*"

Şimdi zonklayan elini silkeleme dürtüsüyle savaşıarak uzaklaştı. Onun karnına yumruk atmanın da yüzüne yumruk atmak kadar acı verici olabileceğini unutmuştu.

Gemma Keeley'nin yanına ulaştığında büyücüler konuşmalarını bitirip ayrıldılar. Yeni gelen iki kişi büyük açık kapıya doğru ilerledi. Keeley ile yüz yüze geldiler ve ona doğru eğildiler. Keeley, Keeley olduğu için, karşılığında el salladı. "Sizinle tanışmak güzeldi!" diye seslendi.

Bu, büyücülerin bir anlık kafa karışıklığına neden oldu. Muhtemelen Keeley'nin alaycı mı davrandığını yoksa ölümlerini mi planladığını ya da her ikisini birden mi düşündüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Ama tabii ki Keeley öyle düşünmüyordu. "Sizinle tanışmak güzeldi" demek istemişti, yoksa bunu söylemezdi.

Onlar gittikten sonra -geldiklerinden biraz daha hızlı hareket ederek- Ludolf yemek masasına doğru ilerledi ve büyük bir haritayı masanın üzerine açtı.

"Hepinizin bildiği gibi," diye başladı, "asıl amacımız basitti. Kraliçe Keeley'nin uygun göreceği şekilde halledilebilmesi için Onurlu Cyrus'un izini sürmek. Hepimiz bu görevin biraz zaman alacağını düşünmüştük. Ama öyle olmadı. Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz ve Cyrus'un nerede olduğunun bir sorun olduğu ortaya çıktı."

"Ne demek istiyorsunuz?" Caid sordu.

Ludolf kırmızı eldivenli elini haritadaki bir bölgenin üzerinde gezdirince sentorlar önce birbirlerine sonra da Keeley'e baktılar.

"Cyrus'un lejyonu burada kamp kurmuş ve Cyrus da kesinlikle onlarla birlikte." "Bizim bölgemizde olması dışında ne gibi bir endişe kaynağı olabilir ki?"

"Konumu yüzünden," diye yanıtladı Laila. "O bölgeden çok fazla su geliyor. Birbirine bağlı tüm akarsulara, nehirlere ve göllere dökülüyor ve bu sular aşağılara kadar iniyor-" Etrafına bakındı. "Buraya. Bu vadiye."

"Peki ya Amichai Dağları? Senin halkın?"

"Su kaynağımıza ulaşmak için dağlara *gitmesi* gerekir. Bu da benim halkımla, cücelerle, elflerle... hepimizle uğraşmak zorunda kalacağı anlamına gelir."

"Ama," diye tahmin etti Keeley, "bulunduğu yerden su kaynağımızı kesebilir."

"Kesebilir."

"Ve sonunda bizi sadece susuzluktan yok edebilir." "Evet."

Keeley başını salladı ve haritaya baktı. Sonra, "Pekâlâ," dedi. Etrafındaki herkese baktı. "Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. İki saat içinde yola çıkıyoruz."

Gemma etrafına bakındı. Odadaki herkes rolünü anlamış görünüyordu... kendisi hariç.

Quinn'e baktı. "Planın ne olduğunu biliyor musun?"

"Seni takip etmek mi?"

Gemma döndüğünde, onunla birlikte seyahat eden herkesin etrafta durmuş onu beklediğini fark etti. Başrahibe bile. Bu da demek oluyordu ki ...

"Tanrılar kahretsin!"

Gemma Keeley'yi Caid'le paylaştığı odaya kadar takip etti.

"Beni burada bırakmayı mı planlıyorsun?" Gemma kapıyı arkasından çarparak talep etti.

"Hayır," dedi Keeley sakince ve iki yıl önce sentorlar tarafından kendisi için yapılmış olan deri zırhı çıkardı; üzerinde bir çekiç ve örs arması vardı.

deri göğüs zırhına yakılmış. "Eski Kral'ın kalesine gidiyorsun." Keeley giyinmeyi bıraktı ve kız kardeşiyle yüzleşti. "Sen gitmiyor musun?"

"Hâlâ bunu yapmamı istiyor musun?"

"Şimdi mi?" "Evet, şimdi. Ne düşünmüştün?"

"Cyrus'u öldürmek için seninle gelmemi isteyeceğini, çünkü Cyrus'un olayların büyük planında çok daha önemli olduğunu."

"Hiçbir şey Beatrix'in neyin peşinde olduğunu öğrenmekten daha önemli değil Gemma. Hiçbir şey. Ve bunu yapmak için güvenebileceğim tek kişi sensin. Ama sana söylediklerimi unutma. Amacın Beatrix'i öldürmek değil. Onun ne yaptığını bulmak ve durdurmak. Anlıyor musun?"

"Sen ciddisin. Seninle gelmemi istemiyorsun."

"Benimle gelmeni çok isterim."

"Güzel, o zaman-"

"Ama içgüdülerimin bana ne söylediğini biliyorum. Bana bağırıyorlar. Eğer bu konuda beklersek, bu bir hata olur."

"Ben ... uh ... birkaç gün içinde yola çıkacaktım."

"Şimdi git. Yola çıktığımızda. Bu gece."

Gemma gözlerini kapadı, boynunu kırdı. Kendine sessizce Keeley'nin kraliçe olduğunu, Keeley'nin liderlik ettiğini hatırlattı. Ve Gemma'nın bir savaş keşişi, bir prenses ve hatta küçük bir kız kardeş olarak yapması gereken tek şey Keeley'nin emirlerine uymaktı. Bu emirler ne kadar saçma olursa olsun!

"Peki. Peki seninle kim geliyor?"

"Ordum. Sentorlar."

"Ve?" Gemma zorladı.

"Ragna günün erken saatlerinde kendini davet etti."

"Ve bunu kişisel olarak algılayacağımı düşünmedin mi?"

"Kaltağın diğer mezhepleri korumak için savaş keşişlerini burada bırakmayı kabul etmesinin tek yolu buydu."

"En azından savaşçılarımla seninle gelmesine izin ver. Arkanı kollamalarını istiyorum."

"Onlarla konuşmak zorunda mıyım?"

"Ölüm tarikatı tartışmasından sonra mı? Hayır."

"İyi o zaman. Ama Keran aileye göz kulak olmak için geride kalacak. Hiç değilse annemle babamın arkası dönükken Archie'nin çocuklara merhamet edip öldürmesine izin vermez."

"İyi plan. Ben herkesi hazırlayayım."

Gemma yatak odasının kapısına ulaştığında, Keeley aniden kollarını ona dolamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Gemma sesindeki temkinli tonu koruyamayarak sordu.

"Sana sarılıyorum."

"Öleceğimden o kadar emin misin?"

"Hayır, ama ..."

"Ama mı? *Bir ama mı var?*"

Keeley Gemma'nın etrafında döndü ve onu omuzlarından yakaladı. "O kalede ne olursa olsun. Beatrix neyin peşinde olursa olsun ya da seni kızdırmak için ne söylerse söylesin, oradan canlı çıkmanı istiyorum. Beni anlıyor musun? Beni dinliyor musun?"

"Evet, dinliyorum. Sadece neden bahsettiğinden emin değilim."

"Her zaman Beatrix'i öldürmek istediğini düşünüyorsun. Ama bu dünyada hiçbir şey onu seni öldürmekten daha fazla mutlu edemez." Keeley elini Gemma'nın yanağına dayadı. "Ona izin verme."

BÖLÜM 24

Gemma, Dagger'ın dizginlerini Samuel'den aldı ve ona tekrar, "Gelmiyorsun," dedi.

"Ama-"

"Bu sefer olmaz. Gittiğim yerde değil." Ona gülümsedi. "Ama teşekkür ederim."

Hançer'i ahırın kapısına doğru götürdü, Ima ve Wassa önüne çıkınca durdu.

"Eee?" Ima sordu.

"Neyi?"

"*Aman Tanrım!*"

Görünüşte normal görünen bir Kriegszorn, Dagger'a çarptı, onu ön toynaklarıyla ahır kapısına çarptı ve zavallı ata kükredi.

"*Kriegszorn, hayır!*" Gemma böğürdü.

Dişlerini çıkarmış, Hançer'in boğazını parçalamaya hazır olan at, omzunun üzerinden Gemma'ya baktı.

"Bırak onu. Hemen şimdi. Bırak onu."

Dagger'dan uzaklaştı ve ön ayaklarını yere indirdi.

"Samuel!"

Gemma'nın eski yaveri temkinli bir şekilde onlara doğru yaklaştı ve Hançer'in dizginlerini Gemma'dan geri aldı. Dilini dişlerine vurdu ve zavallı Hançer topallayarak uzaklaştı.

Ima boğazını temizledi. "Şey, biz elimizden geleni yaptık. Gördüğünüz gibi, ölü tarafını oldukça iyi kapatmayı başardık."

"Nasıl?"

"Diğer tarafındaki derinin bir kısmını kullandık. Halkanın etrafındaki ölü çiçek ve otları onardığını fark ettik, bu yüzden onun derisinde de işe yarayabileceğini düşündük. Şimdiye kadar çok iyi. Ancak tavırları üzerinde işe yaramıyor. Hepimizin görebileceği gibi."

Gemma, "Sadece kıskanıyor," diye tahmin etti. "Normal olduğu zamanlarda da bazen böyle davranırdı. Bu görevde ona ben eşlik edeceğim."

Wassa biraz yüzünü buruşturdu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır, ama sen de bizimle geleceksin. Yani bir hata olursa, bunu benimle birlikte deneyimlemek için orada olacaksın." İkisinin de hoşuna gitmediğini anlayabildiğı bir gülümseme takındı.

"Samuell!" diye tekrar seslendi. "Bana eyerimi getir. Kriegszorn'da nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

* * *

Keeley ve ordusu şafaktan üç saat önce yola çıktı. Gemma'nın ekibi de onlarla birlikte yola çıktı, her biri fark edilmeden yapabilecekleri zaman ana güçten gizlice ayrıldı. Görünmeden bir tepe hattının arkasında yeniden toplanana kadar yakındaki bir ormandan geçtiler.

Planlandığı gibi Gemma'nın ekibi iki rahip, Balla ve yardımcısı, kalan iki cadı -ki Adela'nın yaptıklarını kimsenin kendilerine karşı kullanmadığına şükrediyor gibiydiler- ilahi suikastçılar, Başrahibe ve Quinn'in kendisinden oluşuyordu.

Ve herkesi çok kızdıran ateşkes papazı.
Israr etmişti.

"Size büyük faydam dokunacak! Söz veriyorum!"

Kimse ona gerçekten inanmadı ama bu konuyu tartışmamaya karar verdiler. Ayrıca papaz, Adela'nın sırtına bıçağı saplayan kişi olarak biraz saygı kazanmıştı.

Papaz, zorlu at sürüşlerinin üçüncü gününden sonra, tek istedikleri biraz yemek ve iyi bir gece uykusuyken daha da fazla saygı kazanmayı başardı. O akşam büyük kütüphanesiyle tanınan bir şehirden geçtiler. Büyük olsun ya da olmasın, hiçbirinin o kütüphaneye girmeye pek niyeti yoktu. Ama papaz oraya doğru gitmeleri için ısrar etti. Öyle de yaptılar.

Kütüphane görüldüğünde Quinn, Cyrus'un onu çoktan yakmamış olmasına şaşırdı. Bir kiliseye benziyordu. Kitaplara adanmış bir kilise.

Kütüphanenin arkasındaki çok büyük bir eve ulaşana kadar atlarını sürdüler.

Atlarından inip onları seyislere teslim ettikten sonra papazı ön kapıya kadar takip ettiler. Bir papazla kısaca konuştu

Hizmetçi ve birkaç dakika sonra kapıya başka bir adam geldi. İki adam birbirlerini görür görmez sarılmaya ve o kadar yüksek sesle konuşmaya başladılar ki Quinn bunun başka bir papaz olduğunu hemen anladı.

"Ferdinand, benim iyi dostum! Seni gördüğüme çok sevindim!" "Ve sen, Gregorio! Çok iyi görünüyorsun!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarımla geceyi burada geçirme şansımız var mı?" "Tabii ki! Tabii ki! İçeri gelin! Hepiniz!"

Papaz Gregorio soru sormadan ve şikâyet etmeden hepsini evine davet etti.

"Yanında ne kadar ilginç bir grup var, eski dostum. İlahi suikastçılar, savaş rahipleri, bir savaş keşişi, bir rahibe, tapınak bakireleri ve hatta cadılar! Kutsal ve kutsal olmayan hepsi bir arada! Bunu duyduklarında kardeşlerimizi gururlandıracağını."

"Oh, teşekkür ederim, dostum!"

"Oy! Oy! Oy!" Gemma sonunda ellerini birbirine vurarak tersledi. "Papazların toplantısını takdir ediyorum. Ama yorgunum, açım ve susadım. Eğer bize yardım edecek durumda değilseniz, buraya gelirken geçtiğimiz bara seve seve giderim."

Papaz Gregorio, Papaz Ferdinand'a genişçe gülümsedi. "Savaş rahipleri *çok kötüler*, değil mi?" Övündü. "Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum!"

"Biliyorum. Gerçekten öyleler! Son birkaç gündür onlardan oluşan bir orduyla birlikteydim ve hepsi de sefil piçler. Ama onları bu sefil hallerinden dolayı nasıl sevmezsin?"

Gregorio, "Hadi bakalım," diyerek onları evin derinliklerine doğru yönlendirdi. Bir dizi merdivene ulaştığında, onları sabırla bekleyen büyük bir personel buldular. "Hizmetkârlarım hepinize yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Kaba ve kutsal olmayanlara bile!"

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Gemma Quinn'e, "eğer bu kadar aç olmasaydım, bu lanet evi yakardım."

"Gördün mü? Tıpkı papazın dediği gibi," diye şaka yaptı Quinn. "Kaba."

* * *

Sıcak bir banyo yaptıktan ve düz beyaz bir tayt ile beyaz pamuklu bir gömlek giydikten sonra Gemma biraz uyumaya hazırdı ama hâlâ yemek yememişti. Akşam yemeği boyunca onunla birlikte oturma fikrinden korkuyordu.

seyahat arkadaşları. Birlikte yola çıktıkları ilk geceyi ve neredeyse nasıl yumruklaştıklarını hatırladı. Ama o kadar acıkmıştı ki, hakaretlere katlanmaya karar verdi.

Gemma merdivenlerden aşağı indi ve onu mutlu bir şekilde yemek odasına götüren bir hizmetçi tarafından karşılandı. Hizmetçiler neden bu kadar mutluydu? diye merak etti. Bir hizmetçi olarak mutlu olacağını sanmıyordu. Doğru, o bir tanrının hizmetkârıydı ama bu farklıydı. Gerçek bir insanın hizmetkârı olmak... Masaya yemek koymak ve ailesine bakmak için işini elinden geldiğince iyi yapacaktı ama bunu gülümseyerek yapacağından şüpheliydi.

Yemek salonuna vardıklarında Gemma, arkadaşlarından her zamanki iğrençlik, iğrençlikler ve orospulukla ilgili hakaretler yerine kahkahalar geldiğini duyunca dışarıda durakladı.

İçeri bir adım atan Gemma, neredeyse arkasını dönüp dışarı çıkmasına neden olacak tezahüratlarla karşılandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Quinn'in yanındaki sandalyeye oturarak. "Mükemmel şarap," dedi Quinn. "Herkesin çok hoşuna gitti."

Gemma masanın karşısındaki cam şarap sürahilerini inceledi. Gözleri biraz kısıldı ve başka bir hizmetçi ona biraz şarap ikram ettiğinde hemen kadehini kapattı.

"Biraz denemelisin," diye ısrar etti Peder Aubin. "Uzun zamandır içtiklerimin en iyisi bu."

Gemma cüce şarabıyla geçirdiği geceyi hatırlayarak başını salladı ve "Hayır, teşekkürler baba. Yarın erkenden yola çıkacağımızı kimse unutmasın. O yüzden fazla ..." dedi. İçini çekti ve Quinn'e, "Kimse beni dinlemiyor, değil mi?" dedi.

"Dinlemiyorlar."

Gemma masanın etrafına baktı. "Papazlar nerede?"

"Kütüphanede."

"Ne?"

"Öyle söylediler. Anahtarlar Papaz Gregorio'da, o yüzden yiyecek bir şeyler hazırlayıp gittiler."

Gemma sandalyesinde arkasına yaslandı ve hizmetkârların arkadaşlarının kadehlerini doldurmaya devam etmesini izledi. Masada sıcak ekmek somunları dışında yiyecek yoktu. Ve iki papaz bir daha geri dönmeyecek gibiydi. Ve tüm bunlar olurken, Quinn hariç diğer yoldaşları çevrelerinin giderek daha da farkına varmıyor ve kontrolden çıkıyorlardı.

"Mutfak nerede?" diye sordu sonunda Quinn'e.
Başını kaldırdı, havayı kokladı ve işaret etti. "Geri
geleceğim."

* * *

Quinn, Gemma'nın yemek odasından çıkışını izledi.
"Duygularını pek iyi saklayamıyorsun sentor."

Balla onun sağında oturuyordu, elinde yarı sarhoş bir kadeh şarap ve
yüzünde oldukça sevimli yarı sarhoş bir gülümseme vardı.

"Belki de biraz ekmek almalısın."

"Tapınağımıza gelen kaç kişinin aşk hakkında danışmak istediğine
inanamazsın. Bakire olmamız umurlarında bile değil. Yine de boktan
ilişkilerini onlar için düzeltmemizi istiyorlar."

Quinn şaşkın bir kahkaha attı. "*Balla*."

"Beni yanlış anlamayın. Hepimizin takdir ettiği bir sürü altın getiriyor. Ama
bu ilişkilerin büyük çoğunluğu ölüme mahkûm. Yine de, bunu bilecek kadar
çok şey gördüm."

"Ne?"

"Siz ikiniz ..." Kıkırdadı ve biraz daha şarap
yudumladı. "İkimiz ne?"

"Siz birbiriniz için
yaratılmışsınız." "Nasıl
anladın?"

"Bir bakalım. Bunu nasıl ifade edebilirim?" "İkiniz de başka biriyle birlikte
olamayacak kadar sinir bozucusunuz." demeden önce bir an gözlerini kaçırıldı.
Elini hızla onun koluna koydu. "Ama bunu mümkün olan en iyi şekilde
söylüyorum!"

"Bunu gerçekten nasıl en iyi şekilde ifade edebilirsin ki?"

Rahibe cevap veremedi Quinn ön kapının açıldığını duydu, ardından
mutfaktan histerik bir çığlık geldi. Botunun içine sakladığı hançerine
uzanırken, yol arkadaşlarının sandığı kadar sarhoş olmadığını gördü. Silahı
olanlar çoktan silahlarını çıkarmış, büyü kullananlar ise çoktan savaş
pozisyonlarını almışlardı. Ateşkes vekilleri, kollarının altında çok sayıda
parşömen taşıyarak odaya koştu.

"Neler oluyor?" Gregorio gözleri irileşmiş ve yüzü endişeden kızarmış bir
halde sordu. "Herkes iyi mi?"

Gemma mutfaktan döndü. Masanın üzerine büyük bir yemek bıçağı koydu ve "Merak eden varsa diye söylüyorum. Kimse yemeği zehirlemiyor. Ya da şarabı. Güveçte kırmızı pullar gören varsa, sadece kırmızı biberdir." Papaz yardımcılarını gördü. "Oh. Siz ikiniz dönmüşsünüz." Parşömenleri işaret etti. "Ve bunlar ?"

"Eski Dünya'nın kadim haritaları-"

"Kral'ın kalesi," diye bitirdi sözlerini, yüzünü buruşturarak. "Yani, buradaki papaz kardeşinle ilgili bir ihanet yüzünden ayrılmadın mı?"

Ferdinand'ın ağzı bir an için açık kaldı. "Tabii ki hayır!"

"Tamam. Şimdi yatmaya gidiyorum. Sabah hepinizle görüşürüz." Masaya uzandı ve sessizce odadan çıkmadan önce birkaç somun ekmek aldı.

Üst katta bir kapının kapandığını duyduklarında tüm bakışlar Quinn'e döndü.

"Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?" diye sordu. Peder Aubin homurdandı. "Nedenini biliyorsun."

* * *

Gemma kapının çalındığını duyduğunda cevap vermedi ama Quinn içeri girdiğinde yine de şaşırmadı. Geleceğini biliyordu.

Yine de onu görmedi. Şu anda battaniyenin altındaydı. Mutfak personelini kendi çatal bıçaklarıyla tehdit etmiş olmanın korkunç gerçekliğinden saklanıyordu.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi. "Ama kimsenin içine tükürmediğinden emin olmak için kaselere kendim kaşıkladım. Ya da başka bir şey."

Gemma yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

"Çok yorgundun ve normalde birbirlerinden nefret eden insanların iyi anlaşmasını görmeye alışık değilsin."

"Archie amcam oldum."

"Hayır. Olmadın." Sentor yanına oturup battaniyeyi başından çekerken yatağın hareket ettiğini hissetti. "Amcan Archie olmak için gereken mühendislik becerilerine sahip değilsin."

"Teşekkürler."

Adam kızın saçlarını yüzünden çekti.

"Biliyorum. Kesmem lazım. Çok uzun."

"Yanlış olduğunu belirtmek istediğin başka bir şey var mı? Belki çenendeki o çil? Ya da kalkanını tutuş şeklin?"

"Kalkanımı tutuşumun nesi yanlış?"

"En azından savaş becerilerine güvenmeye devam ediyorsun."

Gemma bir topun içine kıvrıldı ve yan tarafına düştü. "O zavallı insanlara kendi mutfaklarında saldırdığıma inanamıyorum. Çok utanıyorum."

"Olma. Bize göz kulak oluyordun. Bu senin işin." "Muhtemelen hepsi bana gülüyordur."

"Evet. Çoğunlukla."

Gemma ellerini havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

"Neden biliyor musun?" diye devam etti Gemma'nın ses tonuna aldırmadan. "Çünkü yapabiliyorlar. Güvende olduklarından emin olduğun için rahat ve güvenli bir şekilde gülmelerine, içmelerine ve yemek yemelerine izin veriyorsun. Çünkü hizmetkârların yiyeceklerini ya da içeceklerini zehirleyemeyecek kadar korktuklarından emin oldun. Bu insanların senin gibi insanlara ihtiyacı var.

.. ve amcan Archie gibi." Bir an düşündü. "Ve babamın."

Quinn başını salladı. "O kısmı unut. Şu anda bunu düşünmem. Yani demek istediğim, kendini kötü hissetme. Herkese göz kulak oluyordun. Bu senin işin ve bunu iyi yaptın. Sadece sen olduğun için minnettarım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyin yolunda olduğunu anladın ve bıçağı yere bıraktın ve her şey bitti."

"Aksine... ?"

"Örneğin Ragna olsaydı."

"Ohhh." Gemma'nın tüm yüzü buruştu ve birlikte "Kan banyosu" dediler.

Sonunda Gemma güldü ve Quinn de ona katıldı.

"Gördün mü?" dedi. "Çok daha kötü olabilirdi."

* * *

"Tayt mı giyiyorsun?" Gemma sonunda sentorun bacaklarında ne olduğunu fark ederek sordu.

"Giyiyorum. İskoç eteği yoktu ve hizmetkârlar temizlemek için kıyafetlerimi aldılar."

Ayağa kalktı ve uzun bacaklarına baktı. "Bunların içinde nasıl yaşıyorsun? Kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Onları koparmak ve tekmelemeye başlamak istiyorum."

"O kadar da kötü değil."

"Kötü! Bacaklarımın özgür olması gerek. Bu cılız insan bacakları bile." "Madem bu kadar rahatsızsın, çıkar o zaman."

Quinn homurdandı, sesi daha önce hiç olmadığı kadar at gibi çıkıyordu. "Bu senin için adil olmaz."

"Neden olmasın?"

"Beni çıplak görmek mi? Karşı koyamazsın." "Neye karşı koyamazdım?"

"Tüm muhteşem insan ihtişamımla bana."

"Morthwyl'in kudretli kılıcı adına, onları çıkar ve kendine gel." "Pekâlâ. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kendini çok daha iyi hisseden Gemma yatağının uzak tarafına, Quinn'in yemek tepsisini koyduğu sehpanın yanına geçti. Bir kase güveç ve bir kaşık aldı ve henüz bir lokma almıştı ki, Quinn'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde sadece kendisine verilen beyaz gömlekle orada durduğunu gördü. Beyaz gömlek uzundu ama aleti hâlâ gömleği aşıyordu. Onu görünce az önce yuttuğu yemekten neredeyse boğulacaktı.

"Sana söylemiştim."

Kasesini tepsiye geri koydu ve keten bir bezle ağzını sildi.

Boğazını temizledikten sonra nihayet, "Kapa çeneni," diyebildi. "Taytları tekrar giyeyim mi?"

"Hepimiz yetişkiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hepimiz ihtiyaçları olan yetişkinleriz."

Quinn sırttı. "Ayık ihtiyaçlar mı?"

"Çok ayık, sorumlu ihtiyaçlar."

"Bağlanabilirsin," diye uyardı.

"Ben bir savaş keşşiyim. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Tanrıma şükretmek ve emir üzerine öldürmek dışında."

Quinn yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerledi. "Bilemiyorum. Etrafımız dindar tiplerle dolu. İhtiyaçlarımızı karşıladığımızı duymak hoşlarına gitmeyebilir."

"O zaman çok sessiz olmamız gerekecek." "Olabileceğinize emin misiniz?"

"Zor olacak. Ama ben meydan okumayı severim." Quinn sırttı, gömleğini çıkardı.
"Ben de öyle."

* * *

Quinn yatakta debelendi. Bunu yapmak istememişti. Biraz daha dikkatli ve özenli hareket etmek istiyordu ama tüm bunların ötesinde olduğunu çok geç fark etti. Bunu uzun zamandır beklediğini çok geç fark etti. Gemma'yı kollarına almak için bekliyordu.

Ona ulaştığında Gemma çoktan çıplaktı, kendi giysilerini de üzerinden atmıştı. Minnettar olmuştu. Onun için kıyafetlerini çıkararak zaman kaybetmek istemiyordu. İnsanların bu tür şeylerden hoşlandığını biliyordu. Ama o sadece çıplak olmayı seviyordu. Tenin tene değme hissini seviyordu. Gemma'nın yaralarının Gemma'nınkilere değdiğini hissetmek bile o kadar yoğundu ki, aleti hemen sertleşti.

Gemma'nın ona verdiği tepki daha da iyiydi. Kolları hemen ona sarıldı ve dudakları onunkileri aradı. Bunun ilk öpüşmeleri olduğunu anlaması bir saniyesini aldı ama dudakları birbirine değip ağızları ayrılır ayrılmaz sanki sonsuza dek böyle bağlanmışlar gibi hissetti.

Gemma'yı daha yakına çekti, bacaklarını beline dolayabilmesi için onu daha yukarı kaldırdı. O kendini orada tutarken, elleri serbestçe dolaşabiliyordu. Baş ve işaret parmaklarını kullanarak Gemma nefes nefese kalana kadar meme uçlarını okşadı. Sonra ellerini vücudundan aşağı kaydırarak parmaklarını içine soktu, onu zaten sıcak ve kaygan buldu, kalçaları gıcırıyor, itiyordu.

Öpüşmelerinden çekildi, böylece boynunu ve kulağını kıştırabilirdi; parmaklarını sırtından aşağı sürükledi.

Onun içinde olma ihtiyacı duyan Quinn, onu biraz geriye itti ve sikini ona doğru bastırdı. Sonra Quinn bekledi. Onu bekledi.

* * *

Durmuştu. Neden durmuştu? Onun durması için zamanı olduğunu mu düşünüyordu? Onunla oyun mu oynuyordu?

Bunların hiçbirisi için havasında olmayan Gemma, ayak bileklerini Quinn'in arkasına kilitledi ve kalçalarını sertçe öne doğru getirdi.

İkisi de şok içinde nefes nefese kalmış, birbirlerinin kocaman gözlerine bakıyorlardı. İkisi de nefes nefese kaldı. İkisi de seslerini kontrol etmeye çalışıyordu. Ne yaptıklarını tüm eve duyurmak istemediler. Evdekilerin bunu duyması yeterince kötüydü.

Tapınak bakireleri hala onunla fiziksel temastan kaçınıyor. Eğer gerçekten seks yaptığını duymuşlarsa... Hem de bir sentorla!

Gemma bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Şu anda içinde gömülü daha önemli şeyler vardı. Ve eğer bunu akıl sağlığını koruyarak atlatmak istiyorsa, gerçekten odaklanması gerekiyordu.

Kaslarını gevşetmek için bir nefes verdi ve ellerini Quinn'in omuzlarına yasladı. Quinn eğildi ve dudaklarını onun boğazına değdirdi. Bu çok iyi hissettirdi. Ama sonra ellerini tekrar göğüslerine götürdü ve onlarla oynamaya başladı. Özellikle de meme uçlarıyla. Meme uçları hiçbir zaman özellikle hassas olmamıştı ama Quinn'in onlarla oynama şekli ...

Gemma'nın gözleri doldu ve ellerini onun saçlarına gömdü.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada gerçekten ne yaptığına dikkat etmiyordu. Sadece sessiz kalmak için elinden geleni yapıyordu. Bu yüzden ağzını onun boynunun alt kısmına bastırdı ve parmaklarını kafa derisinin daha derinlerine soktu. Onu etkileyen şeyin kafa derisi olduğundan oldukça emindi. Saçlarını rahat bırakmalıydı ama bırakmadı.

Çünkü bildiği bir sonraki şey, sırt üstü yattığı ve adamın onun içine gömülmüş olduğuydu.

Yine de umurunda değildi. Çok iyi hissetmişti. Seks yapmayalı epey bir zaman olmuştu, hele sağlam bir sevişme hiç olmamıştı; Quinn'in yapmak üzere olduğu şeye fazlasıyla hazırды. Bu yüzden parmaklarını kafa derisinden çekip onu sakinleştirecekmiş gibi görünen yatıştırıcı bir tavırla ellerini tekrar omuzlarına koymak yerine daha da derine daldı.

Ağzı onunkini kapladı, dili içeri kaydı. Sonra da onu beceriyordu. Gemma ayak bileklerini adamın belinden çözdü ve bacaklarını daha geniş açtı. Adamın başını daha yakına çekti, öpücüğüne daha sert karşılık verdi. Kalçaları buluştu, itiş için itiş. Gemma, Quinn'in elinin aralarına girip ona doğru bastırdığını hissedene kadar her biri diğerini daha sert ve daha sert alıyor, merhamet göstermiyordu, bir parmağı titremeye başlayana ve tüm vücudu onunkinin üzerinde gerilene kadar klitorisinin etrafında hareket ediyordu.

Birbirlerinin ağızlarında inleyip soludular, tamamen tükenene ve yere yığılmaktan başka bir şey yapamayana kadar titrediler.

* * *

Quinn Gemma'nın üzerine yatmamak için ondan uzaklaştı. Ter içinde kaldığına ve sanki az önce koşmuş gibi nefes nefese kaldığına inanamıyordu.

zor bir yarıştı.

Neyse ki yalnız değildi. Gemma da onun yanındaydı, nefes nefese kalmış ve terlemişti; bacaklarını iki yana açmıştı. Kısa bir an için onun uyuduğunu düşündü. Ta ki "Biraz ekmek ister misin?" diye sorana kadar.

"Ne?"

"Aç mısın? Açlıktan ölüyorum." Bacaklarını kapatıp doğruldu, kollarını başının üzerine uzatıp esnedi.

"Bundan sonra aç mısın?"

"Evet." Ona bir somun ekmek uzattı. "Sen de yemelisin."

"Neden?"

"Çünkü yemeğimiz bittiğinde, bunu tekrar yapacağız. Muhtemelen birkaç kez. Benim için uzun zaman oldu." Kız kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu biliyordun, değil mi?"

Adam ondan ekmeği aldı. "Uh ... hayır?"

"Buna savaş keşişi dayanıklılığı deniyor," diye açıkladı. "Böyle bir şey var." "Oh. Harika."

"Merak etme sentor," diye söz verdi, eğilip onu öptü. "Kaybettiğin her uykuya değmesini sağlayacağım."

25. BÖLÜM

Cyrus'un kampına giden yolda cücelerle bu buluşmayı ayarlamak Keeley'nin fikriydi. Caid ve Laila'nın desteklemediği bir fikir. Ama Mundric'in yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Önden bir haberci gönderip Mundric'ten iki krallık arasındaki yarı yolda onunla buluşmasını istemişti. Ona bir iyilik yaptığı için bir yeraltı cüce mekânı. İki yıl önce Mundric ile yaptığı konuşmalardan, bu mağaranın kendine ait devasa bir demirhanesi olduğunu biliyordu.

Cyrus'la yüzleşmek zorunda kalacağını düşünmeden çok önce cücelerle buluşmayı planlıyordu ama durumundaki ani değişiklik programını öne çekmiş, kendisi sıradağlara yönelirken ordusunu önden göndermeye zorlamıştı.

Onu gördüğünde sırtarak kollarını açtı ve Kral Mundric'e sarıldı. Kral hareketsiz kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana sarılıyorum."

"Cüceler sarılmaz."

"Ben sarılırım." Askerler ve danışmanlardan oluşan maiyetinden gelen bakışları görmezden gelerek geri çekildi. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle mi?" Caid sordu.

"Evet," diye cevap verdi herkese. "Sizden hoşlanıyorum." "Öyle mi?" diye sordu kral.

"Hoşlanıyor musun?" Caid tekrarladı.

"İkiniz de kesin şunu!" Keeley tersledi.

Mundric arkasına baktı ve sentorlara belli belirsiz bir baş selamı verdi. Amichai Dağları'ndaki ırklar birbirlerine pek dostça davranmasalar da, söz konusu topraklarını insanlardan korumak olduğunda birbirlerine sadık kalırlardı. Keeley sentorların ve cücelelerin sadakatine sahipti ve onların yardımıyla Kral Marius'u dışarıda tutmayı umuyordu ama Beatrix elflere sahipti. Ve

Şimdiye kadar iki kız kardeş de barbarların sadakatine sahip değildi. Ama yine de kimse barbarların sadakatine sahip değildi.

"Taş ustası cücelerle çalıştığını duydum," dedi Mundric.

"Çalışıyorum. Amcam Archie onları tanıyor." "Çoğu benim kuzenim."

"O zaman onlara karşı daha nazik olmaya çalışacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Taş ustası kuzenlerimi sevmiyorum."

Bastonunu kavrayan Mundric sordu: "Peki neden buradasınız İnsan Kraliçe? Sadece Kral Marius'la karşı karşıya geldiğinizde ordumu çağıracağınızı sanıyordum. Bu oluyor mu?"

"Hayır. Onun kardeşiyle bir sorunum var. Onurlu Cyrus." "Din Katili demek istiyorsun."

Keeley yürümeyi bıraktı. "Onu biliyor musun?"

"Herkes onu biliyor."

"Ama yine de onun hakkında bir şey yapmayı planlamıyordunuz?"

"İnsan dinleri beni ilgilendirmez." Mundric kıkırdadı. "Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim. İnsanların başına geliyor ve sen insanları sevmiyorsun diye etrafında olup bitenleri görmezden gelemezsin. Bu biraz basit değil mi?"

"Basitliği severim. Ve artık konuşma yok, insan Kraliçe. Benden ne istiyorsun, eğer benim ordum değilse?"

Keeley sırtındaki kılıfından çekicini çıkardı. Onun önünde tuttu.

"Daha iyi bir çekiç mi?" diye sordu.

"Hayır!" Çekicini göğsüne doğru tuttu. "Çekicimi seviyorum. O da beni seviyor."

"Bu iş çok tuhaflaştı," diye mırıldandığını duydu Caid arkasından.

"Asıl soru şu, seni o çekiçten daha mı çok seviyor?" Laila sordu.

Keeley çekicini arkasındaki iki sentora doğrultana kadar salladı. "Siz ikinizin işi bitti mi?"

"Öyle olması gerekiyorsa," diye alay etti Laila.

"Her neyse," diye devam etti Keeley, çekicini geri getirip ellerinin arasında tutarak, "çekicim konusunda yardımınıza ihtiyacım var. Gördüğünüz gibi, Cyrus insan dini mezheplerinden p e k çok eser çaldı.

yok edildi. Görünüşe göre o ve büyücüler eserleri birleştirerek bir şekilde kendi etrafında büyülerin geçemeyeceği koruyucu bir bariyer oluşturmuşlar."

"Bu yüzden mi onu öldürecek olan sensin? Çünkü sende büyüye dair hiçbir şey yok mu?"

"Evet. Şey," diye ekledi, "bu ve benim için suikastçılar gönderdi. Bu çok kabaydı. Kendisi bile yüzüme bakmadı." Öfkesini boşaltmak için bir nefes verdi. "Her neyse, onunla karşılaştığımda üzerimde büyülü bir şey taşıyabileceğimi sanmıyorum. En azından etrafımdaki büyücülerin bana söylediği bu. Bu yüzden bu çekici büyülü hale getirmeden daha güçlü yapmanı istiyorum. Yani büyülü olmadan büyülü olacak. Anladın mı?"

"Elbette anladım."

"Bunu anladın mı?" Caid sorguladı.

"Burada sana yardım edebilecek beceriye sahip tek kişi var." Mundric yürümeye başladı. "Gelin, Kraliçe Keeley. Siz ikiniz burada bekleyin."

"Keeley," diye seslendi Caid.

"Ben iyi olacağım."

"Öyle olsan iyi edersin," diye uyardı sentor.

* * *

İskoç eteği ve zincir zırhına geri dönen Quinn çayını yudumlayıp kızarmış yaban domuzunu yerken, seyahat grubunun geri kalanı uzun pencerelerden içeri giren güneşe bakıp doğdukları güne lanet okuyarak yemek salonuna girdi.

Onları çok fazla şarap içmemeleri konusunda uyarmıştı ama dinlememişlerdi ve şimdi buradaydılar. Etkilenmemiş görünen tek kişi Başrahibe'ydi ve dün gece Gemma'nın odasına gitmeden önce onun birkaç kadehi kaldırmasını izlemişti. Yine de her zamanki pembe yanakları, parlak gözleri ve yumuşak adımlarıyla sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi yemek odasına girmişti.

Ellerini beyaz cüppesinin içine sokarak, "Gününüz aydın olsun," diye selam verdi. "Bağırmanız gerekli mi, Papa Hazretleri?" Balla havladı.

"Hizmetçilerin şarabı zehirlemediğinden emin miyiz?" diye sordu küçük Priska, başını iki elinin arasına alarak. "Çünkü sanırım ..." Ellerini ağzına götürdü, sonra da odadan fırladı.

Başrahibe, "Mideyi rahatlatacak bir şeyim var," diye önerdi.

"Acı çekmemizi istersiniz diye düşünmüştüm," dedi İma masaya doğru, çünkü şu anda başı orada duruyordu.

"Belki başka bir gün. Ama gidecek çok yolumuz var ve hepinizle birlikte seyahat etmek zorundayım. Tüm zamanımı atımı sizin kusmuğunuzun etrafında dolaştırarak geçirmemeyi tercih ederim."

Başrahibe ayağa kalktı. "Ben çantamı alayım."

"Günaydın!" Gemma sırtarak odaya dalarken haykırdı. Hizmetkârlar, önceki akşamki yanlış adımına rağmen, beyaz tuniğini ve zincir zırhını temizlemek için iyi bir iş çıkarmışlardı. Oldukça ıslıl ıslıldı. "Bu güzel sabahta herkes nasıl?"

"Çok daha iyi bir ruh hali içindesiniz," diye belirtti Başrahibe.

"Çok daha iyi bir ruh halindeyim. Bunu fark etmeniz ne güzel." Ellerini birbirine çırttı ve Quinn kısa bir süre herkesin ona saldıracağından korktu. "Şimdi, bir saat içinde yola çıkıyoruz. Hazır olun. Papaz nerede?"

"Buradayım, Gemma Kardeş!"

"Papaz!"

"Kardeşim!"

Peder Aubin yumruğunu masaya vurdu. "*Herkes bağırmayı kesmezse-*"

"Bağırın tek kişi sizsiniz, Peder Aubin." Gemma papazı işaret etti. "Eski Kral'ın kalesinin haritasını görmek istiyorum."

Papazın elinden parşömenlerden birini aldı ve yemek tabaklarını ve kadehleri bir kenara koyduktan sonra parşömeni yere serdi. Hepsi parşömenin üzerine eğildi ve yakından inceledi.

Ayrıntılı haritaları incelerken Quinn Gemma'ya, "Kız kardeşinin oraya taşındığından beri ne gibi değişiklikler yaptığını bilmiyoruz," diye hatırlattı.

"Bu yüzden içeri girdiğimizde bize yardım edecek birini bulmalıyız."

Parşömeni rulo yaptı ve papaza geri verdi. "Herkes eşyalarını toplasın. Biz gidiyoruz. Şimdi."

Quinn onun kolunu tuttu ama herkes odadan çıkana kadar bekledi. Yalnız kaldıklarında onu öptü, sonra ağzına bir parça kızarmış ekmek tıktırdı ve "bunun Beatrix'i öldürmekle ilgili olmadığını" hatırlattı.

Gemma, Quinn'in bardağındaki çaydan büyük bir yudum yuttuktan sonra, "Neden sen ve kız kardeşim bana bunu söyleyip duruyorsunuz?" diye sordu.

"Hadi ama Gemma. Sence neden?"

* * *

Keeley, loncasının usta demircisi Kraliçe Vulfegundis'in Keeley'nin çekici üzerinde çalışmasını izledi.

Arada bir Keeley, Vulfegundis'in kocası Mundric'e gülümsemek için gözlerini zanaatında gerçek bir ustayı izlemenin güzelliğinden ayırırdı.

Sadece cücelerin çağlar boyunca kendi çıkardıkları metalleri ve Keeley'nin deri kaybetme endişesi olmadan istediği kadar yakınında bile duramayacağı kadar güçlü bir ısıyı kullanan cüce kraliçe, Keeley'nin çekicine tekrar tekrar katmanlar ekledi ve sonunda onu diğer birkaç cüce kadınla birlikte bir masaya götürüp üzerinde iki saat daha harcadılar.

Keeley ne yaptıklarını göremiyordu ama sabırla bekledi.

Vulfegundis nihayet döndüğünde, çekici bir elinde rahatça tutuyordu. Silahı süslü bir yastık tutmuyordu. Müzisyenler dramatik bir müzik çalarken mücevherlerle kaplı devasa bir dev Keeley'e doğru yürümüyordu. Sadece kraliçe yürüyor, ağırlığını hâlâ sevdiğinden emin olmak için ara sıra çekici sallıyordu.

Yaklaştığında, "Evet," dedi. "Bu sana oldukça iyi gelecek. En azından sana düzgün bir şeyler yapacak vaktim olana kadar. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Yani, bir insan için oldukça iyi bir iş çıkardın. Bir insan için mükemmel, gerçekten. Şimdi tek yaptığım ... iyi misin, aşkım?"

Keeley onu duymadı bile. Çekicine bakmakla meşguldü. Çekiç şimdi bir tanrı tarafından tutulan efsanevi bir silah gibi parlıyordu. Dizleri büküldü ve kralın muhafızı onu yakalayıp yere düşmeden önce bir banka oturmasına yardım etti.

"Onu beslemedin mi, Mundric?"

"Yedik! Beklerken onu besledim ve içki de verdim. Nesi var bilmiyorum. Umarım bulaşıcı değildir. Bu insanların ne kadar hastalıklı olduğunu biliyorsun. Bir burnunu çekiyorlar ve bir bakmışsın dünyanın yarısını yok eden bir veba salgını yaymışlar!"

"Ben iyiyim," dedi Keeley. "Ben iyiyim. Sadece ..."

Keeley gözlerini cüce soylulara dikmek için kendini zorladı.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, Kraliçe Vulfegundis."

Kraliçe çekice baktı. "Bunu mu kastediyorsun?"

Keeley ona dokunmak için uzandı ama ellerinin çok kirli olmasından korktu.

"Ne kadar zarif bir işçilik. Bu kadar iyi olabileceğimi ancak hayal edebilirim."

"Gerçek bu," diye mırıldandı kral. "Owww! Bana ne için vurdun, dişi?"

Vulfegundis çekici Keeley'nin ellerine bıraktı. "Al onu. Ve birkaç deneme vuruşu yap."

Keeley'yi ayağa kaldırdı. "Hemen döneceğim."

Kraliçe hızla uzaklaştı ve Keeley gözlerini kapatıp birkaç nefes aldı. Bunu gözyaşlarına boğulmamak için yapıyordu. Cücelerin bir demircinin böyle bir gösterisi karşısında şok olacaklarını ve öğreneceklerini biliyordu. Ama elinde tuttuğu şeyin güzelliği ... Nasıl olur da anlamazlardı? Etrafta böyle güzel şeyler olmasına çok mu alışmışlardı? Hepsi ne kadar şımarıktı.

Modifiye edilmiş herhangi bir silahla yapacağı şeyi yapmaya kararlı olan Keeley çekici elinde tuttu. Birkaç dakika yanında tuttuktan sonra birkaç kez sallamaya başladı. Aynı hızla durdu ve şaşkınlıkla krala döndü.

"Nasıl ... nasıl hafifletti? Hiçbir şey çıkarmadı ama hafifletti."

"İyi olacak mısın? Bayılacak gibi görünüyorsun. Sakın bayılma."

"Bayılmayacağım. Söz veriyorum bayılmayacağım." Keeley kontrolü ele aldı ve tekrar krala odaklandı. "Vurabileceğim bir şey var mı?"

Kral ve muhafızlarının hepsi geri çekildi ve orada sadece zavallı bir adam kaldı.

Cücenin gözleri büyüdü ve başını salladı. "O canavar kadın bana vuramaz!"

Kral gözlerini devirdi. "Sen değil, aptal! Çekil!"

Geri zekâlı yolundan çekildi ve hala durduğu yerde doğrudan yerden yükselen büyük bir taş bloğu ortaya çıktı. Binlerce yıllık olmalıydı ve tüm bu meşgul cücelere yakın olmasına rağmen hiç tahrip edilmediğine göre, Keeley tahrip edilmiş olamayacağını varsaydı.

"Mükemmel," dedi Keeley.

Taşın önünde durdu ve omuzlarını gevşetti; çekiciyle birkaç deneme vuruşu yaptı. Kendini rahat hissettiğinde, silahın kabzasını iki eliyle kavradı, geriye doğru savurdu ve çekicinin biraz daha hafiflemiş olmasından dolayı ne kadar kolay olduğunu düşünerek keyiflendi.

Keeley sırtarak çekici ileri doğru savurdu, tam o sırada uzaktan "bekle!" sesini duydu ama artık çok geçti. Kolu çoktan harekete geçmişti ve

Mesafe zamanında geri çekilemeyecek kadar kısaydı.

Çekiç taşa çarptı ve taş binlerce parçaya ayrılırken Keeley gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Taş parçaları yüzünü, boynunu, çıplak kollarını ve ellerini kesti.

Keeley tökezleyerek geri çekildi ve hemen saçlarındaki taş tozlarını silkelemeye başladı, gözlerini açmaya korkuyordu.

"Çekicine ne yaptın lan sen?" diye bağırdığını duydu Mundric'in. "Sandığın kadar değil, seni aptal piç!" Vulfegundis bağırdı Geri.

Eller Keeley'i yakaladı ve başka bir banka götürdü. Taş parçaları ve tozlar yüzünden ve gözlerinden temizlendi, böylece nihayet tekrar görebildi.

Kral ve kraliçeye bakabildiğinde, "Çok özür dilerim," dedi.

Vulfegundis, "Senin suçun değil, sevgili kızım," dedi. "Bu yaşlı aptalın suçu." "Çekicimi bu kadar güçlü yaptığını bilmiyordum."

Vulfegundis güldü. "O çekiç değildi. Sendin." "Ama . . ."

"Tek yaptığım onu hafifletmek için metallerimizi kullanmaktı, böylece savururken o kadar güç harcamana gerek kalmıyor ve insan büyülerini onu yok edemiyor. Ve büyülerini emebiliyor. Onlarla gerçekten bir şey yapamazsınız ama dövüş sırasında onları sizden uzak tutacaktır." Omuz silkti. "Ama hepsi buydu."

Keeley tasarımları işaret etti. "Ama bu rünler."

"Eski cüce rünleri. Bence güzel görünüyorlar ve görünüşleri insan büyücülerinizi dehşete düşürecek. Ama hepsi bu kadar. Gerçekten büyülü bir şey kullanmak istemedim."

Keeley şimdi kadim kayanın bir zamanlar durduğu yeri işaret etti. "O zaman ben nasıl ..."

"Çekici sallamak için daha az güç harcadığın için, taşın üzerine salmak için daha fazla gücün vardı, ki kocamın bunu bilmesi gerekirdi."

"Bunu nasıl bilebilirdim ki?"

"Ona bir baksana! Yılların demirci terbiyesi var orada! Och!" El sallayarak kralı kovdu. "O çekici kullanırken dikkatli ol," diye uyardı Keeley'i. "Ona alışana kadar. Anladın mı?"

Keeley başıyla onayladı. Hâlâ şoktaydı.

"Ve sana bunu vermek istedim." Zincir zırhı uzattı ama çelikten yapılmamıştı. "Merak etme. Büyülü de değil. Sana uyacaktır."

Yeterince iyi. Omuzları biraz dar olabilir ama şu anda giydiğin centaur bokundan biraz daha iyi iş görür."

"Kibar ol. Bunu benim için yaptılar."

Vulfegundis homurdandı ama Keeley kraliçeye fazla kızamazdı. Çekiçten sonra olmazdı.

"Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğim?"

Vulfegundis, "İlk çocuğunuz," diye cevap verdi. Ama Keeley'nin gözleri panikle irileşince Vulfegundis gülerek, "Sadece şaka yapıyorum. O yarı sentor bebeği istemezdim. Kimse istemez."

"Çok güzel bir gün geçirdim, sen mahvetmeden gideceğim."

"Tamam. Öldürülmemeye çalış."

Cücelerden alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu bilen Keeley sadece başını salladı ve yeni hazineleriyle birlikte Caid ve Laila'nın yanına döndü.

* * *

Gemma neden tuniğini pelerininin altına saklama zahmetine girdiğini bilmiyordu. Birkaç dini grup Kral Marius'un topraklarına korunmak için gelmişti ve cüppelerini ve renklerini oldukça cesurca giyiyorlardı. Ve kız kardeşini burada ayaktakımı arasında bulabileceğinden şüpheliydi. Beatrix, kendi ailesi de dahil olmak üzere, hayatı boyunca birlikte büyüdüğü insanlarla neredeyse hiç ilişki kurmamıştı. Uyuduğu kaleye yaklaşmasına izin verilecek kadar şanslı olan köylülerle tanışmayı umursayacağı da şüpheliydi.

Ama Gemma yine de her ihtimale karşı pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru düşük tutuyordu. Oyunun bu aşamasında risk almanın bir anlamı yoktu.

Buraya geldikleri son iki günde bir plan yapmışlardı. Belki en iyi plan değildi ama yine de bir plandı. Hiç yoktan iyiydi ve şimdilik idare ederdi.

Gemma, Quinn'in kolunu çekiştirdi. "Kız kardeşim nerede?" diye sordu.

"Keeley?" diye fısıldadı.

"Hayır!" Onun bu ismi burada söylediğine inanamıyordu. Şimdi. Delirmiş miydi? "Ainsley. Ona gerçekten bir görev vermediğimizi fark ettim. ona yapacak bir şey ver."

Quinn yürümei bırakmadı ama başı öne eğildi.

"Ne?"

"Ainsley kardeşinle birlikte. Kee-"

Onun bu ismi söylemesini engellemek için parmaklarını şıklattı. "Öyle mi?"

"Evet. İkinize de hangi kız kardeşiyle gitmesi gerektiğini sordu ve ikiniz de onu görmezden geldiniz, bu yüzden nereye gideceğine kendisi karar verdi."

"Ah." Gemma yüzünü buruşturdu. "Sanırım bazen onu unutuyoruz."

"Her zaman. Onu *her* zaman unutuyorsunuz. Neden bilmiyorum. İnanılmaz yay yetenekleri olan sevimli bir kız. Ve eğer dikkatli olmazsanız, Ragna onu görmezden gelmenizden faydalanacak."

"Kardeşliğe katılsa o kadar kötü mü olurdu?"

"Buna sadece sen cevap verebilirsin. Ama bir kardeşlik var, bir de Ragna'nın sadık keşiş-şövalyeleri. Onlara katılmasını isteyeceğinden emin değilim."

Haklıydı.

"Lafi açılmışken... bu bizim için ne anlama geliyor?" Quinn sordu.

"Bizim için ne anlama geliyor?"

"Senin değerli kardeşlik üyeliğın bizim için ne anlama geliyor? Gizlice dolaşmak zorunda kalacak mıyız? Bana olan hayranlığını hiç başkalarına gösterebilecek misin? Doğru olmadığı halde her zaman benden nefret ediyormuş gibi mi davranmak zorunda kalacaksın?"

"Bunun tek taraflı olduğunu hissediyorum ama buna daha sonra odaklanacağız. Dürüst Yiğitlik Tarikatı'nda ilişkilerin karmaşık olmadığını söylemeyeceğim, çünkü olabilir, ama diğer tarikatlarda olduğu kadar karmaşık değil. Örneğın, Joshua'nın bir karısı vardı. Manastırın yakınlarında yaşıyordu ve yaklaşık on yıl önceki ölümüne kadar birbirlerini sevdiler ve birbirlerine sadık kaldılar. Ancak Kardeş Thomassin tek başına çok daha mutluydu. Ve öyle de kaldı. Kardeş Bartholemew ve Kardeş Brín için işler biraz daha karmaşıktı çünkü diğer kardeşlerle ilişkiye izin verilmiyordu. Bilirsiniz, karışıklıklar yüzünden."

"Anlaşılabılır. Kimi seviyorlardı?"

"Birbirlerini."

"Oh. Oh! Tamam. Awww. Yani savaşta birlikte öldüler. Bu çok hoş."

"Kardeşlik, kardeşliğın işleyişini bozmadığı sürece kimin kime ne yaptığıyla ilgilenmez."

"Yani başka bir deyişle, bana olan aşkın asla ölmeyecek."

Gemma bir şeyler söylemeye başladı ama bunun pek bir fark yaratmayacağını fark etti ve yürümeye devam etti.

Quinn'in onları kollarından yakalayacağını bildiğı için tökezlemelerini görmezden geldiğı iki kale muhafızının yanından geçerek korudukları adamı takip etmeye devam etti. Quinn iki muhafızı kenara çekene kadar yürümeye devam etti, onları bir ağacın altına oturttu, böylece

Orada uyuyakalmıştı ve ilahi suikastçılar tarafından uzaktan zehirlenmemişti.

Gemma kolunu kale muhafızlarının gölgelediği küçük adama doladı ve parmaklarını adamın boğazına bastırdı.

"Sakin ve sessiz olacaksın," dedi ona, yürümeye devam ederlerken Quinn adamın diğer yanına geldi. "Bağırmayacaksın ya da dikkatleri üzerine çekmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Sana söylediklerimi yaparsan, seni öldürmem. Eğer yapmazsan, seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

BÖLÜM 26

Aubin ve Léandre ilahi suikastçılarla kale duvarlarının dışında

karşılaştılar. "İçerideler," dedi Faraji, savaş keşişi ve sentoru kastederek.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Aubin. "Aşağıdan içeri gireceğiz. Yolu onlar için açık tutacağız ve umarım yakalanmayacaklarından emin olacağız. Peki ya sen?"

"Savaş keşişi kraliçeyi öldürmemizi istiyor," dedi Tadesse açıkça.

Aubin gözünü ovuşturdu. "Bunun peşini bırakmayacak."

"Diğer kız kardeşe, açık bir atış yapmadığı sürece bunu kendisinin yapmayacağına dair söz verdi."

"Bu senin yapman gerektiği anlamına

gelmez." "Hayır. Ama en azından

deneyeceğimi söyledim."

"Kız kardeşine de öldürülmeyeceğimize dair söz verdiğimizizi

unutmayın." "Bunu aklımızda tutacağız. Size iyi şanslar."

"Size de."

Bir zamanların iki ezeli düşmanı dostça ayrıldılar.

Aubin ve Léandre kalenin doğu tarafına doğru ilerlediler ve bir başka gizli girişe ulaştılar. Aubin girişteki muhafızlara yaklaştı ve nazikçe sordu: "Affedersiniz beyler. Acaba rahip kardeşimle bana dini tarikatların nerede toplandığını gösterebilir misiniz?"

"Evet. Elbette." Muhafızlardan biri yolu göstermek için öne çıktı ve Aubin hançeriyle onun boğazını kesti.

İkinci muhafız kılıcını çekerek döndüğünde, Léandre onu ensesinden bıçakladı.

Birlikte hızla yere inşa edilmiş ızgarayı açtılar, cesetleri içeri attılar ve peşlerinden aşağı indiler. İçeri girdikten sonra ızgarayı emniyete aldılar ve cesetleri bir süre sürüklediler, böylece biri içeri bakacak olursa ilk görecekları şey onlar olmayacaktı.

Birkaç metre gittikten sonra cesetleri bıraktılar ve sonunda tüneldaki bir yarığa varana kadar yürümeye devam ettiler.

"Hangi yöne gitmeliyiz?" Léandre sordu.

"Bırakın tanrımız söylesin." Aubin siyah çelik mızrağını havaya fırlattı ve düşene kadar bekledi. Mızrağın ucu sola doğru yöneldi.

"Sola."

Léandre başını salladı. "Dinimizin sadeliğini seviyorum. Sen de sevmiyor musun?" "Seviyorum, eski dostum. Biliyorum."

* * *

Hurik papazın yanında yürüdü. Ferdinand'la sıkışıp kalmayı umursamıyordu. En azından diğerleri kadar değil. Ayrıca, bir rahibe ile bir ateşkes papazının birlikte olması mantıklıydı. Burada dindar mülteciler hakkında Kraliçe Keeley'nin krallığında olduğundan çok daha fazla soru soruluyordu. Onun cadılarla ya da kutsal suikastçılarla dolaştığını görmek, sokaklarda dolaşp "yersiz" olduğunu düşündükleri herkesi sorgulayan kale muhafızlarını kesinlikle alarma geçirirdi.

Hayır. Burası Kraliçe Keeley'nin krallığına hiç benzemiyordu. Keeley'nin bölgesinin kendine has sorunları ve endişeleri olmadığından değil. Bir kere, kesinlikle daha küçük bir prenslikti. Ancak Hurik'i bu krallıkla ilgili rahatsız eden tek konu bu değildi. Buradaki havada farklı bir şeyler vardı. İnsanların görünüşünde. Etrafındakilerin enerjisinde.

Hurik daha önce Eski Kral yaşarken de buraya gelmişti. Bir gün kral olacağını bilerek doğup büyüyen ve kral olduğunda da *her zaman* kral olacağını bilen çoğu kişi gibiydi. Herkesin kendisine faydalı olmak için yoluna çıktığına inanan kibirli bir aptaldan başka bir şey değildi.

Yine de burada hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı muhafızlar, tüccarları ve kasaba halkını yoldan iterek. "Kraliçe geliyor!"

Ve o da geldi. Oldukça sade, ufak tefek bir kadındı ve şu anda giydiği altın süslemeli pembe ipek elbiseden ziyade bir rahibe kıyafeti içinde daha rahat görünebilirdi. Soluk kahverengi saçları tepesinde toplanmıştı ve peşinde asillerden oluşan bir maiyeti vardı ama Hurik, kadının onları *peşinden* sürüklemesinin ötesinde onlarla hiçbir ilgisi olmadığını hissediyordu. Bu kadının Kraliçe Keeley ya da Kardeş Gemma ile herhangi bir şekilde akraba olduğuna inanmak zordu. Onlara kıyasla çok küçük ve önemsiz görünüyordu. Fiziksel boyut olarak değil - gerçi

ama enerji ve canlılık açısından. Küçük çelik çekiciyle etrafta koşuşturan genç kız kardeş, kaleye doğru yürürken parşömenlere odaklanan bu Beatrix'ten daha ilginç görünüyordu.

Papaz, kraliçenin dikkatini çekmek için elini kaldırmaya başladı. Savaş keşişi ve sentor bilgi ararken kraliçenin dikkatini dağıtmaları gerekiyordu. Ama Hurik kolunu tutarak onu durdurdu.

"Ne?" Ferdinand sordu. "Ne oldu?"

Papaz cevap veremedi kraliçe başını kaldırdı ve o gözlerle onlara bakmaya başladı. Arkasında hiçbir şey yokmuş gibi görünen o gözlerle. Evet, zekâ vardı. Büyük bir zeka. Ama sempati yoktu, empati yoktu.

Daha da kötüsü, onlara bakmaya devam etti. Özellikle de ikisine.

Hurik başını eğdi ve papazı tüccar kalabalığının içine doğru götürdü.

"Sorun ne?" diye sordu. "Ne gördün?"

"İyi bir şey değil," dedi ona.

* * *

Gemma esirini haritada gördüğü gizli kapıya götürdü ve kapının hâlâ orada olduğunu görünce mutlu oldu. Quinn kapıyı hafifçe araladı ve etrafa hızlıca bir göz attı.

"Temiz," dedi ve adamı içeri çekti. Gemma da onu takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

İçeri girdikten sonra Gemma adamın önünde durdu ve "Bilgi almak için buradayım ve bana bu konuda görüşmem gereken kişinin siz olduğunuz söylendi. Kraliçe Beatrix'e çok yakın olduğunuzu söylüyorlar."

"Seni ona götürmemi mi istiyorsun?" "Şey-"

"Bu bir sınav, değil mi?" diye suçladı aniden, gözyaşlarına boğuldu. "Bunu bana neden yapıyor? Neden beni test ediyor? Sadakatimi başka nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum! *Benden ne istiyor?*"

Gemma neler olduğundan emin değildi. Tüm bunlar sadece bir gösteri miydi? Adam onu hazırlıksız yakalamaya, onu rahatlatmak için araya girdiğinde görünmeyen bir bıçakla kesmeye mi çalışıyordu? Bunu bilmiyordu. Ama o kadar çok gözyaşı vardı ki! Ve tüm vücudu titriyordu.

Quinn'e baktı ama o sadece omuz silkti. Bu tam olarak plana göre gitmiyordu. Boğazına bir bıçak, birkaç tehdit. Böyle olması gerekiyordu.

Gemma ona, "Seni test etmiyorum," dedi. "Kraliçeniz için çalışmıyorum. Seni gerçekten bilgi almak için tehdit ediyorum. Söz veriyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömmüştü ve şimdi biraz kaldırıp ona bakabiliyordu.

"Sen . Sen değil misin?" diye sordu.

"Hayır. Gerçekten benim yüzümden tehlikedesin." "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"O zaman öldür beni."

Şimdi ne oluyordu? "Pardon?"

Dizlerinin üzerine çöktü. "Öldür beni. Şimdi öldür. Lütfen. Eğer kalbinde birazcık iyilik varsa. Öldür beni!"

"Biliyorsun, seni öldürmem için bana yalvaracağını söylediğimde . . . o sadece bir tehditti. Seni öldürmem için bana yalvarmana *gerek* yok. Bu gerekli değil."

"Ama bunu yapabilirsin. Sen bir savaş rahibisin. Senin için kolay olacak. Sadece yap!"

Gemma adamın kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Kendine gel! Seni öldürmeyeceğim. Böyle bir şeyi gerektirecek hiçbir şey yapmadın."

"Ama bir savaş rahibi her zaman tanrısı için öldürür."

"Mesele bu değil. Sakin ol. Bak delikanlı, gerçekten sadece bilgi istiyorum. Eğer bunu sağlayabilirsen, yoluma gideceğim. Seni öldürmeye ya da test etmeye gerek yok. Bilgiyi alırım ve hayatından çıkarım."

"Ne bilgisi?"

"Kraliçenin kraldan hangi inşaat projesini sakladığını bilmem gerekiyor."

Adam başka tarafa baktı. "Tünelden bahsediyorsun."

"Gördün mü? Şimdiden birbirimize yardım ediyoruz, hem de hiç kan dökülmeden. Ne güzel, değil mi?" Gemma buna inanamıyordu. Adamı tehdit etmesi gerekiyordu, onu yatıştırması ya da Beatrix'le olan hayatı hakkında daha iyi hissetmesini sağlaması değil. "Şimdi... inşa ettirdiği bu tünel hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Çok az şey. Kocasından korktuğumu biliyor. Bana bir şey sorarsa, ondan korktuğum için söyleyeceğimi biliyor."

"Tamam."

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Özür dilemene gerek yok. Ya da ağlamana. Lütfen ağlama. Sadece nefes al. Sadece nefes al." Gemma bir an için onu merhametinden dolayı öldürüp öldürmemesi gerektiğini düşündü ama bunun yerine, "Tüm bilgileri kafasında mı tutuyor yoksa hâlâ bazı şeyleri göz önünde mi saklıyor?" diye sordu.

Adamın gözleri güvensizlikle kısılrken korkudan derin derin nefes almaya başladı. "Beni test etmiyorsan bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

Gemma içini çekti. "Yine buraya mı döndük?"

"Evet. Çünkü sana söylemediği sürece bunu başka nasıl bilebilirsin ki?" "Çünkü ben onun kız kardeşiyim."

"Bunu kanıtla."

Gemma uzun bir iç geçirdi. "Peki. Kulağının arkasında bir yara izi var. Bir keresinde kafasını yemek masasına çarpmıştım ama kız kardeşim Keeley beni yakaladı ve bir de baktım ki mutfakta yumruk yumruğa kavga ediyoruz. Her neyse, eğer biri Beatrix'e yara izi hakkında soru sorarsa, cevabı her zaman o kişi çok korkana ve bir daha asla sormayana kadar ona bakmak olurdu. Yine de kafasını masaya çarpmamın nedeni ... o ne yaptığını biliyor."

Adam gözyaşlarını sildi. "Evet. Sen onun kız kardeşisin."

"Evet. Öyleyim. Artık sözlerimin doğruluğunu bildiğimize göre, adın ne?"

"Agathon."

"Ama resmi bir unvanınız var. En azından bana öyle söylendi."

"Ben Kraliçe'nin Sözünün Takipçisiyim. Eskiden Eski Kral'ındım ama artık Kraliçe'ninim. Ve haklısın. Hâlâ göz önünde olan şeyleri saklıyor."

"O tüneli bulmama yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"Elimden geleni yapacağım. O zaman beni öldürecek misin?"

"*Ya da,*" dedi Gemma, kolunu onun omuzlarına dolayarak, "senin zamansız ölümünü içermeyen başka bir seçenek bulacağız."

* * *

İma, Eski Kral'ın kalesine bakan tepenin zirvesine tırmandı. Ellerini kalçalarına dayadı ve nefesini geri almaya çalıştı.

"Bütün vücudun bu kadar zayıf mı?" Balla sordu.

Tapınak bakiresine kaba bir cevap vermek istedi ama hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu, bu yüzden İma boş verdi. En azından herkesle birlikte kalenin içinde kapana kısılmamışlardı. Kendisi orada bulunmamıştı ama oraya düşen cadıların başına iyi bir şey geldiğini hiç duymamıştı.

O ve Balla sadece herkesin dışarı çıkmasını beklemiyordu. Doğru zaman geldiğinde, cadıların ve tapınak bakirelerinin görevleri vardı ve bunları yerine getirebilecek tek kişiler onlardı. Ve eğer *o zaman* hazır olmayı umuyorlarsa, işlerine şimdi başlamaları gerekiyordu.

Wassa malzeme çantasını açtı ve başlamak için ihtiyaç duyacakları şeyleri çıkardı. Çok uzakta olmayan tapınak bakireleri de aynısını yaptı. Dört kadın da doğayı kullanacaktı ama bir tapınak bakiresi bu kadar yakındayken böyle bir iş yapıyor olmak tuhaftı. Savaş rahiplerinin aksine, tapınak bakireleri hiçbir zaman cadılar meclisi kardeşlerini kazığa bağlayıp yakmaya kalkışmamıştı. Elbette İma, mezhebinin bu tür şeyleri daha açık bir şekilde yaptığı zamanlarda tapınak bakirelerini kurban olarak hiç kullanmadığını söyleyemezdi.

Yine de buradaydılar. Tam olarak birlikte çalışmıyorlardı ama bir zamanların düşmanlarına yardım etmek için güçlerini birleştiriyorlardı.

İma bir an durmak zorunda kaldı. "Sorun nedir?" Wassa sordu.

"Bu garip, değil mi? Yaptığımız şey?"

"O kadar da tuhaf değil," diye yanıtladı Wassa, atları bıraktıkları tepenin dibine doğru başını sallayarak.

Neyse ki ekibin atları gayet iyiydi. Hepsi güvendeydi. Ama savaş keşişinin yarı ölü atı otlayan bir geyiği boynundan yakalamış ve bulduğu ölü kediyle oynayan bir köpek gibi onu sağa sola savurup yere vuruyordu. Zavallı geyiği dövüşmeyi bırakana kadar yere vurdu ve sonra at beslenmeye başladı. Hayvanın boynundan ve midesinden et koparıyor, organlarını yiyebilmek için kaburgalarını parçalıyordu.

Şimdi yerde oturan ve bir güç çemberi oluşturmaya hazırlanan İma, Wassa'ya başını salladı. "Hayır, hayır. Haklısın. Bu kesinlikle daha garip."

* * *

Tadesse, kale muhafızlarından kaçınmak için elinden geleni yaparak tüccar tezgâhlarının arkasına doğru ilerledi. Onlar geçene kadar bekledi, sonra Faraji'ye yetişene kadar ilerledi. Kalenin bir bölümüne girmeye çalışan bir grup din yolcusunun arasına karıştılar. Bu sıranın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve garip görünen bir tür giriş işlemi olduğunu fark edene kadar çok endişelenmemişti. Kraliçe Keeley'nin krallığında, dini mezhepler sadece ortaya çıkmak zorundaydı ve Kraliçe onları içeri alıyordu. Herhangi bir şey imzalamaları ya da kimseye isimlerini veya bilgilerini vermeleri gerekmiyordu.

İki ilahi suikastçının yapmak isteyeceği son şey isimlerini herhangi bir listeye yazdırmaktı. Suikastçı loncası üyelerinin aksine, ilahi suikastçılar kılık değiştirme konusunda büyük ustalar değillerdi. Çevrelerine uyum sağlar ve fiziksel kimliklerini gizlerlerdi ama dini aidiyetlerini saklamazlardı.

Bu da ön tarafa ulaşip kale muhafızlarının dikkatini çekmeden önce bu kuyruktan çıkmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Tadesse parmaklarının ucunu ipek cübbesine dokundurdu ve büyüsunü serbest bıraktı. Büyünün elbisesinin üzerinden kayarak yere düştüğünü ve birkaç filize ayrıldığını hissetti.

İlk "Yılan!" çığlığını duyduğunda o ve Faraji sıranın dışına çıktı ve hızla uzaklaştı. Kale duvarlarının etrafından dolaşıp haritalarda gördükleri gizli kapılardan birine ulaşmaya çalıştılar. Ancak sadece birkaç adım uzaklaştıklarında, hepsi de mızraklarını onlara doğrultmuş olan kale muhafızları ve bir muhafız yüzbaşı tarafından kuşatıldılar.

"Durun canavarlar!" diye emretti kaptan. "Ve ellerinizi kaldırın."

Tadesse dişlerini sıktı ama emredilene yaptı. Kutsal suikastçılar yere bağlanmıştı. Cansız nesnelere dokunmak için parmaklarına ve avuçlarına ihtiyaçları vardı. Toprak, tahta, hatta çelik. Tadesse parmaklarının bir dokunuşuyla zehirlerini ya da "evcil hayvanlarını" emirlerini yerine getirmeleri için gönderebilirdi. Ama elleri havadayken ... kendisini ve Faraji'yi şişteki et gibi mızraklayana kadar beklemekten başka bir şey yapamazdı.

"Durun beyler!" Tadesse arkasından gelen sesi duydu ve *bu* sesi duyunca ne kadar rahatladığına şaşırdı.

Ateşkes papazı ve başrahibe kaptanın yanına geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu papaz. "Bu adamlar bizimle!" "Onlar ilahi suikastçılar. Kraliyet topraklarına girmelerine izin veremeyiz. kralımız ve kraliçemiz risk altında."

"Ama onlar bizim koruyucularımız." Papaz, Tadesse ve Faraji'yi hedef alan mızrakların önüne geçti.

"Suikastçılar sizi koruyor mu? Buna inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Buraya kadar nasıl geldik sanıyorsunuz lordum? Onların yardımı olmasaydı, trajik sonumuzu Cyrus'un adamlarının kılıçlarının ucunda bulurduk."

"Rahibe?" Kaptan başrahibeye odaklandı. "Bu doğru mu?"

Başrahibe yavaşça başını kaldırdı, kara gözleri öylesine acı ve korkuyla doluydu ki Tadesse tüm bu adamları uzaklaştırıp onu bir daha asla zarar görmeyeceği güvenli bir yere götürmekten başka bir şey istemiyordu. Herhangi biri tarafından. Elbette bu çok saçmaydı çünkü bu kadını dövüşürken görmüştü. Onun kurbanlarının etlerini, akşam yemeği için bir tavuğun derisini yüzer gibi yüzdüğünü görmüştü. Gerçekten kimseye ihtiyacı yoktu.

"Eğer bu adamlar olmasaydı," dedi Başrahibe mümkün olan en yumuşak sesle, "şu anda hayatta olamazdım. Beni Cyrus'un adamlarından kurtardılar. O caniler beni buradan fersahlarca uzaktaki bir vadide kısırdılar ve bu onurlu adamlar beni kurtarmakla kalmadılar, buraya kadar beni korudular. Güvenliğim ya da ... hakkında endişelenmeme hiç gerek kalmadı." Yavaşça boğazını temizledi. "Saflık," diye fısıldadı. "Cyrus'un askerleri istediklerini yapmış olsalardı kaybedeceğime emin olabilirsiniz."

Yüzünü kapattı, ellerinin arkasından gelen hıçkırıklar zorlukla duyuluyordu ve papaza doğru döndü.

"Saygıdeğer beyler," dedi papaz, "bu onurlu adamları bizden alamazsınız. Onlara bu kadar güvendiğimiz bir zamanda, şimdi olmaz."

Yüzbaşı parmağını salladı ve askerler mızraklarını doğrudan Tadesse ve Faraji'ye doğrultmayacak şekilde yukarı kaldırdılar ama adamlar uzaklaşmadı.

"Burada kalın. Geri geleceğim," diye emretti.

Yüzbaşı gittikten sonra, papaz Tadesse ve Faraji'yi okşadı ve askerler hemen tekrar gerginleşse bile sakince silahlarını indirmelerini söyledi.

"Sorun yok çocuklar," diye yatıştırdı papaz. "Her şey yoluna girecek."

Yüzbaşı geri döndü ve onlara doğru işaret etti. "Haydi o zaman."

"Nereye?" diye sordu papaz.

"Kraliçe Beatrix sizinle görüşmek istiyor, Papaz Yardımcısı." Gülümsedi. "Ve tüm arkadaşlarınızla."

Uh-oh.

* * *

Quinn ve Gemma Majestelerinin odasını aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Ayrıca kralın çalışma odasını, kralın özel odasını, kraliçenin özel odasını ve kraliçenin çalışma odasını da aramışlardı. Neyse ki odalar birbirine yakındı ve kale muhafızlarının çoğundan kaçabilmişlerdi. Kolay olmamıştı. Duvarlardaki fareler kadar çoktular. Keeley'nin kalesinde hiç sıçan yoktu. Quinn bunun sebebinin iblis kurtlar olduğundan emindi.

Hayatında ilk kez o iblis kurtları sevmişti. Çünkü farelerden nefret ediyordu.

"Peki ya kütüphane?" Quinn'in bu sorusu Gemma ve Sözünün Tâkipçisi'nin küçümseyen bakışlarından başka bir şey almadı.

"Ne?"

"Bu biraz açık, değil mi?" Gemma sordu.

"Meselenin bariz olduğunu sanıyordum."

"O kadar da bariz değil."

"Kocası kütüphaneyi haftada üç kez aratıyor," dedi Takipçi. .
. uh . . . Agathon- onları bilgilendirdi.

"Aralarında pek güven yok, değil mi?" Quinn bunu fark etti. Ne kadar üzücü bir evlilik. Görünüşe göre çift birlikte olabildiğince az zaman geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Görünüşe göre sadece kralın kadınları için odalar bile vardı. Agathon'a göre, kraliçe tarafından özenle seçilmiş kadınlar. "Cinsel ihtiyaçları için kullanmasına izin verdiği ama haddini bilen" kadınlar.

Quinn böyle yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Bunca yıldan sonra ve tüm tartışmalarına rağmen anne babası hâlâ birlikte yatıyor ve hâlâ gülecek bir şeyler buluyorlardı. Çoğunlukla başkalarının talihsizliğine ama yine de gülüyorlardı. Yapmadıkları şey ise Marius ve Beatrix gibi birbirlerinin eşyalarını aramaktı.

"Marius kendisi mi arıyor yoksa her şeyi hizmetçilere mi yaptırıyor?" Gemma sordu.

"Kral Marius yapamayacağına göre ..."

Gemma aramayı bıraktı ve Agathon'a döndü. "Ne yapamaz?" Takipçi boğazını temizledi. "Okuyamaz."

Alay etti. "Kız kardeşim bunu çok iyi kullanıyor olmalı."

"Korkarım öyle. Ama ona yardımcı olması için annesini kullanıyor."

Gemma adım atmaya başladı. "Başka nereye bakabiliriz? Belli bir yere ama çok da belli olmayan bir yere."

"Ve kocasının saplantılı bir şekilde bakmadığı bir yere," dedi Quinn, yatağın üzerine oturarak.

Gemma sarsılarak durdu, kolları çılgınca sallanıyordu. Tepkisi o kadar abartılıydı ki iki erkek de ondan uzaklaştı.

"Agathon, Marius babası gibi mi?" "Ne açıdan?"

"Çok fazla piç çocuğu var mı?"

"Evet. Kraliçe Beatrix'le evlenmeden önceki yıllardan kalma. Sanırım artık çocuk sahibi olmaktan korkuyor."

"Burada mı? Kalede mi?"

"Onlar hala kralın çocukları, yani evet. Diğer çocuklarla birlikte pasifist rahipler tarafından eğitiliyorlar."

"Hangi diğer çocuklar?"

"Kraliçe Beatrix diğer kraliyet çocuklarını buraya getirdi ve ailelerinin sadakatini sağlamak için onları kalede tutuyor."

"Onları rehin mi tutuyor?" Quinn sordu. "O öyle demiyor."

"Sınıf nerede?" Gemma sordu.

"Keşişlerin kulesinde bir oda." Agathon'un gözleri büyüdü ve ilk kez gülümsemeye başladı. "Oh. Anlıyorum."

"Çünkü Kral Marius'un piç çocuklarını hiç görmediğini tahmin ediyorum. Tıpkı babasının, hepsi aynı şatoda yaşamalarına rağmen *kendi* piç çocuklarını hiç görmediği gibi."

"Buradan kuleye ulaşabilir miyiz?" Quinn sordu. "Evet ama keşişler sorun yaratabilir."

Gemma gülümsedi ama bu Quinn'in içini

rahatlatmadı. "Pasifist keşişlerle ben ilgilenirim."

Quinn sormadan edemedi: "Keşişleri *öldürmeyeceksin*, değil mi? . değil mi?"

Gemma ona döndü. "Bunu bana neden soruyorsun ki?" Quinn

yüzünü buruşturarak, "Bu bir cevap değil," diye itiraf etti. Gemma ondan uzaklaştı.

"*Hala* bir cevap yok."

* * *

Ferdinand, Başrahibe'nin ve suikastçıların rahatsız olduğunu biliyordu. Onları suçlamıyordu. Ama Kraliçe Beatrix'le barış görüşmeleri yapma olasılığını henüz göz ardı etmeye hazır değildi. Belki de bu iki güçlü kraliçe arasında bir savaş önleyebilirlerdi. Belki de toprakları ikisi arasında bölüştürmek duruma yaklaşmanın yeni bir yoluydu, değişen bir yaşam biçimiyle başa çıkmanın yeni bir yoluydu. Kız kardeşler arasında çok fazla husumet olduğunu biliyordu ama husumetin üstesinden gelinebilirdi. Sadece her iki tarafta da neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Kraliçe Keeley'nin gözlerinin içine bakmıştı bile. İnatçı, açık gözlü, son derece naif ve kadimlerin bilgisi söz konusu olduğunda sadece ortalama biriydi - en azından demircilik sanatıyla ilgisi olmayan konularda. Kraliçe Keeley hakkında en çok takdir ettiği şey onun iyi kalpliliği idi. Başkalarını önemsiyordu. Bu bir hükümdar için gerekli değildi ama zararı da yoktu.

Şimdi tek yapması gereken Kraliçe Beatrix'i değerlendirmektir ve savaş keşişinin, küçük kız kardeşinin adı her geçtiğinde tükürdüğü nefret olmadan.

Dördü de Eski Kral'ın kalesine götürüldü. Öğle yemeği devam ediyordu. Uzun yemek masaları odanın üç tarafına dizilmişti ve en başlarında kral ve kraliçe oturuyordu.

Dört hizmetkâr dört sandalye getirip kral ve kraliçenin karşısındaki masaya yerleştirdi. Ferdinand, Hurik ve iki suikastçı sandalyelere yönlendirildi. Muhafızlar iki suikastçıyı kendi sandalyelerine ittiler ama onu ve rahibeyi yerlerine oturtmakla yetindiler. Küçük gruplarına yiyecek ya da içecek ikram edilmemiş olması kabalık gibi görünüyordu ama bu basit bir dikkatsizlik olabilirdi. Bu noktada bunu kimseye karşı kullanmazdı.

Ferdinand odayı inceledi. Alt düzey kraliyet mensupları onlarla hiç ilgilenmiyordu. Yemek yemeye ve kendi aralarında konuşmaya devam ettiler. Kral da onların varlığıyla ilgilenmiyordu. Yanındaki çok güzel ve çok genç bir kadınla konuşmakla meşguldü ve onun ilgisinden memnun görünüyordu. Kraliçe bundan rahatsız olduysa da belli etmedi. Ferdinand kraliçeyi izledikçe, hayır, kraliçenin kralın kendisiyle ilgilenmemesinden ve bu genç kadına olan saplantılı ilgisinden hiç rahatsız olmadığından daha da emin oldu.

Kraliçe de tamamen yalnız değildi. Yanında oturan bir mistik vardı. Ferdinand'ın hemen tanıdığı bir mistik. Adı Ivan'dı. Saçları artık çok uzundu ama hâlâ gerektiği kadar sık yıkamıyormuş gibi görünüyordu. Sadece siyah giyer ve elleriyle yemek yerdi. O değildi

herhangi bir mezhebe bağılı değildi, çünkü hiçbirini onu kabul etmezdi. Ferdinand, Ivan'ın hangi tanrıya ya da tanrılara taptığını bilmiyordu çünkü Ivan hiçbirinden bahsetmemişti.

Yine de burada, bir kraliçenin yanında oturuyordu.

Göz göze geldiklerinde Ivan ona başını salladı, Ferdinand da ona başını sallayarak karşılık verdi ama Ferdinand'ın ona vereceği tek onay buydu. Başkalarına karşı sabrı ancak bu kadar taşıabilirdi.

"Demek hepiniz birlikte seyahat ettiniz," dedi kraliçe sonunda. Önsözü pek sevmezdi, değil mi? Ne bir hoş geldin, ne yiyecek ya da içecek teklifi, ne de göstermelik bir gülümseme.

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi Ferdinand. "Bu iyi adamlar olmasaydı, hayatta kalamazdık."

"Ve siz de bir ateşkes papazısınız, öyle mi?"

"Öyleyim. Herkesin işini kolaylaştırmak için buradayım. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa, Kraliçe Beatrix, lütfen bana haber verin. Sizin ve diğer krallıklar arasındaki gerilimi önlemek için size her şekilde yardımcı olmak isterim."

"Prens Cyrus bile mi?"

"Bu zor olurdu... çünkü mantığı dinlemek yerine öldürmeye devam ediyor."

Kıkırdama sayılabilecek bir ses çıkardı ve Ivan'a baktı, ikili bir anı paylaştı. "Mükemmel bir noktaya değindiniz, Papaz Yardımcısı."

"Elbette, Prens Cyrus'la savaşıma konusunda yardımınız büyük takdir gerektirir," diye belirtti.

Bakışlarını Ferdinand'ınkilere çevirdi ve o anda sanki sırtına buz gibi bir rüzgâr çarpmış gibiydi. Bunu açıklayamazdı. Açıklamak istediğinden de emin değildi. Bu sadece hissettiği bir şeydi.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi kraliçe. Ferdinand onun cümlelerini kısa tuttuğunu fark etti. Muhtemelen köylü aksanını gizlemek için. Kız kardeşlerinin gizlemeye zahmet etmedikleri bir aksan. "Koruma birimleri gönderiyoruz."

"Ama onunla dışı dışı mücadele edecek bir ordu ... ?" "Elimizden geleni yapıyoruz."

Bir asker odaya girdi ve kraliçeye doğru yürüdü. Eğilerek kulağına fısıldadı. Çenesi gerildi ve "O zaman bulun onu. *Şimdi*."

Kraliçenin, özel asistanının kaybolduğunu fark etmiş olduğundan emin olan Ferdinand, yüzünü öne çevirdi ve ifadesini ustaca boş bıraktı.

"Ee Ivan," dedi mistik adama gülümseyerek, "seni buraya, sevgili kraliçemizin yanına getiren nedir?"

Yağlı elleriyle etraflarındaki havayı işaret ederek belli belirsiz cevap verdi: "Her şey. Örneğin" -kollarını masaya bıraktı ve Ferdinand'a baktı- "Dördünüzün sahip olduğu bu küçük dostluk *beni büyülüyor*. Kısa bir süre öncesine kadar mezhepleriniz birbirine düşmandı."

"Savaş garip yatak arkadaşları yaratıyor, değil mi eski dostum?"

Ivan uzun bir süre Ferdinand'a baktı. "Sen öyle diyorsan... eski dostum."

* * *

Çocuklar anne ve babalarıyla birlikte öğle yemeğine gittiklerinde -anneleri ve babalarıyla geçirdikleri tek zaman ve hepsi de kale muhafızlarının dikkatli gözleri altında- keşişler sadece yemek yemeye değil, kendilerine de biraz zaman ayırabiliyorlardı. Mutluluk verici, harika bir sessizlik.

Hepsi bunu nasıl da özlemişti.

Çoğu pasifist keşiş tarikatı sadece kendilerine yetim olarak gönderilen ve bir gün kendileri de pasifist keşiş olacak çocuklarla ilgilenirdi. Bu da onlara en başından itibaren tarikatın yöntemlerinin, özellikle de sessiz meditasyon ve güneş tanrısına tapınma pratiğinin öğretildiği anlamına geliyordu. Ancak Eski Kral'ın kalesinde, Prens Cyrus ve onun çılgın ordularından uzakta kendi güvenliklerini sağlamak için bu keşişler kraliyet çocuklarına eğitim vermeyi kabul etmek zorunda kalmışlardı. Tarikatlarının yöntemlerini değil ama dil, matematik, tarih gibi basit şeyleri. İyi bir günde, çocuklar gürültücü ve talepkârdı. Ve kraliyet mensupları olarak ancak bu kadar azarlanabilirlerdi. En hafif tabiriyle ürkütücüydü.

Yine de kardeşlerden hiçbiri şikayet edemiyordu. En azından hayattaydılar. Yoldaşlarının çoğu ölmüştü, Kiros'un askerleri onlara işkence edip öldürdükten sonra bir asırdır güvenliğin ve şifanın sembolü olan manastırlarını yaktıklarında ruhlarını kaybetmişlerdi.

Rahibelerin de bu siyasi ortamda pek iyi durumda olmadıklarını duymuşlardı. Savunmasız kadınlara kim saldırabilirdi ki?

Okul odasının kapısı açıldı ve Kraliçe'nin Sözünün Takipçisi içeri girdi. Oh, güneşlerin iyi nimetleri adına!

Kardeşler panik içinde birbirlerine baktılar ve liderleri onları hızla dışarı, üst kattaki hücrelerin güvenliğine doğru yönlendirdi.

Savaş keşişi sınıfa daldı. Yanında bir tür barbar hayvan getirmişti. İskoç eteği giyyordu ve asi saçları vardı. Savaş keşişleri yeterince kötü değil miydi? Ama şimdi de Amichaileri evcil köpekler gibi yanlarında mı sürüklüyorlardı?

Kollarını arkasında kavuşturmuş, kürklü pelerini ayaklarının dibinde yerleri süpürüyordu. Sanki düzen dışı bir şey *arıyormuş* gibi odadaki her şeye ters ters bakıyordu.

"Evet, Agathon?" diye sordu.

"Böldüğüm için üzgünüm, kardeşim. Bu-"

"Evet. Onun ne olduğunu biliyorum. Burada ne arıyorsun?" diye sordu savaş keşişine doğrudan.

"Beni mi sorguluyorsun?" diye sordu. "Şey, eğer yardımımı istiyorsan-"

"Bana kağıtlarını göster."

"Hangi evraklar?"

"Bütün kağıtlarını. *Şimdi*."

Bu kadının ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir savaş keşişine meydan okumaktan daha iyisini biliyordu. Çocukluğundan beri pasifist bir keşişti ve bir savaş keşişinin taleplerini sorguladıktan sonra Başrahip'in kafasının merdivenlerden yuvarlanışını izlediği günü hatırlıyordu. Dün olmuş olabilirdi, hafızası çok netti.

O günü bir kez daha yaşamak istemediğinden, onları merdivenlerden yukarı, kardeşlerin çeviriler ve elle basılmış dua kitapları üzerinde çalıştıkları küçük özel kütüphaneye götürdü.

Agathon, savaş keşişi ve Amichai odayı dikkatle incelediler ama onu şaşırtacak şekilde, gerçekten beklediği gibi hiçbir şeyi parçalamadılar. Kendisinin ve kardeşlerinin günlerce keşişin ve köpeğinin arkasını temizleyeceğini düşünmüştü. Yine de çok dikkatliydi -neredeyse ... saygılıydılar- ta ki savaş keşişi aniden nefesini tutup "Sanırım buldum!" diyene kadar.

Üçü bir araya toplanmış ve tanımadığı bazı parşömenlere bakmış, bakışları her birini taramış, ifadeleri her geçen an daha da kasvetli hale gelmiş.

Odada bulunan kardeşler davetsiz misafirleri dehşetle izlediler ama bu yabancıları önemli işlerinin arasında yalnız bırakamazlardı. Bu yüzden

durdular ve gerçek çirkinliğin ortaya çıkmasını beklediler.

Agathon savaş keşişinin parşomenleri bulduğu masaya geri döndü.

"Bak. Sanırım bir şey buldum-"

Kapı açıldı ve kale muhafızları orada durdu. "Lord

Agathon, siz . . ."

Muhafızların yüzlerindeki ifadenin, kraliçenin Sözünün Takipçisi'ni bulmanın verdiği rahatlamadan, diğerlerinin varlığı karşısında şoka dönüştüğünü görür görmez, bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı.

"ıkın dışarı!" diye bağırdı kardeşlerine. "Hemen ıkın!"

Tam o sırada savaş keşişi Agathon'u arkadan yakaladı ve boğazına bir bıçak dayadı. Takipçi iki yabancıya yardım ediyor gibi göründüğü için kafası karışmıştı.

Agathon aniden, "Yardım edin," dedi. "Evet. Bana yardım edin! Büyük bir tehlike içindeyim!"

Bıçak Agathon'un boğazındayken ve Amichai mızrağını sallarken,  yan kapıdan çıktılar, arkalarından kapıyı çarptılar ve kapıya bir şey dayadılar. Muhafızlar peşlerinden koştu, kovalamacayı sürdürebilmek için parçalanıp kırılana kadar kendilerini tahtaya savurdular.

Birkaç dakika sonra kardeşlerinin geri kalanı geri döndü.

"İyi misin?" diye sordu ierlerinden biri.

"İyiyim."

"Ne aldıklarını biliyor musun?"

"Hayır. Çünkü biz bir şey görmedik," dedi onlara. "Onlar sadece . . . kaçmaya

alışıyorlardı."

"yle mi?"

Bir nefes verdi. "yleydiler, Kardeşlerim. Kesinlikle yleydiler ve bize *bir şey* soran herkese tam olarak bunu söyleyeceğiz."

* * *

Gemma zavallı Agathon'u da arkasına alarak arka merdivenlerden aşağı fırladı.

Quinn nden giderek önlerine çıkan muhafızları mızrakladı.

"Onları ldrmeli miyiz?" Quinn birkaç tanesini daha öldürdükten sonra sordu. "Evet." Artık ihtiyaç duydukları şeye sahip olduklarına göre,

Beatrix'in

Buraya onu öldürmeye geldiklerine inanıyordu. Bilgi almak için değil. Kız kardeşinin onu gittikleri yere kadar takip etmesini istemiyordu. En azından şimdilik.

"Kız kardeşim normalde şimdi nerede olurdu, Agathon?" "Büyük ihtimalle ana salonda."

"Şimdi de onu mu *arıyoruz*?" Quinn sırf arka ayaklarını kullanarak birkaç askeri göğsünden tekmeleyip yollarından çekebilmek için dönüp sentora dönüşerek sordu.

"Bu noktaya gelirse planın değişeceğini biliyordun Quinn. Yoksa yine mi dinlemiyordun?"

"Buna gerçekten cevap vermeli miyim?" diye sordu, tekrar insan formunu alarak.

Koridorlardan, daha arka merdivenlerden ve bir tünelden geçerek devam ettiler, ta ki bir kapıyı itip ana salona yuvarlanana kadar. Tüm hareketlilik durdu ve tüm dikkatler onların üzerine çevrildi.

Beatrix kapıya bakarken başını yana eğdi. Agathon'u gördüğünde yüz ifadesi değişmedi. Ama sonra bakışları Gemma'nın kilerle kilitlendi ve koridorun karşısında kız kardeşler birbirlerine baktılar.

Gemma'nın kız kardeşi olgunlaşmıştı. Biraz daha yaşlı görünüyordu. Daha asil.

Daha soğuk. Beatrix'in ait olduğu yer kesinlikle burasıydı.

Muhafızlar etraflarını sarmak için harekete geçince Gemma Agathon'u kendine çekti ve bıçağı tekrar boğazına dayadı.

"Durun!" Beatrix odadaki herkesi durdurarak emretti.

Sandalyesinde arkasına yaslanan Beatrix, "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünmedin, değil mi?" dedi.

"Denemem gerektiğini biliyorsun," diye yanıtladı Gemma.

"Cyrus dışarıda manastırları ve manastırları yakıp yıkıyor ve sen *benim için* mi endişeleniyorsun? Keeley seni çok hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Kendi kız kardeşini öldürmeye çalışıyorsun."

"Bunu atlatacaktır."

"Burada olduğunu bilmiyor mu? Kontrolden çıkmış prenses. Senin gibi değil."

"Neyi bekliyoruz?" Marius talep etti. "Öldürün onları."

"Onun Agathon'u var."

"Her yerden yeni bir Takipçi bulabilirsin. *Ben* sana bir tane bulurum. Muhafızlar! Benim emrimle-"

"Hayır, hayır," diye araya girdi kraliçe, elinin tersiyle hafifçe kralın omzuna dokunarak. "*Onun* yaptığını görmek istiyorum."

"Ne?" diye sordu kral.

Beatrix Gemma'yı işaret etti. "Kocamı duydun, Gemma. Bana yeni bir Takipçi bulabilir. Agathon'a ihtiyacım yok. Sen de yaparsın. Onu kes."

boğaz." Muhafızlara işaret etti. "Geri çekilin. Hepiniz geri çekilin. Şimdi devam et, Gemma Kardeş. Yap şunu."

Gemma iç geçirdi. "Ama yapamayacağımı zaten biliyorsun."

Beatrix muhafızlarına baktı ve umursamaz bir tavırla, "*Şimdi* hepsini öldürebilirsiniz," dedi.

Dişlerinden zehir damlayan mürekkep siyahı yılanlar o kadar hızlı bir şekilde önünde belirdi ki Beatrix'in kıpırdayacak vakti olmadı. Ama yanındaki uzun saçlı adam o kadar hızlı kafalarını kesti ki Gemma hangi silahı kullandığından bile emin olamadı. Beatrix'i kral ve kraliçenin arkasında duran muhafızların arasına itti ve kendisini koruyucu bir şekilde Beatrix'in önüne koydu.

Quinn sentora dönüştü ve arka ayaklarını kullanarak arkasındaki muhafızlara vurdu, mızrağı ödekileri parçaladı. Gemma bıçağını kendisine en yakın adama sapladı ve kılıcını çekerek menziline giren bir muhafızın karnını deşti.

Agathon'u Quinn'in yanına itti. "Atla!" diye emretti. "Ne?"

"Atla!" Agathon'un anlamasını beklemedi; onu Quinn'in sırtına itti. Beatrix'in gazabıyla yüzleşmesi için onu geride bırakmayacaktı.

Döndü ve Başrahibe'nin yarık mızrağıyla bir muhafızın göğsünü yırttığını gördü. Ateşkes papazı panik halindeki kraliyet mensuplarının arasından çoğunlukla kaslarını kullanarak ilerliyordu. Suikastçılar da Başrahibeyi korumak ve onu papazla birlikte dışarı çıkarmak için muhafızları ellerinden geldiğince katlediyorlardı.

"Onu koru Quinn!" Gemma ana salondan kız kardeşine doğru hücumla geçmeden önce bağırdı.

Bir kalkan kaptı ve onu mızrakları ve kılıçları engellemek için kullanırken, kendi kılıcını da kale muhafızlarını yarmak için kullandı.

Kız kardeşi onu izliyordu, küçük bir muhafız grubu onun ve uzun saçlı adamın etrafını sarmıştı. Kral muhtemelen daha fazla muhafız ve hatta sertleşmiş askerlerini çağırmak için çoktan dışarı çıkmıştı, yani Gemma'nın zamanı tükeniyordu.

Bir boğazı kesti ve kız kardeşinin oturduğu masanın üzerine atladı. Uzun saçlı adam ellerini kaldırdı ve ilahi söylemeye başladı. Gemma eliyle bir fiske vurdu ve adamı odanın diğer ucuna savurdu. Elini diğer tarafa doğru salladı ve kız kardeşinin etrafını saran muhafızlar uçarak Beatrix'i orada tek başına bıraktı.

Beatrix irkilmedi bile, bu da Gemma'nın işini bir şekilde kolaylaştırdı.

Kılıcını emniyete aldı ve arkasında bir şey hissettiğinde masaya doğru ilerliyordu. Gemma döndü ve aynı anda kalkanını kaldırarak askerin kılıcını kafasıyla buluşmadan hemen önce engelledi.

Marius'un askerleri ona doğru ilerlerken Gemma karşılık verdi, sonra masadan atlayıp yere indi. Ama omzunun üzerinden baktığında kız kardeşi yoktu.

Daha fazla darbe geldi, kalkan sonunda elinden yırtılana kadar koruma sağladı. Hâlâ kılıcı vardı ama arkasında bir duvar, önünde de yaklaşık yirmi asker vardı.

Siyah bir mızrak yerden yukarı fırlayarak bir askerin kasığına saplandı. Izgara itilene ve iki savaş rahibi altındaki tünelden çıkana kadar ızgarayı görmemişti. Mızraklarını en yakın düşmanlara saplayıp geri çekildiler ve Gemma'nın ellerini birkaç bedenine üzerine koymasına izin verdiler. İlahi söyledi ve tanrısının gücünü serbest bıraktı. Ölü askerler yeniden canlandı ve Gemma birkaç cesedin daha yanına gidip onları da kaldırdı. Sonra kılıcını aldı, rahiplere ve başrahibeye işaret etti ve birlikte ön kapılara doğru koştular.

Dışarıdaki askerler onları durdurmaya çalıştı ama etlerini çiğneyen ve onları parçalayan ölü yandaşları tarafından yakalandılar.

At sırtındaki askerler, günlük hayatlarına devam eden sıradan insanları görmezden gelerek sokaklarda peşlerine düştüler. Sırf Gemma ve diğerlerini durdurmaları emredildiği için bu insanları ezip geçtiler.

Neyse ki güçlü yıldırımlar atlılara çarparak onları atlarından düşürdü ve binaların bazı kısımlarına zarar vererek molozların üzerlerine düşmesine neden oldu.

Gemma ve ekibi kasaba kapılarına ulaştılar ama daha fazla atlı yaklaşmaya başlamıştı bile. İşte o anda yer sallanmaya başladı ve atları ürküttü. Atlar arka ayakları üzerine kalktı, binicilerini fırlattı ya da daha da kötüsü binicilerinin *üzerine* düştü.

Sonra çığlıklar duyuldu ve insanlar kaçışmaya başladı. Girdap gibi dönen bir hava ve toz kütlesi yaklaştı ve Gemma'nın "Sıkı tutunun!" diye bağırarak zamanı kalmıştı ki tüm grup havaya kaldırılıp götürüldü, ardından da bineklerinin yanına belirsiz bir şekilde bırakıldı.

* * *

Ağızına dolan kir ve döküntüleri öksürerek tüküren Quinn, kışının altındaki toprağı hissettiğı için minnettardı. Çünkü uçmaktan hoşlanmadığı resmileşmişti.

"Bunun için üzgünüm!" diye seslendiğini duydu Balla'nın. "Şu dönen hava büyüsünü hiçbir zaman doğru yapamadım."

Toynaklarının üzerine ilk çıkan o oldu. Agathon'un hayatta kaldığından emin olduktan sonra diğerlerini kontrol etti. Şaşırtıcı bir şekilde hepsi sağ çıkmıştı.

Hatta . . .

"*Seni aptal!*" diye bağırdı Gemma'ya.

Onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedii.

"Beatrix *tam oradaydı*. Denemek zorundaydım."

"Saçmalık! Saldırdığında onu öldürsen bile canlı çıkamayacağını biliyordun. Biliyordun! Ama yine de gittin. Rahipler olmasaydı şu anda ölmüş olacaktın."

"Rica ederim," dedi Aubin yanlarından geçerken.

"O tam oradaydı!" Gemma itiraz etti. "Kendini beğenmiş. Nasıl öylece çekip gidebilirdim?"

Quinn ona ters ters baktı. Gerçekten de tek yapabildiğı buydu. Hiçbir kelimenin onun kalın Smythe kafatasını delip geçemeyeceğini biliyordu.

"Sana vurmak istiyor," dedi Balla ona.

"Tabii ki ona vurmak istiyor," diye söze karıştı Ima. "*Ben de* ona vurmak isterdim." "Ama o böyle bir şey yapmayacak kadar iyi bir centaur. Biraz mantıklı olmak için

"

"Ne yazık ki senin için," diye ekledi Wassa, "bunu herkes söyleyemez."

Quinn, Kriegszorn'un Gemma'nın suratına arka toynağıyla tekme atacağını ve keşişi az önce atıldıkları tepeden aşağı kış üstü göndereceğini hiç beklemiyordu. Ama binicisine çok sadıktı ve yarı ölü atın onun yanına dönmek için yaptığı onca şeyden sonra Gemma'nın başına bir şey gelseydi ... bu noktaya gelenin o olması pek de şaşırtıcı olmazdı.

Ateşkes papazı ellerini çırpı ve sevinçle, "Pekâlâ, eşyalarımızı toplayalım ve yola koyulalım! Nereye gittiğimizi bildiğimizi varsayıyorum, öyle değil mi sevgili bayım?"

"Adım Agathon. Benim adım Agathon."

"Evet. Agathon. Bize katılmanız çok güzel. Neden sizi herkesle tanıştırmıyorum?"

"Hayır," dedi herkes birlikte.

"Kimsenin bunun için zamanı yok," diye yakındı

Balla. "İyi o zaman. Bunu yolda yaparız."

"Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?" Quinn, Gemma'nın kendini yerden kaldırıp tepeye doğru tırmanmaya başlamasını izlerken Agathon'a sordu.

"Sanırım biliyoruz."

"Siz ne buldunuz ki?" diye sordu Başrahibe.

Quinn bir nefes verdi. "Eğer gördüklerim doğruysa, iyi bir şey değil."

Gemma tepeye doğru koştu. "Koşun!" dedi yanlarından geçerken. "Herkes kaçsın! Koşun!"

"Ne?"

"O biliyor." Gemma Kriegszorn'a bindi. "Nereye gittiğimizi biliyor. Bizim için bir tabur gönderdi."

"Onu öldürmeye çalıştığın için kızgın olmadığına emin misin?"

"Ona saldırırken yüzünü gördüm Quinn. Onu öldürmeye çalışmam umurunda değil. İstemediği şey inşa ettiği şeyi yok etmem, bu da onu bulup yok etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Şimdi."

Quinn Agathon'un elini tuttu ve onu tekrar sırtına çekti. "Sıkı tutun ve talimat vermeye hazır ol."

Takipçi sırtında güvendeyken, Quinn ilk ok onu geçmeden saniyeler önce havalandı.

BÖLÜM 27

Ainsley alçakta durdu ve çalılarının arasında dikkatle ilerledi. Cyrus'un büyücülerinin en az beş totem yarattığını ve her totemin üzerine birkaç obje bağlandığını görebiliyordu. Bunlar Cyrus'un kampının etrafına yayılmıştı ve tahmin ettiği kadarıyla, gerçekten büyüğü bir şeyin Cyrus'a yaklaşabilmesi için her birinin yok edilmesi gerekiyordu. Bu da sadece Keeley, Ainsley ve Keeley'nin insan birliklerinin ona saldırabileceği anlamına geliyordu.

Bu kolay olmayacaktı. Cyrus'un Keeley'den daha fazla askeri vardı. Ainsley şimdi savaş keşişlerini de yanlarında getirmiş olmayı diliyordu. Neden getirmediğini anlıyordu ama savaş rahipleri Cyrus'a yaklaşamaları bile Keeley onların yeteneklerini kesinlikle kullanabilirdi.

Belki yapabilirlerse ...

Ainsley dondu kaldı, etrafındaki dünyaya karışmaya çalıştı. Ama artık avlanma numaraları için çok geçti. Çünkü hemen yanında biri duruyordu.

Bir el aşağı uzandı ve onu ensesinden tutarak ayaklarından kaldırdı. Adam sadağını kemerinden çıkarıp bir kenara fırlatırken, aptal gibi yayına uzanamadan öylece sallanıyordu.

Onu tutan adamın bir şeyler söylemesini bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi. Onu kampına ve Cyrus'a geri götürdü.

* * *

Oklar gelmeye devam etti ve tabur da öyle.

Gemma haklıydı. Bu askerler kraliçelerini korumaya çalışmıyorlardı. Yabancıların kaçmasını engellemeye çalışıyorlardı. Ve takımları ne kadar sert at sürerse, tabur da o kadar sert peşlerinden geliyordu.

"Durmayacaklar!" Aubin seslendi.

"Onlar Majestelerinin muhafızlarının bir parçası!" Agathon toynak sesleri arasında bağırdı. "Onun seçtiği adamlar! Sadece ona sadıklar!"

"Siktir!" Gemma kükreyerek atının dizginlerini çekti ve hayvanı geri döndürdü.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Devam et Quinn. Ne yapacağını biliyorsun!"

"Gemma!"

"Git!"

Başrahibe atını çevirdi ve Ima da aynısını yaptı. Quinn ne yapmak istediğini umursamadan ilerlemeye devam ederken Gemma'yı takip ettiler.

* * *

"Kraliçe Keeley!"

Keeley çadırından çıktı ve Ragna'nın işaret ettiği yöne baktı. Cyrus'un askerlerinden biri küçük kız kardeşini son derece yüksek bir trebüketin tepesinden boynundan tutuyordu.

"Ne oluyor lan?" Diğerlerine baktı. "Ainsley orada ne halt ediyor?"

"Bölgede keşif yapıyordu," diye açıkladı Laila.

"Bunu neden yapıyordu ki?"

Laila onunla yüzleşti. "Ona yapmasını sen *söyledin*." "Ben mi söyledim?"

"Evet. Ona doğru baktın ve dedin ki, 'Ainsley, git bölgeyi araştır. Bakalım Cyrus'un bölgesine girmenin bir yolunu bulabilecek miyiz? "

Keeley dişlerini sıktı, yüzünü buruşturdu ve sonunda homurdandı, "*Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*"

Gerçekten de kız kardeşine daha fazla dikkat etmeye başlamak zorundaydı. "Ne yapmak istiyorsun?" Laila sordu.

"Ragna."

Savaş keşişi sırtarak elini uzattı ve yaveri uzun yayını onun avucuna yerleştirdi. Okunu yerleştirdi ve nişan aldı.

"Keeley, yapma bunu," diye yalvardı Laila neredeyse. "Bu Ainsley'nin suçu değil."

"Bunu biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ragna, ateş et."

Ragna oku fırlattı ve ok kamplarından dışarı, vadinin öbür ucuna, Cyrus'un kampının üzerinden geçip Ainsley'yi tutan adamın boğazına saplandı. Adam bir adım geri, bir adım ileri gitti ve sonra, ölmeden ve bedeni yere düşmeden önce, Ainsley'ye olan hakimiyetini kaybetti ve Ainsley o büyük yükseklikten aşağı düştü.

Ainsley ağaçların arasında kaybolurken onu kısa bir süre için gözden kaybetmişler. Ama bir iki dakika sonra tekrar trebüketin tepesine tırmanıp iki parmağıyla ona işaret ettiğinde Keeley hiç şaşırmadı.

"*Seni iğrenç kaltak!*" Ainsley ona bağırdı, bu kadar kızginken mesafe önemsizdi.

Keeley, Laila'nın kendisine aval aval baktığını fark edene kadar güldü.

"Ne?" diye sordu dişi sentora. "Küçükken hep ağaç tepelerinden düşerdi ama inerken bir dalı yakalamayı öğrendi. Sonra tekrar yukarı tırmanırdı."

"Siz Smythes'lerde gerçekten yanlış olan bir şeyler var."

"*Keeley!*" Caid dörtünela ona doğru koşarak bağırdı. "Cyrus'un birlikleri arka kanadımıza saldırıyor!"

"Laila, kanadımızı korumak ve Cyrus'un adamlarını geri püskürtmek için birliklerini gönder."

"Sentorlar! Benimle gelin!"

"Generaller! Beni takip edin!" Keeley bir elini arkasına götürdü ve çekicini çıkardı. "Ve benim emrimle, *hücum!*"

* * *

Gemma Kriegszorn'u doğruca onu durdurmak için gönderilen taburun üzerine sürdü. Kız kardeşinin onun belirli bir şeyi keşfetmesini engellemeye çalıştığını biliyordu. Sadece bir tünel inşa ettiğini değil. Tüneli ancak bu kadar uzun süre saklayabilirdi. Bu başka bir şeydi. Gemma'nın tüm o parşömenlerde okuma fırsatı bulamadığı bir şey.

Keeley'nin Beatrix'in neyin peşinde olduğunu öğrenmesini sağlamak kendini feda etmek anlamına geliyorsa, Gemma bunu yapmaya fazlasıyla hazırды.

Kriegszorn'u sertçe itti ve at itilmekten fazlasıyla mutlu görünüyordu. Adamlara yaklaştığında Gemma ayaklarını üzengilerden çıkardı ve bir bacağını eyerin üzerine getirdi. Bir eliyle de atın kulpunu tuttu. Atlılar sadece birkaç adım uzaktayken Gemma kulpu bıraktı ve top gibi kıvrıldı, böylece düşüşle birlikte yuvarlandı.

Yuvarlanmayı bitirdiğinde çömeldi, gladyüsünü kınından çıkardı ve kılıcını yanından geçen atların bacaklarına savurarak hayvanların tendonlarını kesti, böylece iri bedenleri hızlı ve çok sert bir şekilde yere düştü. Binicileri de onlarla birlikte yere düşerken, kılıcını omurgalarına ya da göğüslerine sapladı.

Arkasında bir at şaha kalktı ve Gemma dönüp saldırmaya hazırlandı ama Kriegszorn vücudunu hayvana çarparak onu ve binicisini yere serdi.

Başrahibe savaş esasını sırtları ve boyunları kırmak için kullanıyor, ara sıra iki parçaya bölerek mızrak uçlarını yüzlere, kalçalara ve kasıklara saplayabiliyordu.

Ima'nın ilahiler ve büyüler için vakti yoktu; bunun yerine her iki elindeki uzun hançerleri kullanarak kendisine çok yaklaşan askerleri bıçakladı ve kesti.

Bir asker Gemma'ya arkadan yaklaşarak onu yüzüstü yere çarptı. Hâlâ kılıcını tutuyordu ama bir ayak eline çarparak onu yere sabitledi ve başka bir asker de mızrağıyla ona doğru geldi.

Adamlardan birini devirecek büyüyü tükürmeye başladı, bu da ona karşılık verme şansı verebilirdi. Ama sonra Ima'nın çığlığını duydu ve aniden Gemma'nın etrafında alevler patlamaya başladı. Alevler onu sarmıyordu ama kılıcının kolunu yakacak kadar yakındı. Ön kolundaki derinin kabardığını hissedebiliyordu. Etrafını saran adamlar vücutları yanarken çığlık atıyorlardı.

Her şey durduğunda ve Gemma tekrar hareket edebildiğinde, sırt üstü yuvarlandı ve hemen Kriegszorn'a baktığını fark etti.

Atı eğildi ve yanmış kolunu yaladı. Bu hareketin yarayı iyileştireceğini ummuştı. Ama iyileşmedi. Aksine, daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu.

Gemma çığlık attı ve Kriegszorn ondan uzaklaştı.

Gemma onu sevmek için uzanarak, "Her şey yolunda," diye yatıştırdı. "Her şey yolunda."

Askerlerden biri Kriegszorn'un böğrüne bir mızrak sapladı. Gemma tekrar çığlık attı ama bu sefer atı yana doğru tökezleyip düşerken dehşet içindeydi.

"Hayır! Kriegszorn!"

Gemma sürünerek yanına gitti ve başını atının burnuna yasladı. "Benim tatlı kızım. Yine mi?"

"Gemma," diye seslendi Hurik. "Gemma, lütfen. Geri çekil."

"Hayır. Onu bir daha bırakmayacağım."

"Gemma, anlamıyorsun. Geri çekil." "Hayır!"

Gemma'nın parmakları kıpırdadı ve parmaklarının altında artık at kılı değil, kemik hissettiğini fark etti.

Başını kaldırdı. Kalan askerler hâlâ etrafını sarmıştı ama hiçbiri saldırmamıştı. Yine de bunu yapmak için mükemmel bir zaman. Ne vardı

O zaman ne bekliyorlar?

Gemma Kriegszorn'a baktı. Derisinin çoğu gitmiş, geriye kemik ve et kalmıştı. . . ve öfke.

Çok fazla öfke.

Gemma uzaklaştı ve atı yavaşça ayağa kalktı. Bir an sonra da gitmişti.

Hepsi etrafına bakındı ama Hurik askerlerin arkasını işaret edene kadar kimse Kriegszorn'u görmemiş gibiydi.

Gerçi arkayı ve yukarıyı işaret etti demek daha doğru olur. Kriegszorn'un kükremesi üzerinde durdukları zemini sarstı. Burun deliklerinden ç ı k a n alev yakındaki ağaçları ve çalıları tutuşturdu. Ve çok uzamıştı. Tüm sentorlardan daha büyüktü. Binmek için çok büyüktü. Gemma arka ayakları üzerine kalktı ve Hurik Gemma'nın yanık kolunu tuttu, gözleri kör eden acı ışığını duymazdan gelerek onu kendi atı Skandal'a doğru çekti. Koşullar ve İma ve atı hemen arkasındayken, Kriegszorn dörtmala koşmaya başladı.

Gemma omzunun üzerinden bakınca Kriegszorn'un ön ayaklarının sertçe indiğini, yolundan yeterince hızlı çekilmeyen bazı askerlerin üzerine indiğini ve onları toynaklarının altında ezdiğini gördü. Diğerlerini de dev ağzının içine aldı ve bir iki ısırıkta yuttu.

Gemma'nın arkasına bile bakmadan *hissettiği* son şey, arkalarındaki ormanı süpüren ateşti.

"Bunu sen mi yaptın?" Gemma yola devam ederken İma'ya sormak zorunda kaldı.

Ve cadının ona bakışını. Gemma neredeyse utanacaktı.

"*Şaka mı yapıyorsun?*" diye sordu cadı o kadar yüksek bir sesle ki, kuşlar ağaçlardan havalandı ve gün ortası olmasına rağmen yakındaki kurtlar uludu.

* * *

Keeley saatlerce Cyrus'un ordusunu geçip adamın kendisine ulaşmaya çalıştı. Onun ölmesine ihtiyacı vardı. Sadece bir piç olduğu için değil - öyle olmasına rağmen - ama o olmadan fanatiklerinin gerçek bir lideri olmayacağı için. Onu şimdi ve burada durdurması gerekiyordu ama ona yaklaşamıyordu.

Daha da kötüsü, Ragna, sentorlar ve kendilerinde bir parça bile büyü olan herkes onu koruyan görünmez bir bariyeri geçemiyordu. Hepsi o lanet totemler yüzünden.

Diğerlerinin Cyrus'un koruyucu askerlerini yok edebilmesi ve kendisinin de Cyrus'la doğrudan savaşılabilesi için onları yok etmesi gerekiyordu. Ama totemlerden yayılan güç onlara yaklaşmayı imkânsız hale getiriyordu, çok yaklaştığında başı dönen ve kafası karışan Keeley için bile. Ainsley'nin iyi nişanlanmış okları bile bu aptal şeylere dokunamıyordu. Nişan alması doğrudu ama ne zaman bir ok atsa, ok yana doğru kayıyor ve Keeley'yi o trebüketten düşmesine izin verdiği için hâlâ affedememiş olan zavallı Ainsley'yi hayal kırıklığına uğratiyordu.

Onun bir iğrenç olduğunu haykıran Cyrus'un askerlerinden biri Keeley'ye doğru koştu. Kadın çekicini savurdu ve onu birkaç metre ileri fırlattı. Göğsü çökmüş olsa da hâlâ hareket ediyordu ve Keeley onu orada acı çekerken bırakmak istemedi. Ona doğru yürüdü ve çekicini kafasına indirdi. Ama adam yuvarlanmayı başardı ve çekici kafası yerine yere çarptı.

İşte o anda birkaç metre ötedeki bir ağacın sallandığını, dallarındaki karın ve uzuvlarının yere düştüğünü gördü.

Keeley hemen ayaklarının dibindeki askeri unuttu ve o anda savaştığı yerin yakınındaki tepenin kenarına doğru koşmaya başladı. Her şeyin üzerinden dışarı baktı. Cyrus'un askeri kampı. Totemler. Savaşların gerçekleştiği yere. Her şeye.

Sonra Cyrus'un sırtını dayadığı dağın yamacını inceledi ve çekicine baktı.

"Ne?" Caid yanına gelerek sordu. Kız kardeşi kanatlarını Cyrus'un adamlarının saldırısından korumaya devam ederken, Caid onun yanında kalmakta ısrar etmişti.

"Birliklerimizi geri çekmeni istiyorum."

"Ne? Neden?" Hâlâ savaşa sürdüğü gri kısrak için ıslık çaldı. Atın onu terk edeceğini düşünüp duruyordu ama şimdiye kadar terk etmemişti. Yine de kendine kalenin yakınlarında koşacak başka bir vahşi sürü bulmuş ve bir tay daha doğurmuştu. Ama Keeley zincir zırhını ve silahlarını giydiğinde, gri kısrak ahırın yanında onu bekliyor, zavallı Samuel'e ya da Keeley'nin eyeriyle ona fazla yaklaşan seyislere saldırıyordu.

Gri kısrak dörtlüye yanına geldi ve Keeley ona bindi. "Yap şunu Caid. Onları geri çek. Şimdi!"

* * *

"Neler oluyor?" Caid askerlerini geri çekmeye başladığında Laila sordu. Savaşın kendi paylarına düşen kısmını henüz kontrol altına almıştı ama bu kolayca değişebilirdi.

"Hiçbir fikrim yok, ama harekete geçmeye hazır olun."

* * *

Gemma ve diğerleri atlarına bindiklerinde onun partisi büyük kayaların arkasına yerleşmişti. Quinn daha tek kelime edemeden onu kucakladı. Ve Quinn'i şaşırtacak şekilde, Gemma hiç şikâyet etmedi. Sadece ona sarıldı. Sıkıca.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Quinn'in kolu onunkine değince kadın irkildi ve Quinn onun kılıç kolunu yakalayıp dikkatlice hauberk'inin kolunu yukarı çekti. Uçlu bir silahtan kaynaklanan bir yara görmeyi bekliyordu ama bu kötü bir yanıktı. İşte o zaman Gemma'nın Başrahibe'yle birlikte Skandal'ın sırtına binmiş olduğu aklına geldi.

"Kriegszorn nerede?"

Gemma konuşmak için ağzını açtı ama İma aniden onu çekip Balla'ya, "Yanıkları iyileştirmekte iyi misin bakire?" diye sordu.

"Bu tür yaralarda daha iyi olacağını düşünüyorsun, *fahişe*."

"Biri bana acı için bir şey verebilir mi? Ağlamaya başlamak istiyorum."

"Bir şey bulduk," dedi Aubin, Tadesse'yle birlikte dönerken. "Yaklaşık yarım mil ileride."

Lapa yapmak için taze ot olmadığından, Gemma'nın yarasını tedavi etmenin beklemesi gerektiğine karar verildi.

Bunun yerine grup, rahip ve suikastçının bulduğu yere doğru gizlice ilerledi. Çok uzun sürmedi. Tünel dağın yamacındaki bir açıklığın ağzında başlıyordu. Kral Marius'un askerleri bölgeyi koruyordu.

Ama Gemma'nın uzaklaşmak zorunda kalmasının nedeni bu değildi. Neredeyse kaçacaktı.

Quinn onu takip etti ve büyük, eski bir ağacın arkasında buldu. Beline kadar eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, nefes almakta zorlanıyordu. Çoktan kusmuştu ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Yine de yanan kolunun acısıyla hiçbir ilgileri yoktu. Bu daha kötüydü.

"Nasıl yapabildi?" Gemma tekrarlayıp duruyordu. "Nasıl yapabildi? Nasıl yapabildi?"

Quinn onun yanına çömeldi, sırtını okşadı ve başını onunkine yasladı.

"Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı," dedi Hurik ağacın etrafından dolanarak. Ellerini, az önce girdiği savaşta kana bulanmış beyaz cübbesinin içine sokmuştu. "Keşke sana kız kardeşinin saf bir şeytan, ruhsuz bir şeytan olduğunu ve ailenin haberi olmadan ailenin yanına yerleştirildiğini söyleyebilseydim. Onunla kan bağı olmadığını. Ama bunun doğru olmayacağını bilirdin. Bu dünyada kolay cevaplar olmadığını biliyorsun. Kız kardeşinin basit ve ne yazık ki çok insan olduğunu biliyorsun."

"Ama köleleri kullanıyor," diye boğuldu Gemma. "Köle kullanıyor ve hepsi de çocuk. Hepsi çocuk. Hepsi çocuk!"

Gemma dimdik ayağa kalktı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "*Çocukları köle olarak kullanıyor!*"

"Kimin çocukları bunlar?" Wassa sordu.

Agathon saplantılı bir şekilde alnını ovuşturmaya başladı. "Kral Marius'u birkaç barbar kabileye saldırması için ikna etti. Ona yakınlardaki bazı köyleri tehlikeye attıklarını söyledi. Kendisine sadık olan birliklerin kralın gönderdiği lejyonun bir parçası olduğu konusunda ısrar etti. Çocukları savaştan sonra ya da savaş sırasında almış olmalılar. Ve çocuk oldukları için, onları besleme masraflarını savaş yetimleri için yapılan harcamaların altına koyabilirdi. Kral Marius'un bundan asla haberi olmaz."

"Bu tünelin nereye gittiğini biliyor muyuz?"

Gemma herkesten uzaklaştı ve kılıcını çekti. "Nereye gittiği umurumda değil."

Quinn hemen onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

"Çok cesurca ve çok aptalca bir şey yapmadan önce, o tünelde çocuklar olduğunu unutma. Askerleri öldürmeye başlarsan, yapacakları ilk şey ..."

"Çocukları oradan çıkarmamız gerekiyor," dedi Balla. "Ama nasıl?"

"Hanımımı tanıyorum," diye uyardı Agathon. "Eminim askerlere bir şey öğrenecek olurlarsa önce çocukları ortadan kaldırmaları söylenmiştir."

"Ya tanrılarınızı çağırırsanız?" Hurik önerdi.

"Bütün kapılar kapalı," diye hatırlattı İma. "Cyrus'un ya da fanatiklerinin halkımıza saldırmak için içlerinden geçmesini istemiyorlar."

Artık daha sakin olan Gemma, Quinn'den uzaklaştı. "İki yıldır bu tünel üzerinde çalışıyor. Sence diğer ucunda bir çıkış yolu var mı?"

"Kraliçeye gönderilen mesajlarda bununla ilgili bir şey gördüm."

Agathon, onları seyahat çantasına koymuş olan Aubin'e uzattığı parşömenleri çıkardı. Hızlıca karıştırmaya başladı.

"Evet. İşte. Yaklaşık üç ay önce sorumlu kaptandan. Ona hedeflerine ulaştıklarını söylüyor. Tünel çocukların ve bir adamın geçebileceği kadar büyük. Ama ordular için henüz değil."

"Tanrılar kahretsin!" Gemma hırladı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bütün bunları kanlı bir saldırı başlatmak için yapıyor."

"Kime?"

"Her neyse onun çılgın kraliçesine. Ejderhalarla dolu bir ülkede yaşayan kraliçeye." Gemma kısa bir süre gözlerini kapadı ve nefesini dışarı verdi. "Şu anda bunu düşünemem. Tamam, çocuklar uzak tarafa gidebilirler."

"Ama o yolun ne kadar uzun olduğunu bilmiyoruz. Çocuklar günlerce koşmak zorunda kalabilir."

"Yiyecek ve su olmadan."

"Biliyor musun?" Quinn fark etti. "Tek yapmamız gereken askerleri *dışarı*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları dışarı çıkarıp katledeceğiz. Sonra çocukları kurtarır ve Keeley'nin bölgesine güvenli bir yere götürürüz. Barbarların onları geri isteyip istemeyeceğini öğrenene kadar onlara seve seve bakacağını hepimiz biliyoruz. Bu tür konularda biraz tuhaf olabiliyorlar."

Léandre, "Orada kaç asker olduğunu bilmiyoruz," diye belirtiyor. "Bu yüzden daha fazla asker almak için eve dönüyoruz ve bu çocukları Başka bir gün için köleler mi? Bir saat daha mı? Bir saniye daha mı?"

"Ses tonundan anladığım kadarıyla Savaş Keşişi, vereceğim herhangi bir yanıtın yanlış olacağını düşünüyorum."

"Askerleri dışarı çekelim ve hepsini katledeyim," dedi Hurik.

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Homurdandı. "Sakin ol."

* * *

Keeley gri kısırdan hızla indi ve onu diğer birliklerle birlikte geri gönderdi.

Hızlı hareket etmek zorundaydı. Cyrus'un okçuları çoktan üzerine ok yağdırmaya başlamıştı. Vurulmamak için menzilden yeterince uzakta olduğu için şanslıydı. Ama yaklaştıklarında . . .

Fikrinin işe yarayacağından bile emin değildi ama yine de ordusu tamamen tükenmeden önce denemek zorundaydı.

Keeley derin bir nefes aldı, çekicini kaldırdı, yukarı ve etrafına savurdu ve sonra dağın yamacına *sapladı*.

Bir adım geri çekildi, tekrar denemeyi düşünüyor ve birinin ona bağırdığını fark ettiğinde sadece zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak ediyordu. Keeley bağıranlara doğru döndü ve *herkesin* ona bağırdığını gördü. Tüm askerleri, sentorlar, hatta Ragna bile. Hepsi ona kaçması için bağıryordu. Hemen kaçmasını.

"*Siktir!*" diye bağırdı koşmaya başlamadan önce. Hayatı için koşuyordu. Daha önce hiç koşmadığı kadar koşuyordu.

Dağın bir kısmının arkasından aşağı indiğini duysa bile koşmaya devam etti. Caid'in dörtlale ona doğru geldiğini gördü. Etrafında daireler çizdi ve yanına geldiğinde sırtına atladı ve kollarını göğsüne doladı.

Arkasına baktığında dağın bir kısmının aşağı kaydığını ve bu sırada Cyrus'un kampının yarısının yanı sıra totemlerinden ikisini de götürdüğünü gördü. Hâlâ kısmen korunuyordu ama sentorların girebileceği bir alan açmıştı. Sadece dağ aşağı inmeyi bırakana kadar beklemesi gerekiyordu....

Caid dörtlale koşarken yavaşladı, sonra tamamen durdu. Döndü ve ikisi de her şeyin sonunda hareket etmeyi bitirdiğini, hasarın yıkıcı olduğunu gördüler.

İşte o zaman Caid, "O cüceler çekicine tam olarak ne yaptı?" diye sordu.

* * *

Kraliçesini seviyordu. Ona iyi para ödüyordu ve çok açık sözlüydü. Ama işinden zevk aldığını söyleyemezdi. Zincirlenmiş çocukların taşları yoldan çekmesini sağlamak tek kelimeyle sıkıcıydı. En azından çoğu çok genç değildi. Yaşlı olanlar oldukça güçlüydü ve kayaları ve toprağı genç olanlardan daha hızlı hareket ettirebilirlerdi. Ama yaşlandıkça,

daha da zorlaştılar. Küçüklerden çok daha sık kaçmaya çalışıyorlar ve arkadan konuşuyorlardı.

Bütün gün bu işi yapmaktansa yapmayı tercih edeceği binlerce şey düşünebilirdi. Ama buradaki yılı bittiğinde, kraliçenin tıpkı ondan öncekiler gibi onun da yardımına koşacağını biliyordu. Bir yıl çalışıp çeneni kapalı tutarsan sadece normal maaşını almakla kalmaz, aynı zamanda büyük bir ikramiye ve terfi de alırsın, diye söz vermişti. Yıllarca er olarak kalması gereken piçler Kraliçe Beatrix sayesinde çoktan onbaşı ve hatta çavuş olmuştu.

Yani, evet, bu onun en sevdiği iş değildi. Aslında, bu onun en nefret ettiği iş olarak kayıtlara geçecekti. Ama üç ay sonra hayallerine kavuşacaksa kimin umurundaydı?

"Hadi ama sen," diye bağırdı bir çocuğa. Kimsenin ismiyle uğraşmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bu sadece bağlanmanın hızlı bir yoluydu ve bağlanmak istemezsiniz. Bu sadece bela getirirdi. O yüzden "sen" ve "oğlan" ya da "kız" yeterliydi. Özellikle de bu insanlar için. Barbarlar. Zaten insan bile sayılmazlardı.

Bir şey duydu ve etrafına bakındı. Bir çatırtı gibiydi. "Ne?" diye sordu bir asker arkadaşı.

"Bunu duydun mu?" "Ne duydun?"

"Garip bir-"

İki adam birbirlerine baktılar. Şimdi ikisi de duymuştu.

Taş tavana baktı, ahşap kiriş desteklerinin ne kadar sağlam olduğunu merak ediyordu ki bir "çat" sesi daha duydu ve tünelde zikzak çizen bir çizgi gördü.

"Kaçın!" diye bağırdı ve kaçmaya başladı. "Peki ya-"

"Siktir et onları!" diye bağırdı arkadaşlarına. "Sadece kaç!"

Kraliçesinin çaldığı köle emeğinin etrafından koşarak geçti, el yordamıyla uzanan ellerini silkeledi, yardım çığlıklarını, zincirlerini çözmesi için yalvarışlarını duymazdan geldi ve doğruca tünel çıkışının ışığına yöneldi. Hemen arkasındaki asker arkadaşlarının sesini duyabiliyordu.

"Haydi çocuklar!" diye onları teşvik etti. "Gelin-"

Kaltak tek bir darbeyle onu boğazından kalçasına kadar açtı. Yüz ifadesi o kadar öfkeliydi ki, bunun onu tek başına öldürebileceğini düşündü. Yine de, iyi bir önlem için onu tekrar kesti ve adam yere düştüğünde

Asker arkadaşları bacaklarına takıldı ve yere düşmeyi bile başaramadan kafası kesildi.

* * *

Keeley gri kısırağını diğer ikisinin kaybıyla iyice zayıflamış olan üçüncü totemin yanına sürdü ve çekicini savurarak onu yok etti. Bunu yapar yapmaz, sentorlar bölgeye üşüşerek Cyrus'un askerlerine saldırdı. Dördüncü totemin peşine düşerek ilerlemeye devam etti. Bu kez, o ve kısırak yanından geçip gitti ve totemi savurup çarparak parçaladı.

Beşinci totem görüş alanındaydı ama askerler ve büyücüler etrafını sarmıştı.

Gri kısırağa bindi ve onu gönderdi.

Çekici elinde sıkıca tutarak yaklaştı. Askerler saldırdı ama o çekicini savurarak birini uçurdu. Diğer tarafa savurdu ve başka bir askerin bacağını ezdi. Asker yere düştüğünde, kadın onun kafasına vurdu.

Bir büyücü öne çıktı, ellerini kaldırdı ve şimşek çaktırdı. Kadın çekicini kaldırdı ama zayıf bir kalkandı ve yıldırım göğsüne isabet etti. Ama birkaç adım geriye tökezlemekten başka . . . Keeley hiçbir şey hissetmedi. Kraliçe Vulfegundis'in ona verdiği zırha baktı. Sihirli değildi ama belki de diğer sihirleri emiyor ve onu onların etkilerinden koruyordu.

Sırıtarak ilerlemeye devam etti, eski demirhanesine son gittiğinden beri hissetmediği bir neşeyle askerleri ve büyücüleri yolundan çekti. Özellikle de tüm büyücülerin sihirli saldırıları zırhı ya da silahı tarafından emildiğinde.

Bir büyücünün tüm sırtına vurdu ve parçalanmış bedenini tekmeleyerek yolundan çekip onu totemle baş başa bıraktı.

Keeley çekicini tam başının üzerine kaldırmıştı ki bir ses "Bunun gerçekten bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Omzunun üzerinden baktı ve arkasında tam zırhı ve elinde kılıcıyla duran Onurlu Cyrus olduğunu tahmin edebildiği kişiyi gördü.

"Bilmiyorum," dedi ona. "Hadi öğrenelim."

Çekici yere indirdi ve son totemi de ezerek toprağa gömdü.

* * *

Balla bir el hareketiyle tüm çocukları zincirlerinden kurtardı.

Ne yazık ki tünelin içinde düşündüklerinden çok daha fazla asker vardı. Kraliçeleri için sonuna kadar savaşmaya hazır askerler. Taş duvarların etraflarında parçalandığına inandıklarında bile kaçmak istemiyorlardı.

Bu da tünelde daha geride olan çocukları yanlarından geçirmenin bir yolunu bulmaları gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü askerler onları içeride tutmaya kararlı görünüyordu.

En azından Balla bu çok uzun tüneldeki *tüm* çocukların kilidini açtığını biliyordu. Şu anda yapabileceği tek şey yanındakilere odaklanmaktı ve -Balla nefesini tuttu, bakışları Priska ve Ima'ya kaydı, onların da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Evrensel büyülerdeki o değişimi hissetti. Uzun zamandır kapalı olan mistik kapıların açıldığını hissetti. Balla onların yüzlerine bakınca hissettiklerini anladı. Hepsi değişimi hissetmişti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Az önce onları nasıl bir özgürlükle ödüllendirdiğini biliyorlardı.

"Onları nereye göndereceğiz?" Priska sordu. "Tünelin diğer ucuna mı?"

"Emin misin? Bu kararı Keeley'ye bırakacağımızı sanıyordum. Nereye gideceklerini."

"Çocukların köyleri yok edildi," diye yanıtladı Hurik, savaş اساسıyla iki askerle dövüşürken. "Onları bu bölgede bırakırsak ve sağ çıkamazsak, Beatrix'in kontrolü altına girme riskleri var. Bu riski göze alamayız. Ama diğer taraftan, en azından kaçabilirler. Yap şunu, Balla."

Rahibe haklıydı.

Balla Priska'ya ve cadılara baktı. Başlarını sallayarak hepsi tanrılarını çağırdı ve haftalardır yapamadıkları şeyi sonunda yaptılar. Çocukları Beatrix'in tünelinin diğer ucundaki her neyse oraya güvenli bir şekilde göndermelerini sağlayan kapıları açtılar.

"Şimdi ne olacak?" Ima hançerini bir askerin boğazına saplayarak sordu.

Balla gülümsedi. Çocukların güvenliği onları geride tutan tek şeydi....

Balla başka bir kapı açtı ve kendisi de dahil olmak üzere herkesi tünelden dışarı çıkardı.

Dışarıda ve açık bir tehlikeden uzakta olduğu için şok olan Gemma ona döndü. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Yapmam gerekeni."

Balla daha sonra tünelin dışında ya da iki ucunda bulunanlar da dahil olmak üzere tüm askerleri tünelin tam ortasına fırlattı. Bu şekilde kaçma şansları olmayacaktı.

Sonra da "Ima" dedi.

Cadı biraz kıkırdayarak yere çömeldi ve ellerini toprağın içine soktu. İlahi söylemeye başladı ve toprak parmaklarının altında sarsıldı. Saniyeler içinde toprak yarılmaya başladı ve uçurum tünele doğru hızla inerken açıldı. Vurduğunda, altındaki tüm toprak açıldı ve tünel ortadan kırılarak içinde kayboldu.

Balla belki askerlerin çığlıklarını duyduğunu düşündü ama bu onun hayal gücü de olabilirdi. Gerçekten bilmiyordu. Ya da umursamıyordu.

Ima işini bitirdiğinde Balla rüzgârları çağırdı ve her şey tamamen kaplanana kadar rüzgârların gücünün deliği toprak ve kayalarla doldurmasına izin verdi.

"Huh," dedi papaz. "Bu çok etkili oldu."

"Anladığım kadarıyla kapıları tanrılar açmış?" Gemma bunu belirtti. "Açtılar."

"Neden?"

Balla ve Ima omuz silkti ve Balla itiraf etti, "Bizim yok- aaaaaaaah!" çığlık atarak bitirdi ve birkaç metre uzağa savruldu. Sakinleştğinde başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Atın geri döndü Gemma."

"Oh." Gemma gülümsemeye zorladı. "Harika."

"Kriegszorn hakkında bize söylemek istediğin bir şey var mı Gemma?" Quinn sordu.

"Hayır. Şuradaki derisi ve bilmem nesi ile ona bir bakın. O sadece normal boyutlarda, yarı ölü bir hayvan. Seilmeyecek ya da hakkında soru sorulmayacak ne var?"

* * *

Keeley, Cyrus'la yüzleşti. Çekiciyle vurabileceği kadar yakınında değildi. Ve etrafı askerleri tarafından iyice sarılmıştı.

"Ordunuz hâlâ kaybediyor, köylü Kraliçe," diye güldü Cyrus. "Yarı at iğrençliklerinizle bile."

"Kendine bu kadar güveniyorsan Prens Cyrus, benimle savaş."

"Ben kardeşim değilim, aptal kadın. Erkekliğime meydan okuyarak beni savaşa kışkırtamazsın. Benim ordum seninkini silip süpürebilecekken ve sonra da ... seni silip süpürebilecekken olmaz. Görüyorsun, kanıtlayacak bir şeyim yok. Tanrım benim yanımda. Senin neyin var, kâfir?"

Parlak bir ışık Keeley'nin dikkatini konuşmadan uzaklaştırdı. Vadiye baktığında bir savaş rahipleri ordusu olduğunu gördü. Ama bu Ragna'nın savaş rahipleri değildi. Başka bir tarikattı. Ve bir başkası. Sonra bir başkası. Ayrıca birkaç savaş rahibi ordusu daha. Ve bir savaş cadıları ordusu. Bir tapınak bakireleri ordusu. Yakındaki ağaçların arasından çıkan küçük bir ilahi suikastçı birliği.

Sonra işler tuhaflaştı. Bir sürü zincir sesi ve hırıltı duydu. Bir an için kurtlarının da geldiğini düşündü ama bunlar kurtları değildi. At sırtında büyük bir kadın ordusuydu. Kış mevsimi olduğu için zar zor giyinmişlerdi. Ve kalın dövmelerle kaplıydılar. Atları daha da ilginçti, parlak kırmızı gözleri ve dişleri vardı. Atlarının yanında köpek gibi bir şey oturuyordu ... belki. Her ne iseler, hırılıyor, hırılıyor ve kavgaya hazır bekliyordular.

Keeley neler olduğunu anlamıyordu. Tüm bu tarikatların nasıl ve neden şimdi burada ortaya çıktığını anlamıyordu.

Sonra neşeli bir Ragna'nın tek eliyle bir trebüketin ortasından sarkarak Cyrus'a doğru bağırdığını gördü.

"Görüyor musun Prens Cyrus?" diye seslendi ona. "Korumanız yok oldu! Kraliçe Keeley tarafından yok edildi! Şimdi tanrılarımız kapıları açtılar ve intikamlarını almak için en güçlü savaşçılarını serbest bıraktılar. Artık senin için kaçış yok! Tanrılarımız ruhunu alacak, aptal Prens! Ve sonsuza dek sahip olacaklar!"

Keeley yavaşça, artık hasta görünen Cyrus'la yüzleşti.

"Sanırım her tanrının gerçekten ihtiyacı olan şey bende var," dedi Keeley düşmüş prence. "Demircilik becerileri."

Keeley arkasında Ragna'nın şöyle bağırdığını duydu: "Kardeşlerim, Cyrus'un dalkavuklarını yok edin! Yandaşlarını öldürün! Hiçbiri onun adını ağzına almasın! Ya da tanrısının adını! Şimdi tanrılarımız, kaybettiklerimizin adına intikamımızı almamız için bizi çağırıyor! Düşmanlarımızın hiçbiri yaşamasın! *Herkesi öldürün!*"

Bu son çağrıyla birlikte savaş başladı ama Keeley arkasını dönmeye zahmet etmedi.

Çekicinin başını sol eline vurdu. "Haydi, Onurlu Cyrus. Sadece sen ve ben."
"Öldürün onu!" diye emretti adamlarına. "Öldürün onu."

Keeley içini çekti, kesinlikle öldürmesi gereken o aptala ulaşmak için bir sürü adamla dövüşecek havada değildi, ama mecbur kaldıysa yapmalıydı.

Çekicini kaldırdı ama daha savurmaya fırsat bulamadan yanından bir şey geçti ve ona saldıran askerler daha vuracak kadar yaklaşmadan küle dönüştüler.

Keeley sersemlemiş bir halde omzunun üzerinden baktı, dini gruplardan birinin büyülerini kullandığını görmeyi bekliyordu ama hepsi Cyrus'un diğer askerlerini yok etmekle meşguldü. Ragna bile şu anda Keeley'ye dikkat etmiyordu.

Çığlıkları duyan Keeley arkasına baktı ve Cyrus'un savaş alanından sürüklenerek çıkarıldığını gördü.

Bu tam olarak doğru değildi. *Ruhu* götürülüyordu. Bedeni hâlâ oradaydı, dizlerinin üzerinde ona bakıyordu. Ancak ruhu bir tanrı tarafından sürüklenerek götürülüyordu.

Tanrı durdu ve ona doğru döndü. "Keeley Smythe." Ona gülümsedi. Büyüleyiciydi. Kimse bu kadar güzel olmamalıydı. Ya da bu kadar dev. Özellikle de bu kadar çok yara izi ve açık yarayla. Bir savaş tanrısı olmalı.

"Ben Morthwyl. Ben ve kardeş savaş tanrılarım yardımınız için size minnettarız." Cyrus'un ruhunu kaldırdı, biraz salladı. "Bağırmayı kes! Bunun sana bir faydası olmaz!" Kıkırdadı.

"Bu," dedi Keeley'e, "ve onun tanrısı oldukça büyük bir sorun oldular. İzin almadan takipçilerimizi öldürüyorlar. Bu kabul edilebilir bir şey değil. Ama şimdi kardeşlerimle biraz eğlenebiliriz. Ama sizin yardımınız olmadan bunu yapamazdık. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Rica ederim?"

"Ceset senin, istediğin gibi kullanabilirsin. Hâlâ yaşıyor, tadını çıkarın!"

Birkaç adım daha attı, sonra aniden durdu, omzunun üzerinden ona baktı ve ekledi, "Bu arada, çekicinde iyi iş çıkardın. Cücelerden *önce* demek istedim. Beni yanlış anlama, onlar da iyi iş çıkardılar. Hepimiz bunun onların işi olduğunu biliyoruz. Ve kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, tanrıları Soiffart kendini beğenmişin tekidir. Ama cidden, onlar dokunmadan önce üzerinde yaptığınız iş. ? Güzel. Bilmek istersin diye düşündüm."

Bununla birlikte, tanrı yoluna devam etti ve bağırdı, "Hey, çocuklar! Bize oynayacak bir şey getirdim!"

Sonra da gitmiş, Keeley'nin görüş alanından kaybolmuştu.

Keeley ne kadar süre orada öylece durduğunu, boşluğa baktığını bilmiyordu. Onurlu Cyrus ayaklarının dibinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kayıp ruhu için çığlık atıyordu.

Görünüşe göre Ragna'nın ortaya çıkıp Keeley'nin Cyrus'un işini bitirip bitirmeyeceğini öğrenmek istemesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Ne?" Keeley savaş keşişine sordu.

"Onu öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Yoksa benim yapmamı mı istiyorsun?" "Umurumda değil." Keeley çekicini göğsüne sıkıca bastırdı. "Neyin var senin?"

"İyi iş çıkardın" dedi. Çekicim hakkında. Öyle dedi. *Ciddiydi.*" "Kim demek istedi?" Hıçkırarak ağlayan prene baktı. "Cyrus mu?" "Hayır. Tanrı."

Ragna küçük bir kahkaha attı. "Şimdi de tanrılarla mı konuşuyorsun? Çekiçlerine kim iltifat ediyor? Sanırım seni eve götürmemiz gerekiyor."

"Gerçekten oldu."

"Elbette oldu."

"Çok güzeldi. Dev gibi."

"Uh-huh."

"Sarı saçlar. Yeşil gözlü. Savaş tanrısı kardeşlerinden bahsetti."

"Elbette anlatırdı. Ve eminim ki çalışmalarınızı çok seviyordu, Majesteleri."

"Cücelerden bile bahsetti ve tanrıları Soiffart'a ukala dedi."

Ragna'nın gözleri seğirmeye başladı. "Ne... ne dedin sen?"

"Soiffart'ın ukala bir herif olduğunu söyledi ki sanırım cücelere bundan bahsetmeyeceğim. Eminim bu sadece onları aşağılamak olur."

Ragna Keeley'ye uzun bir süre aval aval baktıktan sonra sordu, "Bekle . . sen . . sen . Morthwyl'le mi konuştun? Onunla gerçekten konuştun mu?"

Keeley kaşlarını çatı. "Şimdi bana inanıyorsun. İki saniye önce söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor ve deli olduğumu düşünüyordun."

"Manastıra katıldığımdan beri Morthwyl'le ilgili her metni okudum ve Soiffart'a ukala dediği için Morthwyl ile Soiffart arasında çıkan savaşlarla ilgili hikâyeler var. Ama sen bunu bilemezsin. Okuyabiliyor musun ki?"

"Okuyabiliyorum. Öğrendim."

"Peki Morthwyl seninle konuştu mu? *Seninle mi?*"

"Neden böyle söylüyorsun? Ben bir-" "Kraliçe mi?"

"Hayır. Demirci."

Keeley birkaç adım uzaklaştı ve işte o zaman "*Ve iyi iş çıkardın dedi!*" diye bağırdı.

Söylemeye gerek yok, Keeley bundan birkaç saniye sonra Cyrus'un kafasının hırlayan bir savaş keşişi tarafından kesildiğini duyunca şaşırmadı.

* * *

Donan bebeği beşiğine koydu ve yürümeye başlayan kızını yerden kaldırdı.

"Siz!" diye bağırdı büyük oğlanlarına. "Annenizin size bağıracağı her ne yapıyorsanız bırakın ve dışarıdaki işinize dönün."

"Kitap okuyorum," diye yakındı en büyük oğlu.

Donan kitabı oğlunun elinden aldı ve odanın öbür ucuna fırlattı.

"Sonra okursun."

"Peki!"

Oğlu hışımlla dışarı çıktı ama hemen geri geldi, gözleri kocaman olmuştu. "Şimdi ne olacak?" Donan sordu.

Çocuk sadece işaret etti. En büyükleri kolay kolay vazgeçmezdi. Bu kadar çok kardeşi ve yönetmesi gereken büyük bir çiftliği varken böyle davranamazdı. Onun da hayalleri vardı. Kütüphaneci olmak gibi, Donan'a üzücü bir hayal gibi gelmişti ama çocuğun istediği buysa, ona engel olamazdı, ama yine de ... Yüzündeki ifade.

Donan dışarı çıktı ve dondu kaldı. Şimdi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Karısı her zaman en büyük çocuğunun tıpkı ona benzediğini söylerdi, bu yüzden çift muhtemelen şu anda birbirine benzeyen duvar halıları gibi görünüyordu, geniş gözlü ve solgun. İkisi de şaşkın bir sessizliğe büründü.

"Burada neler oluyor?" diye sorduğunu duydu karısının. Kocasını ve oğlunu iterek geçti ve soluk soluğa kaldı.

"Nereden geldiler bunlar?"

O kadar çoktular ki. Hepsi de çocuktı. Yetersiz beslenmiş ve çaresiz. Korkmuş ve yalnız.

Karısı, açıklanamayan şeylerle karşılaştığında her zaman yaptığı şeyi yaptı. Onunla ilgilendi.

"Tommy delikanlı, bulabildiğin kadar battaniye al ve Leydi Sheela'nın evine gidip ona misafir getireceğimizi söyle. Şikâyetlerini umursamayacağımı söyle!"

En büyüklerine döndü. "Dinle. Bessie'yi alıp
."

"*Hayır*," diye hemen araya girdi Donan. "Onu oraya gönderemeyiz."

"Başka seçeneğimiz yok. Bunu tek başımıza halledemeyiz. Onlara bir bakın. Mesele kaç kişi oldukları değil. Onlara ne yapıldığı önemli. Bununla başa çıkabilecek tek kişi o."

Karısı haklıydı elbette. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden değil.

"Git oğlum," dedi karısı, oğlunu ahırlarına doğru iterek. "Doğruca Garbhán Adası'na git ve Kraliçe Annwyl'in kendisini görmeyi talep et. Ona burada tam olarak ne olduğunu anlatın."

BÖLÜM 28

Kyros'un ölüm haberi yayıldığında, tüm o muhtaç dini mezhepler göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Bazıları kapıdan çıkıp gitti. Diğerleri ortadan kayboldu. Sadece en başından beri bölgeye ait olanlar hâlâ kale kapılarının arkasında ydı. Yine de önemli değildi. Onlara gerek yoktu. Gereksizdiler. Ve sadece yer kaplıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, dua etmekten ve hayatlarını havaya feda etmekten başka bir şey yapmayanlardan daha önemli şeyler vardı.

Özel odanın kapısı çarparak açıldı ve kral hışımla içeri girdi. "Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Beatrix homurdandı. "Sadece iki yılını aldı."

Odanın öbür ucundan ona doğru geldi ama muhafızlarının yüzbaşı aralarına girdi ve kral şaşkın bir öfkeyle geri çekildi.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Yüzbaşı hiçbir şey söylemedi ama Marius'ün ona yaklaşmasına da izin vermedi.

"Bir şeyi anlamam gerek sevgili kocacığım," dedi Beatrix, mührünü sıcak balmumuyla damgalayarak. "Sen bu bölgenin kralısın ve elbette bu asla değişmeyecek. Ama diğer her şey değişiyor. Ve korkarım ki sen buna ayak uydurmaya hazır değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek" -kağıtlarından ve parşömenlerinden başını kaldırdı- "yolumdan çekil. Bunu yaparsan ikimiz çok daha iyi anlaşıcağız."

"Bunu yapacağımı düşünmene imkân yok-"

"Ivan, lütfen krala çıkışı göster. Birkaç dakika içinde bir toplantım var ve hazırlanmam gerek. Bu gece daha sonra konuşabiliriz. Yeni görevleri ve ondan ne beklediğim hakkında."

"Elbette, Majesteleri."

Ivan ayağa kalktı ve Beatrix'in yanından geçti. Kapıya doğru işaret etti. "Majesteleri, bu taraftan lütfen."

Marius onların arasında bir ileri bir geri baktı, ama ne yapacağından pek emin değildi. Başkalarının güveniyle karşı karşıya kaldığında hiç öyle olmadı. Ama

Beatrix'i, durumunu güvence altına almadan asla harekete geçmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Kapıya doğru ilerledi, Ivan arkasındaydı. Kapıya ulaştığında durdu ve "Annem nerede?" diye sordu.

"Uzun bir yolculuğa çıktı. Uzak bir aileyi görmek için. Onun güvenliği için endişelendim. Kız kardeşlerim o saldırıda öyle cesurca bir hareket yaptılar ki." Beatrix doğrudan kocasına baktı. "Onun tehlikede olmasını istemeyeceğini biliyordum. Onu çok seviyorsun."

Marius gitti, Ivan onun arkasındaki koltuğuna geri döndü ve kaptan onun güvenliğini izlemeye devam etti.

"Tünelimden haber var mı?" Beatrix Ivan'a sordu.

"Kız kardeşinin peşinden giden askerlerin kalıntılarını bulduk. Hepsi ölmüş. Ama tünelle ilgili henüz bir şey yok."

Beatrix başını salladı ve yazmaya devam etti. "Peki ya diğer tüneller?" "Kız kardeşinin onları öğrendiğine dair bir kanıt yok."

"Güzel. Yeni bir asistana ihtiyacım var, Ivan."

"Size bir tane bulacağım, Hanımefendi. Çok daha sadık."

Beatrix kalemını bıraktı ve "Sana bir şey itiraf edebilir miyim, Ivan?" dedi.

"Elbette edebilirsin."

"Genelde zamanımı öfke ve kızgınlıkla harcamam. Yapacak çok şey var, anlarsın ya."

"Elbette leydim. Çok meşgulsünüz."

"Kesinlikle. Ama konu kız kardeşim Gemma'ya gelince, ondan nefret ettiğimi söylemeliyim. O orospudan nefret ediyorum."

* * *

Gemma kapıdan içeri girdi ve bir iç çekti. Evde olduğu için mutluydu. Şatoya vardıklarında Ainsley'i dışarıda, anne babasının en küçük çocuğunu tutarken buldular.

"Neler oluyor?"

"Yine dış çıkarıyor. Onu gezdirmenin yardımcı olacağını umuyordum."

"Ben bebekten bahsetmiyorum. Kız kardeşimizin durumundan bahsediyorum. kraliçelik."

"Ah. Özür dilerim."

Gemma kaşlarını çatı. "Boynuna ne oldu? Neden morarmış ve şişmiş?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Keeley nerede?"

"Yine surların üzerinde hayal kuruyor."

"Bebęi bana ver."

"Neden?"

"Keeley'nin onunla konuşurken sakın kalmasına ihtiyacım var." "İşler o kadar kötü mü gitti?"

"Bebęi bana ver yeter." En küçük kardeşini kucağına aldıktan sonra kız kardeşine yaklaştı ve alçak sesle, "Bak, Kriegszorn'a bakacak birini bulmanı istiyorum. Güvenebileceğimiz birini."

"Ama kaybolurlarsa umursamayacak mı?"

"Demek istediğim bu *değil*. Sadece birini bul."

"Tamam. Başka bir şey var mı, Sorumlu Hanım?"

"Aslına bakarsanız, Prenses Demands-A-Lot, evet." Gemma ekibine işaret etti. "Oda, yemek, ihtiyaç duydukları her şeyi aldıklarından emin olun. Anladınız mı?"

"Buna fahişeler de dahil mi?"

"Neden beni test ediyorsun?"

"Bu benim doğamda var ve sen asla lütfen demeysin. Ama onlarla ilgileneceğim."

Gemma tekrar eğildi ve ekledi, "Agathon'a karşı daha nazik ol. Yeni olana. Çok hassas ve kolay ürküyor. Beatrix'le cehennemi yaşadı, o yüzden ..."

"Anladım."

Gemma, Ainsley'nin söylediği gibi Keeley'yi surlara kadar takip etti. Keeley kraliçeliğini seyreliyordu ama Gemma onun ifadesinden mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamadı. Ya da sadece dalgın.

"Keeley?"

Keeley gözlerini kapılarının dışındaki dünyadan ayırıp Gemma'ya odaklandı. Yüzünde beliren gülümseme Gemma'yı şaşırtıcı derecede mutlu hissettirdi.

"Geri döndün! Ve hayattasın!"

Keeley Gemma'yı ve bebeği kucaklayarak boğdu.

"Hayatta kalmana çok sevindim!"

"Ben de sana."

Keeley geri çekildi ve Gemma bebeği onun kollarına itti.

"Bebeği neden bana verdin?"

"Konuşmamız gerek."

"Kim öldü? Sen değildin. Tanrım, Quinn miydi? Lütfen bana Quinn olmadığını söyle."

"Quinn değildi. Kardeşlerini bulmaya gitti."

"Sürüyle birlikte koşuyorlar, sonra da nehirde yıkanıyorlar." Keeley'nin nefesi kesildi ve fısıldadı, "Onu sen mi öldürdün? Beatrix'i sen mi öldürdün?"

"Hayır! Ben öldürmedim." Omuz silkti. "Denedim. Çok zorladım. Çok, çok zor." "*Gemma*."

"Onu öldürmediğimi söyledim, o yüzden devam edelim. Ama sen haklıydın, Keeley.

Onun hakkında. Çok kötü bir şey yapıyordu."

"Ne inşa ediyordu? Ne kadar kötüydü? Dev bir kule miydi? Dev bir şeytani kule mi?"

"Yaptığı şey kötülüğün sadece bir parçasıydı." Keeley

Gemma'yı inceledi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gemma kız kardeşine yaklaştı ve bebeğin başını hafifçe okşadı. "Tünelini inşa etmek için köle işçi kullanıyordu Gemma. Ordularının öldürdüğü barbarlardan aldığı çocuk köleler."

Keeley başını salladı ve Gemma'dan birkaç adım uzaklaştı. Sonunda oturdu, sırtını duvara dayadı, bebeği göğsüne bastırdı.

Gemma da onun yanına oturdu.

Keeley Gemma'nın söylediklerini inkâr etme zahmetine girmedi çünkü Gemma'nın böyle bir konuda kendisine asla yalan söylemeyeceğini biliyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Bu yüzden öylece oturdular. İkisi de konuşmadı. Gemma başını Keeley'nin omzuna koydu ve Keeley de bebeğin sırtını okşadı.

Yine de bir kez konuştular. Ama sadece bir kez.

Keeley sonunda, "Babama asla söyleyemeyiz." dedi.

Gemma da "Biliyorum" diye cevap verdi.

* * *

"Bu Keeley'yi öldürecek," dedi Laila nehirden çıkıp Caid'in yanında dururken, kuyruğu ileri geri sallanıyordu.

"Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü," dedi Caid. "Ama sanırım sonunda kız kardeşini asla affedemeyeceği tek şeyi bulduk."

"Bu tünel nereye gidiyordu?"

"Tam olarak emin değiliz," dedi Quinn, ıslak saçlarını elleriyle yüzünden tarayarak. "Yine de hepimizin bazı sağlam tahminleri var."

"Tahminler mi? Sormadınız mı?"

"Askerler tünelden kaçmaya başladığında orada biraz öfke vardı. Ve o mistik kapılar açıldığında ... cadılar ve bakireler hemen işe koyuldular. Yani hayır, Rahibe, biz istemedik."

"Yine de ne hakkında endişelenmemiz gerekebilir biliyor musun?" Caid önerdi. "Marius'tan bize bir deneme saldırısı. Buna hazırlıklı olmalıyız."

"Bir deneme saldırısı mı?"

"Evet. Cyrus'la çarpışmamızda çok fazla adam kaybettiğimizi ve karşılık veremeyecek kadar zayıf düşeceğimizi umarak buraya birkaç birlik gönderebilir."

"Haklısın." Laila eliyle Cadell ve Farlan'ı işaret etti. "Her ihtimale karşı herkesi buna hazırlayacağız."

"Öyle olsa bile, savaş rahipleri taze ve hazır," diye hatırlattı Quinn onlara. "Bölgeyi korumak için geride kaldılar ve yeni bir savaşın üstesinden gelebilirler."

"Lafi açılmışken," diye sordu Laila, "kimseyi kaybettiniz mi?"

"Hayır. Hepimiz sağ salim geri döndük. Sadece bazı yaralar var. Ama kayıp bir şey yok. Gerçi Gemma'da kötü bir yanık var. Ama yine de cadılar ve bakireler bunun üzerinde çalışıyor. Oh, ve bunu başkasından duymadan önce . . . Gemma bana deli gibi aşık."

Laila kolunu ovuşturup, "Awwww, sevgili kardeşim, endişelenme. Sana birini bulacağız."

"Bana inanmıyor musun?"

Laila sanki garip bir koku almış ama bunu kabul etmek istemiyormuş gibi burnunu kıvırdı. "Gemma mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Birlikte olduk. Muhteşemdi."

Caid sadece güldü. "Sen ve savaş keşişi Gemma *kardeş* mi? Çok kötü bir yalancısın."

"Öyle olduğumu biliyorum. Bu yüzden yalan söylemiyorum. Sinir bozucu derecede dürüstüm. Sana söylüyorum, bana tapıyor."

Laila şimdi de onun yanağını okşadı. "Seni çok seviyoruz." "Ben sevmiyorum," diye mırıldandı Caid.

"Ve sana, *seni sen olduğun* için seven güzel bir kısrak bulacağız."

"Ya da kraliçe annemiz s a y e s i n d e güç ve servet sahibi olduğunu düşündüğü için sana tapıyor," diye ekledi Caid. "Bu da aynı derecede iyi, değil mi?"

* * *

Gemma bebeği annesine teslim etti ve ona sıkıca sarıldı.

"Bebeğimin eve dönmesine sevindim."

"Ben de. Her şey yolunda mı?" "Artık

kızlarım güvende."

Anneleri Beatrix'i artık kızlarının bir parçası olarak görmüyordu. Artık

saymıyordu. "Affedersiniz, Gemma Kardeş?" Gemma, daha önce de

karşılaştığı pasifist keşişle

haftalar önce tanıştık. "Rahatsız ettiğim için özür

dilerim." "Rahatsızlık yok, kardeşim. Sizin için

ne yapabilirim?" "Bazı mezhepler-"

"Cyrus öldüğüne göre gitmek ister misin?"

Keşiş yere bakarak biraz geri çekilir gibi oldu. "Hayır.

Aslında. Kraliçe gitmelerini istiyor mu?"

"Oh, tanrılar, hayır. Hayır, hayır, hayır. Kiros öldüğüne ve ordusunun çoğu yok edildiğine göre pek çok kişinin manastırlarına ve manastırlarına dönmek *isteyeceğini* düşündüm. Onları aceleye getirmeye çalışmıyordum. Kız kardeşimin onlardan asla gitmelerini istemeyeceğini biliyorum."

"Bazılarının gidecek hiçbir yeri yok. Mabetleri yıkıldı ve yeni binaların yeniden inşa edilmesi zaman alacak. Diğerlerinin ise yeniden güvende hissetmek için zamana ihtiyacı var."

"İstedikleri kadar kalabilirler."

"Kraliçe Keeley'nin-" "Oy! Keeley!" Gemma seslendi.

"Ne?" diye seslendi kız kardeşi ana salonun karşısından.

"Dini tarikatlar biraz daha kalabilir mi? Bilirsin, kendilerini rahat hissedene kadar?"

"Elbette! İstedikleri kadar kalabilirler. Onlara haber ver kardeşim, olur mu?"

"Kesinlikle, Majesteleri."

"Gördünüz mü?" Gemma, birinin eline tutuşturduğu bira bardağına bakarak şöyle dedi. "Sana aldırmayacağını söylemiştim. Sanırım hepinizin burada olması hoşuna gidiyor. Bunu çok rahatlatıcı buluyor. Çok rahatlatıcı. Tüm bu farklı din temsilcilerinin aynı yerde yaşaması ve sadece geçinmekle kalmayıp gelişmesi. Bunun bir parçası olmak Keeley'e kendini iyi hissettiriyor."

Gemma keşişin kolunu tuttu ve onu yolundan çekti, tam o sırada Başrahibe durduğu yerde yere yığıldı, eliyle ağzını kapattı, parmaklarının arkasından kan damlıyordu.

Ağzı açık kalan Gemma aval aval Başrahibe'nin arkasında duran Ragna'ya baktı.

"Az önce bir *rahibenin* suratına yumruk mu attın?" diye sordu savaş keşişi arkadaşına. "Bunu hak etmişti."

"*O bir rahibe!*"

Bir boğaz temizlendi ve Gemma, Katla'nın "Böldüğüm için üzgünüm ama burada başka tarikatlardan gelen ve *şu anki* büyük üstadımızla görüşmek isteyen bazı kardeşlerimiz var" dediğini duydu.

Farklı tarikatlardan olmalarına rağmen Gemma, Cyrus'un tasfiye girişiminden sağ kurtulan diğer savaş rahiplerini hemen tanıdı. Ama Aubin ve Ferdinand Hurik'in yerden kalkmasına yardım ederken Ragna'ya ters ters baktıklarına bakılırsa, şu anda onunla medeni bir konuşma yapmaya istekli olmalarının imkânı yoktu. Ya da muhtemelen hiçbir zaman.

"Onları kardeşlerimizin yanına yerleştir, olur mu Katla?"

"Ben hallederim."

"Neye bakıyorsun, Damian Kardeş?" Ragna meydan okudu. "Sanırım hepimiz o tapınak bakiresini nasıl kirlettiğini hatırlıyoruz!"

Gemma Ragna'yı birkaç adım öteye sürükledi ve "Neyin var senin?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Ragna. "Benim kesinlikle hiçbir sorunum yok."

Gemma, Ragna'nın hışımla kaleden çıkışını izledi. Hurik'in yanına gitti, Aubin onun yarılmış dudaklarını dikkatle siliyor, papaz da dışarıdan getirdiği karı şişmiş çenesine bastırıyordu.

"Ona ne söyledin?" Gemma sordu. "Daha önce söylemediğim hiçbir şey."

"*Hurik.*"

"Sadece son zamanlarda tanrısının onunla konuşup konuşmadığını sordum."

"Bu kadar komik olan ne?" Aubin ve Balla bir kahkaha attıktan sonra hızla arkalarını döndüklerinde Gemma sordu.

"Hikayeyi duymadınız, değil mi?" "Ne hikâyesi?"

Hurik odanın diğer ucundaki Keeley'ye el salladı. "Kraliçe Keeley, canım? Bir dakika buraya gelebilir misiniz?"

Keeley koşarak geldi. "İyi misiniz? Ragna'nın sana vurduğunu gördüm. Sizin için ona vurmamı ister misiniz? Ona vurmak umurumda değil."

"Sorun yok canım. Ben iyiyim. Ama kız kardeşine çekicinle ilgili yeni hikayeyi anlatmadın."

"Doğru ya!"

Keeley arkasına uzanıp çekicini kılıfından çıkardı ve iki elinin arasında Gemma'nın önünde tuttu.

"Cyrus'la yüzleşmeden önce cücelerin çekicim üzerinde yaptığı çalışmaya bak-"

"O değil canım. Diğer hikâye."

Keeley kısa bir süre kaşlarını çattı. "Ah! Evet." Keeley birden sırttı. Küçük bir kızken yaptığı türden bir sırtıtmaydı bu. "Bir tanrı çekicim için 'iyi iş' dedi. Bu çekiç için değil. Ama bu çekiç cüceler üzerinde çalışmadan önce. İyi iş. Bunu bir tanrı söyledi."

"Bu çok etkileyici."

"Ona hangi tanrı olduğunu söyle, Keeley."

"Ah. Evet. Sevdiğin tanrı. Um . . . Adını unutup duruyorum." Gemma yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti.

"Bunu sana bir savaş tanrısı mı söyledi?" "Evet. Daha fazla bir şey."

"*Morthwyl mi?* Morthwyl ile mi konuştun?"

"Evet! Ve iyi iş çıkardığını söyledi! Çekicim hakkında! Ama biliyorsun, Ragna'nın bugünlerde biraz şirret olmasının nedeni bu olabilir. Onu özlediğini fark ettiğinde pek iyi karşılamadı."

"Onu özlemek mi?"

"Evet. Cyrus'un ruhunu çoktan sürükleyip götürmüştü. Sanırım bu konuda daha nazik davranmalıydım ama az önce işime iltifat etmişti ve heyecanımı gizleyemedim."

"Neden saklayasın ki?" Hurik sordu. "Eğer heyecanlıysan, bunu göstermelisin. Bundan asla utanma."

"Awww. Teşekkür ederim,

Rahibe." "Rica ederim."

"Oh, bak." Keeley işaret etti. "Sentorlar burada. Farlan, ona daha hafif olduğunu söyledikten sonra cücelerin yeni çekicimde yaptığı değişiklikleri görmek istedi."

Gemma kız kardeşinin gitmesini bekledikten sonra onu anlayacağını bildiği tek kişiyle yüzleşti: ezeli düşmanlarından oluşan ekibiyle.

"Bir yanım," dedi onlara, "son iki yılda iki tanrıyla konuşmuşken benim hiçbir tanrıyla konuşmamış olmamdan dehşete düşmüş ve iğrenmiş durumda. Görüyor musunuz?" dedi, işaret ederek. "Orada iblis köpek arkadaşlarıyla oynuyor. Ve yine de ... bunun beni rahatsız

Ragna Kardeş bana muhtemelen tüm manastır hayatımdaki diğer her şeyden daha fazla neşe verdi. Ve dürüst olmak gerekirse bu tutarsız duyguları nasıl yöneteceğimi bilmiyorum."

"Bu zor bir soru Gemma." Aubin onun omzunu sıvazladı. "Ama hepimiz bu zamanın tadını çıkarmana izin vermen gerektiğini düşünüyoruz. Bunu kesinlikle hak ettin."

"Ayrıca," dedi Hurik, "Ragna'nın savunmasız bir rahibenin suratına yumruk attığını gördükten sonra, artık tarikatınızın başına adil düşünen ve öğrenmeye istekli birini getirebilirsiniz. Herkesin nefret ettiği psikopat bir kaçık değil."

"Bunu bu yüzden mi yaptın?" diye sordu rahibeye.

"Çoğunlukla. Ve kalbime büyük bir sıcaklık getirdiği için."

"Hepsi iyi ve güzel, Başrahibe. Ama tarikatımızın büyük üstadı olarak tam olarak kimi bulacağım?"

Hurik ve diğerleri uzun süre Gemma'ya baktılar, ta ki Hurik, "Demek pek de hazırcevap bir kız değilmişsin, anlıyorum," diyene kadar.

* * *

Quinn, Agathon'un ana salonun dışında durduğunu ve panik atak geçirmemeye çalıştığını gördü. Elinden geleni yapıyordu ama Quinn zorlandığını görebiliyordu.

"Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu.

"Kraliçe içeride ama ona bir şey söylemeye korktum. Kim olduğumu öğrenmesinden ve beni öldürtmeye karar vermesinden korktum. Hâlâ yaşamak istediğimi fark etmemiştim."

"Yaşamak güzeldir."

"Artık Beatrix'ten uzakta olduğuma göre, bu yeni bir seçenek gibi görünüyor." "Belki de bu gece kraliçeyle buluşmayı ertelemelisin." "Bunu yapabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin."

"Aşağılanmaz mı?"

"Umurunda olmaz."

"Benden zaten nefret ettiği için mi?"

"Seni tanımıyor, o yüzden umursamaz."

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Keeley ve Caid ana salondan çıktılar.

"Quinn! Sağ salim döndüğüne çok sevindim." Onu öptü ve kucakladı. "Ve tünelde buldukların hakkında babama tek kelime etme. Anladın mı?" diye kulağına fısıldadı.

"Tek kelime bile."

"Bu gece büyük bir ziyafet var. Mary senin için tarta yaptı." "Tabii ki yaptı. O beni seviyor."

"Gemma'nın yaptığı gibi mi?" Caid alay etti. Keeley gözlerini kırptırdı.

"Gemma seni seviyor mu?" "Öyle sanıyor."

"Quinn asla yalan söylemez. Sinir bozucu derecede dürüştür. Eğer kız kardeşimin onu sevdiğini söylüyorsa, o da seviyordur. Gerçi kim bir keşişle birlikte olmak ister ki?"

"Yüzünü buruşturdu ve Quinn'i tekrar öptü. "Akşam yemeği için zamanında döneceğiz." "Oh, Keeley, bu Agathon. Onu Beatrix'ten kurtardık."

"Beatrix'ten mi? Zavallı Agathon. Hoş geldiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

İkili uzaklaştı ve Quinn sersemlemiş Agathon'a göz kırptı. "Sana söylemiştim." "Kız kardeşi Beatrix mi?"

"İnanması zor, değil mi?"

"Yalnızca omuzları..."

Quinn kıkırdarak içeri girdi ve Gemma'yı yemek masasında oturmuş bir bira içerken buldu.

Onun yanına oturdu, ayakları sallanıyordu. "Kardeşlerim bana deli gibi aşık olduğuna inanmıyorlar."

"Kız kardeşim şu anda benim taptığım da dahil olmak üzere *iki* tanrıyla konuştu. Ben bir tanesiyle bile konuşmadım."

"Bu adil görünmüyor."

"Biliyorum!" Birasını yudumladı. "Ve kardeşin de her şeyi bilen biri."

"O her şeyi bilen biri!"

Gemma birayı ona uzattı, o da bir yudum alıp tekrar Gemma'ya verdi.

"Tarikatımın büyük üstadı olmam için bir baskı var."

"Gerçekten mi? Ragna olur sanmıştım."

"Muhtemelen öyle olacaktı. Ama sonra bir rahibeyi yumrukladı. Diğer savaş rahiplerinin önünde."

"Hangi rahibe?" Quinn sordu.

"Hurik."

"Tamam. Rahibe rahibe gibi bir şey olmasından endişelendim. Gerçekten dayanabilen Hurik değil."

"Hayır. Hurik'ti. Ve Ragna'yı gerçekten kışkırttı." "Tabii ki yaptı."

"Çünkü benim büyük usta olmamı istiyor." "O zaman büyük usta ol."

Gemma başını salladı. "Buna hazır mıyım bilmiyorum. Henüz bir ordunun generali bile olmadım."

"Evet, öyle. Şu anda kız kardeşinizin ordusundaki bir lejyonun generalisiniz."

"Bunu unutmuşum."

"Çok sarhoş olduğun için mi?"

"Kapa çeneni."

Quinn güldü ve ekledi: "Eğer gerçekten nefret ediyorsan, daha sonra istifa edebilirsin."

"İyi bir noktaya değindin. Gerçek şu ki önümüzdeki birkaç ay ve muhtemelen yıllar herkes için zor geçecek. Sadece bunları atlatmamız gerekiyor. Yine de Keeley için burada olmam gerekiyor. Beatrix'e karşı kaybedemez."

"Hayır, kaybedemez. Hiçbirimiz kaybedemeyiz." "Oh, ve babam asla bilemez-" "Biliyorum."

"Gemma," diye seslendi Katla kapı aralığından. "Damian Kardeş yetkili birini görmek istiyor. Hemen şimdi."

"Neden?"

"Ragna hakkında konuşmak için."

"Kahretsin." Bir nefes verdi ve sonra hiç bakmadan yol arkadaşlarını azarladı: "Hepiniz şu anda bana bakmayı kesin! Henüz kararımı vermedim ve beni zorlamayı bırakın!"

"Oy, Gemma!"

"Katla, geliyorum."

"O değil. Sana bir şey gönderiyorum." Katla bir parşömeni hizmetçiye uzattı, o da odanın öbür ucundan Gemma'ya götürdü.

Gemma parşömeni tutarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Ama Katla çoktan gitmişti. Mühre baktı ve Quinn onun nefesinin kesildiğini duydu.

"Joshua'dan gelen parşömen. Katla'nın daha önce bana vermeye çalıştığı."

Gemma titreyen elleriyle mühürlü parmeni açtı, içindekileri okudu ve hemen gülmeye başladı.

Parmeni gsne yasladı; parlayan, gzyalarıyla dolu gözler Quinn'e bakıyordu.

"Ne yazıyor?"

Boazını temizleyerek, "*Sence* ne yazıyor olabilir?" diye sordu.

Quinn omuz silkti. "Seni her zaman sevdiimi mi? Sen hep istediğim kız mıydın? Altın servetimi manastırın arkasındaki dağlarda bulabilirsin. Harita burada mı?"

Gemma parmeni ona doğru çevirdi ama o yazılanları yüksek sesle okudu. "Al Şu lanet ii, Şımarık ocuk."

Yanaklarındaki yaları silerek ve gülerek, "Lanet Joshua." dedi. "Onu severdim, değil mi?" diye sordu.

"Holanırdın. O da sana bayılırdı."

Değerli parmeni kılıç kemerine balı çantaya soktu ve yüzünde ve gözlerinde kalan yaları sildi.

Bununla birlikte masadan atladı ve uzaklaşmaya başladı, ama geri döndü ve Quinn'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Quinn ayak parmaklarının ucuna kalktı ve o da biraz eğildi. ptler ve Quinn kendini gerçek bir mücadeleye adadıını fark etti. Hayatları asla kolay olmayacaktı. Neyse ki o hiçbir zaman kolay bir hayat yaamamıtı.

"Uzun sürmeyecek," dedi Quinn onun ağzına karşı.

Onun kapıdan çıkıp gitmesini izledi ve bacaının yanındaki tepside duran bir başka biraya uzanana kadar izlendiğini fark etmedi. İşte o zaman birkaç metre ötede ağzı bir karı açık duran kız kardeşini gördü.

Quinn sırttı, birasını yudumladı ve "Sana söylemiştim" dedi.

SONSÖZ

Keeley, Gemma ve Ainsley ile birlikte antrenman ringine doğru yürürken Ainsley şimdiden şikâyet etmeye başlamıştı.

"Neden bu kadar erken kalkıyoruz?" diye tekrar sordu. "Güneş daha doğmadı bile."

"Savaşmak için eğitilmek istedin." "Eğitim uygun bir saatte olamaz mı?"

"Eğer böyle davranacaksa ..." Gemma söze başladı ama sesi kesildi ve Keeley nedenini hemen anladı. Boş eğitim ringinin ortasında duran kadındı.

Yavaş bir daire çizerek dönüyordu ve kafası oldukça karışık görünüyordu.

"Affedersiniz?" Keeley kız kardeşleriyle birlikte ringe doğru ilerlerken seslendi. "İyi misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kadın yavaşça onunla yüzleşti ve Gemma savunmaya geçerek Keeley'nin önüne geçerken, Keeley de Ainsley'i arkasından itti. Kadının sırtındaki iki kılıç ve çıplak kolları, boynu ve yüzündeki yara izleri düşünüldüğünde tepkileri şaşırtıcı değildi.

"Ne istiyorsun?" Gemma kadına sordu.

"Bu toprakların kraliçesini arıyorum," dedi kadın. "Köleleri olanı. Çocukları olan... *köleleri* olan."

Keeley kadına o kraliçe *olmadığını* söylemek için ağzını açmıştı ki, arkasına dev bir şey sertçe indi ve sadece ayaklarının altındaki zemini değil, kilometrelerce uzaktaki zemini de salladı. Sonra tekrar oldu. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve yine. Etraflarındaki binalar her seferinde sarsıldı. Ahırlardaki atlar paniğe kapıldı, ahırlarını tekmeledi, bazıları kaçışmaya başladı.

Askerler kışlalarından dışarı koştu ve dondu kaldı. Birçoğu a l t ı n a işedi. Diğerleri çığlık atarak hemen içeri koştu.

Ejderhalar. Farklı renklerde. Farklı boyutlarda. Ama hepsi zırhlı ve silahlıydı.

Kanatları, boynuzları ve dişleri vardı. Savaşa hazır dılar.

Ejderhalar dört kadını tamamen kuşatana kadar inmeye devam ettiler.

"İstilacılar!" diye seslendi adamlarından biri gözetleme kulelerinden.

"İstilacılar!"

Keeley'nin tek düşünebildiği "Biraz geç oldu" oldu, ta ki adamın ejderhalardan bahsetmediğini anlayana kadar.

"Marius'un adamları! *Cennetteki* tanrılar istila etti!" Ejderhaları ilk kez gören alarmcı paniğe kapıldı ve burnunu kuleye sokan ejderhadan kaçtı. Ne yazık ki kuleden çıkıp ölüme gitmekten başka kaçabileceği bir yer yoktu. Yani bu trajik bir durumdu.

Yan kapılar kırıılarak açıldı ve Marius'un binicileri içeri daldı.

Kadın kimseye belli etmeden, "Onlarla ilgilenin," dedi.

Ve gümüş bir ejderha başını eğdi, uzun boynunu istilacılara doğru çevirdi ve Marius'un küçük ordusunu saniyeler içinde yok eden bir alev hattı saldı.

Ejderha işini bitirip eski yerine yerleştiğinde, Keeley sessizlikten başka bir şey duymadığını fark etti. Kuş sesi yoktu. Çığlık yoktu. Rüzgâr bile yoktu. Sadece sessizlik.

Kadın yaklaştı ve Keeley ilk kez deli bir kadının gözlerinin içine baktığını fark etti.

Gemma elini kınına soktuğu kılıcının üzerine koydu. Kadın onu gördüyse bile belli etmedi. Sadece aniden durdu.

"Çocuk köleleri olan orospu kraliçeyi istiyorum," diye fısıldadı kadın neredeyse, "ve onu *ŞİMDİ* istiyorum!" histerik bir feryatla bitirdi.

Keeley çocuk köleleri olan "orospu kraliçe" olmasa da, bu tür bir çılgınlığa nasıl karşılık vereceğini gerçekten bilmiyordu. Ama bilmek zorunda değildi. Çünkü ejderhalar biliyordu.

"Uh-oh," dedi altın rengi bir ejderha. "Annwyl virajı döndü. Yine."

"Bunlarla iyi geçineceğimizi sanıyordum" -gümüş olanı belli belirsiz tiksiniş görünerek etrafına bakındı- "insanlarla."

"Annwyl," dedi siyah ejderha sakince, "söz vermiştin. Sakin ve mantıklı olacağına söz vermiştin. Bu sana sakin ve mantıklı geliyor mu? Öyle mi?"

Deli kadın etrafında döndü ve siyah ejderhayla yüzleşti. Keeley'nin kalesinin onun üzerinde yükseldiği gibi o da onun üzerinde yükseliyordu. Yine de, eğitim ringinin üzerinden o devasa siyah ejderhaya doğru tepindi ve şöyle bağırdı: "*Ben hastayım*

Sakin ve mantıklı olmanın! Çocukları köle olarak kullanıyorlar! Daha ne bekliyoruz? Hepsini öldürün!"

"Keeley'nin arkasındaki ejderhalardan biri diğerine, "Annwyl'in nasıl olup da sakın ve mantıklı davranabildiğinden hoşlanan başka biri var mı?" diye mırıldandı. İki ejderha kıkırdamaya başladı.

"Biliyorum. Sanki tüm bunlar bir şekilde sıra dışıymış gibi."

Bu yorum, çevredeki ejderhalardan homurtular ve daha fazla bastırılmış kahkaha çıkardı.

Keeley, Gemma'ya doğru eğildi ve kız kardeşine bu korkunç anda söylemeyi düşündüğü tek şeyi kulağına fısıldadı: "Soiffart'ın kudretli çekici *adına*, boku yedik."

G.A. Aiken'in Shelly Laurenston olarak da yazdığını biliyor muydunuz?
Honey Badger Chronicles kitabını kaçırmayın, şimdi satışta!

ATEŞLİ VE PORSUK

Her gün gökyüzünden güzel ve çıplak bir kadın düşmüyor.
boz ayakkabıcı Berg Dunn'ın otel balkonuna yüzüstü düşer. Genellikle zıplayıp
en iyi silahını talep etmezler. Berg bayana bir
Boz ayı büyüklüğünde tişörtünü ve cep telefonunu da, sırf tarz olsun diye.
Sonra da XXXL kalbini de alıp gider. Adam onun bir bal porsuğu şekil
değiştiricisi olduğunu anladığında artık çok geçtir.

Bal porsukları hayatta kalanlardır. Acımasız, gaddar, huysuz hayatta
kalanlar. Ya da belki Charlie Taylor-MacKilligan, işe yaramaz babasının
hepsini tekrar öldürtmeye çalışmasına ve bunu nasıl yapacağını bile
söylememesine çok kızmıştır. Küçük kız kardeşlerini korumak her zaman
onun işi olmuştur ve Manhattan'daki tüm şekil değiştirenlerden oluşan bir ağa
sahip sinir bozucu dev bir boz ayı koruma uzmanının yoluna çıkmasına izin
vermeyecektir. Bekle. Yardım etmeye mi çalışıyor? Bunu neden yapmak
istesin ki? Kızın peşine takılmasına izin verecek kadar sevimli biri.

Ayak uydurabilir.

Ne düşünüyordu ki? Zil sesi olarak "Ride of the Valkyries "i mi kullanıyordu? Çünkü bir insanı sabahın altısında uyandırmak çok acımasızcaydı. Gerçekten zalimce.

Ve her zamanki gibi, bunu kendine yapmıştı. Anksiyete ilaçlarını bırakıp birkaç sevimli İtalyan erkekle sarhoş olmuş ve ilkinin kafası masaya çarpar çarpmaz onları terk etmişti.

Charlie Taylor-MacKilligan elini yatağın yanındaki komodine vurdu ve körü körüne lanet telefonunu aradı. Ona dokunduğunda rahatlamıştı. Yakın zamanda yataktan kalkmak gibi bir planı yoktu. Şu anda olduğu kadar akşamdan kalma değildi. Ama o lanet zil sesinin kesilmesini gerçekten istiyordu.

Charlie her nasılsa, başını gömülü olduğu yastıktan kaldırmadan ya da gözlerini açmadan, telefonunun ekranında doğru yere dokunmayı başardı ve böylece gerçekten cevap verdi.

"Ne?" diye homurdandı.

"Çık dışarı," diye cevap verdi. "Hemen çık dışarı."

Akşamdan kalma olduğunu unutan Charlie, kapıyı tekmeleyerek açtıklarında odanın yarısını geçmişti. Döndü ve bir gece önce açık bıraktığı sürgülü cam kapılara doğru koştu. Dışarıdaki balkona henüz varmıştı ki sıcak bir şey omzuna çarptı, eti ve kası yırtıp kemiğe saplandı. Bunun gücü onu parmaklıkların üzerinden baş aşağı fırlattı.

* * *

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu çakal şekil değiştiren.

İtalya, Milano'daki otel süitinde bir kulüp sandalyesinde oturan Berg Dunn, siyah bir ceket tutan adama baktı.

"Ne hakkında ne düşünüyorum?" diye sordu

Berg. "Ceket. Bu geceki şovum için."

Berg omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı."

"Yok. Ben olmayan yetişkin bir adamın ne giymesi gerektiği konusunda mutlu bir fikrim yok."

Çakal içini çekti. "İşe yaramazsın."

"Benim tek bir işim var. Çılgın hayranlarının seni bulup etini kemiğinden ayırmasını engellemek. Hepsi bu. Yapmam gereken tek şey bu. Ben hiçbir zaman sana moda anlayışın konusunda yardım edeceğimi söylemedim."

Çakal gözlerini devirerek ceketini yatağın üzerine bıraktı ve sonra ona baktı. Sanki ceketin ona bir şey söylemesini bekliyordu. Onunla gerçekten konuşmasını.

Berg bu saçma işten şikâyet etmek istiyordu ama yıllardır sahip olduğu en iyi işken bunu nasıl yapabiliyordu ki? Yabancı ülkelerdeki çılgın atan hayranlarına piyano çalabilmek için çok zengin, çok kibar bir çakalı takip etmek gelmiş geçmiş en havalı işti.

Her şey birinci sınıftı. Jetler. Yemekler. Kadınlar. Berg kadınlardan çok sık yararlandığı söylenemezdi. Çoğunun onu sadece Cooper Jean-Louis Parker'a ulaşmak için kullanmaya çalıştığını biliyordu. Coop her gece dışarıda Steinway piyanolarına vuruyor, parmaklarıyla Berg'in bile büyüleyici bulduğu şeyler yapıyor ve yakışıklı çakal görünümüyle tüm o güzel kadınlara kur yapıyordu.

Berg sadece müzik dehasına ulaşabilmeleri için geçmeleri gereken bir adamdı. Ve bazı arkadaşlarının aksine, güzel kadınlar tarafından kullanılmak onun en sevdiği şeylerden biri değildi.

Katlanılabilir bir şeydi ama en sevdiği şey değildi. "Karar veremiyorum," diye itiraf etti çakal sonunda.

"Bir siyah ceket *ile diğeri* arasında seçim yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum siyah ceket. Siyah boğazlı kazağın hangisiyle uyumlu olacak?"

"Bu sadece *başka bir* siyah ceket değil, köylü. Saf siyahla kömür karası arasındaki fark bu."

Berg, Coop'a, "Yetişmemiz gereken bir tren var," diye hatırlattı. "O yüzden şunu hızlandırabilir misin-"

Her iki şekil değiştiren de sıçradı, bakışları odanın dışında, temiz sabah havasını içeri almak için açılan kapılardan görülebilen balkona kilitlendi.

Coop'un odasına girmeye çalışan bir başka çılgın kadın hayran mı? Hepsi de tam insan olan bu kadınlardan bazıları, "maestro "nun yatağına girebilmek için her türlü çılgınlığı denemeye *hazırdı*.

Berg iç çekerek sandalyeden kalktı ve geniş odanın karşısındaki sürgülü cam kapılara doğru ilerledi. Zavallı bir kadının daha kalbini kırmak zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Ama onu görünce durdu. Esmer tenli bir kadın, tamamen çıplaktı. Bu da kendi başına olağandışı bir durum değildi. Bu tür kadınlar

Coop'un odasına gizlice girenler -hangi ülkede olurlarsa olsunlar- genellikle çıplak olurdu.

Berg'i durduran şey, *bu* kadının omzundan kan gelmesiydi. Bir silah yarasının kanı.

Berg, Coop'a geri dönmesini işaret etti. "Banyoya gir," diye emretti. "Oh, hadi ama. Ne olduğunu görmek istiyorum-"

"Ne istediğin umurumda değil. Bin arabaya-"

Adamlar onu görünce tartışmayı bıraktı. Siyah askeri taktik kıyafetler giymiş, tüfek, tabanca ve birkaç bıçakla silahlanmış bir adam. Bir çizgiden hızla aşağı indi ve balkonlarının korkuluklarına kondu.

Berg elini yanında duran silahın kılıfına koydu ve Coop'un önüne geçti.

"Banyoya gir, Coop," diye emretti, sesi alçaktı. "Ona yardım etmeliyiz."

"Sana ne söylersem onu yap."

Siyahlı adam balkona indi ve baygın kadını kolundan tutarak gevşek vücudunu yuvarladı.

"Şimdi Coop. Git."

Berg silahını kılıfından çıkararak ilerledi. Adam tabancasını çekti ve namluyu kadının kafasına dayadı.

Berg 45'liğini doğrulttu ve "Hey!" diye havladı.

Adam silahını da yanında getirerek başını kaldırdı. Bakışlar kilitlendi, parmaklar tetiğe dayandı. Her iki adam da diğerini ölçüp biçiyordu. İşte o anda kadın hareket etti. Hızlıca. O kadar hızlıydı ki Berg onun tamamen insan olmadığını anladı ve bu da her şeyi değiştirdi.

Kadın saldırganın silah tutan elini bileğinden yakaladı ve işini bitirememesi için yana doğru tuttu. Serbest kalan eliyle adamın yüzünü defalarca yumrukladı.

Parçalanmış burnundan dudaklarına kan aktı; gözleri artık sersemlemişti.

Hâlâ adamın bileğini tutarak ayağa kalktı.

Uzun boyluydu. Belki beş-on ya da beş-on bir. Geniş, güçlü omuzları, kolları ve özellikle de bacakları vardı. Çok uzun boylu bir jimnastikçi gibiydi.

Bir eliyle saldırganı boğazından kavradı ve fazla çaba harcamadan onu balkon korkuluklarının üzerinden yukarı kaldırdı. Sonra adamı serbest bıraktı ve sağ eliyle Berg'in o güne kadar gördüğü en büyük pençelerini savurdu.

Saldırgandan uzaklaşarak, onu havada tutan fermuarlı halata doğru hamle yaptı ve Berg, adamın yere düşerken attığı çaresiz çığlıklar karşısında biraz ürperdi.

Aşağıdaki zemine.

İşte o zaman Berg'i gördü. Şaşırtıcı derecede küçük ellerinden çıkan pençeleri hâlâ serbestti. Bakışlarını ona dikti ve omuzları biraz kamburlaştı.

Kendini bir saldırıya hazırlıyordu. Kendisinin bir şekil değiştiren olduğunu ortaya çıkarabilecek adamı öldürmek için, diye tahmin etti. Kendisinin de bir şekil değiştiren olduğunu anlayacak zamanı olmamıştı. Ayrıca adamın bir silahı vardı ve bu da davasına hiç yardımcı olmayacaktı. "Sorun yok," dedi

Berg hızla, silahını yeniden kılıfına sokarak. "Sorun yok. Ben Sana zarar vermeyeceğim."

"Evet," dedi Coop arkasından. "Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

Berg sinirli bir nefes verdi. "Sana banyoya girmeni söylediğimi sanıyordum."

"Neler olduğunu görmek istedim."

Coop Berg'in yanına gitti. "Biz de şekil değiştirenlerdeniz," dedi o lanet olası sevimli gülümsemesiyle. Sanki şimdi bunların sırasıymış gibi!

Ama bu kadın sessiz bir öfkeyle gözlerini devirdi ve tamamen odaya girdi. Berg ve Coop'un yanından geçip yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Berg, "Bekle," diye seslendi. Kadın yüzünü ona döndüğünde tek kaşını kaldırarak, "Çıplaksın," diye hatırlattı.

Zaten dolu olan seyahat çantasına gitti ve siyah bir tişört çıkardı. "Al," dedi ve ona uzattı.

Kadın tişörtü giydi ve adam, yıllar önce anne babası ve kardeşleriyle birlikte izlediği Fishbone konserinden en sevdiği grup tişörtlerinden birini ona verdiğini gördü.

"Omzun," diye sordu Berg, gömleğe takılmamaya karar vererek. Özellikle de içinde bu kadar tatlı görünüyorken.

Kadın Berg'in bu sözüne başını salladı ve tekrar kapıya doğru yöneldi. Ama süitin oturma odasından gelen bir gürültüyle Berg bir eliyle kadının kolunu yakaladı, diğer eliyle de Coop'u yatak odasından banyoya doğru itti.

Berg davetsiz misafirle yüzleşti ve kadını vücudunun arkasına çekti.

İki el silah sesi Berg'in göğsünün alt kısmına isabet etti; adam tetiği Berg'in tamamını görmeden, ama daha normal boyutlarda bir insan olduğunu düşünerek çekmişti.

Bu da Berg için birkaç şey ifade ediyordu. Karşısında tam bir insan vardı. Uсталıkla eğitilmiş bir insan. Muhtemelen eski bir asker.

Öldürme emri almış eski bir asker.

Çünkü kadını kaçırmaya çalışıyor olsaydı, tetiği çekmeden önce karşı tarafta kimin ya da neyin olduğunu bildiğinden emin olurdu. Ama bilmiyordu. Kontrol etmedi çünkü umurunda değildi. Odadaki herkes ölmek zorundaydı.

Ve bunu bilmek, bunu *anlamak* Berg'i kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kim çıplak, silahsız bir kadını öldürmeye çalışırdı ki? Analitik tarafı bilmek istiyordu.

Yine de boz kısmı bunların hiçbirini umursamıyordu. Tek bildiği vurulmuş olduğuydu. Ve bir boz ayıyı vurup hemen öldürmemek... her zaman son derece kötü bir harekettir.

Berg'in boğazından hırıltı çıktı ve omuzlarının arasındaki kaslar sağlıklı bir boz ayı kamburuna dönüştü. Tamamen yer değiştirmemek için kendini zor tuttu ama boz ayı öfkesi patladı ve kükremesi camları salladı. Arkasındaki banyo kapısı çarparak kapandı, çakal *artık* saklanmayı akıl etmişti.

Davetsiz misafir hızla geri çekildi, bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama tam olarak anlamamıştı, bu yüzden kaçmadı.

Kaçması gerekirdi.

Berg bir adımda tam önündeydi, silahı elinden kaptı ve adamı boğazından yakalayacak şekilde döndürdü. Bunu yaptı çünkü taktik teçhizatlı iki adam daha birkaç dakika önce indirdikleri ön kapıdan süite giriyordu.

Adamın silahını kullanan Berg, her iki adamı da göğsünden iki kez vurdu. İkisi de çelik yelek giymişti, bu yüzden onları öldürdüğünden endişe etmedi.

İki saldırgan da ölünce Berg yeniden esir tuttuğu adama odaklandı. Onu etrafında döndürdü çünkü neler olup bittiğiyle ilgili birkaç soru sormak istiyordu. Artık daha sakindi. Mantıklı davranabilirdi.

Ama adam tekrar yüzünü ona döndüğünde, Berg böğründe küçük bir sızı hissetti.

Yavaşça aşağı baktı ... ve bir savaş bıçağının dışarı çıktığını gördü.

Önce vurulmuştu. Şimdi de bıçaklanmıştı.

Boz öfkesi bir kez daha yükseldi ve davetsiz misafir -hatasını çabucak fark ederek- Berg'in elinden kurtulmaya çalışıp hayatı için umutsuzca yalvarırken, Berg saldırganın yüzünün her iki yanını tutup iki eliyle sıktı ... ta ki adamın kafası bir sivilce gibi patlayana kadar.

Yüzüne çarpan kan ve kemik Berg'i tekrar o ana döndürdü ve beyniyle kaplı ellerine baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Diğer davetsiz misafirler, kurşunların verdiği acıyı görmezden gelerek ayağa fırladılar ve odadan çıktılar. Berg'den uzaklaşabildikleri kadar uzaklaştılar.

Biri koluna dokundu ve kadını görmek için yarım döndü. Kadın ellerini kaldırdı ve onu yumuşak bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

İşte o zaman sakinleşti. "Kahretsin," dedi tekrar, ellerini kadına uzatarak.

Kadın yaklaştı, adamın bileklerini tuttu ve hala böğründen çıkan bıçağı inceledi. Sonra da göğsündeki yaraları inceledi. Davetsiz misafirlerin aksine, adam çelik yelek giymemişti. Kurşunlar ona isabet etmiş, vücuduna girmişti ama o bir bozkurttu. Bir insan olarak bile, onun türünden birini bir ya da iki atışla alt etmek istiyorsanız yanınızda daha büyük silahlar getirmeniz gerekirdi.

Berg sadece onu izlerken bile onun kendisine yardım edeceğini biliyordu. Deneyecekti. Ama ondan daha fazla tehlikede idi ve buradan gitmesi gerekiyordu.

"Git," dedi ona ve kaşlarını çatı. "Ciddiyim. Git."

Ondan uzaklaştı, seyahat çantasına gitti, ellerindeki kanı yakındaki bir havluya silmek için durakladı ve bir .45 Ruger çıkarıp ona uzattı. "Al bunu."

Ona bakarken gözleri tekrar kısıldı.

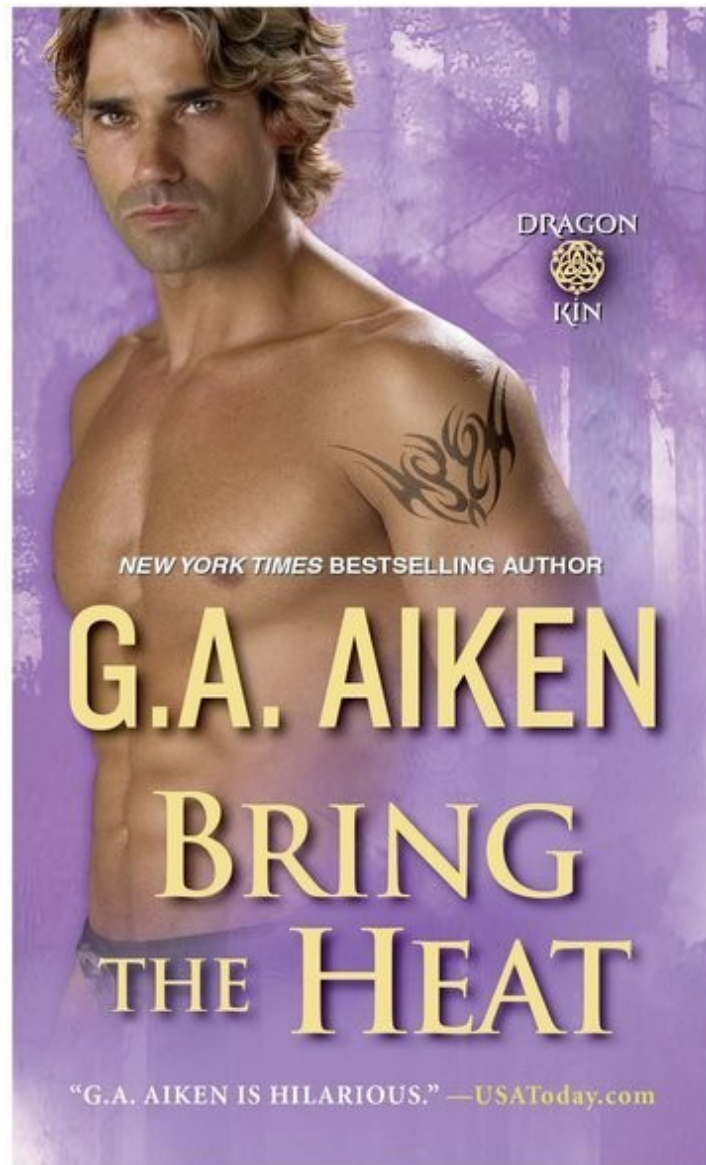
"Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi hissediyorum," diye itti.

"Sadece git."

Silahı aldı, şarjörü düşürdü, bir eliyle silahı temizledikten sonra dolu şarjörü geri taktı ve fişek yatağına bir mermi sürdü.

Evet. Kadın 45'liği nasıl kullanacağını biliyordu. Belki de ondan daha iyi.

Aslen Long Island'lı olan *New York Times* çoksatan yazarı **G.A. Aiken**, sağlıklı yiyecekler, çoğunlukla güneşli günler ve olması gerektiği halde tişört giymeyen bir sürü erkek içeren Batı Yakası yaşamına kendini bıraktı. Shelly Laurenston olarak yazan yazar, aynı zamanda Brava için yazdığı hınzırca komik Pride serisinin de yaratıcısıdır. G.A. Aiken'ın tehlikeli ve küstahça seksi ejderhaları hakkında daha fazla bilgi için www.gaaiken.com adresine gidin.

DRAGON

KIN

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

FEEL THE BURN

"The best, strongest, most kick-ass
heroines in the PNR world."—Smexy Books

DRAGON

KIN

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

LIGHT
MY FIRE

"Laugh-out-loud funny—I loved it!"

—New York Times bestselling author Thea Harrison

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

